Λίγα λεπτα ευθυμίας

Στὴ χώρα τῶν κάου - μπόϋς

— Σᾶς ἔφερα γιὰ δημοσίευσι τὸ τελευταῖο μου ποίημα.

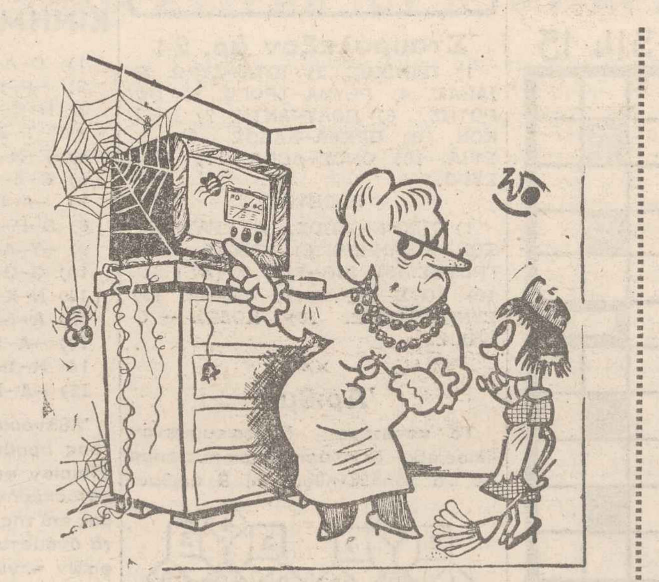

Ἀνεπαρκὴς δικαιολογία

— Η κατάστασις εἶνε αὐτή; Πῶς ἄφησες ἐδῶ αὐτὲς τὶς ἀράχνες;

— Νόμιζα πὼς ἦταν ἐργαλεῖο τοῦ ραδιοφώνου!

Μεγάλες συμφορὲς

— Πιστεύω νὰ μείνετε εὐχαριστημένος, κ. σκηνοθέτη. Οὔτε στ' ἀλήθεια δὲν εἴχαμε ποτὲ δαρθῆ ἔτσι.

— Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξαναρχίσετε τώρα τὴ σκηνή.

Μετὰ τὸν διαμελισμὸν

— Τώρα, παποῦ, νὰ μὴ λὲς πιὰ «δός μου τὰ γυαλιά μου», ἀλλὰ «δός μου τὰ μονόκλ μου».

Περιττὴ ἀπειλὴ

— Ποτέ, τ' ἀκοῦς; Ποτὲ δὲ θὰ δεχθῶ νὰ χωρίσουμε σὲ δυὸ τὴν περιουσία μας.

Τρομερὰ ἀπειλὴ

— Ἂν τολμήσῃς νὰ μὲ δείρῃς, θὰ πάω νὰ βρῶ τὸν Τοτὸ ποὺ ἔχει ἰλαρά.

Ἡ σχετικότης τῆς ταχύτητος

— Μπᾶ, μπᾶ! Κάτι βιαστικὸς εἶνε σήμερα καὶ πῆρε ταξί...

Μετὰ τὸ τρικούβερτο γλέντι

— Μὰ νομίζω, ἀγαπητὲ φίλε, ὅτι γνωρισθήκαμε ἤδη σ' ἕνα τραπέζι

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΕΛΕΤΩΝ

Π
E64

---

32 ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 4

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἀθῆναι
21 Ἰανουαρίου 1939
Ἔτος Γ΄. Ἀριθ. φύλ. 122

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΓΕΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ἕνα συναρπαστικὸ ρεπορτὰζ γιὰ τὰ μυστήρια τῆς Ἀφρικῆς

●

ΜΙΑ ΔΙΩΡΥΞ ΥΠΟ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ!

Ἡ τεραστία σῆραγξ ποὺ θὰ ἑνώσῃ τὴν Ἰαπωνίαν μὲ τὴν ἀσιατικὴν ἤπειρον

●

ΜΙΑ ΣΕΛΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Συμβουλὲς τοῦ Μωρὶς Ντεκομπρᾶ πρὸς τὶς νέες κοπέλλες καὶ τοὺς ἐρωτευμένους

●

Η ΕΓΧΡΩΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Μία καταπληκτικὴ ἐφεύρεσις Γερμανοῦ φυσικοχημικοῦ

●

ΟΙ ΑΕΤΟΙ ΑΡΠΑΖΟΥΝ ΠΑΙΔΙΑ!

Πῶς τὰ αἱμοδιψῆ ὄρνεα ἀπαγάγουν τὰ θύματά των

●

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Συλλέκται ἀραχνῶν, γυναικῶν καὶ δηλητηρίων

●

Διηγήματα, ἔρευνες, πρωτότυπες σελίδες, χιοῦμορ, ἀνέκδοτα, παιχνίδια, εὔθυμα καὶ πλουσιωτάτη εἰκονογράφησις

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Ὁ κ. Πλούταρχος ἔχει ἀσφαλίσει τὴν ζωήν του πρὸς ὄφελος τῆς γυναίκας του καὶ γεμᾶτος, χαρὰ πηγαίνει σπίτι του.

—Πᾶρε Εὐθαλία, τῆς εἶπε, δίνοντάς της τὸ ἀσφαλιστικὸ συμβόλαιο. Τώρα πιὰ θὰ εἶσαι ἥσυχη ἂν μοῦ συμβῇ κανένα δυσάρεστο.

—Τί καλὸς ποὺ εἶσαι. Πλούταρχέ μου! Καὶ ἀφοῦ ἀσφαλίσθηκες, δὲν θἄχῃς βέβαια, πιὰ ἀνάγκη νὰ πηγαίνῃς σὲ γιατρό, ἅμα ἀρρωστᾷς!

ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

Ἡ κ. Περσεφόνη ἔχει χάσει τὸ καναρίνι της καὶ εἶνε ἀπαρηγόρητη γι' αὐτό. Ἔχει τάξει, λοιπόν, ἕνα τάλληρο στὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς, ἂν κατώρθωναν νὰ τῆς τὸ βροῦν καὶ νὰ τὸ φέρουν.

Τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάζεται στὴν κ. Περσεφόνη ἕνας πιτσιρίκος κρατῶντας μιὰ γάτα.

—Κυρία Περσεφόνη, τῆς λέγει σοῦ φέρνω τὸ καναρίνι σου, δός μου τὸ τάλληρο.

—Ποῦ εἶνε τὸ καναρίνι, κάνει ἔκπληκτη ἡ κ. Περσεφόνη, ἐσὺ κρατᾷς μιὰ γάτα.

—Ναί, μὰ μέσα στὴ γάτα εἶνε τὸ καναρίνι σας.

ΤΑ ΧΡΕΗ

Ὁ Τάκης χρωστᾷ στὸ φίλο του Νίκο ἕνα ἀρκετὰ σεβαστὸ ποσον ἀλλὰ ὁ καιρὸς περνᾷ καὶ δὲν πληρώνει τίποτε τοῦ Νίκου. Μιὰ μέρα πηγαίνει αὐτὸς καὶ τὸν βρίσκει:

—Τί θὰ γίνῃ, τέλος πάντων, Τάκη, μ' αὐτὸ τὸ χρέος;....

—Ἄχ, καϋμένε, τὸ ξέρω κι' ἐγὼ ποὺ παράγινε τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ γιὰ τὴν ὥρα δὲν ἔχω...

—Δός μου τουλάχιστον κάτι ἔναντι κι' ἔχω νὰ πληρώσω σήμερα ἕνα γραμμάτιο.

Ὁ Τάκης, ὅμως, ἀπαντᾷ κατηγορηματικῶς:

—Ὡραῖος φίλος εἶσαι, μὰ τὴν ἀλήθεια! νὰ βάζῃς τοὺς φίλους σου νὰ σοῦ πληρώνουν τὰ χρέη σου!...

ΠΕΠΕΙΡΑΜΕΝΗ

Ἡ δὶς Λούσυ πρόκειται νὰ παντρευτῇ καὶ ἡ μητέρα της συζητῶντας μαζί της γιὰ τὸ γαμπρὸ τῆς λέγει:

—Μοῦ φαίνεται πῶς ὁ μέλλων σύζυγός σου εἶνε πολὺ ἀπαιτητικός. Ὅλο καὶ ζητᾷ...

Καὶ ἡ Λούσυ, μ' ἕναν χαμόγελο ἐπιεικείας:

—Ἀφῆστε τὸν μαμᾶ τὸν καϋμένο. Ξέρεις πολὺ καλά, πῶς εἶνε αὐτὲς οἱ τελευταῖες του θελήσεις.

Η ΘΕΜΙΣ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ

Στὸ δικαστήριο ὁ Πρόεδρος ρωτᾷ τὴν ἡλικία τῆς κ. Περσεφόνης ποὺ ἔχει κληθεῖ ὡς μάρτυς.

Ἡ κ. Περσεφόνη κοκκινίζει, χαμογελᾷ καί:

—Μόλις εἴκοσι δύο Μαΐους εἶδαν τὰ μάτια μου κ. Πρόεδρε....

Καὶ ὁ Πρόεδρος μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο:

—Καὶ πόσους δὲν εἶδαν κυρία μου;

ΑΠΙΘΑΝΟΝ

Ὁ κ. Περικλῆς πηγαίνει σ' ἕνα χαμάμ. Ὅταν τελείωσε, πάει νὰ ντυθῇ, ἀλλὰ δὲν βρίσκει τὸ πανταλόνι του.

Φωνάζει, λοιπόν, τὸν ὑπάλληλο καὶ διαμαρτύρεται.

Αὐτὸς τὸν κυττάζει ἔκπληκτος καὶ συνηθισμένος ἀπὸ τὶς γκρίνιες τῶν πελατῶν του, ποὺ ὅλο καὶ χάνουν κάτι, ἀπαντᾷ:

—Εἶνε βέβαιος ὁ κύριος, ὅτι τὸ εἶχε ὅταν ἦλθε;

ΕΞΕΣΦΑΛΙΣΙΣ

—Κυρία κάποιος εἶνε ἀπ' ἔθω καὶ ζητᾷ νὰ σᾶς ἰδῇ.

—Δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ κανέναν, εἶμαι ἀπασχολημένη.

—Λέει ὅτι πρόκειται περὶ ζωῆς καὶ θανάτου.

—Πές του τότε, ὅτι εἴμαστε ἀσφαλισμένοι.

„ΤΟ ΕΡΓΟΝ"

Ἀθῆναι

21

Ἰανουαρίου 1939

Ἀριθμὸς φύλλου 122

7 Ἡμέρες 7 Νύκτες

Ὁ χορὸς τοῦ «Παρνασσοῦ» ἐδόθη καὶ ἐφέτος μὲ πᾶσαν μεγαλοπρέπειαν. Ἡ Α Μ ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος μετὰ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως καὶ πολλοὶ τῶν ὑπουργῶν, ὅ,τι καλύτερον εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Ἀθηναϊκὴ καὶ Πειραϊκὴ κοινωνία εἰς ὅλους τοὺς κλάδους, παρευρέθησαν εἰς τὸν χορὸν αὐτόν, ποὺ ἀπὸ πολλῶν χρόνων ἀποτελεῖ τὸ λαμπρότερον κοσμικὸν γεγονὸς τῆς πρωτευούσης καὶ ἀνοίγει τὴν ἀποκρηάτικην κίνησιν. Ἂν ἀνεγράφομεν ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν παρευρεθεισῶν κομψῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων καὶ τῶν γνωστῶν κυρίων, θὰ ἐχρειάζοντο στῆλαι ὁλόκληροι τοῦ «Ἔργου». Δὲν ἐπιχειροῦμεν, λοιπόν. Θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ συγκρατήσωμεν εἰς τὴν μνήμην μας τόσα ὀνόματα ἐκλεκτὰ καὶ ἴσως νὰ ἐγεννῶντο παράπονα. Ἡ ἀναγραφὴ μόνον τοῦ μεγαλυτέρου κοσμικοῦ γεγονότος τῆς χειμερινῆς σαιζόν, εἶνε ἀρκετή.

Ἡ ἔκκλησις τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Εἰρήνης ὑπὲρ τῆς ἀναδασώσεως τῆς χώρας, εὑρίσκει εὐμενῆ ἀπήχησιν πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος. Ἤδη, ἄλλως τε, ἡ ἀπόφασις τοῦ ὑπουργείου Πρωτευούσης, ὅπως κάθε πολίτης τοῦ Δήμου φυτεύσῃ ἀνὰ ἓν δένδρον καὶ σχηματισθοῦν ὡρισμένα πάρκα εἰς τὰς Ἀθήνας, ὡς καὶ «Πάρκον τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων τῆς Ἑλλάδος» εἰς τὰ Τουρκοβούνια. Ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὴν Κρήτην ἀγγέλλεται ἡ ἵδρυσις ἑνὸς μεγάλου φυτωρίου εἰς τὸ Ἡράκλειον καὶ ἀπὸ ἄλλα ἐπαρχιακὰ κέντρα, ἡ φύτευσις δένδρων, συμπραττόντων καὶ τῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. Ἡ φιλοδασικὴ αὐτὴ κίνησις πρέπει νὰ τύχῃ γενικῆς ὑποστηρίξεως. Θὰ εἶνε δὲ καὶ πρᾶξις ἐξιλεώσεως πρὸς τὰ ἑκατομμύρια τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ἀσυνείδητοι ἄνθρωποι παρέδιδαν ἐπὶ ἑκατονταετίαν εἰς τὸ πῦρ.

Ἡ προκήρυξις ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Τύπου καὶ Τουρισμοῦ διαγωνισμοῦ διὰ δύο ἑλληνικὰ μοντέλλα μόδας, εἶνε συνέχεια τῆς ἀξιεπαίνου προσπαθείας του, ὅπως καὶ εἰς τὴν χώραν μας ἐπικρατήσῃ ἑλληνικὴ μόδα, συγχρονισμένη βέβαια, ἀλλὰ ὡς βάσιν ἔχουσα τὴν ἑλληνικὴν γραμμήν. Καὶ μὲ τὴν ἄποψιν ταύτην δὲν θὰ εὑρεθῇ, ἀσφαλῶς, καμμία Ἑλληνίς, ποὺ νὰ μὴ συμφωνῇ, ἐφ' ὅσον τὰ ἑλληνικὰ μοντέλλα θὰ πληροῦν καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν τὰς σημερινὰς ἀπαιτήσεις τῆς μόδας. Ἀλλὰ δὲν φθάνει μόνον αὐτό. Πρέπει νὰ εὑρεθῇ τρόπος, ὥστε αἱ πολὺ μονταὶν νὰ παύσουν νὰ λανσάρουν τὴν ξένην μόδαν, μὲ τὰ ἀκριβοπληρωμένα ξένα «μοντελλάκια». Ἂν τοῦτο γίνῃ, τότε ἡ ἑλληνικὴ μόδα θὰ ἐπικρατήσῃ ἀσφαλῶς. Καὶ θὰ εἶνε εὔκολον νὰ γίνῃ. Τὸ ὑπουργεῖον Τύπου, μάλιστα, ἔχει εἰς χεῖρας του τὸ ὅπλον. Ἀρκεῖ νὰ ἀπαγορευθῇ ἡ ἀναγραφὴ τῶν ὕμνων πρὸς τὰ ξένα «μοντελλάκια» καὶ τὰς φερούσας αὐτά, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του.

Περίφημες ἡμέρες λιακάδας μᾶς ἐχάρισε ἡ περασμένη ἑβδομάδα. Ἐνθύμιζαν ἄνοιξιν. Ὁ οὐρανός, ἴδιο τουρκουάζ, ἥλιος, ποὺ θὰ τὸν ἐζήλευαν οἱ τουρίστ ὅλου τοῦ κόσμου, θαλπωρή, ποὺ θὰ τὴν ἐζωγράφιζαν μέ... συνάλλαγμα, ἂν ἐγκαίρως μᾶς εἶχεν εἰδοποιήσει ὁ καλὸς Θεὸς καὶ εἴχαμεν ὁρίσει ὑπαίθριες ἑορτὲς αὐτὸν τὸν καιρό Ἀλλὰ ἡ ἀμυγδαλέα ἂς μὴ βιαστῇ. Ὁ χειμώνας θὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν. Καὶ τὸ χιόνι, ποὺ ἔλυσε ὁ λαμπερὸς ἥλιος τῆς περασμένης ἑβδομάδος, θὰ στοιβαχθῇ καὶ πάλιν εἰς τὰ βουνά, γιατὶ στὴν Ἀθήνα σπάνια μᾶς ἐπισκέπτεται.

Μιὰ μητέρα τριῶν τέκνων, εἰς τὰ Τρίκκαλα, τρελλάθηκε τὴν νύκτα. Ὁ ἄνδρας της ἔλειπε. Καὶ μόνη, ὅπως ἦτο, μὲ τὰ παιδιά της, τὰ ἐξύπνησε, τὰ ἔλουσε, τὰ ἐκτένισε καὶ κατόπιν ἐνεδύθη καὶ αὐτὴ τὰ νυφικά της καὶ τοὺς εἶπε νὰ περιμένουν. «Ποῦ μᾶς πᾷς, μαμά;» τὴν ἠρώτησαν. «Καθῆστε φρόνιμα, τοὺς εἶπε. Πηγαίνω νὰ φέρω τὸν μπαμπᾶ σας». Τὰ παιδιὰ περίμεναν, ἀλλὰ ματαίως. Ἡ τρελλὴ μητέρα ἐπῆγε καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμόν... Πολλὰ μυστήρια συμβαίνουν εἰς τὸν κόσμον. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ τραγωδία εἶνε ἀνιστόρητος. Καὶ ἐπαίχθη, μάλιστα, ἐκ τοῦ φυσικοῦ...

Πολὺ ἐνωρὶς ἐφέτος οἱ Ἀπόκρηες. Στὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἀρχίζει ὁ κύκλος αὐτὸς τῆς ζωῆς. Καὶ οἱ χοροὶ ἀναγγέλλονται, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐφέτος θὰ χορέψῃ «καὶ ἡ κουτσὴ Μαρία», κατὰ τὴν λαϊκὴν ἔκφρασαν, ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι τὰ κέντρα, ὅπου συνήθως δίδονται οἱ χοροί, ἔχουν κλείσει σχεδὸν ὅλες τὶς βραδυές, μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Τυροφάγου. Ἂς χορέψουν, λοιπόν, οἱ συμπολῖται καὶ ἂς γλεντήσουν. Διότι ἡμέραι νηστείας καὶ προσευχῆς ἐπακολουθοῦν.

Μαζὺ μὲ τοὺς χοροὺς θὰ ἔχωμεν καὶ τὶς ἀποκρηάτικες θεατρικὲς ἐπιθεωρήσεις. Δὲν ἀνηγγέλθησαν ἀκόμη. Ἀλλὰ εἶνε βέβαιον, ὅτι θὰ ἔχωμεν καὶ τὴν ἀτραξιὸν αὐτήν, ποὺ δὲν ἀπαιτεῖ καὶ μεγάλον συγγραφικὸν καὶ μουσικὸν κόπον. Ἀρκεῖ τὸ ρετοὺς μιᾶς παλαιᾶς ἐπιθεωρήσεως, μερικὰ νούμερα ἀποκρηάτικα καὶ τὸ ἔργον εἶνε ἕτοιμον.

Τὴν ἐποχήν, ποὺ ἄλλαι θέλουν τὸν μαιευτῆρα, πολὺ πρὶν γεννήσουν καὶ κλινικὴν διὰ νὰ φέρουν εἰς τὸν κόσμον τὸ βρέφος των, μία ψυχοπαθὴς ἐγέννησε πίσω ἀπὸ ἕνα πάγκον τῆς Ἀγορᾶς, χωρὶς οὐδεμίαν ἰατρικὴν ἐπέμβασιν. Μόνη ἔκοψε καὶ τὸν ὀμφάλιον λῶρον. Ψυχοπαθὴς λοιπὸν εἶνε; ἀμφιβάλλομεν. Διότι ἔτσι, κατὰ τὸν φυσικὸν αὐτὸν τρόπον, γεννοῦν χιλιάδες γυναῖκες εἰς τὰ χωριὰ —διακόπτουσαι μόνον τὴν ἐργασίαν των.

Τεσσαράκοντα ἐτῶν ἐκεῖνος. Δέκα καὶ τριῶν ἐκείνη. Καὶ ὅμως ἡ ἀγάπη τοὺς ἥνωσε. Τὸ αἴσθημα τοὺς ὡδήγησεν εἰς τὸ νὰ ἀλληλοαπαχθοῦν καὶ συλληφθέντες, ἀργότερον, νὰ δηλώσουν ὅτι «ἀγαπῶνται καὶ θέλουν νὰ νυμφευθοῦν». Αὐτὰ συνέβησαν εἰς τὴν Δράμαν προχθές, ἐτηλεγραφήθησαν ἀπὸ τοὺς ἀνταποκριτὰς τῶν ἐφημερίδων καὶ ἐδόθησαν πρὸς δημοσίευσιν ὑπὸ τῆς ἐκεῖ ἀστυνομίας, καταχωρησάσης εἰς τὸ «Βιβλίον συμβάντων» τὴν ἀπαγωγήν. Ἐπιμένομεν εἰς τὸ νὰ βεβαιωθῆτε, ὅτι ἡ εἴδησις, ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν τῆς νύμφης, εἶνε ἀκριβὴς —δέκα καὶ τριῶν ἐτῶν— διότι καὶ ἡμεῖς ἐτρίψαμεν τὰ μάτια μας, διὰ νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι δὲν συνέβη τυπογραφικὸν λάθος. Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε. Ἂς φυλάγωμεν, λοιπόν, πλέον τὶς μπεμπέκες μας καὶ τοὺς παπούδες μας, γιατὶ —ὅπως λέγουν μερικοί: «Πάει, ἐχάλασεν ὁ κόσμος τὴν σήμερον ἡμέρα»...

Ἡ ἔρις μεταξὺ τῆς πνευματώδους καθημερινῆς ἐφημερίδος, ἡ ὁποία ἐδημοσίευσε τὸ βραβευθὲν διήγημα ὑπὸ ἄλλης πρωϊνῆς συναδέλφου, συνεχίζεται. Αἱ δύο ἐφημερίδες, σοβαραὶ καὶ αἱ δύο —ὡς χαρακτηρίζονται— ἔχουν ἀρχίσει τὰ αὐτοαποκαλυπτήριά των. Ἡ μία λέγει ὅτι τὴν ἀντιγράφει ἡ ἄλλη. Καὶ ἡ ἄλλη, ἀμυνομένη, παρατάσσει εἰδήσεις ἐπὶ εἰδήσεων, ποὺ τάς... ἀντέγραψεν ἀπὸ τὴν ἄλλην. Ἂν χρειάζεται διαιτητής, ἀναλαμβάνομεν τὸν ρόλον του. Καὶ αἱ δύο σοβαραὶ ἐφημερίδες ἔχουν ὅλας τὰς εἰδήσεις καὶ ὅλας τὰς ξένας ἐφημερίδας εἰς τὴν διάθεσίν των. Ἀφοῦ, δόξα τῷ Θεῷ, «ἔχουν τὸν τρόπον» των —ὅπως λέγει ὁ λαός. Ἀλλ' ἡ ἐκλογή των καὶ ἡ δημοσίευσί των ἐγκαίρως, ἀνάγεται εἰς ἄλλην σφαῖραν, ἡ ὁποία δέν... ἀγοράζεται.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ἡ αὐτοθυσία τοῦ ἐν Βερροίᾳ ταγματάρχου κ. Καραβέλα, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἔσωσεν ὁλόκληρον τὴν οἰκογένειάν του ἀπὸ τὴν πυρκαϊάν, ἡ ὁποία ἐξερράγη εἰς τὸν δεύτερον ὄροφον τῆς οἰκίας ὅπου κατώκει, μεταφέρων ἀνὰ ἓν μέλος της εἰς τὴν ὁδόν, εἰς τὸ τέλος περιεζώσθη ὑπὸ τῶν φλογῶν καὶ ἠναγκάσθη νὰ πηδήσῃ ἐκ τοῦ παραθύρου, διὰ νὰ σωθῇ. Ὁ κ. Καραβέλας ὑπενθυμίζει τὸν Αἰνείαν, εἰς τὴν πεζὴν ἐποχήν μας, ἐπιχειρήσας πολλαπλῶς τὸν ἆθλον τοῦ Ρωμαίου, τὸν ὁποῖον ἡ ἱστορία διέσωσεν. Ἡ Ἀκαδημία μας ἂς ἐνθυμηθῇ τὸν κ. Καραβέλαν, ἐν καιρῷ τῷ δέοντι.

ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΘΑΥΜΑΣΜΟΥ

Ὅταν ὁ Μπλάσκο Ἰμπάνιεθ ταξίδευε στὴ Γαλλία, ἕνας δάσκαλος ποὺ εἶχε διαβάσει τὰ ἔργα του, ἔκρινε καλὸν νὰ τοῦ ἐκδηλώσῃ τὸν θαυμασμόν του ὁδηγῶντας μπρός του τοὺς μαθητάς του.

—Μπορεῖτε νὰ τοὺς ρωτήσετε ὅ,τι θέλετε γιὰ τὰ ἔργα σας, εἶπε στὸν συγγραφέα. Θὰ σᾶς ἀπαντήσουν ἀμέσως.

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ἐρωτήσεις ποὺ τοὺς ὑπέβαλλε καὶ στὶς ὁποῖες τὰ παιδιὰ ἀπήντησαν κουτσὰ-στραβά, ὁ Μπλάσκο Ἰμπάνιεθ ρώτησε ἕνα δωδεκαετὲς μικρό:

—Πές μου ἐσύ, μικρέ μου, κατὰ τὴν γνώμην σου, ποιοὶ εἶνε οἱ τρεῖς πιὸ μεγάλοι συγγραφεῖς ποὺ ὑπῆρξαν ὡς σήμερα;

Τὸ μικρὸ δὲν ἐδίστασε καὶ ἄρχισε:

—Ὁ Ὅμηρος, ὁ Δάντε κι' ὁ...

Ξαφνικὰ σταμάτησε, ἐπειδὴ δὲν τὸν βοηθοῦσε ἡ μνήμη του. Ἔπειτα κοκκινίζοντας προσέθεσε:

—Μὲ συγχωρεῖτε, ξέχασα τὸ ὄνομά σας.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟΣ

Μιλοῦσαν ἕνας Ἄγγλος καὶ ἕνας Ἀμερικανός. Ὁ δεύτερος δὲν εὕρισκε λόγους νὰ ἐπαινέσῃ τὴν πατρίδα του, ὅπου ὅλα ἦσαν κολοσσιαῖα καὶ ἀτελείωτα.

—Ἐσεῖς οἱ Ἄγγλοι, λέγει τοῦ συνομιλητοῦ του, δὲν ἔχετε ἰδέα τί εἶνε οἱ διάφορες πολιτεῖες στὴν Χώρα μας. Π. χ. Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὸ Κάνσας. Αἴ, λοιπόν, ἂν πάρῃς ἕνα ἁμάξι γιὰ νὰ πᾷς στὸ Κολοράδο, ποὺ εἶνε ἡ γειτονικὴ πολιτεία τῆς δικῆς μας, μπορεῖς νὰ ταξιδεύῃς ὡς τὸ βράδυ καὶ νὰ μὴν ἔχῃς φθάσει ἀκόμη στὰ σύνορά της!

—Σὲ πιστεύω, ἀπαντᾷ φλεγματικὰ ὁ Ἄγγλος, καὶ ἐμεῖς στὸν τόπο μας, ἔχομε ἀπὸ τὰ ἁμάξια αὐτά...

ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ ΔΕΝ ΤΟΝ ΕΝΟΧΛΟΥΣΑΝ

Ὁ μίστερ Τζὼν εἶνε φημισμένος κρασοπατέρας σ' ὅλη τὴν κομητεία τοῦ Ἔσσεξ. Δὲν μένει σχεδὸν ποτὲ ἄπιωτος.

Μιὰ μέρα τὸν ἐπισκέπτεται σπίτι του ἕνας φίλος του καὶ τὸν βρίσκει νὰ κοιμᾶται πραγματικὰ μακαρίως μπροστὰ σὲ μιὰ ἄδειανὴ μπουκάλα οὐΐσκυ. Γύρω του, πετοῦσαν ἕνα σμῆνος κουνούπια καὶ τὸν τσιμποῦσαν ἀλύπητα.

Καταγανακτισμένος ὁ φίλος φωνάζει τὸν ὑπηρέτη τοῦ μίστερ Τζών.

—Δὲν μοῦ λές, Τόμ, τοῦ λέγει, πῶς ἀφίνεις ἔτσι τὸν κύριό σου νὰ τὸν τρῶνε τὰ κουνούπια;

—Ὤ! μὴν ἀνησυχῆτε, κύριε, καὶ δὲν τοῦ συμβαίνει τὸ παραμικρὸ κακό.

—Πῶς αὐτό;

—Ναί, κατὰ τὸ πρῶτο ἥμισυ τοῦ ὕπνου του, ὁ κύριός μου εἶνε τόσο μεθυσμένος, ποὺ δὲν νοιώθει τὰ τσιμπήματα τῶν κουνουπιῶν. Κατὰ τὸ δεύτερο δὲ ἥμισυ τὰ κουνούπια ἔχουν τόσο μεθύσει κι' αὐτά, ποὺ παύουν πιὰ νὰ τσιμποῦν!

ΔΕΝ ΕΦΛΥΑΡΗΣΕ ΔΙΟΛΟΥ!

Ὁ μίστερ Στὸκ ἐπιστρέφει ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀργὰ στὸ σπίτι του.

Σὰν ἄνθρωπος δὲ ποὺ δὲν ἀγαποῦσε τὶς σκηνές, φωνάζει τὸν καμαριέρη του Τζὼν καὶ τοῦ συνιστᾷ νὰ μὴν πῇ τίποτα τῆς κυρίας.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ γυναίκα του τὰ ξέρει ὅλα.

Ὁ μίστερ Στὸκ φωνάζει θυμωμένος τὸν φλύαρο καμαριέρη:

—Δὲν σοῦ εἶπα, Τζών, νὰ μὴν πῇς τῆς κυρίας, τί ὥρα γύρισα χθὲς βράδυ σπίτι;

—Δὲν τῆς τὦπα, κύριε! Ἀπεναντίας, ὅταν μὲ ρώτησε τί ὥρα ἐπιστρέψατε, τῆς εἶπα ὅτι δὲν ἤξερα, γιατὶ καταγινόμουνα ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ τῆς ἑτοιμάσω τὸ πρωϊνό της γάλα!

ΓΙΑΤΙ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΟΥΣΕ

Σ' ἕνα Παρισινὸ θέατρο ἐπαίζετο ἕνα ἔργο τῆς κακῆς ὥρας. Ἦταν δὲ πρεμιέρα. Τὸ κοινὸ στὴν ἀρχὴ ἔδειξε ὑπομονὴ καὶ συγκατάβασι. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ἔργον ἀπεδεικνύετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βλακωδέστερο ἄρχισε νὰ ἀνυπομονῇ καὶ στὸ τέλος ἔπαιρναν καὶ ἔδιναν τὰ ποδοκροτήματα καὶ τὰ σφυρίγματα. Τὸ πανδαιμόνιο ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα ἦταν ἀπερίγραπτο.

Ἐξαίρεσι στὸν γενικὸ αὐτὸ συναγερμὸ ἀποδοκιμασίας ἀπετέλεσε ἕνας κύριος, ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ σφυρίζῃ καὶ αὐτός, χειροκροτοῦσε ἀπεναντίας ὄρθιος.

—Σᾶς ἀρέσει λοιπὸν τόσο πολὺ τὸ ἔργο; ρώτησε σκανδαλισμένος ἕνας θεατής.

—Ἀπεναντίας, εἶμαι κατηγανακτισμένος.

—Τότε;...

—Χειροκροτῶ ἁπλῶς αὐτοὺς ποὺ τὸ σφυρίζουνε!...

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ
ὑπευθύνων συμφώνως τῷ Νόμῳ.

Ἀρχισυντάκτης:
Μάνος Σαφαρίκας
Ἁγίων Πάντων, 57, Καλλιθέα

Διευθυντὴς Τυπογραφείου
Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΣ
Ἐριμάνθου 3

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Σταδίου 23
Γραφεια: Σταδίου 23
Αριθ. Τηλ. 31-909

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
21
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
Ἀριθμὸς φύλλου 122
Τιμὴ φύλλου Δραχ. 4
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

Ἐφήμεροι στοχασμοὶ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

Τοῦ κ. Λαύρα

Εἶνε ἀρκετὰ δύσκολον ἀπὸ τὸν τυχόντα νὰ λάβῃ κανεὶς σαφεῖς πληροφορίας διὰ τὰ διάφορα περίεργα φαινόμενα παρατηροῦμενα εἰς τὴν πόλιν μας, καθὼς καὶ διὰ τὴν λύσιν διαφόρων προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἐμφανίζονται ἔμπρὸς εἰς τὰ μάτια ἢ μᾶλλον τὰ πόδια τοῦ Ἀθηναίου τοῦ ἔχοντος ὁπωσδήποτε ἀνάγκην νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων. Ἕνας στραγαλατζῆς ὅμως ἢ ἀτίθασσος γυρολόγος, ἀποφασίζων νὰ παύσῃ νὰ γυρολογῇ καὶ ἐγκαθιστάμενος εἰς γωνίαν μὲ τὸ πανέρι του καὶ τὸ ἐμπόρευμά του, ἕνας πωλητὴς λαχείων, ἐφημερίδων, ἕνας ὁποιοσδήποτε τέλος πάντων πωλητὴς μὲ κοφίνι, κασσελάκι, ταβλᾶ, καροτσάκι εἶνε εἰς θέσιν νὰ λύσῃ μὲ ὀλίγην καλὴν θέλησιν τὰ δυσκολώτερα αἰνίγματα τοῦ δρόμου.

Καὶ ἐρωτήσαμεν στραγαλατζῆν κατέχοντα γωνίαν, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ὀρειχαλκίνη ἀπαστράπτουσα φουβοῦ. εὑρίσκετο προέχουσα εἰς τὸ μέσον τοῦ πεζοδρομίου.

—Γιατί, χριστιανέ μου, δὲν μαζεύεσαι κοντὰ στὸν τοῖχο, ν' ἀφίνῃς ἐλεύθερο τὸν τόπο στοὺς διαβάτας;

Ἀφοῦ μ' ἐκύτταξε σὰν νὰ ἐλεεινολογοῦσε τὴν ἀφέλειάν μου, ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὰ μάτια, φωτίζων με μὲ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, τὸ ὁποῖον λάμπει ὅσον καὶ ἡ φουβοῦ του:

—Ὁ σκοπὸς εἶνε νὰ σταματήσῃ ὁ ἄλλος στὸ ἐμπόρευμα, κύριος! ἅμα τὴν κολλήσω στὸν τοῖχο, ποιὸς θὰ τὴν δῇ;

Ἡ ἀλήθεια μ' ἐθάμβωσε τόσο πολύ, ὥστε μεταφερθεὶς πενῆντα χρόνια πίσω, ἔβγαλα μίαν δραχμὴν καὶ ἐγέμισα τὴν τσέπην μου στραγάλια, χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Ἔστρεψα ἀμέσως ἀριστερὰ πρὸς τὴν στοὰν θαυμάζων ἑκατέρωθεν τὶς βιτρίνες καὶ ροκανίζων κρυφὰ ἕνα-ἕνα στραγάλι. Ἀλλὰ μόλις εἶχα κάμει τρία βήματα, εἰς τὸν ἄξονα ἀκριβῶς, ἔπεσα ἐπάνω εἰς κόφαν.

—Στὴ μέση τῆς στοᾶς, βρὲ παιδί μου, θρονιάστηκες;

—Ἄμ' ποῦ θέλεις νὰ πάω, κύριε: στὸν τοῖχο; Θἄπεφτες ἐπάνω στὸ ἐμπόρευμα, τότε; Ἔχουμε, λοιπόν, Ντέρμπυ, δεκαπέντε τὸ ζευγάρι, τιράντες εἴκοσι καὶ καλτσοδέτες μονάχα δέκα...

Χωρὶς νὰ θέλω εὑρέθηκα μὲ δυὸ ζευγάρια κάλτσες στὴν τσέπη καὶ μὲ τυράντες στὸ ἀριστερὸ μπράτσο! Ἐτελείωσα καὶ ἀπὸ τὴν στοὰν καὶ ἐβγῆκα εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ἀφοῦ ἐπήδησα ἕνα κοφίνι μὲ μπανάνες, ἄλλο μὲ γυαλικὰ καὶ τρίτο μὲ ὅλα τὰ ἔργα τῆς Νεοελληνικῆς ποιήσεως καὶ λογοτεχνίας. Ἀλλ' εἰς τὸ πεζοδρόμιον ἀντίκρυσα τὸ μεγαλύτερον πρόβλημα:

Δεξιά, λοῦστροι· ἐπέκτασιν τοῦ λούστρου τὸν γυαλίζοντα τὰ παπούτσια πελάτην, εἰς τὴν γνωστὴν ἐκείνην προέχουσαν στάσιν· εἰς τὴν προέκτασιν αὐτοῦ, περίπτερον καὶ ἀγοραστήν. Καὶ εἰς τὸ στενὸν ἐνδιάμεσον ταβλᾶν μὲ κουλούρια εἰς τὰ κράσπεδα τοῦ πεζοδρομίου δύο καροτσάκια μὲ ἐργαλεῖα κηπουροῦ καὶ μαραγκοῦ καὶ ὄπισθεν δύο καλάμια χιαστὶ μὲ λαχεῖα...

Ἐπειδὴ εἶχα φωτισθῇ πλέον περὶ τὴν σημασίαν τῆς πολυπλόκου αὐτῆς καταστάσεως καὶ ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ βγῶ ὁπωσδήποτε ἀπὸ τὸν ἐμπορικὸν αὐτὸν ἀποκλεισμὸν ἠγόρασα ἕνα κουλοῦρι, τὸ ὁποῖον καὶ εὑρῆκα νοστιμώτατον.

ΛΑΥΡΑΣ

ΟΙ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΑΙ ΕΚΘΕΤΟΥΝ ΣΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟ...

Ἡ λιχουδιὰ μικρῶν καὶ μεγάλων θὰ τεθῇ σὲ μεγάλον πειρασμόν. Ἔκθεσις ζαχαροπλαστικῆς θὰ διοργανωθῇ πολὺ σύντομα στὰς Ἀθήνας.

Εἶνε ἡ πρώτη Ἔκθεσις τοῦ εἴδους αὐτοῦ στὴν Ἑλλάδα. Πρώτη φορὰ θὰ ἰδοῦμε τόσα προκλητικὰ ἐκθέματα, ποὺ θὰ προκαλέσουν ζωηρὴ συγκίνησι τῶν σιελογόνων ἀδένων μας. Θὰ χρειαζότανε τὸ λεκτικὸν τοῦ ὁμηρικοῦ Νέστορος, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὁποίου «...μέλιτος ρέεν αὐδή», γιὰ νὰ περιγραφῇ μὲ τὴν ἀπαιτουμένην γλυκύτητα ὕφους τὸ ἑτοιμαζόμενον ὑπὸ τῶν ζαχαροπλαστῶν ἔργον. Θὰ χρειαζότανε ὁ μελίρρυτος Ἰωάννης Χρυσόστομος, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὁποίου ἐβγῆκε τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ποίημα τῆς γεύσεως: «Εὐφρανθῶμεν λαοί», γιὰ νὰ ἐξαρθῇ τὸ ὁρμητικώτατον ἀριστούργημα, ποὺ θὰ ἰδοῦμε στὴν ἑτοιμαζομένην Ἔκθεσιν.

◆

Θὰ παρουσιάσουν οἱ ζαχαροπλάσται μας μαγευτικὲς συνθέσεις τῆς γεύσεως, προκλητικώτατες συμφωνίες κρέμας καὶ σοκολάτας, ζαχαρόπηκτα ἀριστουργήματα ὑψηλῆς, ἐν τῇ κυριολεξίᾳ, γλυπτικῆς, δημιουργήματα μελιρρύτου, πράγματι, γλαφυρότητος.

—Θὰ εἶνε κάτι ἐξαιρετικὸ ἡ Ἔκθεσίς μας, δηλώνει ὁ πρόεδρος τῶν ζαχαροπλαστῶν. Θὰ μετάσχουν διὰ τῶν ἐκλεκτοτέρων προϊόντων τους ὅλοι οἱ Ἕλληνες ζαχαροπλάσται καὶ 120 ξένοι ζαχαροπλαστικοὶ οἶκοι. Ἔτσι θὰ δοθῇ ἡ εὐκαιρία εἰς τὸ κοινὸν νὰ ἐκτιμήσῃ τὶς τελευταῖες προόδους τῆς ζαχαροπλαστικῆς ἐν Ἑλλάδι.

Καὶ ἀσφαλῶς θὰ μείνουμε καταγοητευμένοι. Ἡ ζαχαροπλαστικὴ ἐπιτελεῖ σήμερα θαύματα. Δὲν ἐπιτυγχάνει μόνον ἐξαιρετικὰ εἰς γευστικότητα προϊόντα ἀλλὰ παράγει καὶ αἰσθητικῆς ἀξίας δημιουργήματα. Οἱ τοῦρτες, ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὰ χέρια πολλῶν μαῖτρ τῆς δουλειᾶς αὐτῆς, εἶνε καλλιτεχνήματα. Ἔχει δηλαδὴ καὶ ἡ ζαχαροπλαστικὴ τοὺς Φειδίας καὶ τοὺς Πραξιτέληδές της, τῶν ὁποίων τὰ ἔργα θὰ θαυμάσουμε στὴν ἑτοιμαζομένη Ἔκθεσι.

◆

Ἡ Ἔκθεσις θὰ ἔχῃ καὶ καλλιτεχνικὸν χαρακτῆρα. Θὰ ἐπιδειχθοῦν δηλαδὴ κατ' αὐτὴν διάφορα καλλιτεχνικὰ κουτιά, ὅπου μπαίνουν τὰ γλυκίσματα, ἄλλες ὤμμορφες συσκευασίες ζαχαρωτῶν, σχέδια παστῶν καὶ τουρτῶν καὶ διάφορα ἄλλα κομψοτεχνήματα, ποὺ γίνονται μὲ τὰ ὑλικὰ τῆς ζαχαροπλαστικῆς.

Οἱ ζαχαροπλάσται δὲν ἱκανοποιοῦν σήμερα μόνον τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ οὐρανίσκου. Ἱκανοποιοῦν καὶ τὴν αἰσθητικήν μας. Ἀπολαμβάνει κανεὶς ἕνα γλύκισμα πρῶτα μὲ τὰ μάτια καὶ ὕστερα μὲ τὴν γεῦσιν, ἂν δὲν ἀρκεσθῇ, ἐννοεῖται, εἰς τὴν ὀφθαλμικὴν μόνον ἀπόλαυσιν ἐλλείψει τοῦ ἀντιτίμου τοῦ γλυκίσματος.

Οἱ ζαχαροπλάσται εἶνε ἐργάται τοῦ ὡραίου, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἔχει ἀντιληφθῇ ὁ λαός, ἀφοῦ τοῦ κάθε ὡραίου κοριτσιοῦ τὸν πατέρα τὸν θέλει καλὰ καὶ σώνει ζαχαροπλάστη:

—Ζαχαροπλάστης ἦταν ὁ μπαμπᾶς σου, κορίτσι μου;

Μία λοιπὸν τέτοια Ἔκθεσις γλυκισμάτων θὰ συνδυάζῃ τὸ καλλιτεχνικῶς ὡραῖον καὶ τὸν ὠφελιμισμὸν τῆς πεζοτέρας τῶν αἰσθήσεων: τῆς γεύσεως. Θὰ εἶνε μία ζωγραφικὴ καὶ μία γλυπτική... τρωγομένη. Καὶ τὸ νὰ συναντήσῃ κανεὶς σήμερα ζωγραφικὰ καὶ γλυπτικὰ ἔργα, ποὺ νά... τρώγωνται, εἶνε κάτι τὸ ἐνδιαφέρον, διότι τὰ περισσότερα, οὔτε τρώγονται, οὔτε χωνεύονται.

◆

Ἡ Ἔκθεσις θὰ ἔχῃ ἔκτασιν τεραστίαν, περίπου 2 χιλιάδων τετραγωνικῶν μέτρων καὶ θὰ γίνῃ εἰς τὸ Ζάππειον. Δὲν θὰ γεμίσουν ὅμως καὶ τὰ 2 χιλιάδες τετραγωνικὰ μέτρα μὲ γλυκίσματα. Θὰ ἐκτεθοῦν καὶ ἄλλα εἴδη ἐπισιτισμοῦ: Σφάγια, ψάρια, προϊόντα ἀρτοποιΐας κλπ.

Θὰ εἶνε δηλαδὴ ἡ γευστικωτέρα Ἔκθεσις, ἀπὸ ὅσες ἔχουν διοργανωθῇ μέχρι σήμερα. Θὰ εἶνε μία Ἔκθεσις, ποὺ δὲν θὰ συγκινῇ μονάχα τοὺς φιλοτέχνους καὶ αἰσθητικούς. Ἀλλὰ θ' ἀποτείνεται σ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ὅλους ἐξ ἴσου θὰ τοὺς συγκινῇ.

Οἱ σιελογόνοι ἀδένες ὅλων τῶν ἐπισκεπτῶν θὰ παρελάσουν πρὸ τῶν ἐκθεμάτων, τὰ ὁποῖα θ' ἀποτελοῦν μίαν σωστὴν γαστρονομικὴν πανδαισίαν.

Συμπολῖται, ἑτοιμάστε ἀπὸ τώρα τὴν λουκούλλειον διάθεσίν σας...

ΠΕΝΝΑ Χ.

Σκέψεις = τῆς ἡμέρας

ΕΡΑΣΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΣ... ΒΙΑΣ

Τοῦ κ. Ἄλφα

Αὐτοὶ ὡρισμένως, πρέπει νὰ κλείνωνται στὸ φρενοκομεῖο.

Ἀλλὰ πῶς νὰ τοὺς καταλάβῃ ὁ ἁρμόδιος καὶ νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ εἰς τὸ ἁρμόδιον ἵδρυμα. Δὲν πετοῦν πέτρες. Δὲν ἐπιτίθενται κατὰ τῶν διαβατῶν. Δὲν ἐνοχλοῦν κανένα ἄνθρωπο... Ἐνοχλοῦν μόνον μίαν γυναῖκα.. Ποιάν; Ἐκείνην ποὺ θ' ἀγαπήσουν...

Καὶ ἀλλοίμονό της, ἂν δὲν δεχθῇ τὸν ἔρωτά τους... Ἠμπορεῖ, διὰ νὰ τῆς ἀποδείξουν ὅτι τὴν ἀγαποῦν καὶ ὅτι πρέπει νὰ τὴν κάμνουν, δική τους, νὰ τὴν στείλουν εἰς τὸ νεκροταφεῖον...

Δὲν τὸν πιστεύετε;

Νὰ ὅμως ἕνα γεγονός, ποὺ ἀντιγράφω ἀπὸ τὸ «βιβλίο συμβάντων» τῆς Ἀστυνομίας Θεσσαλονίκης.

Διαβάστε τα:

Ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοκινήτων καὶ κάρρων Κυράτσης, ἠγάπα φλογερὰ νεαρὰν κόρην, καλῆς οἰκογενείας, τὴν δεσποινίδα Κ. Ἐκείνη ὅμως δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὸν ἔρωτά του. Ὁ Κυράτσης ἐπέμενε. Δὲν τὴν ἄφηνε νὰ κυκλοφορήσῃ ἐφανίζετο ἐμπρός της, ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκετο καὶ ἐξελιπάρει τὸν ἔρωτά της. Πάντοτε ὅμως ἡ ἀπάντησις της, ἦτο ἡ...περιφρόνησις. Ἡ στάσις αὐτὴ τῆς νέας, ἔκαμε ἔξαλλον τὸν Κυράτσην. Καὶ τὴν Δευτέραν τὸ βράδυ, ἐνῷ ἡ νέα ἐξῆλθε συνοδευομένη ἀπὸ μίαν φίλην της, τὴν παρηκολούθησε. Ὅταν αἱ δύο φίλαι, εὑρίσκοντο εἰς τὴν ὁδὸν Βασιλέως Κωνσταντίνου, ἐξήγαγε περίστροφον καὶ ἐπυροβόλησε κατ' αὐτῆς. Ἡ σφαῖρα εὗρε τὴν ἀτυχῆ νέαν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ἔρριψεν ἄπνουν κατὰ γῆς. Τότε ὁ Κυράτσης ἔστρεψε τὸ ὅπλον ἐναντίον του καὶ ἐπυροβόλησε. Ἐν κακῇ καταστάσει μετεφέρθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὅπου πνέει τὰ λοίσθια...»

Εἶνε λοιπὸν σωστὴ ἡ ἄποψις, ὅτι πρέπει νὰ κλείνωνται εἰς φρενοκομεῖον, οἱ ἐπικίνδυνοι αὐτοὶ ἐρωτευμένοι;

Διότι, τί πταίει τὸ θηλυκό, ποὺ δὲν δέχεται τὸν ἔρωτά τους, ποὺ δὲν θέλει ἐπὶ τέλους νὰ πανδρευθῇ, νὰ ὑφίσταται τὸ κυνηγητό τους, νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ κυκλοφορήσῃ καὶ πάποτε—κάποτε νὰ δέχεται καὶ μιὰ σφαῖρα—εἰσιτήριον διὰ τὸν ἄλλον κόσμον...

Γι' αὐτὸ τὸ γέννησαν οἱ γονεῖς του;... Γι' αὐτὸ τὸ μεγάλωσαν;... Γι' αὐτὸ κοπίασαν;

Βέβαια εἶνε λίγο δύσκολο, νὰ διακρίνωνται, αὐτοὶ οἱ δημόσιοι κίνδυνοι τοῦ ἔρωτος, ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς τάξεως, ὥστε νὰ προλαμβάνουν καὶ νὰ τοὺς συλλαμβάνουν. Ἀλλ' ὅταν σκεφθοῦμε, πόσο εἶνε τρομεροί, πρέπει νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας καὶ παρὰ τὸν νόμον. Λίγη ἐλαστικότης χρειάζεται. Ὅταν καταγγελθῇ εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἕνα τέτοιο γεγονός, ὅταν ὑποδειχθῇ ὁ λυσσῶν ἐρωτευμένος, νὰ μὴν περιορίζωνται οἱ ἀστυνόμοι εἰς συστάσεις μόνον. Εἶνε μάταιαι. Διότι οἱ «ἐρασταὶ διὰ τῆς... βίας» εἶνε παράφρονες. Καὶ ρίχνουν στὸ φαχνόν Κάτι ἄλλο χρειάζεται, ποὺ δὲν τὸ γράφει ὁ νόμος: Ἕνα ξύλο πρωΐ—βράδυ. Αὐτὸ ἀσφαλῶς θὰ κάμῃ τὸ θαῦμά του.

ΑΛΦΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τρόγλ
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 39045

ὁ κόσμος σὲ 7 ἡμέρες

Ἀντικαθίσταται ἀπὸ μηχανὰς

Ὡς γνωστόν, εἰς τὴν ἐποχήν μας αἱ μηχαναὶ καταργοῦν τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην, ὅλας τὰς ποιητικὰς καὶ ρωμαντικὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, ποὺ εἶχαν καθιερωθῆ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν αἰώνων.

Τώρα ἦλθεν ἡ σειρὰ καὶ τῶν κάου μπόϋς, τῶν θρυλικῶν καὶ πολυϋμνηθέντων βοϊδοβοσκῶν τῆς Ἀμερικῆς, τοὺς ὁποίους ἀχρηστεύει καὶ καταργεῖ μία μεγάλη μηχανικὴ συσκευή, ποὺ ἐτέθη τελευταίως ἐν χρήσει εἰς τὰς κτηνοτροφικὰς ἐπαρχίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ἐφεξῆς δὲν θὰ χρειάζεται πλέον ν' ἀναπτύσσουν οἱ κάου μπόϋς τὴν παροιμιώδη ἱππευτικήν τους δεινότητα, νὰ συλλαμβάνουν μὲ τὸ ἀριστοτεχνικὸν ρίξιμο τοῦ λάκκου των τοὺς ταύρους καὶ τὶς ἀγελάδες, νὰ τοὺς δένουν στερεὰ διὰ νὰ ἠμπορῇ ὁ κτηνίατρος νὰ ἐπιθεωρῇ καὶ νὰ κάμῃ τὰς διαφόρους χειρουργικὰς ἐπεμβάσεις του εὐνουχισμόν, κόψιμο τῶν κεράτων, στιγμάτισμα.

Τὸ μόνον ποὺ ἔχουν νὰ κάμουν οἱ κάου μπόϋς εἶνε νὰ ἐξωθοῦν τὰ βώδια νὰ περάσουν ἕνα-ἕνα ἀπὸ ἕνα διάδρομον, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποίου εἶνε τοποθετημένη ἡ νέας ἐφευρέσεως συσκευή.

Χάρις εἰς αὐτήν, τὸ κάθε βῶδι συλλαμβάνεται αὐτομάτως ἀπὸ τὰ τέσσερα πόδια, ἀποκερατώνεται, ἐμβολιάζεται καὶ στιγματίζεται μηχανικῶς, ὅλα δὲ αὐτὰ εἰς διάστημα μικρότερον τῶν 60 δευτερολέπτων, μεθ' ὃ ἀφίνεται ἐλεύθερον.

Ἐπάνω εἰς μίαν ἐξέδραν κατασκευασμένην εἰς ἀπόστασιν δύο μέτρων ἀπὸ τὸν στενὸν διάδρομον, εἶνε ἐγκατεστημένος ὁ ἐργάτης ποὺ χειρίζεται τὴν συσκευήν, καὶ ὁ ὁποῖος κινῶν διαφόρους μοχλοὺς τὴν θέτει εἰς λειτουργίαν, κάθε φορὰν ποὺ περνᾷ ἕνα βῶδι, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει «χειρουργηθῆ».

Αἱ νέγρισσαι ἀεροπόροι

Ἕξ μαθητευόμεναι ἀεροπόροι τῆς φυλῆς τῶν Νέγρων ἐν Ἀμερικῇ, ὑπέστησαν τελευταίως τὰς σχετικὰς ἐξετάσεις καὶ ἔλαβον τὸ πτυχίον τοῦ πιλότου μὲ ἄριστα.

Αἱ φεμινιστικαὶ ὀργανώσεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν πανηγυρίζουν διθυραμβικῶς τὸ γεγονὸς αὐτό, τόσον μᾶλλον καθόσον οἱ εἰδικοὶ ποὺ παρηκολούθησαν τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὰς ἐξετάσεις τῶν ἓξ νέων πιλότων, ἀπεφάνθησαν ὅτι ἐπέδειξαν ἐπιδόσεις ἀνωτέρας ἀπὸ τὰ 98 ἑκατοστὰ τῶν ἀρσενικῶν ἀεροπόρων.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι αἱ Νέγρισσαι πιλότοι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀποτελοῦν τὸ ἕνα δέκατον τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν Νέγρων ἀεροπόρων, ὅλαι δὲ ἀνεξαιρέτως ἀπεδείχθησαν προικισμέναι εἰς μέγιστον βαθμὸν μὲ τὰ προσόντα ποὺ ἀπαιτεῖ τὸ ἀεροπορικὸν ἐπάγγελμα.

Αὐτοακρωτηριαζόμενοι!

Χάρις εἰς ἕνα τυχαῖον περιστατικόν, ἡ ἀστυνομία τῆς Νέας Ὑόρκης ἀνεκάλυψε καὶ συνέλαβε μίαν σπεῖραν ἀπατεώνων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ὡς ἐπάγγελμα νὰ εἶνε «θύματα» αὐτοκινητικῶν δυστυχημάτων.

Ἐφρόντιζαν νὰ περιοδεύουν εἰς τοὺς κεντρικοὺς δρόμους εἰς δεδομένην στιγμὴν νὰ εὑρίσκωνται ἐμπρὸς εἰς ἕνα αὐτοκίνητον, τρέχον μὲ μεγάλην ταχύτητα, τὸ ὁποῖον καὶ τοὺς παρέσυρε.

Ἡ τέχνη τῶν ἀπατεώνων αὐτῶν συνίστατο εἰς τὸ ὅτι κατώρθωναν πάντοτε ὥστε τὸ αὐτοκίνητον νὰ τοὺς τραυματίζῃ ἐλαφρῶς μέν, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ποὺ νὰ ὑφίστανται ἕνα ἐλαφρὸν ἀκρωτηριασμὸν χειρὸς ἢ ποδὸς ἢ μύτης καὶ ἔτσι νὰ εἰσπράττουν μίαν σεβαστὴν ἀποζημίωσιν.

Πέντε μέλη τῆς σπείρας συνελήφθησαν καὶ ὅπως ἀπεδείχθη ἀπὸ τὰς σχετικὰς ἀνακρίσεις, εἰς διάστημα μόνον ἑνὸς ἔτους, ἡ σπεῖρα εἶχε ζημιώσει διαφόρους ἀσφαλιστικὰς ἑταιρείας τὸ κολοσσιαῖον ποσὸν τῶν 200.000 δολλαρίων.

ΤΑ ΑΚΙΝΔΥΝΑ ΦΕΙΔΙΑ

Μὲ τοὺς ὑπερβολικοὺς καύσωνας ποὺ ἐσημειώθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα τρία ἔτη εἰς τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὴν Δυτικήν, παρετηρήθη ἰδιαιτέρως εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐμφάνισις ὑπερβολικοῦ ἀριθμοῦ φειδιῶν εἰς τὴν ὕπαιθρον, μὲ ἐπακόλουθα πολυάριθμα δήγματα, ἀρκετὰ ἐκ τῶν ὁποίων ἦσαν θανατηφόρα.

Κατόπιν τούτου ἐκινητοποιήθη μία μεγάλη ἀποστολὴ εἰς ὅλας τὰς ἀγγλικὰς ἐπαρχίας καὶ ἐπεδόθησαν εἰς μεθοδικὰς παρατηρήσεις.

Διεπιστώθη λοιπὸν ὅτι τὰ γνωστὰ εἴδη φειδιῶν ἀνέρχονται εἰς 2.000, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 200 εἶνε θανατηφόρα.

Ἀπὸ τὰ ὑπολειπόμενα 1.800, τὰ 400 εἴδη φειδιῶν εἶνε μὲν δηλητηριώδη, ἀλλὰ τὸ δηλητήριον ποὺ διοχετεύουν μὲ τὸ δάγκωμά των εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν, δὲν εἶνε τόσον δραστικὸν ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ θάνατον.

Τέλος τὰ 1.400 εἴδη φειδιῶν εἶνε ἐντελῶς ἀκίνδυνα.

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΦΙΛΟΤΙΜΙΑ

Λόγῳ τοῦ αἰφνιδίου θανάτου τῆς συζύγου του, ἕνας νεαρὸς καὶ πλούσιος Αἰγύπτιος, ὁ Ζακῆ Νασράλλα βέης, ἀπὸ τὸ Κάϊρον, εἶχε συλληφθῆ μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι τὴν εἶχε φονεύσει ἢ δηλητηριάσει.

Ἡ σύλληψίς του ἐβασίσθη ἐπὶ τῶν ὑπονοιῶν, τὰς ὁποίας προεκάλεσε τὸ γεγονὸς ὅτι ὀλίγας ἑβδομάδας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὁ Ζακῆ Νασράλλα εἶχε συνάψει μίαν μεγάλην ἀσφάλειαν ζωῆς τῆς συζύγου του ἐπ' ὀνόματί του.

Εἰς μάτην ἐπὶ ἡμέρας ὁ ἀτυχὴς διεμαρτύρετο ὅτι ἦτο ἐντελῶς ἀθῶος, ἡ ἀστυνομία καὶ ἡ ἐνδιαφερομένη ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία ἐπέμειναν εἰς τὰς κατηγορίας των, διετάχθη δὲ ἐκταφὴ τοῦ πτώματος καὶ νεκροψία.

Τὴν ἡμέραν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ νεκροψία, ὁ νέος ἐτίναξε τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα, ἀφήσας μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅπου ἐτόνιζεν ὅτι μολονότι ἦτο ἀπολύτως ἀθῶος, αὐτοκτονοῦσε διὰ νὰ καθαρίσῃ τὸ οἰκογενειακόν του ὄνομα ἀπὸ τὸ στίγμα ποὺ τοῦ εἶχε προσάψει τὸ σκάνδαλον τῆς συλλήψεώς του.

Πρὸς γενικὴν κατάπληξιν, ἡ νεκροψία ἀπέδειξεν ὅτι ὁ θάνατος τῆς γυναικὸς τοῦ Ζακῆ Νασράλλα εἶχε προέλθει ἐκ συγκοπῆς καρδίας.

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΣΚΥΛΩΝ

Ὅπως ἀναφέρει ἕνα τηλεγράφημα τοῦ γνωστοῦ τηλεγραφικοῦ πρακτορείου Ρώϋτερ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, μία φοβερὰ ἐπιδρομὴ πεινασμένων σκύλων ἐσημειώθη κατὰ τῆς πρὸς τὸν Βόσπορον ἀριστοκρατικῆς περιοχῆς τῆς ἄλλοτε πρωτευούσης.

Ἐξηγριωμένοι καὶ ἄφοβοι οἱ σκύλοι ὑπερπηδοῦν τοὺς μανδροτοίχους καὶ ρημάζουν κυριολεκτικῶς τὰ κοτέτσια, ὄχι δὲ σπανίως φθάνουν ἕως τὰ μαγειρεῖα τῶν κομψῶν ἐπαύλεων.

Ἐσημειώθησαν μάλιστα περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ὁμάδες σκύλων ἐπετέθησαν μὲ ἀνθρωποφαγικὰς διαθέσεις ἐναντίον παιδιῶν καὶ γυναικῶν ἀκόμη, αἱ ὁποῖαι μόνον κατόπιν ὁμηρικῶν συμπλοκῶν μεταξὺ τῶν προσδραμόντων γειτόνων καὶ τῶν πειναλέων τετραπόδων, κατώρθωσαν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὰ δόντια των.

Οἱ περισσότεροι τῶν ἐπιδρομέων σκύλων εἶχαν ἐγκατασταθῆ ὡσὰν εἰς τὸ σπίτι των, μέσα εἰς μίαν μεγάλην οἰκοδομὴν ἀνεγειρομένην εἰς ἕνα λόφον τοῦ Βοσπόρου καὶ ἐχρειάσθη νὰ σταλῇ στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα διὰ νὰ τοὺς ἐξώσῃ ἀπ' ἐκεῖ.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Παραλλήλως πρὸς τὸν Παράδεισον τῶν Σκύλων, τὴν ἀμερικανικὴν δηλαδὴ πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ τετράποδα αὐτὰ ἀπολαμβάνουν κάθε περιποιήσεως, ὑπάρχει καὶ ἕνας ἄλλος τόπος, ποὺ ὅπως ἀποκαλύπτουν αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες, εἶνε ὁ Παράδεισος τῶν Ποντικῶν.

Τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε ἡ πόλις Ἀχμεταμπὰντ τῶν Ἰνδιῶν, ἡ ὁποία ἀνέκαθεν κατοικεῖται ἀπὸ μυριάδας, ἴσως καὶ ἑκατοντάδας χιλιάδων ποντικῶν, χωρὶς ποτὲ οἱ κάτοικοι νὰ ἐπιχειρήσουν τὸ παραμικρὸν μέτρον καταστροφῆς των.

Ἐπειδὴ ὅμως μὲ τὴν πληθώραν αὐτὴν τῶν τρωκτικῶν ἐμαστίζετο ἡ πόλις μονίμως ἀπὸ διαφόρους νόσους, αἱ ἀγγλικαὶ ὑγειονομικαὶ ἀρχαὶ ἀπεφάσισαν νὰ λάβουν δρακόντεια μέτρα διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἐξόντωσιν των.

Παραδόξως συνήντησαν ὁμαδικὴν ἀντίδρασιν ἐκ μέρους ὁλοκλήρου τοῦ ἰθαγενοῦς πληθυσμοῦ, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐφαρμόσῃ τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ καὶ ἀντιδρᾷ ἐνεργῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσίν των ἀπὸ τὰ κρατικὰ συνεργεῖα.

Τοῦτο δὲ διότι ὅλη αὐτὴ ἡ ἐκστρατεία κατὰ τῶν ποντικῶν εἶνε ἀντίθετος πρὸς τὸ «Ἀχίμσα», τὸν πανάρχαιον θρησκευτικὸν νόμον τῶν Ἰνδῶν, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ θανάσιμον ἁμάρτημα τὸν φόνον τῶν ζώων.

Ἀριστερά: Τὴν περασμένην Κυριακὴν εἰς τὸ Ἄμπερτεν τῆς Σκωτίας ἐτελέσθη τὸ πατροπαράδοτον ἀγώνισμα τῆς καλαθοδρομίας. Οἱ διαγωνιζόμενοι, φέροντες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των 12 πανέρια, ἀγωνίζονται νὰ φθάσουν εἰς τὸ τέρμα δίχως νὰ ταραχθῇ ἡ ἰσορροπία τῶν περιέργου φορτίου των. Εἰς τὴν εἰκόνα φαίνονται τρεῖς ἀπὸ τοὺς πρωτοτύπους αὐτοὺς δρομεῖς, ὁ εἷς ἐκ τῶν ὁποίων μάλιστα ἔχει ἤδη ἀποτύχει. Δεξιά: Ἡ μόδα τῶν ἀνδρικῶν, ποὺ ἐλανσάρισε πρὸ ἐτῶν ἡ ἐκκεντρικὴ Μαρλένε Ντῆτριχ, εὑρίσκει ὁλονὲν καὶ περισσοτέρους ὀπαδοὺς μεταξὺ τοῦ ὡραίου φύλου, καίτοι ἡ πρωτοτυπήσασα καλλιτέχνις ἐπανῆλθεν ἤδη εἰς τὰ φουστάνια της. Ἡ χαρακτηριστικὴ φωτογραφία ποὺ δημοσιεύομεν ἀνωτέρω, ἐλήφθη εἰς τὴν Βενετίαν. Ἡ ἀνδροφοροῦσα κυρία ταΐζει τὰ περιστέρια τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Μάρκου, προκαλοῦσα τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον

Ὁ μικροσκοπικὸς ἀριθμομνήμων

Θαῦμα φαινομένου ἀριθμομνήμονος εἶνε ἕνα παιδάκι ποὺ ἀπεκαλύφθη τελευταίως εἰς τὸ Νταγκεσταν τῆς Ρωσσίας καὶ τοῦ ὁποίου τὰς ἐπιδόσεις παρακολουθοῦν κατάπληκτοι ἀπὸ θαυμασμὸν οἱ μαθηματικοὶ τῆς περιοχῆς.

Ἀντιθέτως πρὸς ὅλους τοὺς ἄλλους ὁμοίους του ποὺ ἐνεφανίσθησαν κατὰ καιροὺς καὶ τῶν ὁποίων τὸ φαινόμενον παρουσιάσθη εἰς μεγάλην σχετικῶς ἡλικίαν, ὁ μικρὸς Ρῶσσος εἶνε ἡλικίας τεσσάρων μόλις ἐτῶν.

Ὀνομάζεται Μιλάτουλα Γκατζῆεφ καὶ εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ κάμνῃ νοερῶς, ἐντὸς ἐλαχίστων δευτερολέπτων προσθέσεις ἀφαιρέσεις, πολλαπλασιασμοὺς καὶ διαιρέσεις ἀριθμῶν μὲ τέσσαρα, πέντε καὶ περισσότερα ψηφία.

Ἡ Γῆ ἀποτέλεσμα συγκρούσεως

Τὸ Νοτιοαφρικανικὸν Ἀστεροσκοπεῖον τοῦ ὄρους Ράντκλιφφ, εἰς τὴν Πραιτωρίαν, ἐφωδιάσθη τελευταίως μὲ ἕνα μεγάλο, εἰδικῆς κατασκευῆς, τηλεσκόπιον, τὸ ὁποῖον εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσαρα μεγαλείτερα τοῦ κόσμου.

Μὲ τὸ τηλεσκόπιον αὐτό, οἱ ἀστρονόμοι τοῦ Ράντκλιφφ πρόκειται νὰ κάμουν εἰδικὰς παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος καὶ τῶν πλησιεστέρων πρὸς αὐτὸ ἄστρων, διὰ νὰ ἐπαληθεύσουν μίαν περίεργον θεωρίαν.

Συμφώνως μὲ τὴν θεωρίαν αὐτήν, ἡ Γῆ μας ἐδημιουργήθη συνεπείᾳ συγκρούσεως δύο ἄστρων.

Οἱ ποντικοὶ προλέγουν σεισμόν;

Ἀνάστατοι εἶνε τὰς τελευταίας ἡμέρας οἱ κάτοικοι τῆς μαγευτικῆς καὶ γραφικωτάτης περιοχῆς ποὺ ἐκτείνεται γύρω ἀπὸ τὴν λίμνην Χάκον, τῆς Ἰαπωνίας, λόγῳ τῆς αἰφνιδίας ἐμφανίσεως μυριάδων ἀρουραίων ποντικῶν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ νομίσῃ κανεὶς ὅτι ἡ ἀνησυχία τῶν Ἰαπώνων χωρικῶν ὀφείλεται εἰς τοὺς ποντικοὺς αὐτοὺς καθ' ἑαυτούς, διότι τοὺς θεωροῦν ἐπικινδύνους, ἀλλὰ εἰς τὴν αἰτίαν ποὺ προεκάλεσε τὴν ἀθρόαν αὐτὴν ἐμφάνισιν τῶν τρωκτικῶν.

Παρετηρήθη δηλαδή, ὅτι οἱ ποντικοὶ οὗτοι, οἱ ὁποῖοι διαμένουν πάντοτε εἰς τὸ ὑπέδαφος, διατρεφόμενοι μὲ τὶς ρίζες τῶν σπαρτῶν τώρα ἐγκατεστάθησαν μονίμως πλέον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ὡς εἰς καταφύγιον σωτηρίας καὶ ὅτι ἀκόμη καὶ ὅταν τοὺς κυνηγοῦν οἱ χωρικοί, ἀποφεύγουν νὰ χωθοῦν μέσα εἰς τὸ χῶμα, ὅπως ἔκαναν συνήθως.

Καὶ οἱ Ἰάπωνες πιστεύουν ὅτι ἐπίκειται ἔκρηξις τοῦ γειτονικοῦ ἡφαιστείου, τὸ ὁποῖον «κοιμᾶται» ἀπὸ πολλῶν δεκαετηρίδων καὶ ὅτι ἡ ἀθρόα φυγὴ τῶν ποντικῶν πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν ὀφείλεται εἰς τὴν τρομοκράτησίν των ἀπὸ τοὺς ὑποχθονίους κρότους ποὺ προηγοῦνται τῶν ἡφαιστειακῶν ἐκρήξεων.

Δ)ντὴς παραχαράκτης

Ὑπὸ τοῦ Κακουργιοδικείου τοῦ Βελιγραδίου κατεδικάσθη εἰς 14 ἐτῶν καταναγκαστικὰ ἔργα, ὁ Μιλιβόϊ Μπόσκοβιτς, πρώην διευθυντὴς τοῦ Γιουγκοσλαυϊκοῦ κρατικοῦ Νομισματοκοπείου, ὡς παραχαράκτης.

Ὁ Μπόσκοβιτς δὲν ἠρκεῖτο νὰ διευθύνῃ τὸ κρατικὸν Νομισματοκοπεῖον, ἀλλὰ εἶχεν ἐγκαταστήσει καὶ ἕνα μικρὸν τοιοῦτον, εἰς τὸ σπίτι του, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιοῦσε διὰ ἰδικόν του λογαριασμόν.

Μετέφερε κρυφὰ τὰ καλούπια τῶν κερμάτων καὶ τὰ κλισσὲ τῶν χαρτονομισμάτων ἀπὸ τὸ ἐπίσημον γραφεῖον του εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ σπιτιοῦ του καὶ ἐκεῖ κατεσκεύαζε πλαστὰ νομίσματα, χάρτινα καὶ μεταλλικά.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΤΟΛΜΟΝ ΙΑΠΩΝΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ

ΜΙΑ ΔΙΩΡΥΞ ΥΠΟ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

Η ΣΗΡΑΓΞ ΤΩΝ 120 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΩΝ ΠΟΥ ΘΑ ΕΝΩΣΗ ΤΑΣ ΙΑΠΩΝΙΚΑΣ ΝΗΣΟΥΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΙΑΤΙΚΗΝ ΗΠΕΙΡΟΝ

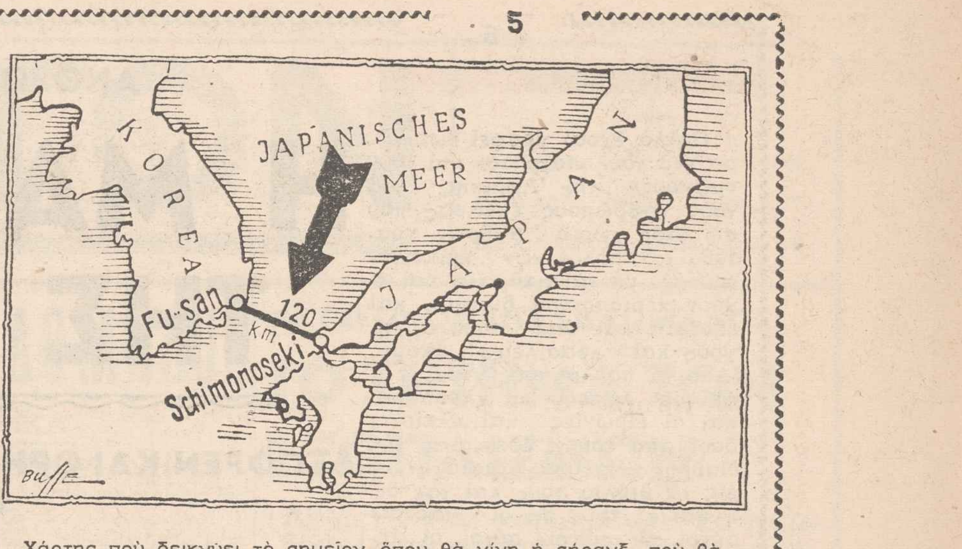

Χάρτης ποὺ δεικνύει τὸ σημεῖον ὅπου θὰ γίνῃ ἡ σήραγξ, ποὺ θὰ ἑνώσῃ τὴν Ἰαπωνίαν μὲ τὴν Κορέαν.

Δὲν εἶνε πρώτη φορὰ ποὺ γίνεται λόγος εἰς τὸν κόσμον περὶ κατασκευῆς σήραγγος ὑπὸ τὴν θάλασσαν. Σχέδια τοῦ εἴδους αὐτοῦ ὑπάρχουν περισσότερα τοῦ ἑνός. Πρῶτον σήραγγος ὑπὸ τὴν Μάγχην, ἡ ὁποία θὰ συνέδεε τὴν Ἀγλίαν πρὸς τὴν Γαλλίαν, τὴν Εὐρώπην ἐν γένει καὶ ὁλόκληρον τὴν Ἀσίαν. Ἂν ποτὲ γίνῃ θὰ μπορῇ κανεὶς μὲ τὸ αὐτοκίνητόν του — ἢ καὶ πεζῇ ἂν θέλῃ — νὰ πάῃ ἀπὸ τὸ Λονδῖνον ὡς τὴν Καλκούτα. Δευτέρα σήραγξ ἡ ὁποία ἐσχεδιάσθη, εἶνε ἡ ὑπὸ τὸ στενὸ τοῦ Γιβραλτάρ, ἡ ὁποία θὰ συνδέσῃ τὴν Εὐρώπην μὲ τὴν Ἀφρικήν. Αὐταὶ εἶνε αἱ δύο σήραγγες διὰ τὶς ὁποῖες ἔγινε σοβαρώτερος λόγος καὶ τῶν ὁποίων ἔχουν γίνει ὅλα τὰ σχέδια. Τρίτη σήραγξ διὰ τὴν ὁποίαν ἔγινε λόγος, ἦτο ἡ συνδέουσα ὑπὸ τὸν Βόσπορον τὴν εὐρωπαϊκὴν μὲ τὴν ἀσιατικὴν ἀκτὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τετάρτη μεγαλεπήβολος αὐτὴ καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἡ νέα ἤπειρος θὰ συνδέεται μὲ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Εὐρώπην θὰ εἶνε ἡ μεταξὺ τοῦ ἀκροτάτου σημείου τῆς Ἀλάσκας καὶ τοῦ ἀκροτάτου σημείου τῆς Σιβηρίας κάτωθεν τοῦ πορθμοῦ τοῦ Μπέριγκ.

Τὸ ἰαπωνικὸν σχέδιον προβλέπει κάτι ὀλιγώτερον τεράστιον, ἀλλὰ πάντως τολμηρόν. Ἡ Ἰαπωνία ἀποτελεῖται ἀπὸ 2000 καὶ πλέον νήσους, οἱ ὁποῖες ἐκτείνονται ἀπὸ τὴν παγωμένην Σαχαλίνην, νοτιοδυτικῶς, πρὸς τὴν τροπικὴν Φορμόζαν. Ἡ σύνδεσις μεταξὺ τῶν πολυαρίθμων τμημάτων τῆς χώρας γίνεται, φυσικά, διὰ πλοίων ἢ διὰ γεφυρῶν, καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν τεχνικὴν διὰ σηράγγων. Εἰς τὴν νῆσον Χόντο ὑπάρχει ἡ ἁλιευτικὴ καὶ ἐμπορικὴ πόλις Σιμονοσάκι, 100 χιλιάδων κατοίκων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἕνας ὄχι πολὺ εὐρὺς πορθμὸς χωρίζει τὴν ὁμοίας σπουδαιότητος πόλιν Μόζι, ποὺ εὑρίσκεται στὴ νῆσο Κιουσίου. Αἱ δύο αὗται πόλεις πρόκειται νὰ συνδεθοῦν μὲ ὑποβρύχιον σήραγγα, ἡ ὁποία νὰ κοστίσῃ 4.800.000.000 δραχμὲς καὶ τῆς ὁποίας αἱ ἐργασίαι θ' ἀρχίσουν τὴν προσεχῆ ἄνοιξι.

Ἤδη εἰς τὰς δύο πόλεις εἶνε ἕτοιμοι δύο στοαὶ ποὺ φθάνουν εἰς βάθος 45 μέτρων ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσης καὶ διὰ τῶν ὁποίων θὰ γίνεται ἡ κίνησις εἰσόδου καὶ ἐξόδου τῆς σήραγγος. Ἤδη ἐπίσης ἔχουν γίνει πειραματικαὶ διατρήσεις τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς γεωλογικῆς συστάσεως αὐτοῦ καὶ τῆς παρεχομένης ἀσφαλείας.

Ἡ σήραγξ αὐτὴ δὲν πρόκειται ὅμως νὰ εἶνε ἡ ὁ πρωτοπόρος τῆς πολὺ μεγαλυτέρας, ἡ ὁποία θὰ συνδέσῃ, ὅταν πραγματοποιηθῇ, τὴν πόλιν Σιμονοσάκι ἐπίσης μὲ τὴν πόλιν Φουζάν, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἀπέναντί της καὶ εἰς ἀπόστασιν 120 χιλιομέτρων ἐπὶ τῆς Κορεατικῆς ἀκτῆς.

Ὑπάρχουν βεβαίως ἐνδοιασμοί, ἰδιαιτέρως ὅσον ἀφορᾷ τοὺς τρομεροὺς σεισμοὺς καὶ τοὺς τυφῶνας, ποὺ ἐπιφέρουν συχνότατα τόσο μεγάλες καταστροφὲς εἰς τὴν Ἰαπωνίαν. Πράγματι ἐκ τῶν 9.000 σεισμῶν, ποὺ σημειώνονται σεισμογραφικῶς κάθε χρόνο εἰς ὅλην τὴν γῆν, μεγίστη ἀναλογία ἀφορᾷ τὴν Ἰαπωνίαν.

Ἡ ἀνησυχία αὐτὴ ὅμως δὲν ἀπασχολῇ παρὰ μόνον τοὺς μὴ εἰδικούς, διότι οἱ εἰδικοὶ ἀπαντοῦν ὅτι μόνον αἱ πρὸς τὸν Εἰρηνικὸν ἰαπωνικαὶ ἐκτάσεις εἶνε ἐκτεθιμέναι εἰς τοὺς σεισμοὺς καὶ εἰς τοὺς τυφῶνας, ἐνῷ αἱ ἀκταὶ τῆς πρὸς τὴν Κίναν θαλάσσης δὲν ὑποφέρουν ἐν γένει ἀπὸ σεισμούς.

Ἄλλος ἐνδοιασμὸς εἶνε τὸ μεγάλο μῆκος τῆς ὑποβρυχίου σήραγγος. Τί μῆκος ἔχει ἡ μεγαλειτέρα ὑπάρχουσα σήμερα σήραγξ, ἡ τοῦ Σεμπλόν; Μόλις 20 χιλιομέτρων, δηλαδὴ τὸ 1)6 τῆς σχεδιαζομένης σήραγγος καὶ γιὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ὁποίας ἐχρειάσθησαν 6 1)2 χρόνια. Θὰ ἐχρειάζοντο 26 κατ' ἀναλογίαν διὰ τὴν νέαν σήραγγα. Ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω. Διότι ἡ σήραγξ τοῦ Σεμπλον ἐπερατώθη τὸ 1905, ἤτοι πρὸ 34 ἐτῶν. Ἔκτοτε ἡ τεχνικὴ κατασκευῆς σηράγγων ἔκανε τεραστίας προόδους. Σχετικῶς, ἂς φέρουμε ἄλλο παράδειγμα. Ἡ πρώτη σήραγξ ποὺ ἔγινε ὑπὸ τὸν Τάμεσιν, μήκους μόλις 460 μέτρων, ἄρχισε τῷ 1825 καὶ ἐτελείωσε τῷ 1841. Ἡ κατασκευή της διήρκεσε ὡς ἐκ τούτου, 16 ὁλόκληρα χρόνια καὶ ἐκόστισε τόσο ὅσο ὑπολογίζεται ὅτι θὰ κοστίσῃ ἡ μεταξὺ Σιμονοσάκι καὶ Μόζι ἰαπωνικὴ σήραγξ, δηλαδὴ 1.217.000 δραχ. τὸ κάθε μέτρο.

Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ κανεὶς λοιπὸν ὡς βάσιν αὐτὴν τὴν πρώτην ὑπὸ τὸν Τάμεσιν σήραγγα, ἡ σχεδιαζομένη σήραγξ Σιμπουσέκι — Φουζὰν θὰ ἔπρεπε νὰ κοστίσῃ 120.000.000.000 δρχ. καὶ ἡ κατασκευή της νὰ διαρκέσῃ 4 ὁλόκληρες χιλιάδες χρόνια. Κατὰ τοὺς ἰαπωνικοὺς ὑπολογισμούς, ἐν τούτοις, ἡ σήραγξ δὲν πρόκειται νὰ κοστίσῃ περισσότερον ἀπὸ 50 δισεκατομμύρια. Ἡ διάρκεια τῆς κατασκευῆς δὲν ἔχει ἀκόμη ἀκριβῶς ὑπολογισθῇ, ἀλλὰ δὲν πρόκειται πάντως νὰ ὑπερβῇ τὰ 10 χρόνια. Σήμερον αἱ μέθοδοι διατρήσεως τῆς γῆς ἔχουν πολὺ τελειοποιηθῇ. Ὁ ἄνθρωπος διαθέτει ἰσχυρότατες ἐκρηκτικὲς ὕλες, διατρητικὲς μηχανὲς μεγίστης δυνάμεως καὶ πολλὰ ἄλλα μέσα, τὰ ὁποῖα οὔτε ἐφαντάζοντο οἱ πρόγονοί μας. Τὰ μέσα αὐτὰ διευκόλυναν καὶ τὴν κατασκευὴν πλείστων μεγαλειτέρας βεβαίως ἐκτάσεως σηράγγων εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικήν. Τὰ τμήματα τῆς Νέας Ὑόρκης π.χ. συνδέονται μεταξύ των μὲ 41 σήραγγας ὑπὸ τὸν Χούτσωνα, τὸ Ἴστ Ρᾶϊβερ καὶ τὸν ποταμὸν Χάρλεμ, διὰ τῶν ὁποίων διέρχονται σιδηροδρομικὲς γραμμὲς καὶ ἀσφαλτοστρωμένοι δρόμοι.

Οἱ Ἰάπωνες ἐξ ἄλλου ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους νὰ ἀρχίσουν τὴν κατασκευὴν τῆς σήραγγος ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα καὶ ἴσως μάλιστα μὲ ἐνδιάμεσες βοηθητικὲς ἐργασίες. Πράγματι μεταξὺ Σιμπουσέκι καὶ Φουσὰν ὑπάρχει ἡ νῆσος Τούσιμα, γνωστὴ ἀπὸ τὴν νίκην τοῦ ἰαπωνικοῦ στόλου κατὰ τοῦ ρωσσικοῦ κατὰ τὸ 1905 καὶ ἄλλα μικρότερα νησιὰ εἰς τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ ἀνοιχθοῦν φρέατα ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἀνοιχθοῦν εἰς τὸ πρέπον βάθος στοαὶ πρὸς τὰς δύο κατευθύνσεις πρὸς συνόμευσιν τῆς ὅλης ἐργασίας. Καὶ οὕτω εἶνε πιθανὸν αἱ ἐργασίαι ν' ἀρχίσουν καὶ νὰ συνεχισθοῦν ὄχι ἀπὸ δύο σημεῖα, ἀλλὰ ἀπὸ πέντε ἢ ἕξη καὶ ἡ ἀποπεράτωσίς των θὰ εἶνε πολὺ ταχυτέρα.

ΟΙ ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ ΡΥΘΜΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

ΜΕΡΙΚΑ ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΕΧΟΥΝ ΣΠΟΥΔΑΙΑΝ ΕΠΙΔΡΑΣΙΝ ΣΤΗΝ ΤΥΧΗ ΜΑΣ

Πόσες φορὲς ἀποδίδομεν διάφορα συμβάντα, διάφορα γεγονότα, εὐχάριστα ἢ δυσάρεστα, εἰς τὴν τύχην!

Τί εἶνε ἡ τύχη; Ἡ ἀπάντησις εἶνε ἀδύνατος. Διότι ἡ λέξις τύχη ἐκφράζει εἰς ὅλες τὶς γλῶσσες τὶς ἄγνωστες καὶ ἀστάθμητες δυνάμεις ποὺ δὲν ξέρουμε ἀκριβῶς πόθεν πηγάζουν καὶ διατὶ ἐκδηλοῦνται καὶ ἀκριβῶς εἰς στιγμὲς ποὺ δὲν τὶς περιμένουμε ἢ ποὺ ἀναμένουμε τὴν ἐκδήλωσι τελείως ἀντιθέτων δυνάμεων.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, ἂν δὲν γνωρίζομε τί εἶνε ἡ τύχη, ὑποκείμεθα συνεχῶς εἰς τὰς ἐκδηλώσεις της. Ὑπάρχουν πλεῖστα σχετικὰ παραδείγματα, τόσον εἰς τὴν ἐπίσημον ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν τῶν πλείστων ἀνθρώπων. Ἂς ἀναφέρωμε μερικά, τὰ ὁποῖα ἀναμφιβόλως θὰ κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ἐὰν π.χ. ὁ ταχυδρομικὸς σταθμάρχης Ντρουὲ δὲν εἶχε ἀναγνωρίσει εἰς τὴν Βαρέν, εἰς τὰς 20 Ἰουνίου 1791, τὸν φεύγοντα Λουδοβῖκον 16ον, ἴσως ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου θὰ εἶχε λάβει ἄλλην τροπὴν Ἄλλην τροπὴν θὰ εἶχε λάβει ἐπίσης, ἐὰν ὁ στρατηγὸς Γκρουσύ, τὸν ὁποῖον ἐπερίμενε ὁ Μέγας Ναπολέων μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα στὴ μάχη τοῦ Βατερλώ, δὲν εἶχε συναντήσει ἀδιάβατο λασπῶδες ἔδαφος εἰς τὸν δρόμον ποὺ τὸν ἀργοπόρησε κατὰ τρόπον ποὺ ἐπέτρεψε εἰς τὸν Μπλύχερ νὰ φθάσῃ πρῶτος μὲ τὶς γερμανικὲς ἐνισχύσεις εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης καὶ νὰ κατατροπώσῃ τὸν κουρασμένον γαλλικὸν στρατόν. Ἴσως τὸ αὐτὸ θὰ ἐγίνετο ἐὰν ἡ ἁρμοδία γαλλικὴ ὑπηρεσία εἶχε ἀναγνωρίσει ἐκ τῶν προτέρων τὸ πεδίον τῆς μάχης καὶ εἶχε ἀνακαλύψει τὸν βαθειὰ εἰς τὸ ἔδαφος ἐσκαμμένον δρόμον, ὁ ὁποῖος τὸ διέσχιζε καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐχάθη τὸ θαυμάσιον γαλλικὸν ἱππικόν, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ διασπάσῃ τὰς ἀγγλικὰς γραμμὰς καὶ ν' ἀναστρέψῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης ὑπὲρ τῆς Γαλλίας.

Ἰδοὺ ἕνα ἄλλο περίεργο παράδειγμα: Γουλιέλμος ὁ κατακτητής, ὁ Δοὺξ τῆς Νορμανδίας καὶ κατόπιν βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ἦτο τρομερὰ παχύσαρκος εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ ὑπέρμετρου βάρους τοῦ σώματός του.

Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν οἱ ἰατροί του τοῦ συνέστησαν νὰ μείνῃ πολλὲς ἑβδομάδες στὸ κρεββάτι. Ὅταν ὁ Φίλιππος ὁ 1ος τῆς Γαλλίας ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ Γουλιέλμος ἔμεινε κλινήρης ἐπὶ τόσες ἑβδομάδες, τοῦ ἐμήνυσε, χάριν ἀστειότητος, ἂν θὰ ἦταν ἀκόμη γιὰ πολὺν καιρὸν λεχώ.

Ὁ Γουλιέλμος δὲν ἐξέλαβε τὸ μήνυμα ὡς ἀστεῖο, ἀλλ' ἐνόμισε ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἤθελε, ὀνομάζοντάς τον γυναῖκα, νὰ τὸν προσβάλῃ ὡς δειλόν.

Τοῦ ἀπήντησε ὅτι μόλις θὰ ἐτελείωνε τὴν θεραπείαν του θὰ ἐλάμβανε τὴν τιμὴν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ γιὰ νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ προσωπικῶς τὴν φιλοφρόνησιν μὲ συνοδείαν πενήντα χιλιάδων λογχοφόρων. Καὶ πράγματι, ὁ Φίλιππος ἐπλήρωσε κατὰ αἱματηρὸν τρόπον τὸ ἀστεῖο του.

Ὁ καρδινάλιος Ἀντώνιος Σαλιβιάν, εἶχε ἀρρωστήσει ἀπὸ ἕνα ἀπόστημα στὸ λαιμό του καὶ οἱ γιατροὶ τῆς ἐποχῆς του τὸν εἶχαν καταδικάσει εἰς θάνατον. Οἱ ὑπηρέται του μόλις ἔμαθαν τὴν ἀπόφασιν τῶν ἰατρῶν ἄρχισαν νὰ κλέβουν ἄφοβα γιατὶ τὸ ἀπόστημα τοῦ ἔκλεισε τὸν λαιμὸν καὶ δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ βγάλῃ οὔτε λέξι.

Ὁ καρδινάλιος εἶχε καὶ ἕνα μικρὸν πίθηκον, ὁ ὁποῖος, βλέποντας τοὺς ὑπηρέτας νὰ ἀποκοιμίζουν ὅ,τι μποροῦσαν, ἔσπασε τὴ μικρὴ ἁλυσσίδα ποὺ εἶχε δεμένη στὸ πόδι καὶ ζητῶντας νὰ βρῇ κάτι νὰ κλέψῃ καὶ αὐτὸς γιὰ νὰ μιμηθῇ τοὺς ὑπηρέτας, ἐπῆρε μὲ τὰ δυό του χέρια τὸ καπέλλο τοῦ καρδιναλίου, τὸ ἔβαλε στὸ κεφάλι του καὶ κρατῶντάς το γιὰ νὰ μὴν τοῦ πέσῃ, ἐπῆγε μπρὸς στὸν καθρέφτη καὶ ἔκανε διαφόρους μορφασμούς. Ὁ καρδινάλιος ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, ἄρχισε νὰ γελᾷ τόσο πολύ, ὥστε τὸ ἀπόστημα τοῦ λαιμοῦ του ἔσπασε. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ καρδινάλιος εἶχε γίνῃ καλὰ καὶ μπόρεσε νὰ κυνηγήσῃ, ὅπως τοὺς ἔπρεπε, τοὺς δύο ἀπίστους ὑπηρέτας του.

Δύο βασιλεῖς ἐπλήρωσαν ἀκριβὰ τὴν τυχαίως ἀπερίσκεπτον βεβαίως συμπεριφορὰν των ἀπέναντι δύο ἀνθρώπων ποὺ ἔγιναν ὁ καθένας μεγάλοι στρατηγοὶ τῆς ἐποχῆς των. Ὁ Λοντόν, πρώην Ρῶσσος ἀξιωματικός, εἶχε φθάσει, διὰ πολιτικοὺς λόγους, εἰς τὸ Βερολῖνον ὅπου δὲν ἤξερε σχεδὸν πῶς θὰ ζήσῃ. Ἀφοῦ ἐζήτησε κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ τὸν βασιλέα Φρειδερῖκον τὸν Μέγαν, ἔγινε δεκτὸς καὶ τοῦ προσέφερε τὶς ὑπηρεσίες του.

Ὁ Φρειδερῖκος τὸν ἐκύτταξε αὐστηρὰ καὶ εἶπε στὴν ἀκολουθία του: Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου δὲν μ' ἀρέσει. Ὁ κατόπιν στρατηγὸς Λοντὸν ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον ἐπικινδύνους ἀντιπάλους τοῦ Φρειδερίκου, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε κατ' ἐπανάληψιν.

Τὸ αὐτὸ συνέβη μεταξὺ τοῦ Λουδοβίκου 14ου καὶ τοῦ πρίγκηπος Εὐγενίου τῆς Σαβοΐας. Ὁ Λουδοβῖκος ἀπέπεμψε σκαιῶς τὸν πρίγκηπα, ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ σωματικὸν ἐλάττωμα, ὅταν οὗτος εἶχε ζητήσει νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν γαλλικὸν στρατόν. Τότε ὁ πρίγκηψ Εὐγένιος προσέφυγε στὴν Αὐστρία, ὅπου καὶ ἀνέλαβε ἐνεργὸν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἔγινε ὄχι μόνον ὁ μεγαλείτερος αὐστριακὸς στρατηγὸς τῆς ἐποχῆς του, ἀλλὰ ὁ μεγαλείτερος στρατηγὸς ἐν γένει τῶν χρόνων ἐκείνων, ὁ ὁποῖος ἔτρεψε κατ' ἐπανάληψιν εἰς φυγὴν τὶς γαλλικὲς στρατιές.

Τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1906, ἡ Ρωσσὶς μηδενίστρια Λεόντιεφ, ἐρώτησε ἀπὸ τὸ γκαρσόνι ἑνὸς ἑστιατορίου τῆς Ἴντερλακεν τῆς Ἑλβετίας, ποιὸς ἀπὸ τοὺς εἰς τὴν αἴθουσαν πελάτας ἦτο ὁ Ρῶσσος ὑπουργὸς Ντουρνόβο. Τὸ γκαρσόνι, κατὰ λάθος, ἔδειξε ἀντὶ τοῦ ὑπουργοῦ, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε σηκωθῆ καὶ εἶχε φύγει ἕναν ἄλλον κύριον, φιλήσυχον Ἑλβετὸν εἰσοδηματίαν, τὸν ὁποῖον ἡ Λεόντιεφ ἐσκότωσε. Ἓν τυχαῖον λάθος ἔσωσε τὸν Ρῶσσον ὑπουργὸν καὶ ἔφερε εἰς τὸν τάφον τὸν Ἑλβετὸν εἰσοδηματίαν.

Εἰς τὸ τελευταῖον παράδειγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἀναφέρουμε, παρουσιάζεται μία σειρὰ τυχαίων γεγονότων τόσο ἀνεξήγητα, ὅσον καὶ αἱ μεμονωμέναι ἐπεμβάσεις τῆς τύχης εἰς τὴν ζωήν μας. Εἰς τὰς 14 Ἀπριλίου τοῦ 1865, ὁ υἱὸς τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, Ἀβραὰμ Λίνκολν, Ροβέρτος Λίνκολν, παρέστη μάρτυς τῆς δολοφονίας τοῦ πατρός του εἰς τὸ θεωρεῖον ἑνὸς θεάτρου.

Μετὰ 16 ἔτη παρέστη καὶ πάλιν μάρτυς τῆς δολοφονίας τοῦ Τζαίημς Γκάρφιλντ τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ποὺ εἶχε διαδεχθῆ τὸν πατέρα του εἰς τὸ ὕπατον ἀξίωμα τοῦ Προέδρου.

Στὰς 6 δὲ Σεπτεμβρίου 1901 εἶδε τὸν Πρόεδρον Μὰκ Κίνλεϋ νὰ πέφτῃ ὑπὸ τὰς δολοφονικὰς σφαίρας ἑνὸς ἀνισορρόπου. Φυσικὸν ἦτο νὰ θεωρηθῇ ἡ παρουσία τοῦ Ροβέρτου Λίνκολν ὡς «γρουσούζικη» διὰ τοὺς Προέδρους τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΘΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΓΕΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΤΕΛΕΤΑΙ ΔΙΑ ΝΑ ΕΚΔΙΩΧΘΟΥΝ ΤΑ ΠΟΝΗΡΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Πολλὰ ἔχουν γραφεῖ ἕως τώρα γιὰ τοὺς «ἰατροὺς» καὶ τοὺς «μάγους» τῆς Ἀφρικῆς, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ σὲ κάθε χωριὸ μαύρων κρατοῦν τὸν ρόλον τῶν ἐπικοινωνούντων μὲ τὰ πνεύματα καὶ ἔχουν περισσότερη δύναμι καὶ ἐξουσία καὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς καὶ «βασιλεῖς» ἀκόμα. Ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ ἔχουν γραφεῖ δὲν λείπουν οἱ χλευασμοὶ καὶ οἱ εἰρωνίες καὶ πλεῖστοι ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἐρευνητὰς τῆς Μαύρης Ἠπείρου ἀμφισβητοῦν εἰς τὰ βιβλία τους καὶ τὰς διηγήσεις τους ὅτι οἱ «ἰαρτοί» αὐτοί, οἱ «μάγοι» αὐτοί, οἱ «ἱερεῖς» αὐτοὶ τῶν εἰδωλολατρικῶν τελετῶν, τῶν τελετῶν τοῦ «ταμποῦ» καὶ τῶν «τοτὲμ» ἔχουν πράγματι τὴν δύναμιν νὰ ἐπέμβουν εἰς τὰ πράγματα τῆς ζωῆς καὶ νὰ τὰ ἐπηρεάζουν κατὰ ἕνα οἱονδήποτε τρόπον.

Τοὺς ἀναφέρουν καὶ τοὺς περιγράφουν ὡς τσαρλατάνους, θαυματοποιοὺς καὶ ὡς ἀγύρτας ποὺ, πρὸς ἴδιόν τους συμφέρον ἀπατοῦν τους ἁπλοϊκοὺς καὶ ἀμαθεῖς συγχωριανούς των, χωρὶς νὰ διαθέτουν καμμίαν ἀπολύτως ὑπερφυσικὴν δύναμιν.

Ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι τὰ πράγματα δὲν ἔχουν οὕτω, ἂν ὄχι διὰ τὸ σύνολον τῶν μάγων, διὰ μερικοὺς ἀπὸ αὐτοὺς τοὐλάχιστον.

Ἰδοὺ μερικὰ παραδείγματα τὰ ὁποῖα πείθουν ἀπολύτως ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κατέχουν ὑπερφυσικὴν δύναμιν, χωρὶς νὰ ὑπάρξῃ καμμία ἐξήγησις τῶν μυστηριωδῶν φαινομένων ποὺ θὰ ἀναφέρουμε καὶ τὰ ὁποῖα παρετηρήθησαν ἀπὸ τελείως ἀξιοπίστους μάρτυρας.

Ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὰ ὀλιγώτερον διὰ νὰ φθάσουμε εἰς τὰ περισσότερον ἐκπληκτικά.

Ὁ Ἰταλὸς ἐξερευνητὴς Ἀττίλιο Γκάττι, διηγεῖται τὰ ἀκόλουθα :

— Εἶχα κατασκηνώσει μὲ τοὺς μαύρους μου εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀπὸ ἕνα χωριὸ ἰθαγενῶν καὶ πρέπει νὰ δηλώσω ἀμέσως ἀπ' ἀρχῆς, ὅτι δὲν ἔδινα καμμιὰ πίστι σὲ ὅσα μοῦ ἔλεγαν γιὰ τοὺς μάγους καὶ τὶς μαγεῖες τους.

Ἕνα βράδυ ὁ μικρότερος ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες μου, ἦρθε τρομαγμένος νὰ μοῦ ἀναγγείλῃ ὅτι οἱ τέσσερις ἄλλοι εἶχαν προσβληθῆ ἀπὸ μία τρομερὴ ἀρρώστεια. Πῆγα στὴ σκηνή τους κ' ἐπιστοποίησα ὅτι εἶχαν πρισμένα τὰ χείλια, ὅλο τὸ πρόσωπο, καὶ ὅτι ἔτρεμαν καὶ ἀναμφιβόλως εἶχαν δυνατὸ πυρετό. Τοὺς ἔδωσα κινίνο, ἀσπιρίνες καὶ καθαρκτικόν, ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα δὲν ἦσαν καλλίτερα.

Τὸ ἀπόγευμα, ἐνῷ δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω μὲ τοὺς τέσσερις ἀρρώστους μου, ἐξεπλάγην ἀρκετὰ ὅταν εἶδα νὰ μπαίνῃ στὴ σκηνή μου ὁ «ἰατρὸς» ἢ ὁ «μάγος» τοῦ χωριοῦ τῶν ἰθαγενῶν. Μοῦ ἔκανε νεῦμα νὰ τὸν ἀκολουθήσω στὴν καλύβα τῶν ἀρρώστων, «ποὺ εὑρίσκοντοι στὰ χέρια τῶν κακῶν πνευμάτων» καθὼς μοῦ εἶπε.

Ἐκεῖ ἔκανε διάφορες κινήσεις καὶ προσευχὲς καὶ αἴφνης ἄκουσα τοὺς δύο ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους νὰ κάνουν τὴν κατσίκα Οἱ ἴδιοι ἐσηκώθηκαν ἔπειτα ἀπὸ λίγο καὶ σὰν ὑπνοβάτες, ἠκολούθησαν τὸν μάγο ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα. Ἀπὸ πίσω τους ἦρθαν οἱ ἄλλοι δύο, ποὺ δὲν εἶχαν κάνει τὴν κατσίκα καὶ μὲ σηκωμένο τὸ κεφάλι ἐχάθηκαν μέσα στοὺς ἐκεῖ πλησίον θάμνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐβγῆκαν, σὲ λίγο κρατῶντας ὁ καθένας ἕνα κατσικάκι.

Δὲν καταλάβαινα τίποτε, ὅταν ὁ μάγος μ' ἐπλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

Οἱ δύο πρῶτοι εἶχαν κλέψει αὐτὰ τὰ «ἱερὰ κατσικάκια» ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἤξεραν ποῦ τὰ εἶχαν κρύψει. Τοὺς ἐτιμώρησα μὲ τὴν ἀρρώστεια αὐτὴ ποὺ θὰ κρατήσῃ γιὰ τοὺς δεύτερους ἕως αὔριο βράδυ, γιὰ τοὺς πρώτους κλέπτας, ὡς μεθαύριο.

Πράγματι, οἱ δύο ἔγιναν τελείως καλὰ ἀκριβῶς τὸ ἄλλο βράδυ στὴ δύσι τοῦ ἡλίου, καὶ οἱ ἄλλοι ἔπειτα ἀκριβῶς ἀπὸ εἴκοσι τέσσερις ὧρες. Χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ δώσω καμμιὰ ἐξήγησι ἐπιστοποίησα τὸ γεγονός.

Τὸ ἄλλο κατόρθωμα τοῦ ἰθαγενοῦς μάγου εἶνε πολὺ ἐκπληκτικώτερο. Τὸ διηγεῖται ἕνας λευκὸς ἱεροκῆρυξ.

Εἶχα φθάσει, λέγει σ' ἕνα χωριὸ ἰθαγενῶν ἔπειτα ἀπὸ πορεῖαν τεσσάρων ἡμερῶν καὶ ὅταν ἔφθασα ηὗρα τὸν ἀρχηγὸν ἄρρωστο. Ἔκανα, πάντα καὶ ὀλίγο τὸν ἰατρὸ καὶ θὰ προέβαινα καὶ ἐδῶ εἰς μίαν μικρὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασιν ἂν εἶχα μαζύ μου τὸ βαλιτζάκι μου μὲ τὰ φάρμακα καὶ τὰ ἐργαλεῖα. Τὸ εἶχα ἀφίσει ὅμως στὸ τελευταῖο χωριό, σὲ ἀπόστασι, ὅπως εἴπαμε, τεσσάρων ἡμερῶν πορείας, δηλαδὴ τοὐλάχιστον τριάντα δύο ὡρῶν.

Τὸ εἶπα, στὴν ὁμιλία ποὺ ἔγινε, στοὺς προύχοντας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ ὁ «μάγος» τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος, φαίνεται, δὲν ἔβλεπε ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ γιατρέψῃ αὐτὸς τὸν ἀρχηγό του. Ὁ μάγος ὅμως προσεφέρθη νὰ πάῃ αὐτὸς νὰ πάρῃ τὴν τσάντα μου.—Θὰ εἶνε ἀργά, τοῦ λέγω—ἔβλεπα ὅτι ὁ ἀρχηγὸς θὰ ἐπάθαινε σηψαιμία ἂν ἡ ἐπέμβασις ἀργοῦσε περισσότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο πρωΐ.

—Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχα τὰ ἐργαλεῖα μου ἐδῶ ἐνωρὶς τὸ πρωΐ, καὶ ὁ ἥλιος ἔχει δύσει κι' ὅλας.

— Θὰ τὰ ἔχῃς αὔριο τὴν αὐγὴ στὸ ξύπνημα, μοῦ ἀπαντάει μὲ μιὰ ἀπόλυτη πεποίθησι ποὺ μὲ ἐξέπληξε.

Εἶχε νυχτώσει καὶ χωρὶς να τὸν δῶ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴ μὲ κανένα οὔτε νὰ δώσῃ καμμιὰ διαταγὴ —στὰ μέρη ἐκεῖνα δὲν χρησιμοποιοῦνται οὔτε ἄλογα, οὔτε ἄλλα ζῷα πρὸς συντόμευσιν τῶν ἀποστάσεων—ἀπεσυρθήκαμε στὴν καλύβα του.

Ἐκεῖ συνέβη κάτι ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ πιστέψω ἂν δὲν τὸ ἔβλεπα μὲ τὰ μάτια μου.

Ὁ μάγος ἀφοῦ ἔκαμε διάφορες ἱεροτελεστίες καὶ εἶπε ἀρκετὲς προσευχὲς μοῦ εἶπε νὰ ξαπλωθῶ στὴν ψάθα καὶ ἐξάπλωσε κοντά μου, στὴν δική του. Ἔπειτα ἐσταύρωσε τὰ χέρια του καὶ ἔμεινε τελείως ἀκίνητος, ἀφοῦ πρῶτα μοῦ ἐζήτησε νὰ τοῦ καθορίσω ἀκριβῶς ποῦ εἶχα ἀφίσει τὴν τσάντα μου στὸ ἄλλο χωριό.

Σιγά, σιγά, ἡ ἀναπνοή του ἔγινε ἀραιὴ καὶ στὸ τέλος ἔπαυσε τελείως. Τί εἶχε πάθει; Ἄναψα ἕνα σπίρτο καὶ εἶδα ὅτι ὁ μάγος ἦταν ὠχρὸς σὰν πεθαμένος καὶ δὲν ἀνέπνεε πλέον.

Τὸν ἄγγιξα καὶ αἰσθάνθηκα τὸ σῶμα του ξερὸ καὶ ἄκαμπτο τὸν ἐσκούντησα, ἀλλὰ δὲν ἔδωσε σημεῖα ζωῆς. Μόνον κατὰ ἀραιότατα διαστήματα μιὰ ἐλαφρὰ ἀνάσσα, σχεδὸν ἀνεπαίσθητη ἐσήκωνε τὸ στῆθος του.

Ὁ ὕπνος μὲ ἐπῆρε πολὺ ἀργὰ κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας καὶ ὅταν ἐξύπνησα μὲ τὶς πρῶτες ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ἡ τσάντα μου εὑρίσκετο κοντὰ στὸ κεφάλι μου καὶ ὁ μάγος πάντα ξαπλωμένος στὴν ψάθα του, ἄρχιζε νὰ ἀνασαίνῃ καὶ πάλιν φυσιολογικῶς, ἐνῷ τὸ πρόσωπό του ἔχανε τὴν ὠχρότητα τοῦ ἀψύχου καὶ τὸ σῶμα του ξαναβρίσκε τὴν εὐκαμψίαν καὶ τὴν ζωήν. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἐξύπνησε, μὲ ἐκύτταξε σὰν ἔκπληκτος, σὰν νὰ ἤρχετο ἀπὸ μακρυὰ καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο μοῦ εἶπε ἁπλῶς:

— Πῆγα καὶ σοῦ ἔφερα τὴν τσάντα σου. Μπορεῖς νὰ γιατρέψῃς τὸν Βασιληᾶ μας.

Ἡ ἐπέμβασις ἔγινε σχεδὸν ἀμέσως καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ χωριοῦ ἐσώθη.

Ποιὸς θὰ μοῦ ἐξηγήσῃ ὅμως πῶς ὁ μαῦρος μάγος μοῦ ἔφερε σὲ διάστημα 5 μόλις ὡρῶν τὴν τσάντα μου ἀπὸ ἀπόστασιν τὴν ὁποίαν ὁ καλλίτερος δρομεύς, χωρὶς νὰ σταθῇ μία στιγμὴ θὰ ἐχρειάζετο τοὐλάχιστον δύο ὁλόκληρα ἡμερόνυκτα νὰ τὴν καλύψῃ;

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΕΓΧΡΩΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ἡ εἰκὼν ὑπῆρξεν ἡ πρώτη προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐκδηλώσῃ διὰ σημείων τὴν σκέψι του, ἡ πρώτη γραφή. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον δὲ ἐκ τῶν ἀτελῶν σχεδιασμάτων διὰ τῶν ὁποίων ἐξεφράζοντο μόνον στοιχειώδη μόρια τῆς σκέψεως ἐξελίχθησαν τὰ γράμματα τῆς σημερινῆς γραφῆς.

Ἡ εἰκόνα ὅμως δὲν ἔχασε τὴν ἀξία της. Διὰ πολλοὺς μάλιστα παρέμεινεν ἐκφραστικώτερη ἀπὸ τὴν Γραφή, διότι ἀποδίδει καλλίτερα καὶ πιστότερα τὴν πραγματικὴ κατάστασι τοῦ γύρω μας κόσμου. Ἐξ αὐτοῦ ἐπήγασε καὶ ἐξελίχθη μέχρι τῆς καλλιτεχνικῆς τελειότητος, ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν καὶ τὴν κατεύθυνσιν μεγαλοφυῶν ἀνθρώπων, τὸ θαῦμα τῆς ζωγραφικῆς. Καὶ σήμερον θαυμάζομε τὰ μεγάλα ἔργα τῶν μεγάλων ζωγράφων, τῶν ὁποίων ἡ σύλληψις καὶ ἡ ἐργασία μαρτυροῦν κάτι τὸ θεῖον, διότι καμμία τεχνικὴ καὶ καμμία ἐπίδοσις δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν τελειότητά του.

Παρ' ὅλην τὴν προσπάθειαν ἐν τούτοις ἡ ὁποία κατεβλήθη εἰς μερικοὺς πίνακας διὰ τὴν πιστὴν ἀπόδοσιν τῶν λεπτομερειῶν τῆς φύσεως καὶ παρ' ὅλην τὴν εὐσυνείδητη, πραγματικὰ κοπιώδη, δὲν κατωρθώθη ποτὲ μία ἀπόλυτος πραγματικὴ ἀπεικόνισις τῆς φύσεως καὶ τοῦτο διότι ὁ καλλιτεχνικῶς αἰσθανόμενος ἄνθρωπος — καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι αἰσθάνονται ὀλίγον ἢ πολὺ καλλιτεχνικῶς — ἐκδηλώνει πάντοτε, ἂν καὶ συχνὰ ἀσυνείδητα, τὸν δικό του τὸν τρόπο, τὴν ἀτομικότητά του εἰς τὸ ἔργον του.

Ἐκεῖ εὑρίσκοντο τὰ πράγματα ἀπὸ ἀπόψεως ἀπεικονίσεως τοῦ γύρω μας κόσμου, ὅταν πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν ἐφευρέθη ἡ φωτογραφία, τὴν ἀκρίβεια τῆς ὁποίας εἰς τὴν ἀπόδοσι τῆς συλλαμβανομένης εἰκόνος δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φθάσῃ ἢ νὰ ὑπερβῇ οὔτε ὁ καλλίτερος καλλιτέχνης. Ὅ,τι κατώρθωνε ν' ἀποδώσῃ ἐπὶ τοῦ τελλάρου ὁ σχεδιαστὴς καὶ ὁ ζωγράφος μὲ ἐργασίαν ἑβδομάδων καὶ μηνῶν, τὸ συνελάμβανεν ἡ φωτογραφικὴ πλάκα εἰς ὀλίγα μόνον λεπτὰ καὶ ἀργότερα εἰς διάστημα δευτερολέπτων. Τὸ φῶς ἀπεικόνιζε μὲ ἀφάνταστον ἀκρίβειαν. Ἡ ζωγραφικὴ ὅμως διατηροῦσε καὶ διατηρεῖ ὅλην της τὴν ἀξίαν, διότι ἡ φωτογραφία ὅσο ὡραία, ὅσο ἀκριβής, ὅσο τελεία καὶ ἂν εἶνε, παραμένει προϊὸν τῆς τεχνικῆς, χωρὶς καμμίαν καλλιτεχνικὴν ἐκδήλωσιν. Μόλις τώρα, μετὰ ἑκατὸ χρόνια, ἀνεκάλυψεν ὁ ἄνθρωπος, ὅτι ἡ φωτογραφία μπορεῖ νὰ ἔχῃ καλλιτεχνικὴν ἔμπνευσιν καὶ ἐκδήλωσιν. Πάντως ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἔχασε διὰ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς διαδόσεως τῆς φωτογραφίας τὸ συναίσθημα τῶν χρωμάτων.

Ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς κατεβλήθησαν συνεχεῖς προσπάθειαι γιὰ νὰ καταστῆ ἔγχρωμος ἡ φωτογραφία. Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ὁ σκοπὸς αὐτὸς ἐξοδεύθησαν ὄχι ἑκατομμύρια, ἀλλὰ δισεκατομμύρια. Πρὸ ἑξῆντα περίπου ἐτῶν ὁ Γερμανὸς Φόγκελ ἔθεσε τὰς πρώτας βάσεις τῆς ἐγχρώμου φωτογραφίας. Εἶνε γνωστόν, ὅτι οἱ φωτογραφικὲς πλάκες ἐμφανίζονται εἰς σκοτεινὸν δωμάτιον μὲ κόκκινο φῶς. Ὁ Φόγκελ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν βάσιν αὐτήν, ὅτι τὸ κόκκινο χρῶμα δὲν ἐπηρεάζει τὶς φωτογραφικὲς πλάκες. Κατώρθωσε, κατόπιν τούτου, νὰ καταστήσῃ τὶς πλάκες εὐαίσθητες καὶ εἰς τὸ κόκκινο χρῶμα. Οἱ πλάκες αὐτὲς δὲν μποροῦσαν πλέον φυσικὰ νὰ ἐμφανισθοῦν στὸ σκοτεινὸ θάλαμο μὲ κόκκινο φωτισμό, ὅπως ἐγίνονταν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Ὁ φωτισμὸς ἔγινε βαθυπράσινος, ἀλλὰ μόνον δι' ὀλίγον καιρόν, διότι αἱ πρόοδοι τῆς φωτοχημείας εἶχαν καταστήσει τὶς φωτογραφικὲς πλάκες εὐαίσθητες εἰς ὅλα τὰ χρώματα. Ἡ ἐμφάνισις ἔπρεπε πλέον νὰ γίνῃ εἰς τὸ ἀπόλυτον σκότος.

Ἀκόμη ἐν τούτοις δὲν εἶχε κατορθωθῆ ἡ ἀπόδοσις τῶν χρωμάτων. Ἡ προσπάθειες ἐσυνεχίσθησαν καὶ ἔφεραν ἕνα πρῶτον ἀποτέλεσμα. Εἰς τὰ στρώματα τῶν πλακῶν ἀνεμίχθησαν ποικιλόχρωμοι κόκκοι, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἰσομερῶς διεσπαρμένοι εἰς τὴν φωτογραφικὴν πλάκα. Οἱ ἐλάχιστοι εἰς μέγεθος αὐτοὶ κόκκοι εἶνε χρωματισμένοι μπλέ, κόκκινο, πράσινο καὶ μετὰ τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν ἐπεξεργασίαν διατηροῦν τὸ χρῶμα τους, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπεικονιζομένην εἰκόνα.

Εἰς τὴν ἀπεικόνισιν μιᾶς κόκκινης στέγης π.χ. ἐνεργοῦν οἱ ἐρυθροὶ κόκκοι, εἰς τὴν ἑνὸς πράσινου φύλλου οἱ πράσινοι καὶ εἰς τὴν ἑνὸς γαλάζιου φορέματος, οἱ γαλάζιοι. Ὅλα τὰ ἄλλα χρώματα προκαλοῦνται διὰ τῆς ἀναμίξεως τῶν τριῶν βασικῶν αὐτῶν χρωμάτων.

Κατόπιν ἐπῆλθε νέα τελειοποίησις. Οἱ πλάκες καὶ οἱ ταινίες ἀπετελέσθησαν ἀπὸ διάφορα στρώματα. Τῷ 1911 ὁ γερμανὸς φυσικὸς Φίσερ ἀνεκάλυψεν, ὅτι ὑπάρχουν ἐξάχρωμες οὐσίες, οἱ ὁποῖες χρησιμοποιούμενες κατὰ τὴν ἐμφάνισιν, χρωματίζουν τὴν μαύρην εἰκόνα τῆς ἀρνητικῆς πλάκας. Μόνον μετὰ 25 χρόνια ὅμως ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ ηὗρε τὴν πρακτική της ἐφαρμογή. Ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν παλαιοτέραν ἀνακάλυψιν τοῦ Φόγκελ κατωρθώθη ὁ χρωματισμὸς διαφοροχρώμων στρωμάτων, βάσει τῆς ἐγχρώμου ἀκτῖνος, ἡ ὁποία τὰ ἐπηρέαζε. Οἱ πλάκες ἢ οἱ ταινίες ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἀλλεπάλληλα ἔγχρωμα στρώματα, εἶνε κατασκευασμένες μὲ τόσην τεχνικὴν τελειότητα, ὥστε δὲν εἶνε παχύτερες ἀπὸ τὶς συνήθεις μονόχρωμες πλάκες ἢ ταινίες. Καὶ ὅμως, κάθε χρῶμα χρωματίζεται χωριστὰ κόκκινο, κίτρινο ἢ μπλὲ κατὰ τὴν ἀκτῖνα φωτὸς ποὺ θὰ τὸ ἐπηρεάσῃ.

Ἡ διὰ τῶν πλακῶν τούτων ἔγχρωμος φωτογράφισις εἶνε τελεία καὶ ἀκριβεστάτη, ἀποδίδουσα ἀπολύτως καὶ πιστότατα τὰ χρώματα τοῦ εἰκονιζομένου ἀντικειμένου. Ἄλλως τε οἱ ἔγχρωμες ταινίες ποὺ ἄρχισαν νὰ προβάλλωνται στοὺς κινηματογράφους, ἀποδεικνύουν πόσον τελεία εἶνε ἡ ἔγχρωμος φωτογραφία. Δι' αὐτῆς ὁ ἄνθρωπος ξαναβρίσκει τὰ χρώματα, τὴν φύσιν. Ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ βεβαίως δὲν τὸ περίμενε κανείς, ἐπιτυγχάνεται δι' αὐτῆς. Εἰς τὸ σκότος τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου δὲν διακρίνει πλέον κανένα χρῶμα, ἐνῷ ὅμως ὅλα γύρω μας, ἔμψυχα καὶ ἄψυχα, διατηροῦν τὸν χρωματισμόν τους. Στὸ φῶς τῆς σελήνης ἐφωτογραφήθησαν μὲ τὶς νέες πλάκες λουλούδια, τὰ ὁποῖα παρουσίασαν τὴν ἴδια μαγεία τῶν χρωμάτων ποὺ ἔχουν τὰ λουλούδια γιὰ τὰ μάτια μας τὴν ἡμέρα. Ἡ χημεία κατώρθωσε μὲ τὴν ἔγχρωμον φωτογραφίαν, νὰ ὑπερβῇ καὶ αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο μάτι. Δὲν μποροῦμε νὰ ἀρνηθοῦμε, ὅτι ἡ πρόοδος ποὺ συνετελέσθη εἶνε μεγάλη.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

Ετησία .... Λίρ. 1

Εξάμηνος .... » ½

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:

Ετησία .... Δραχ. 200

Εξάμηνος .... » 100

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Τραπεζῶν καὶ κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15

Εμπορικαὶ ἀγγελίαι Δραχ. 12

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ „ΠΑΡΝΑΣΟΥ"

ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

Τὸ δεύτερον μέρος τῆς διαλέξεως τοῦ Ὑπουργοῦ τοῦ Τύπου κ. Θ. Νικολούδη

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τοῦ «Ἔργου» ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον μέρος τῆς ὁμιλίας τοῦ Ὑφυπουργοῦ τοῦ Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Θ. Νικολούδη τῆς γενομένης ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν «Παρνασσόν». Σήμερον θὰ δημοσιεύσωμεν τὸ δεύτερον μέρος τῆς ὁμιλίας ταύτης, ἡ ὁποία ἔχει οὕτω:

«Βασικὴ ἀρχὴ τοῦ ἐθνικοῦ κράτους εἶνε ἡ κυριαρχία του. Εἶνε κράτος ὁλοκληρωτικόν, κράτος ἰσχυρόν, ἀκριβῶς διὰ νὰ μὴ εἶνε βίαιον. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ ἀνάγονται εἰς τὸ ἔθνος, εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀλληλεγγύην, εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς ἱεραρχίας, εἰς τὴν πνευματικὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς, εἰς τὴν διατήρησιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς οἰκογενείας, εἰς τὸν σεβασμὸν τῆς ἐργασίας, εἰς τὴν ἱερότητα τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος.

»Δὲν νοεῖται ἔθνος ἄνευ τοῦ κράτους. Οἱ λαοὶ ἄνευ αὐτοῦ θὰ ἦσαν σωροὶ ἀνθρώπων ὑποκείμενοι εἰς ἀποσυνθέσεις καὶ καταστροφὰς εἰς τὴν πρώτην πνοὴν δυσμενῶν ἀνέμων.

»Τὸ ἐθνικὸν κράτος ἐγγυᾶται τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν ἀσφάλειαν τῶν λαῶν, ἀλλὰ καὶ ἑρμηνεύει τὸ πνεῦμα των, ὡς τοῦτο διαμορφοῦται διὰ μέσου τῶν αἰώνων, διὰ τῆς γλώσσης, τῆς πίστεως καὶ τῶν ἐθίμων. Τὸ ἔθνος θεωρεῖται κυρίως μία ψυχὴ καὶ κατὰ δεύτερον λόγον μία γεωγραφικὴ ἔννοια.

»Τὸ ἐθνικὸν κράτος εἶνε μία ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ δύναμις, ἡ ὁποία περικλείει ὅλας τὰς μορφὰς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Δὲν ἀρκεῖται συνεπῶς, ὡς ἡ Δημοκρατίακ εἰς ρόλους, εποπτείας καὶ κηδεμονεύσεις. Διότι τὸ κράτος δὲν εἶνε ἕνας ἁπλοῦς μηχανισμὸς προωρισμένος νὰ περιορίζῃ τὰς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ καὶ ἕνας ἐσωτερικὸς νόμος, μία πλήρης πειθαρχία.

»Τὸ ἐθνικὸν κράτος διδάσκει εἰς τοὺς πολίτας τὰς ἀστικὰς ἀρετάς, δίδει εἰς αὐτοὺς τὴν συνείδησιν τῆς ἀποστολῆς των, ὠθεῖ αὐτοὺς πρὸς τὴν ἑνότητα καὶ τὴν συνεργασίαν ἐν ἐθνικῷ πνεύματι, ὁδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ μίαν στοιχειώδη ἀνόργανον ζωὴν εἰς τὴν ἀνωτάτην ἔκφρασιν τῆς ὠργανωμένης κρατικῆς ἰσχύος, παραδίδει εἰς τὴν ἱστορίαν τὰ ὀνόματα τῶν δημιουργῶν του, τῶν ἡρώων του, τῶν μεγαλοφυϊῶν του.

»Ἀντιθέτως πρὸς τὴν Δημοκρατίαν, ἡ ὁποία ὡς θεμελιώδη ἀρχὴν ἔχει τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν καὶ κυριαρχίαν τοῦ ἀτόμου, τὸ ἐθνικὸν κράτος εἶνε κατὰ τοῦ ἀτόμου καὶ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους. Ἐννοεῖ τὸ ἄτομον ὡς μέρος τοῦ συνόλου, ἐνσωματωμένον εἰς τὸ σύνολον. Ὁ λιμπεραλισμὸς ἔθεσε τὸ κράτος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀτόμου. Τὸ ἐθνικὸν κράτος ἐνισχύει ἑαυτό, διότι θεωρεῖ ἑαυτὸ ὡς τὴν ἀληθινὴν πραγματικότητα τοῦ ἀτόμου. Δι' ὃ καὶ δὲν θεωρεῖ τὸν κόσμον ὡς τὸν ὑλικὸν κόσμον μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ζῇ ὡς ἕνα μεμονωμένον καὶ ἐγωϊστικὸν ἄτομον, ἀλλὰ ἀντιλαμβάνεται τὸν ἄνθρωπον ὡς ἄτομον, ποὺ εἶνε ταὐτοχρόνως καὶ ἔθνος καὶ πατρὶς καὶ ἠθικὸς νόμος, ὁ ὁποῖος συνενώνει καὶ ἄτομα καὶ γενεὰς εἰς μίαν κοινὴν προσπάθειαν, εἰς μίαν παράδοσιν.

»Τὸ ἐθνικὸν κράτος ἀξιοῖ τὸν ἄνθρωπον ἐνεργητικόν, ἀποφασιστικόν, δίδοντα εἰς τὴν δρᾶσιν ὅλας του τὰς δυνάμεις, συνεπῶς ἀντιλαμβάνεται τὴν ζωὴν ὡς ἕνα διαρκῆ ἀγῶνα, ὡς μίαν κατάκτησιν, καὶ θέλει τὴν ζωὴν σοβαράν, αὐστηράν, θρησκευτικήν, πνευματικήν.

»Ἐὰν ἡ ἐλευθερία εἶνε δικαίωμα παντὸς πραγματικοῦ ἀνθρώπου καὶ ὄχι αὐτοῦ τοῦ ἀκαθορίστου ἀνθρωπίνου ὁμοιώματος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπ' ὄψει ὁ ἀτομιστικὸς φιλελευθερισμός, τότε τὸ ἐθνικὸν κράτος εἶνε ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἐλευθερίας τοῦ κράτους καὶ τοῦ ἀτόμου ἐν τῷ κράτει καὶ τίποτε τὸ ἀνθρώπιον καὶ τὸ πνευματικὸν ποὺ ἔχει ἀξίαν δὲν ὑπάρχει ἐκτὸς τοῦ κράτους.

»Ἀντιθέτως πρὸς τὴν δημοκρατίαν, ἡ ὁποία εἶδε τόσον στενὰ τὴν προοδευτικὴν κίνησιν τῆς ἱστορίας, ὥστε νὰ τὴν ὑποβιβάσῃ εἰς τὴν πάλην τῶν τάξεων, τὸ ἐθνικὸν κράτος ἐν τῇ ἑνότητί του συγχωνεύει τὰς τάξεις εἰς ἕνα ἑνιαῖον οἰκονομικὸν καὶ ἠθικὸν σύνολον, δι' ὃ καὶ δὲν ἀφίνει ἐκτὸς ἑαυτοῦ κανέναν σχηματισμόν, εἴτε κόμμα λέγεται οὗτος, εἴτε σύλλογος, εἴτε ὀργάνωσις, εἴτε συνδικᾶτον, εἴτε συντεχνία.

»Ἀλλὰ ἐὰν ταῦτα φρονῇ καὶ ταῦτα πράττῃ τὸ ἐθνικὸν κράτος, τὰς δικαίας κοινωνικὰς ἀξιώσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ σοσιαλισμὸς καὶ ὁ συνδικαλισμὸς ἤντλησαν τὴν ὕπαρξίν των, τὰς ἀναγνωρίζει καὶ τὰς θεραπεύει διὰ τοῦ συντεχνιακοῦ συστήματος, ὅπου ὅλα τὰ συμφέροντα συνδιαλλάσσονται μέσα εἰς τὴν κρατικὴν ἑνότητα».

Ἀκολούθως ὁ κ. Θ. Νικολούδης ὡμίλησε πε-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 26ην σελίδα)

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἐπεσκέφθη τὸ 1ον Σύνταγμα Ἱππικοῦ, τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν καὶ παρηκολούθησεν ἐπὶ δίωρον, τὰς ἀσκήσεις τῶν ἀνδρῶν.

∴ Ἡ Α. Β. Υ. Πριγκήπισσα Εἰρήνη, δι' ἐμπνευσμένης ἐγκυκλίου της, ὡς Προέδρου τῆς Φιλοδασικῆς Ἑνώσεως, ἐκάλεσε τὰς ἁρμοδίας ἀρχὰς καὶ τοὺς πολίτας, ὅπως ἐνισχύσουν τὸ ἔργον τῆς ἀναδασώσεως.

∴ Τὸ ὑπουργεῖον Τύπου καὶ Τουρισμοῦ, ἀνακοινοῖ ὅτι ἅπαντα τὰ σκάφη τῆς ἀκτοπλοΐας θὰ ἐφοδιασθοῦν μὲ ραδιόφωνα καὶ τουριστικὰ περιοδικά, διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν ἐπιβατῶν. Ἐπίσης δὲ θὰ προμηθευθοῦν καὶ φωτογραφίας ἑλληνικῶν τοπείων. Ἐπίσης εἰς τοὺς διαμέσους λιμένας τῶν πλόων των, θὰ τοποθετηθῶσι πινακίδες ὅπου θ' ἀναγράφεται ὑπ' εὐθύνην τοῦ πλοιάρχου ἡ ἀκριβὴς ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως τῶν πλοίων των.

∴ Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας καὶ ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα, διὰ νέων μέτρων των, ἀποβλέπουν εἰς τὴν τόνωσιν τῆς ἐξαγωγῆς νωπῶν φρούτων καὶ ἑσπεριδοειδῶν, ἡ ὁποία κατὰ τὴν ἐρχομένην περίοδον, χάρις εἰς τὰ μέτρα αὐτὰ θὰ ἀποδώσῃ περισσότερα καὶ εἰς τοὺς καλλιεργητὰς καὶ εἰς τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν τοῦ τόπου,

∴ Ὁ Διοικητὴς τῆς Ἐκδοτικῆς Τραπέζης μετέβη εἰς Σόφιαν, ὅπου ἔτυχεν ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς, ὑπὸ τῶν πολιτικῶν, καὶ τῶν οἰκονομικῶν κύκλων. Ὁ κ. Τσουδερὸς ἀφοῦ ἔτυχεν ἀκροάσεως καὶ παρὰ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Βόριδος καὶ μακρᾶς καὶ ἐγκαρδίου συνομιλίας μὲ τὸν πρωθυπουργὸν κ. Κιοσεϊβάνωφ, ἀνεχώρησε διὰ Βελιγράδιον, ὅπου μετέσχε τῆς διασκέψεως τῶν διευθυντῶν τῶν Ἐκδοτικῶν Τραπεζῶν τῶν Κρατῶν τῆς Βαλκανικῆς συνεννοήσεως.

∴ Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Λέσχης τῶν Ἑλλήνων Σιδηροδρομικῶν, ἐδεξιώθη εἰς τὰ γραφεῖα της, τὸν νέον ὑπουργὸν τῶν Σιδηροδρόμων κ. Νικολαΐδην, τὸν ὁποῖον προσεφώνησεν ὁ πρόεδρος τῆς Λέσχης κ. Βουβόπουλος. Ὁ κ. ὑπουργὸς ἐβεβαίωσε τὴν Διοίκησιν, ὅτι θὰ βοηθήσῃ μελλοντικῶς τὴν Λέσχην πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν της.

∴ Συμπληροῦνται τὰ προσχέδια, διὰ τὴν ἀνέγερσιν νοσοκομείου χιλίων κλινῶν, εἰς τὴν πρωτεύουσαν, εἰς τὸ παρὰ τὸ 1ον νοσοκομεῖον χῶρον. Τὸ νοσοκομεῖον τοῦτο, θὰ περιλαμβάνῃ εἰδικὰ ἰατρεῖα καὶ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια.

∴ Κατηρτίσθη νέα συλλογικὴ σύμβασις διὰ τὰ ὅρια μισθοῦ τῶν θυρωρῶν τῶν πολυκατοικιῶν, ἥτις καὶ ἐδημοσιεύθη.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Διὰ τοῦ ἐκδοθέντος ἀνακοινωθέντος, σχετικῶς μὲ τὰς συνομιλίας τῆς Ρώμης μεταξὺ τῶν Ἄγγλων καὶ Ἰταλῶν πολιτικῶν, ἐγνώσθη ὅτι, ἐξητάσθησαν τὰ ζητήματα τῆς παρούσης στιγμῆς καὶ αἱ σχέσεις τῶν δύο αὐτοκρατοριῶν, ἐν πνεύματι ἐγκαρδιότητος. Διεκηρύχθη ἐξ ἄλλου, ἡ πρόθεσις τῆς ἀναπτύξεως τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν, ἐν πνεύματι φιλίας καὶ ἀπεφασίσθη, ἡ ὅσον ἔνεστι ταχεῖα συνομολόγησις συμβάσεως, ἐπὶ βάσεων τῆς συμφωνίας τοῦ Ἀπριλίου. Διεπιστώθη ἐξ ἄλλου, ἡ στερρὰ ἀπόφασις πρὸς διατήρησιν τῆς εἰρήνης.

∴ Ἡ Γαλλικὴ ἐφημερὶς «Ἑσπέρα» εἰς ἄρθρον της προτείνει τὴν σύναψιν συμφωνίας Ἀμερικῆς— Ἀγγλίας—Γαλλίας, ἡ ὁποία νὰ ἀντιταχθῇ ἔναντι τοῦ τριγώνου Βερολίνου—Ρώμης—Τόκιο.

∴ Εἰς τὴν Οὐγγρικὴν Βουλήν, ἐσημειώθησαν βίαιαι σκηναὶ ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς κυβερνήσεως ,ὅπως προσχωρήσῃ εἰς τὸ ἀντικομμουνιστικὸν σύμφωνον.

∴ Ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ Ναυαρχείου, τὸ πρόγραμμα τοῦ περίπλου, ὅπερ θ' ἀκολουθήσῃ ὁ ἀγγλικὸς στόλος ἐντὸς τῆς ἀνοίξεως, εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τῆς Δυτικῆς Μεσογείου. Κατὰ τὸν περίπλουν, σκάφη τινά, θὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς γαλλικοὺς λιμένας. Εἰς τὸ Γιβραλτάρ ,ἀρχίζουν τὰ γυμνάσια, διὰ τὰ βεβαιωθῇ ἡ ἰσχὺς τῶν ὀχυρῶν. Ταὐτοχρόνως θὰ γίνουν καὶ γαλλικὰ ναυτικὰ γυμνάσια, εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Β. Ἀφρικῆς, ἐνῷ ἡ μοῖρα τοῦ Ἀτλαντικοῦ θὰ κατευθυνθῇ εἰς τὰς Ἀζόρας ὅπου, μετὰ τὰ γυμνάσια θὰ πλεύσῃ καὶ ἡ μοῖρα τῆς Μεσογείου.

∴ Ὁ Τοῦρκος ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης κ. Κιαζὶμ Ἐζὰπλ, ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του.

∴ Ἡ συνέλευσις τῶν νεοεκλεγέντων βουλευτῶν τοῦ Κροατικοῦ Κόμματος, ἐξέδωκε ψήφισμα ἐν Ζάγκρεπ, δι' οὗ ὑπογραμμίζεται ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν, καθὼς καὶ τὸ δικαίωμα τῶν Κροατῶν, νὰ εἶνε μόνοι κύριοι τῆς τύχης των. Αἱ μέχρι σήμερον συμφωνίαι κηρύσσονται ἄκυροι.

Ὁ ὑφυπουργὸς Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Θ. Νικολούδης.

ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΕΞΟΠΛΙΣΜΩΝ

Αἱ μετὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον πυρετώδεις ἐξοπλιστικαὶ προσπάθειαι εἰς τὰ δύο ἡμισφαίρια

Ἡ εἰδησεογραφία τῶν ἐφημερίδων καὶ ἡ ξένη ἀρθρογραφία ἀπασχολεῖται μὲ ἕνα κυρίως ζήτημα: τοὺς ἐξοπλισμούς.

Μετὰ τὴν συμφωνίαν τοῦ Μονάχου, ἀνέμενεν ὁ κόσμος νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν διεθνῆ ἀνησυχίαν ἡ ἠρεμία, ὁ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς ἐργασίας συναγωνισμὸς τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

Ἀνέμενεν... ἀλλὰ ἡ εὐχὴ αὐτὴ ἡ ἐνδόμυχος, δὲν ἐπραγματοποιήθη. Ἡ ἀφύπνισις τῶν κυβερνώντων τὰ κράτη, τὰ ὁποῖα εὑρέθησαν ὑποχρεωμένα νὰ δεχθοῦν τὸν διαμελισμὸν τῆς Τσεχοσλοβακίας, διὰ νὰ μὴν ἀνάψῃ ἡ πυρκαϊὰ τοῦ πολέμου εἰς τὴν Εὐρώπην' ἔφερε τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀναμενομένου ἀποτελέσματος. Ἔφερε τοὺς ἐξοπλισμοὺς εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν ἐπιδιώξεων τῶν ἐθνῶν.

Καὶ τὴν κίνησιν τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, τὴν ἠκολούθησαν καὶ αἱ ἐντεῦθεν τοῦ ὠκεανοῦ δημοκρατίαι. Ὁ Πρόεδρος Ροῦζβελτ, διαρκῶς ζητεῖ νέας κολοσσιαίας πιστώσεις διὰ νέους ἐξοπλισμούς. Ἡ διάσκεψις τῆς Λίμας, ποὺ ἐπανέλαβε τὴν πίστιν της εἰς τὸ «δόγμα τοῦ Μονρώ», ἀλλ' ἐπὶ εὐρυτέρου καὶ βαθυτέρου πλαισίου, ὥστε πλέον τοῦτο νὰ μετονομασθῇ εἰς «δόγμα Ροῦζβελτ», τοῦ ἔδωσε περισσοτέραν δύναμιν, ὥστε νὰ ἐπιβάλῃ τὸ πρόγραμμά του, τοῦ ὁποίου βέβαια σύνθημα εἶνε: Ἡ προστασία τῆς Ἀμερικῆς, ἀπὸ ἐξωτερικὰς ὑποθέσεις πάσης φύσεως, ἀλλὰ βαθύτερα, ἔχει παγκόσμιον χαρακτῆρα.

◆◆◆

Ἡ Ἀγγλία, ἐξ ἄλλου, ἐντείνει τοὺς ἐξοπλισμούς της. Οἱ κυβερνῶντας τὴν μεγάλην καὶ κραταιὰν Χώραν, εἶνε βεβαίως στενῶς προσηλωμένοι εἰς τὸ ἰδεῶδες τῆς εἰρήνης, ἀλλ' ὁ Σεπτέμβριος τοῦ 1938 εἶνε μία ὑπόμνησις, ποὺ δὲν ἐπιτρέπει παρὰ νὰ γίνουν ὅλοι ὀπαδοὶ τοῦ δόγματος: «Παρασκευάζου διὰ τὸν πόλεμον, διὰ νὰ διατηρῇς τὴν εἰρήνην».

Οὕτως ἡ Μεγάλη Βρεττανία φροντίζει διὰ τὸν πλήρη ἐξοπλισμόν της καὶ ἡ προσοχή της, ἐκτὸς τῆς θαλάσσης, ὅπου πάντοτε διατηρεῖ τὴν ὑπεροπλίαν, στρέφεται πρὸς τὸν ἀέρα. Χιλιάδες ἀεροπλάνων βομβαρδιστικῶν ἑτοιμάζονται διὰ λογαριασμόν της εἰς Ἀμερικήν, ἐνῷ ἄλλα τοιαῦτα κατασκευάζονται εἰς τὴν Μητρόπολιν καὶ τὰς κτήσεις της. Μάλιστα ἠγγέλθη πρὸ ὀλίγου ὅτι ἀπεφασίσθη ἡ ἀναχώρησις Ἄγγλων ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τῆς ἀεροπορίας καὶ ἁρμοδίων ὑπαλλήλων τοῦ ὑπουργείου τοῦ ὅπλου τούτου, ὅπως μεταβοῦν εἰς Αὐστραλίαν καὶ μελετήσουν τὸ δυνατὸν ἐγκαταστάσεως ἐκεῖ βιομηχανιῶν παραγωγῆς πολεμικῶν εἰδῶν καὶ ἰδίᾳ ἀεροπλάνων.

Οἱ Γερμανοὶ ἐξηγοῦν τὴν προσπάθειαν ταύτην ὡς ἀπόφασιν τῆς Ἀγγλίας ὅπως καταστήσῃ τὴν Αὐστραλίαν κέντρον πολεμικοῦ ἀνεφοδιασμοῦ τῶν κτήσεών της, αἱ ὁποῖαι γεωγραφικῶς εὑρίσκονται πλησιέστερον αὐτῆς καὶ αἱ ὁποῖαι, παρὰ τὸ ἀπόρθητον φρούριον τῆς Σιγκαπούρης, εἶνε δυνατὸν νὰ μείνουν ἄνευ ἐφοδίων εἰς ἕνα πόλεμον μακρᾶς διαρκείας, ἄνευ τῆς μεγάλης βάσεως τῆς Αὐστραλίας.

◆◆◆

Ἡ Γαλλία, ἐξ ἄλλου, ἀκολουθεῖ τὰς ἄλλας εὐρωπαϊκὰς δυνάμεις εἰς τὴν ἐξοπλιστικὴν προσπάθειαν.

Ὀκτὼ δισεκατομμύρια φράγκα ὁρίζει ἐφέτος ὁ γαλλικὸς προϋπολογισμός, τὰς δαπάνας δι' ἀεροπλάνα καὶ ἀλλαδώδεκα δισεκατομμύρια διὰ τὰς λοιπὰς πολεμικὰς παρασκευὰς — ἐν ὅλῳ εἴκοσι δισεκατομμύρια φράγκα.

Τὸ γαλλικὸν «Σχέδιον V» προβλέπει σύνολον 3.500 νεωτάτων ἀεροπλάνων, ἐξ ὧν τὰ 2.600 θὰ εἶνε πρώτης γραμμῆς.

Ἀλλὰ δὲν φροντίζουν μόνον τὰ γαλλικὰ πολεμικὰ ὑπουργεῖα διὰ τὴν ἄμυναν τῆς Χώρας. Δὲν ζητοῦν πιστώσεις μόνον οἱ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν, Ναυτικῶν καὶ Αεροπορίας ὑπουργοί, ὁπότε τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο φυσικόν. Συμβαίνει — καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ ἀποδεικνῦον τὴν γαλλικὴν ὁμόθυμον ἐπιθυμίαν — συμβαίνει λέγομεν ὥστε αὐτὸς ὁ Πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ἐπιτροπῆς, ὁ κ. Πὼλ Ρίβ, νὰ ζητῇ νέας πιστώσεις καὶ νὰ τὰς ἐπιτυγχάνει, χάριν τῆς πολεμικῆς παρασκευῆς τῆς Χώρας του.

— Οἱ 4 000 ἀξιωματικοὶ καὶ 70.000 ἄνδρες τῆς ἀεροπορίας εἶνε ἀνεπαρκεῖς, λέγει. Νὰ τοὺς αὐξήσετε!... ὑπάρχουν.

Ἐπίσης διὰ τὸ ναυτικὸν λαμβάνεται ἡ ἰδία μέριμνα. Τὸ «Ρισελιὲ», θωρηκτὸν 35.000 τόνων, τὸ ἰσχυρότερον τοῦ κόσμου, ἕως ὅτου ναυπηγηθοῦν τὰ νέα ἀγγλικὰ θωρηκτά, θὰ εἶνε ἕτοιμον πρὸς καθέλκυσιν τὴν 1Μην Φεβρουαρίου καὶ θὰ ν' ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν μετὰ ἓν ἔτος.

Ἡ κατασκευὴ τριῶν ἄλλων θωρηκτῶν τοῦ τύπου «Ρισελιὲ» συνεχίζεται μαζὶ μὲ ἄλλα μικρότερα πολεμικά, εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἐξοπλιστικὸς πυρετὸς νὰ μὴ προβλέπεται ὅτι θὰ τερματισθῇ ταχέως.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΕΔΩ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ

ΤΟΝ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΣΕ

Ὁ δημόσιος εἰσπράκτωρ μίστερ Κότ, πηγαίνει νὰ εἰσπράξη κάτι καθυστερουμένους φόρους τοῦ μίστερ Τζόνσον. Ἐκεῖ, ὅμως, ὁ γυιὸς τοῦ τελευταίου τὸν πληροφορεῖ ὅτι ὁ πατέρας του λείπει.

—Γιὰ πρόσεξε, παιδί μου, τοῦ λέγει αὐστηρὰ ὁ εἰσπράκτωρ. Πῶς συμβαίνει νὰ λείπη ὁ πατέρας σου καὶ τὸ καπέλλο νὰ εἶνε κρεμασμένο στὴν κρεμάστρα;

—Ἄ! ἔκαμε τὸ παιδάκι. Βρίσκεται στὴν κρεμάστρα τὸ καπέλλο τοῦ πατέρα μου, γιατὶ δὲν χωρεῖ νὰ μπῆ μ' αὐτὸ μέσα στὴ....ντουλάπα!

ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ ΕΧΡΕΙΑΖΕΤΟ

—Ὅ,τι χρειάζεται ὁ ἄρρωστος, εἶνε ἡ ἀπόλυτη ἀνάπαυση καὶ ἡσυχία, εἶπε ὁ γιατρὸς στὴν κ. Ρόϋς. Γι' αὐτὸ κάνω μιὰ συνταγμὴ γιὰ ἕνα ὑπνωτικό.

—Πολὺ καλά, γιατρέ, εἶπε ἡ σύζυγος. Καὶ σὲ κάθε πόση ὥρα θὰ τοῦ τὸ δίδω;

—Μὰ δὲν θὰ τὸ δίδετε σ' αὐτόν. Ἐσεῖς θὰ τὸ παίρνετε!

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

Ἡ νέα μπῆκε σ' ἕνα φαρμακεῖο καὶ παρακάλεσε τὸν ὑπάλληλο νὰ τῆς διαβάση τὸ γράμμα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της.

—Γιατί; ἔκαμε ἔκπληκτος ὁ ὑπάλληλος.

—Γιατὶ εἶνε γιατρὸς καὶ μόνον οἱ φαρμακοποιοὶ καταλαβαίνουν τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα τῶν γιατρῶν.

ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΚΟΥΡΑ ΤΟΥ

Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ἀγνώστου διαβάτου ἦταν ὕποπτη καὶ ὁ ἀστυφύλαξ τὸν ἐρώτησε γιατὶ ἐτριγύριζε ἔξω ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν:

—Θέλω νὰ κόψω τὸ κάπνισμα, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος.

ΑΥΤΟ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟ ΤΟ ΚΑΤΩΡΘΩΣΕ

Ἡ νέα ὑπηρέτρια μπαίνει ἔξαλλη μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου της.

—Κάποιος πῆρε τὸ αὐτοκίνητό σας, τοῦ φώναξε.

—Ὕψιστε Θεέ! εἶπε ὁ κύριος. Καὶ δὲν μπόρεσες νὰ δῆς ποιὸς ἦταν;

—Ὄχι, κύριε, δὲν μπόρεσα νὰ τὸν δῶ. Πρόλαβα ὅμως καὶ πῆρα τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου!

ΜΠΡΟΣ ΓΚΡΕΜΟΣ...

—Δὲν ξέρω τί νὰ κάμω μὲ τὸν ἄνδρα μου, εἶπε ἡ κυρία Ρόμπινσον. Ὁ γιατρὸς μοῦ εἶπε ὅτι ἂν τοῦ δώσω νὰ πιῆ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ νερό, θὰ τὸν σκοτώσω.

—Καὶ λοιπόν; ρώτησε ἡ φίλη της.

—Λοιπόν, ἂν τοῦ δώσω νὰ πιῆ μόνον νερό, θὰ μὲ σκοτώση ἐκεῖνος.

ΤΟ ΚΑΛΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

—Ἄκου, Λουλούκα, ἂν δὲν ἀποφασίσης νὰ εἶσαι εὐγενικώτερη, δὲν θ' ἀποκτήσης ποτὲ φιλενάδες.

—Καὶ τί νὰ τὶς κάνω τὶς φιλενάδες, μητέρα; Ἐγὼ ἅμα μεγαλώσω θὰ παντρευτῶ.

—Καὶ πιστεύεις πὼς θὰ βρεθῆ κανεὶς νὰ σὲ πάρη ἔτσι ἰδιότροπη, γκρινιάρα καὶ πολυέξοδη ποὺ εἶσαι;

—Πῶς! Ὑπάρχει κάποιος...

—Ποιὸς εἶνε αὐτός;

—...Ὁ μπαμπᾶς!...

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ

Ὑστερόγραφον. — Ἀγάπη μου, δὲν σοῦ μιλῶ στὸν ἑνικὸ στὸ γράμμα μου, γιατὶ φοβοῦμαι μὴν πέση στὰ χέρια τῆς γυναίκας σου...

ΟΜΟΛΟΓΙΑ

—Ἀλήθεια, λοιπόν; Τὰ χείλη μου εἶνε τὰ πρῶτα ποὺ φιλᾶτε;

—Στὴν τιμή μου, δεσποινίς. Τὰ πρῶτα καὶ τὰ γλυκύτερα!...

ΑΦΕΛΕΙΑ

Ἕνας χωρικὸς πηγαίνει νὰ βρῆ τὴν κυρία τοῦ ἀφεντικοῦ του γιὰ μιὰ βιαστικὴ δουλειά. Ἡ καμαριέρα τους ὅμως δὲν τοῦ τὸ ἐπιτρέπει.

—Ἡ κυρία, τοῦ λέγει, εἶνε ἀκόμη μὲ τὶς πυτζάμες.

Καὶ ὁ χωρικὸς μὲ ἀπογοήτευση:

—Καὶ θὰ μείνουν πολὺ αὐτὲς οἱ κυρίες μαζύ της;

ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ...

Μονάχη στὴν ἀκρογιαλιά, μακρυὰ ἀπὸ κόσμου μάτια,
ν' ἀκοῦνε μόνο οἱ οὐρανοί,
καὶ τὰ θαμπὰ τῆς θάλασσας, συγνεφιασμένα πλάτια,
θρηνοῦσε μιὰ θαλασινή:

-Δώδεκα χρόνια νὰ χαρῶ γιορτὴ τῆς Βαγγελίστρας
καὶ δώδεκα φορὲς ποὺ ἡ γῆς
μὲ τὰ πουλιὰ μὲ ξαπατάει μιᾶς ἄνοιξης λαλίστρας.
Καὶ σὺ καλέ μου ἀκόμα ἀργεῖς.

Καὶ σύ, καλέ μου, μὲ διψᾶς νεράκι τῆς αὐλῆς σου·
μηδὲ κλωνὶ βασιλικό.
Μηδὲ μπουμπούκι τῆς αὐγῆς, τὸ στόμα τῆς καλῆς σου,
μὲ τὸ φιλὶ τὸ ἀγγελικό.

Καὶ σύ, καλέ μου, ἀπὸ καιρὸ τὴ στράτα ἔχεις λαθέψει
καὶ νὰ μὲ βρῆς γυροκοπᾶς.
Καὶ πίνεις, ὅλο καὶ μεθᾶς, νὰ βγαίνεις ἀπ' τὴ σκέψη,
πὼς μπορεῖ κι' ἄλλη ν' ἀγαπᾶς.

Βογγάει ἡ καρδιὰ τῆς θάλασσας βαριὰ τῆς ταραγμένης.
Κι' ὁ μπάτης ὕστερα ἀλαφρὸς
ρόδα σκορπάει τοῦ δειλινοῦ στὸ μνῆμα τῆς πνιγμένης,
κρίνα ποὺ μοιάζουν σὰν ἀφρός.

Κι' ἐγὼ δὲν τόειδα· τ' ἄκουσα κι' ἀπὸ τὰ παραμύθια
τὸ ξεχωρίζω ὅσο μπορῶ,
μὲ τὴν χαρὰ ποὺ χαίρεται κι' ἡ Τέχνη τὴν ἀλήθεια·
μέσα σὲ ψέματα σωρό.

Μὲ τὸ τραγοῦδι ποὺ ἔγινε στὸν πόνο πλάϊ παίρνει
τὸ σπαραγμὸ παρηγοριά.
Καὶ τὸ τραγοῦδι πρόσχαρο μέσ' τὸ χειμῶνα φέρνει
τὴν ξαφνικὴ καλοκαιριά.

Φέρνει κι' ἕνα γοργόφτερο καράβι ἀπὸ τὸν γῦρο
τῆς ξενιτειᾶς τῆς μακρυνῆς.
Καὶ σκλάβο τῆς ἀγάπης του, τὸν καπετάνιο χῆρο
τὸν ἄνδρα τῆς θαλασσινῆς.

ΑΘ. Γ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ΕΝΑ ΑΝΕΞΗΓΗΤΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

ΘΑΝΑΤΟΙ ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΟΙ!

Πῶς οἰκογένειες ὁλόκληρες πεθαίνουν πάντα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο...

Ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ οἱ θάνατοι «ἐπαναλαμβάνονται»; Μὲ τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀσχολεῖται ἕνα ἀγγλικὸν περιοδικόν, ποὺ παραθέτει περιεργότατα παραδείγματα ἀνεξηγήτων συμπτώσεων θανάτων:

Ὁ Σωσσίας Κέμπ καὶ ἡ γυναῖκα του πέθαναν κι' οἱ δυὸ τὴν ἴδια ὥρα, καὶ ἐτάφησαν κατόπιν μαζὶ στὸν ἴδιο τάφο. Τὸ πιὸ παράξενο εἶνε πὼς ὁ θανατός τους αὐτὸς ἦταν πιστὴ ἐπανάληψις τοῦ θανάτου τῶν γονέων τους ποὺ πέθαναν κι' ἐκεῖνοι τὴν ἴδια ὥρα καὶ ἐτάφησαν μαζὶ μὲ τὶς γυναῖκες τους σ' ἕναν τάφο!

Ἀρκετὰ ἐπίσης ἐκπληκτικὴ ἦταν ἡ ἀνάκρισις ποὺ διεξήχθη τὸν τελευταῖο χρόνο στὸ Νιουκάστλ τῆς Ἀγγλίας γύρω ἀπὸ τὸν βίαιο θάνατο κάποιου Μποῦτερ, ψαρρᾶ τὸ ἐπάγγελμα, ὁ ὁποῖος ἐφονεύθη σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα καὶ εἰς τὸ πτῶμα τοῦ ὁποίου βρέθηκε ἕνα συμβόλαιο ἀσφάλειας ζωῆς γιὰ 1.000 λίρες.

Ἡ χήρα τοῦ φονευθέντος ποὺ ἐκλήθη ὡς μάρτυς, ἀνεκοίνωσε ὅτι τὸ θῦμα, ἦταν ὁ δεύτερος ἄντρας της, καὶ ὅτι ὁ πρῶτος εἶχε φονευθῆ ὑπὸ τὰς ἰδίας ἀκριβῶς συνθήκας, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε ἀσφαλισθῆ γιὰ 2000 λίρες!

Τὸ Μάρτιον τοῦ ἔτους 1898 κάποια κυρα Μπασσέ, ἀπὸ τὴν κωμόπολι Λαβελὶ τοῦ Βελγίου, περιπατοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ὅταν ἔξαφνα ἔπεσε κάτω στὸ ἔδαφος καί, πρὶν προφθάσουν νὰ τὴν σηκώσουν οἱ παρατυχόντες διαβάτες ἐξέπνευσε. Ὅπως ἀπεκαλύφθη ἐκ τῶν ὑστέρων, ἕνα χρόνο πρίν, τὴν ἴδια ὥρα καὶ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν, ὁ σύζυγός της, ἐνῷ διάβαινε καὶ ἐκεῖνος μπροστὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο προαύλιο, εἶχε πέσει κάτω νεκρός, προσβληθεὶς ἀπὸ συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς.

◇◇

Ὁ Σὶμς Ρήβς, ὁ γνωστὸς Ἄγγλος δημοσιογράφος, στὸ βιβλίο του «Ἀπὸ τὴν Ζωή μου καὶ τὶς ἀναμνήσεις μου» περιγράφει τὴν παράξενη περίπτωσι μιᾶς ἀοιδοῦ, ὀνόματι Μάννιγκ, ἡ ὁποία καταδιωκόταν ἀπὸ κάποιο ζοφερὸ προαίσθημα. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μολονότι εἶχε μπροστά της ἕνα λαμπρὸν μέλλον χάρις στὴν ὑπέροχη φωνή της, ἐν τούτοις ἐδήλωνε στοὺς φίλους καὶ θαυμαστάς της ὅτι οὐδέποτε θὰ νοιώση τὸν ἑαυτόν της εὐτυχῆ γιατὶ ἤξερε ὅτι ὁ θάνατός της ἦταν πολὺ προσεχής:

— Τὴν πρώτη Μαρτίου, στὶς ἑπτὰ τὸ βράδυ, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ πεθάνω, ἔλεγε μ' ἕνα θλιβερὸ μειδίαμα ποὔσχιζε τὴν καρδιὰ τῶν ἀκροατῶν της. Αὐτὴ εἶνε ἡ μοῖρά μου. Καὶ μένα καὶ τοῦ πατέρα μου καὶ τοῦ παπποῦ μου κι' ὅλης τῆς οἰκογενείας μας...

Τὸ ἔργον στὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθῆ τὴν πρώτην Μαρτίου ἦταν τὸ «Ἐλιξίριον τοῦ Ἔρωτος». Τὸ βράδυ ὅμως ἐκεῖνο, παραδόξως δὲν ἔκανε τὴν ἐμφάνισή της στὰ παρασκήνια. Εἰς μάτην τὴν ἀνέμεναν οἱ θεαταί. Ἡ παράξενη προαίσθηση ἀπεδείχθη ἀληθής: Ἡ Μάννιγκ πέθανε δίχως νὰ εἰδοποιήση κανέναν γιὰ τὸν θάνατό της ποὺ τὸν περίμενε ὡστόσο μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα.

◇◇

Σὲ μιὰ πάλι ἀνάκρισι ποὺ ἔγινε τὸν παρελθόντα Μάϊον στὴν Δρέσδη τῆς Γερμανίας γύρω ἀπὸ τὰ αἴτια τοῦ αἰφνιδίου θανάτου κάποιου Τζέϊμς Μπὴν ὁ πατέρας τοῦ νεαροῦ νεκροῦ ἐδήλωσε ὅτι ὅλα του τὰ παιδιὰ εἶχαν πεθάνει ἀπὸ βίαιο θάνατο. Ὅπως ἐπίσης περίεργη ἦταν ἡ μοῖρα μιᾶς ἄλλης οἰκογενείας τῆς ὁποίας ἐπὶ ὁλοκλήρους γενεάς, τὸ μεγαλείτερο παιδὶ πέθαινε ἀπὸ πνιγμό!

Στὸ Παρίσι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν καὶ μάλιστα τὴν 29ην Φεβρουαρίου, ἕνας Παρισινὸς ψωμᾶς, ὀνόματι Ἀρβέρ, παρεσύρθη ἀπὸ τροχιοδρομικὸν ὄχημα καὶ διεμελίσθη. Ὅπως ἐξηκριβώθη ἔπειτα, δέκα ἔξη χρόνια πρὶν καὶ τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἡμέρα ἡ μητέρα του εἶχε αὐτοκτονήσει. Ἐπίσης τὴν 29ην Φεβρουαρίου τοῦ προηγουμένου...δισέκτου ἔτους εἶχε παρασυρθῆ καὶ διαμελισθῆ ἀπὸ τροχιοδρομικὸν ὄχημα ἐπίσης, ὁ πατέρας του. Τὴν αὐτὴν δὲ πάντοτε ἡμερομηνίαν εἶχαν πεθάνει, ἀπὸ φυσικὸ ὅμως θάνατο, ὁ παππούς του, δυὸ ἀδελφοί του καὶ ὁ μονάκριβος γυιός του!

Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1898, σὲ μιὰν ἄλλη περίπτωσι, ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Γαλλίας Κοσερύ, διέσχιζε μὲ τὸ ἀμάξι του τὴν πλατεία τῆς Ὁμονοίας, στὸ Παρίσι. Ἔξαφνα τὸ ἄλογό του ἀφηνίασε καὶ παρέσυρε μιὰ γυναῖκα. Οἱ ρόδες τοῦ ἀμαξιοῦ πέρασαν ἀπὸ πάνω της καὶ τὴν ἐσκότωσαν. Αὐτὸ τὸ δυστύχημα ἐπανελήφθη τρεῖς φορὲς ἔκτοτε ὑπὸ τὰς ἰδίας συνθήκας, στὸ ἴδιο μέρος καὶ εἶχε τὰ ἀνάλογα θύματά του, μολονότι κάθε φορὰ τὸ ἄλογο καὶ ὁ ἀμαξᾶς δὲν ἦσαν οἱ ἴδιοι!

Η ΕΥΘΥΜΗ ΟΨΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία νός:

«Ἀγαπητὲ κύριε. — Φίλ ριε. — Ἀγαπημένε Μπουλοῦκο μου. — Μικρό μο Ἀγαπητὲ Νίκο — Ἀγαπητὲ —Κύριε».

Η ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Στὸ γραφεῖο προσλήψεως των. Ὁ πλοίαρχος:

—Ξέρετε ποῦ εἶναι οἱ ὕφαλοι αὐτὰ τὰ μέρη;

—Πῶς!

—Ξέρετε ποῦ εἶνε τὰ ἀμμώδη ψώματα;

—Καὶ ρωτᾶτε;

—Ξέρετε ποῦ εἶνε τὰ ἐπικίνδυνα ρεύματα;

—Ἀμέ!...

—Ὡραῖα. Ἐλᾶτε νὰ μοῦ δείξετε τί ξέρετε.

Σὲ λίγο τὸ πλοῖο κάθεται σὲ μιὰ ξέρα.

Ὁ πιλότος: Ὁρίστε, κύριε πλοίαρχε. Αὐτὸ ἐδῶ εἶνε ἕνας ὕφαλος!...

ΕΥΚΟΛΙΑ

Ἐκεῖνος. — Ἐγὼ θέλω νὰ κάμω ἕνα γάμο ἐξ ἔρωτος.

Ἐκείνη.— Καὶ θὰ κάμης πολὺ καλά. Εἶνε τόσο πιὸ εὔκολος νας τέτοιος γάμος ἀπὸ ἕνα γάμο μὲ χρῆμα.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

Στὸ σχολεῖο ὁ καθηγητὴς ρωτᾷ τὸ Γιαννάκη:

— Ἔχεις Γιαννάκη εἴκοσι ροδάκινα καὶ λένε τοῦ ἀδελφοῦ σου νὰ τὰ μοιράση μαζί σου ἐξ ἴσου, θὰ σοῦ μείνουν ἐσένα;

— Τὰ δέκα μικρότερα κ. καθηγητά.

ΚΑΜΜΕΝΟΣ

Ἡ κυρία ἀπολαμβάνει στὸ παράθυρο τὴ ξαστεριά.

— Πῶς ἤθελα νὰ ἤμουν ἄστρο!.. ἀναστενάζει ξαφνικά.

— Καὶ ἐγὼ θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσα πολὺ αὐτὸ...ἀπαντᾶ ὁ σύζυγός της ποὺ ἦταν δίπλα της.

— Ἄ! Καὶ γιατί;

— Γιατὶ τὸ πλησιέστερο στὴ Γῆ ἀστέρι ἀπέχει ἕνδεκα ἑκατομμύρια ἑπτακόσια ἑξῆντα μίλια ἀπ' αὐτήν!

ΔΕΝ ΣΠΑΖΟΥΝ

Τὸ τραῖνο πρόκειται νὰ ξεκινήση. Τὴν τελευταία στιγμὴ μπαίνει μέσα στὸ βαγόνι καὶ καταλαμβάνει τὴν μόνη θέσι ποὺ ἀπέμεινε ἕνας χοντρὸς κύριος. Προτοῦ καθήση ὅμως, σηκώνει μιὰ τεράστια βαλίτσα στὸ ἀπέναντι δίχτυ κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο κάθεται μιὰ ἀξιοσέβαστη κυρία.

Τρομαγμένη αὐτὴ τοῦ φωνάζει:

— Προσέξτε κύριε, θὰ πέση ἡ βαλίτσα σας!

Καὶ ὁ χοντρὸς κύριος καθησυχαστικά:

— Μὴν ἀνησυχῆτε κυρία μου, δὲν ἔχει μέσα πράγματα ποὺ νὰ σπάσουν.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ἕνας δυστυχισμένος πηγαίνει στὸν κ. Ἐξηνταβελόνη καὶ τοῦ ζητᾶ νὰ τὸν βοηθήση.

— Εἶμαι χαμένος τοῦ λέγει, ἔχω καταστροφῆ τελείως, ἡ δυστυχία χτυπᾶ τὴν πόρτα μου...

Καὶ ὁ Ἐξηνταβελόνης ἀτάραχος:

— Σᾶς συμβουλεύω φίλε μου νὰ μὴν τῆς ἀνοίξετε...

ΠΑΙΔΙΑ, 1939

— Μπούμπη πάρε αὐτὸ τὸ πορτοκάλι, ἀλλὰ κύτταξε νὰ μὴν τὸ φᾶς μόνος σου, ἀλλὰ νὰ τὸ μοιρασθῆς μὲ τὸν ἀδελφό σου. Μιὰ παληὰ παροιμία λέγει: ὅταν μιὰ εὐτυχία μοιράζεται, γίνεται διπλῆ.... Καὶ ὁ Μπούμπης;

— Ἐμένα δὲν μοῦ ἀρέσουν οἱ παληὲς παροιμίες μητέρα...

ΕΥΤΥΧΗΣ ΑΓΝΟΙΑ

Ἡ Κα Π. εἶνε μόλις δυὸ μῆνες παντρεμμένη καὶ ὅμως ἔχει ἀρχίσει κιόλας νὰ βρίσκη τὸν γάμο μαρτύριο. Μιὰ φίλη της ποὺ τὴν βλέπει διαρκῶς μελαγχολικὴ τὴν ρωτᾶ τί ἔχει;

— Τί νἄχω, Λουλούκα μου, ὁ ἄνδρας μου ἔρχεται κάθε βράδυ ἀργὰ καὶ δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ ἔρχεται..

— Κι' αὐτὸ σὲ στενοχωρεῖ, θἆσουν διπλᾶ δυστυχισμένη ἂν τὸ ἤξερες κακομοίρα μου!...

ΑΝΗΣΥΧΕΣ ΖΩΕΣ ΠΟΥ ΑΝΑΖΗΤΟΥΝ ΑΣΚΟΠΑ ΚΑΠΟΙΟΝ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟ...

Ἡ γῆ ἂς ἑτοιμάση ἕνα καταφύγιο, μιὰ πτυχή της, μιὰ φιλόξενη γωνίτσα καὶ γιὰ τὸν ἀλήτη. Δὲν τῆς ζητᾷ τίποτε ἄλλο.

Αὐτὸς εἶνε τὸ «πετεινὸν τοῦ οὐρανοῦ» τῆς εὐαγγελικῆς παραβολῆς. Οὔτε σπείρει, οὔτε θερίζει. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ζητοῦν διαρκῶς περισσότερα ἀγαθὰ ἀπὸ τὴν γῆν.

Αὐτὸς ἔχει ἀναγάγει τὶς σχέσεις του, μὲ τὸν πλανήτην στὸ ἐλάχιστο.

Δὲν βυθίζει ρίζες ἐξησφαλισμένης ζωῆς στὸ χῶμα. Δὲν περιμαντρώνει ἰδιοκτησίαν. Δὲν προσκυνᾷ τοὺς Ἐφεστίους θεούς. Στὸ ἔδαφος τὸν κρατᾷ μονάχα ὁ νόμος τῆς βαρύτητος. Πατᾷ τὴν γῆν διὰ νὰ τὴν διατρέχῃ.

◇◇

Ἁπλώνει ἡ ζωή, μπροστὰ στὸν ἀλήτη, τοὺς ἀτέρμονες δρόμους της. Καμμιὰ φωνή, ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ ἢ ἀπὸ τὸν ἐσωτερικό του κόσμο, δὲν τοῦ λέγει: «στάσου».

Βάθη ὁριζόντων, ποὺ ἔχουν τὸ χρῶμα τοῦ ὀνείρου, σκλαβώνουν τὴν λαχτάρα τῶν βλεμμάτων του. Πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸν φέρνουν τὰ βήματά του, πρὸς τὰ ἐκεῖ, ὅπου τὸ Ἀπρόοπτον ἀνεγείρει τοὺς παραμυθένιους αὔλους πύργους του.

Τί τοῦ ἐπιφυλάσσει τὸ «αὔριο»; Ποιὲς νέες περιπέτειες, ποιὰ νέα περιστατικά; Οἱ μελλοντικὲς μέρες του εἶνε σειρὰ ἀπὸ ἐρωτηματικά... Ἔχει προσδέσει τὴν ὕπαρξί του στὸν τροχὸ τοῦ Ἀγνώστου. Δὲν ξέρει τὸ γύρισμα τοῦ τροχοῦ τί θὰ τὸν φανερώση, πρὸς ποιὲς νέες συγκινήσεις θὰ τὸν ἐξσφενδονίση...

Λαχταρᾷ στὸ διάβα του ἡ πλῆξις, ὅπως λέγει ὁ ποιητής. Τὸ διαρκῶς ἀπρόοπτο τοῦ χαμογελᾷ κάθε πρωΐ. Νέες αὐγὲς τοῦ χαϊδεύουν τὸ μέτωπο μὲ τὰ ρόδινα δάχτυλά των. Δύσεις μαδοῦν τοὺς μενεξέδες καὶ τὰ γιούλια των πίσω ἀπὸ τ' ἀχνάρια τῶν βημάτων του.

Καὶ ἡ νύχτα κρεμᾷ τὸ πολύφωτο τῶν ἄστρων της, νὰ τοῦ φωτίση τὴν ἀτέρμονη πορεία του. Καὶ ἡ φύσις στέλνει τὸν ἄνεμο ἐπάνω ἀπὸ τὸν δρόμο, ποὺ διήνυσε γιὰ νὰ σβύση τὰ ἴχνη τῶν ποδιῶν του.

◇◇

Τίποτε δὲν μένει ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ ἀλήτη. Ἡ κοινωνία τοῦ πετᾷ τὴν περιφρόνησί της καὶ ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ τὸν ἀφήνει νὰ περνᾷ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀλήτης νοιώθει γιὰ τὴν ὑπόλοιπη κοινωνία τὸν οἶκτο, μὲ τὸν ὁποῖον βλέπει τὸ περαστικὸ σύννεφο τὸ μαρτύριο τῶν κυπαρισσιῶν, ποὺ συνταράσσονται ἀπὸ τὴν λαχτάρα τῆς φυγῆς καὶ ὅμως δὲν μποροῦν νὰ τὸ κουνήσουν. Τὰ κυπαρίσσια εἴμαστε μεῖς, ποὺ ἔχουμε ρίξει βαθειὲς ρίζες συντηρητισμοῦ καὶ μικροαστικῆς νοοτροπίας στὸ ἔδαφος καὶ μένουμε ἐδῶ, σκλάβοι τῶν φροντίδων καὶ τῶν βιωτικῶν ὑποθέσεων.

Τὸ σύννεφο, ποὺ ταξειδεύει σ' ἕνα οὐρανὸν ἀμεριμνησίας καὶ ποὺ ὁρίζοντες μακρυνοὶ τοῦ γνέφουν, νὰ βάλη πρὸς τὰ ἐκεῖ γιὰ νὰ τοῦ δείξουν τὰ ἀπρόοπτα καὶ τὰ ἄγνωστα ποὺ κρύβουν πίσω ἀπὸ τὴν γαλανὴ ἀχλύν των, τὸ σύννεφο τὸ ἐλαφρὸ καὶ τὸ ἀμέριμνο εἶνε ὁ ἀλήτης.

Ἡ ζωή του εἶνε πλατειὰ καὶ μεγάλη, παίρνει ἀπίστευτες διαστάσεις, ποὺ ἁπλώνονται μέσα σ' ὅλο τὸ σύμπαν. Ὅταν ξαπλώνεται στὸ ὕπαιθρο νὰ κοιμηθῆ, ὅλη ἡ γῆ εἶνε τὸ κρεββάτι του. Ὁ νυκτερινὸς οὐρανὸς εἶνε ἡ στέγη του. Οἱ αὖρες, τὸ καλοκαίρι, εἶνε οἱ σκλάβες του, ποὺ τοῦ κάνουν ἀέρα μὲ ἀόρατες βεντάγιες ἀπὸ φτερὰ παγωνιοῦ.

◇◇

Εἶνε ὁ ἄρχοντας τῆς φύσεως. Αὐτὸς χαίρεται τὴν δροσιὰ τῶν πρωϊνῶν καὶ τὴν μελιχρὴ εἰρήνη τῶν δειλινῶν καὶ τῶν ἄστρων τοὺς μακρυνοὺς σελαγισμούς. Αὐτὰ εἶνε ἡ περιουσία τοῦ ἀλήτη. Καὶ εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθεια, μιὰ περιουσία ἀνώτερη ἀπὸ τῶν Κροίσων καὶ τῶν Σολομόντων.

Ξέρει ν' ἀμοίβη ἡ φύσις αὐτόν, ποὺ ζῆ σύμφωνα μὲ τοὺς δικούς της κανόνες. Καὶ ἂς ὁμολογήσουμε ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀλήτη εἶνε ὁ πιὸ φυσικὸς κανὼν ζωῆς.

Κοντὰ στὴ φύσι ζοῦσε ὁ ἄνθρωπος μονάχα τὴν παναρχαία ἐποχὴ ποὺ ἐπλανᾶτο στὴ γῆ θηρεύοντας τὴν τροφή του. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ ἐρρίζωσε σ' ἕνα ὡρισμένο μέρος καὶ ἔκτισε τὴν πρώτη του μόνιμη κατοικία, ἀπὸ τότε ἐμπῆκε στὸν κύκλο τῆς τεχνητῆς ζωῆς τῶν κομφόρ, ποὺ θὰ τὸν ὡδηγοῦσε μοιραίως στὸν σημερινὸν τρόπο διαβιώσεως μέσα στοὺς οὐρανοξύστες, στὰ ἀσανσέρ, στὶς ἠλεκτρικὲς καὶ παντοειδεῖς μηχανικὲς ἐγκαταστάσεις. Ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ ἔγινε ἕνας συνδυασμὸς κουμπιῶν καὶ ἕνας σάλος πολυπλόκων φροντίδων.

Καὶ μονάχα ὁ ἀλήτης ἀπετέλεσε μιὰ θελκτικὴ ἐξαίρεσι φυσικῆς ξενοιασιᾶς, μιὰ θεία, δροσερὴ νότα πουλιοῦ μέσα στὸν σύγχρονο πυρετὸ τῆς κινήσεως τῶν χρηματιστηρίων, τῶν τραπεζῶν καὶ τῶν συμβολαιογραφείων.

◇◇

Εἶνε καὶ κοντὰ στὴν ἀλήθεια ἡ ζωὴ τοῦ ἀλήτη. Τὸ ὅ,τι τὸν περιφρονεῖ ἡ κοινωνία, εἶνε ἕνα τρανὸ ἐνδεικτικὸ ὅτι ἡ ζωή του εἶνε πολὺ ἀληθινή.

Φαίνεται ὅτι ἡ ψυχή του ἀτενίζει μὲ μεγάλη διαύγεια μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα γιὰ μᾶς εἶνε σκεπασμένα κάτω ἀπὸ τὸ σκοτάδι τοῦ μικροσυμφέροντος καὶ τοῦ ταπεινοῦ ὑπολογισμοῦ. Τί εἴμαστε; Ἀπὸ ποῦ ἐρχόμαστε; Ποῦ πᾶμε; Πρὸς τί μοχθοῦμε, νὰ συγκεντρώσουμε περιουσίες καὶ ἐπίγεια ἀγαθά;

Ὁ ἀλήτης ἔχει μιὰ πολὺ ξάστερη καὶ φωτεινὴ ἀπάντησι σ' ὅλα αὐτά. Διαβάτες, περαστικοὶ εἴμαστε. Καὶ μπροστὰ στὸν ἴλιγγο καὶ τὸν κυκεῶνα τῶν ὑλικῶν ἀνθρωπίνων ἐπιδιώξεων, ὁ ἀλήτης αἴρεται στὸ ὕψος Ἐκείνου, ποὺ εἶπε:

—Μὴ μεριμνᾶτε περὶ τῆς αὔριον...

Ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ ἦταν ὁ μεγαλύτερος ὁραματιστής. Ἀλλ ἦταν, ὅπως τὸ βεβαιώνει καὶ ὁ Ρενάν, καὶ ὁ μεγαλείτερος πραγματιστής. Κανεὶς δεν ἐμπῆκε τόσο βαθειὰ στὴν οὐσία τῆς ζωῆς, ὅσον ὁ Χριστός. Ἤξερε λοιπὸν Ἐκεῖνος πολὺ καλά, ποὺ ἔγκειται τὸ μυστικὸν τοῦ «εὖ ζεῖν», ὅταν συνεβούλευε τοὺς ἀνθρώπους, νὰ ζοῦν σὰν τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ.

◇◇

Καὶ τὸ ἰδεῶδες μιᾶς τέτοιας ζωῆς τὸ ἐνσάρκωσε ἡ ἐπίγεια ζωὴ Ἐκείνου, ἡ ὁποία διέτρεξε σὰν μιὰ εἰδυλλιακή, ἀμέριμνη περιπλάνησις στὶς ὄχθες τῆς Τιβεριάδος.

Ποιὸς ἔχει τὸ κουράγιο νὰ πῆ στοὺς συγχρόνους ἀνθρώπους: Πάρτε στὸ ὦμο τὸ δισάκι τῆς ἀλητείας καὶ «ἀκολουθήσωμεν Αὐτόν!» Ποιὸς ἀφήνει τὴν γλυκειὰ νάρκη τῆς ρουτίνας, τὴν ταπεινὴ τέρψιν τῶν συνηθειῶν του, τὴν εὐδαιμονία τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν; Μονάχα ὁ Δὸν Κιχώτης τὰ περιφρόνησε κάποτε ὅλα αὐτά, ἀκόμη καὶ τὴν ἐρωτικὴ εὐδαιμονία, γιατὶ βρῆκε, ὅτι δὲν ἀξίζουν ὅσο ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀμεριμνησία τῆς περιπλανήσεως. Καὶ αὐτὸς ἦταν ἕνας τρελλός...

Σὲ πολὺ λίγα κορμιὰ μπαίνει ἡ ἀλητικὴ ψυχή, ἡ πάντοτε ἀνήσυχη, ἡ τόσο ποιητικὴ καὶ βαθύτατα θρησκευτική, ποὺ ἐγκαταλείπει τον ἑαυτό της στὰ χέρια τοῦ Πλάστου της.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Ἀλητεύοντας... Μπορεῖ κανεὶς νὰ καθίση σιωπηλὸς στὸ πεζοῦλι μιᾶς πόρτας καὶ ἀγναντεύοντας τὸν ἥσυχο δρόμο μιᾶς ἐρημικῆς συνοικίας νὰ ὀνειροπολήση τὴν κατάκτησι τοῦ κόσμου...

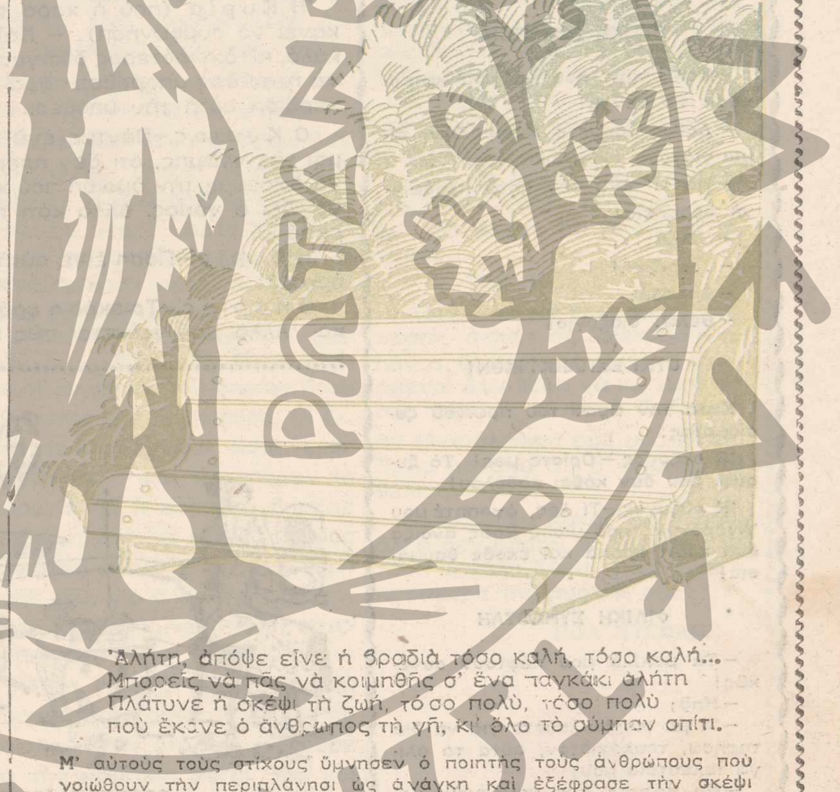

Ἀλήτη, ἀπόψε εἶνε ἡ βραδιὰ τόσο καλή, τόσο καλή...
Μπορεῖς νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς σ' ἕνα παγκάκι ἀλήτη
Πλάτυνε ἡ σκέψι τὴ ζωή, τόσο πολύ, τόσο πολὺ
ποὺ ἔκανε ὁ ἄνθρωπος τὴ γῆ, κι' ὅλο τὸ σύμπαν σπίτι.

Μ' αὐτοὺς τοὺς στίχους ὕμνησεν ὁ ποιητὴς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ νοιώθουν τὴν περιπλάνησι ὡς ἀνάγκη καὶ ἐξέφρασε τὴν σκέψι τους ποὺ κι' αὐτὴ ἀναζητεῖ ἄσκοπα κάποιον προορισμό...

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ

ΜΕΤΑΞΥ ΜΕΘΥΣΩΝ

Δύο φίλοι τοῦ πιοτοῦ μαλώνουν καθ' ὁδὸν καὶ ὑβρίζονται «χυδαιότατα» εἰς τὴν γλῶσσαν των:

—Πάψε, ρέ...ἄδειο ποτῆρι!

—'Εμένα εἶπες, «ἄδειο ποτῆρι»; ...Κι' ἐσὺ ξέρεις τί εἶσαι;...Εἶσαι ...σπασμένη καράφα!

—'Εσὺ εἶσαι στερεμένο βαρέλι!

—Κι' ἐσύ....ἀμούσκευτη κάνουλα!...

Ο ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ ΚΑΙ Η ΤΥΧΗ...

'Επὶ μακρὰν χρονικὴν περίοδον, ὁ Βερόν, διετέλεσε Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ὄπερας τῶν Παρισίων καὶ ἐφημίζετο, ὡς ὁ πλέον τυχηρὸς ἐπιχειρηματίας τοῦ κόσμου διότι, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του, αἱ εἰσπράξεις τῆς Ὄπερας ἦσαν καθημερινῶς μεγάλαι, μέχρις ἀφαντάστου βαθμοῦ. Ἦτο, ὅμως, συνάμα, πολυέξοδος καὶ τόσον γεναιόδωρος ὅσον κανεὶς ἄλλος. Κυριολεκτικῶς σκορποῦσε τὸ χρῆμα πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν

Γι' αὐτὸ ἕνας ἐκ τῶν συγχρόνων του θεατρικῶν συγγραφέων, φημιζόμενος διὰ τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματός του καὶ τοὺς ἐπιτυχεῖς χαρακτηρισμοὺς ἔλεγε:

—Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, ὁ Βερόν, πετάει τὰ λεφτά του ἀπὸ τὰ παράθυρα στοὺς δρόμους...ἀλλὰ τὴ νύχτα κατεβαίνει, μὲ τρόπο, καὶ τὰ ξαναμαζεύει διπλᾶ!....

ΑΡΧΑΡΙΟΣ

'Αθλητής.—Πηδῶ ἓξ μέτρα εἰς μῆκος!

Φίλαθλος (ἀρχάριος).—Καὶ...εἰς πλάτος;...πόσο πηδᾶτε;..

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΣ ΥΠΝΟΣ

'Η σκηνὴ εἰς ἕνα μέγα πιστωτικὸν ἵδρυμα:

'Ο Τμηματάρχης, αὐστηρός, κάμνει παρατηρήσεις εἰς ἕνα τῶν ὑφισταμένων του:

—Εὑρίσκομαι, κύριε, εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σᾶς ἀλλάξω ὑπηρεσίαν. Ὄχι μόνον διότι κοιμᾶσθε ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖον σας, ἀλλὰ διότι ροχαλίζετε κατὰ τόσον τρομερὸν τρόπον, ὥστε...ξυπνᾶτε τὸν Διευθυντήν μου, ὁποῖος «ἐργάζεται» εἰς τὸ πλαγινόν σας γραφεῖον καὶ δὲν μὲ ἀφίνει οὔτε στιγμὴ ἥσυχο ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἀρχίσατε νὰ ἐφαρμόζετε αὐτὴ τὴν τακτική σας!

ΠΛΑΓΙΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

—Θέλετε, ἀγαπητέ μου φίλε; νὰ φᾶμε μαζὶ μεθαύριον τὸ μεσημέρι;

—Ὢ σᾶς βεβαιώνω καὶ σᾶς ὁρκίζομαι, φίλτατέ μου, ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν θὰ μοῦ ἦτο τόσον εὐχάριστον ἀπὸ τοῦ νὰ συμφάγω μαζί σας!

—Εὖγε, λοιπόν, ἀγαπητέ μου! Μεθαύριον, τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς, θὰ εἶμαι στὸ σπίτι σας!

—.....;;;

ΡΙΖΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

—Θέλω κάτι ποὺ νὰ μοῦ κατευνάση τὰ νεῦρα!

—Λάθος κάμνετε, κύριε, δὲν εἶμαι γιατρός, εἶμαι δικηγόρος!...

—Μὰ κι' ἐγὼ δὲν ζητῶ προσωρινὴ θεραπεία!

—'Αλλά;...

—...ριζική!

—Δηλαδή;

—Θέλω: διαζύγιο.

ΟΥΧΙ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΟΝ!

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ πρωϊνοῦ ξυρίσματος:

'Ο σύζυγος.—'Ορίστε μας! Τὸ ξυράφι μου δὲν κόβει καθόλου!

'Η σύζυγος.—Τί λές, ἀγαπητέ μου 'Ανδρόνικε, πρὸ μισῆς ὥρας ἄνοιξα ἕνα κουτὶ ἀρακᾶ καὶ ἔκοβε θαυμάσια!

ΦΙΛΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

—Τὰ μαλλιά μου πέφτουν συνεχῶς!

—Μπᾶ;

—Τί μὲ συμβουλεύετε γιὰ νὰ διατηρήσω, τουλάχιστον, αὐτὰ τὰ ὀλίγα τελευταῖα μου;

—Νὰ πάρετε ἕνα μενταγιὸν καὶ νὰ τὰ βάλετε μέσα εἰς.....ἀνάμνησιν!

Τό ξένον χιοῦμορ

Η ΑΜΟΙΒΗ ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

ΕΝΑΣ ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΕΦΕΝ ΛΕΜΟΝΙΕ

(Τὸ ζεῦγος Λοριντὲ εἶνε πολὺ συνδεδεμένον, παρ' ὅλο ποὺ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία σχεδὸν πάντα διαφωνοῦν. Ὅταν αὐτὸς λέει «ναί», αὐτὴ λέει «ὄχι», κι' ὅταν πάλι αὐτὸς ἐγκαταλείπη μιὰν ἰδέα του γιὰ νὰ συμφωνήση μὲ τὴν γυναῖκα του, αὐτὴ ξανάρχεται στὴν πρώτη ἰδέα τοῦ ἀνδρός της.

Γιὰ μιὰ φορὰ ὅμως, στὴν ζωή τους συμφωνήσανε: ἦταν ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε στὰ δικαστήρια. Κάτι πληροφορήθηκαν, πὼς ὁ ἐξάδελφός τους Αὐγουστῖνος ἄφησε πεθαίνοντας ὅλη την περιουσία του —200.000 φράγκα— σὲ κάποιον φίλον του μὲ τὸν ὁποῖον ἔπαιζε κάθε βράδυ χαρτιά. Ἡ ἀγωγὴ δικάστηκε καὶ τὸ ἀντρόγυνο περιμένει τώρα μὲ ἀγωνία τὴν ἀπόφασι).

'Ο Κύριος.—Ἂς εἶνε σ' αὐτοὺς μπελάδες ἐσὺ πάλι μ' ἔβαλες.

'Η Κυρία.—Γιατί; Ἡ περιουσία τοῦ προκομμένου τοῦ ἐξαδέλφου σου — ποὺ δὲν ἦταν ποτὲ τίποτα στὴ ζωή του — προέρχεται ἀπὸ τὸν παπποῦ σας, καὶ δὲν θὰ ἦταν δίκαιο νὰ τὴν πάρη ὁ πρῶτος τυχὸν τυχοδιώκτης.

'Ο Κύριος.—Ὅπως καὶ νὰ εἶνε, ὁ Αὐγουστῖνος ἦταν ἐλεύθερος ν' ἀφήση σ' ὅποιον ἤθελε τὴν περιουσία του! Ἔτσι ἐπειδὴ σὲ ἄκουσα, μπήκαμε σὲ φασαρίες καὶ σὲ ἔξοδα.

'Η Κυρία.—Κι' ὅμως νὰ ἦταν ἄλλος στη θέσι σου, καὶ νὰ ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ τόσο σοβαρὴ ὑπόθεσι, θὰ ἔβαζε τὸν καλλίτερο δικηγόρο. Ἐνῷ ἐσὺ πάντα τσιγγουνεύεσαι!

('Εκείνη τὴ στιγμὴ χτυπᾷ τὸ κουδοῦνι. Ἕνα τηλεγράφημα!)

'Η Κυρία (μὲ ἀγωνία).—Μὰ τί στέκεσαι λοιπὸν σὰν χαζός! Ἄνοιξε τὸ τηλεγράφημα! Θὰ εἶνε ἴσως ἡ ἀπόφασις τῆς δίκης. (ἁρπάζει τὸ τηλεγράφημα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀνδρός, καὶ ἀνυπόμονα τὸ ἀνοίγει. Φωνὴ θριάμβου). Κερδίσαμε! Εἶδες ποὺ εἶχα δίκηο!

'Ο Κύριος (ἐνθουσιασμένος καὶ πειραχτικά). — Παρ' ὅλο ποὺ τσιγγουνεύτηκα κι' ἔβαλα νὰ κυττάξη τὴ δουλειὰ ἕναν δικηγοράκο!

'Η Κυρία (ποὺ ἡ χαρὰ τὴν κάνει νὰ συμφωνήση). — Καλά, καλά, κι' ὁ χειρότερος δικηγόρος νὰ ἦταν δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ κερδίση αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Ο Κύριος.—Πάντως ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης, ὅτι δὲν πρέπει νὰ δώσουμε τὴν ἀμοιβὴ ποὺ κανονίζει ὁ νόμος, ἀλλὰ κάτι παραπάνω.

'Η Κυρία.—Πόση εἶνε αὐτὴ ἡ ἀμοιβή;

'Ο Κύριος.—Τριακόσια φράγκα. 'Αλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ εἶνε σωστὸ νὰ τοῦ δώσουμε ἕνα χιλιάρικο.

'Η Κυρία (σηκώνει τοὺς ὤμους). — Σινὰ νὰ μὴ τοῦ δώσουμε δέκα χιλιάδες!

'Ο Κύριος.—Γιατί, ἀγαπητή μου; Ὁ ἄνθρωπος μᾶς κέρδισε μιὰν ὑπόθεσι 200.000 φράγκων. Ἂν καὶ στὸ βάθος δὲν ἔχεις ἄδικο, ἀφοῦ ὁ νόμος ὁρίζει 300 φράγκα..

'Η Κυρία. — Ἴσια-ἴσια, ποὺ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ πὼς βρίσκω τὴν ἀρχική σου πρότασι πολὺ λογική. Κι' ὄχι μόνο νὰ τοῦ δώσουμε ἕνα χιλιάρικο, ἀλλὰ ἀκόμα νὰ τοῦ ἀγοράσωμε καὶ κανένα ὡραῖο ἐνθύμιο.

'Ο Κύριος. — Κανένα ὡραῖο ρολόϊ.

'Η Κυρία.—Ποὺ νὰ τοῦ τὸ προσφέρουμε στὸ τέλος τοῦ τραπεζιοῦ ποὺ φυσικὰ θὰ τοῦ κάνουμε.

'Ο Κύριος.—Ναί, θὰ τοῦ κάνουμε ἕνα τραπέζι ποὺ θὰ τὸ θυμᾶται χρόνια ὁλόκληρα! Μπράβο του! Λαμπρὸ παλληκάρι!

'Η Κυρία.—Ξέρεις, αὐτοὶ οἱ νεαροὶ δικηγόροι θέλουν νὰ σταδιοδρομήσουν καὶ γι' αὐτὸ ἔχουν μυαλὸ καὶ δουλεύουν μ' ὅλη τους τὴν καρδιά.

'Ο Κύριος.—Ἂς εἶνε, θὰ τὸν χρησιμοποιήσω σ' ὅλες μου τὶς δουλειές.

'Η Κυρία.—Πρόσεχε μόνο νὰ μὴν τὸ πάρη ἐπάνω του καὶ γίνη ἀπαιτητικός...

('Εκείνη τὴ στιγμὴ ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ παρουσιάζεται ὁ νεαρὸς δικηγόρος, ποὺ ἦλθε μαζὺ σχεδὸν μὲ τὸ τηλεγράφημα. Εἶνε κατενθουσιασμένος γιὰ τὸν θρίαμβό του καὶ οἱ πελᾶται του τὸν ἀκοῦν θαυμάζοντας νὰ τοὺς ἀναπτύσση τὴν ἀγόρευσί του).

'Ο Δικηγόρος (μὲ στόμφο).—Ὑπεστήριξα ὅτι ἕνα κληροδότημα ποὺ γίνεται σ' ἕνα σύντροφο τῶν ὀργιαστικῶν γλεντιῶν, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε ἀνήθικο. 'Απέδειξα ὅτι ἂν αὐτὸς ὁ μεθύστακας, στὸν ὁποῖον ὁ ἀδελφός σας Αὐγουστῖνος ἄφησε τὴν περιουσία του πάρη στὴν κατοχή του αὐτὰ τὰ χρήματα θὰ τὰ χάση στὸ χαρτοπαίγνιο ἢ θὰ τὰ φάη μὲ συντροφιές!

'Ο Κύριος (ἐμβριθῶς).—Σωστά!

'Η Κυρία.—Ὑπήρξατε ὑπέροχος!

'Ο Κύριος.—Γι' αὐτὸ καὶ μεῖς ἀποφασίσαμε νὰ σᾶς ἐκφράσουμε ὄχι μόνο μὲ λόγια τὴν εὐγνωμοσύνη μας, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τραπεζιοῦ, ποὺ θὰ θέλαμε νὰ σᾶς παραθέσουμε ἀπόψε.

'Ο Δικηγόρος.—Τιμή μου! Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε μόνο νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου, νὰ τῆς ἀναγγείλω τὸν θρίαμβό μου καὶ ἀμέσως θὰ ξαναγυρίσω...

(Δὲν πέρασε μιὰ ὥρα ποὺ ἔφυγε ὁ δικηγόρος).

'Η Κυρία.—Ὥστε λὲς νὰ κάνουμε τὸ τραπέζι σὲ κανένα μεγάλο ἑστιατόριο... Ξέρεις ὅμως τί θὰ κοστίση;

'Ο Κύριος (κάπως στενοχωρημένος).—Ναί, μοῦ φαίνεται πὼς τὸ τραπέζι πάει πολύ... Ἕνα χιλιάρικο καὶ τὸ ρολόϊ εἶνε ὑπεραρκετά...

'Η Κυρία.—Μωρέ, ἰδέα ποὺ τὴν εἶχες, νὰ τοῦ κάνουμε καὶ δῶρο...

'Ο Κύριος.—Μὰ αὐτὴ τὴν ἰδέα τὴν εἶχες ἐσύ...

'Η Κυρία (κάνει πὼς δὲν ἄκουσε).—Ἐξ ἄλλου εἶδες πὼς ἔχει ρολόϊ, ἕνα ὡραιότατο βραχιόλι...

'Ο Κύριος (ὕστερα ἀπὸ λίγη σκέψι).—Ἂς μὴ τοῦ πάρουμε ρολόϊ;

'Η Κυρία: Φυσικά... Εἶνε περιττό. Τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ρολόϊ. Ἔχει λεφτά. Θὰ πάρη καὶ προῖκα, ἀφοῦ εἶνε ἀρραβωνιασμένος...

'Ο Κύριος.—Καὶ μὲ τὴ δίκη μας, αὐτὸς θὰ κάνη τὸ κομμάτι του στὸν πεθερό του, ποὺ θὰ ἀναγκαστῆ νὰ μεγαλώση τὴν προῖκα... Δηλαδή, αὐτὸς πρέπει νὰ μᾶς εἶνε εὐγνώμων καὶ ὄχι ἐμεῖς σ' αὐτόν!

'Η Κυρία.—Εὐτυχῶς, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραπέζι δὲν τοῦ ὑποσχέθηκες τίποτε ρητῶς... Ἄ! Ὅταν σκέπτομαι πὼς μ' αὐτὰ τὰ χρήματα ποὺ σκορπᾶς ἔτσι ἀλύπητα, θὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε ἕνα πρώτης τάξεως ταξειδάκι!

'Ο Κύριος (μὲ φωνὴ ἀβέβαιη).—Δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ ἀρνηθοῦμε πὼς αὐτὸς κέρδισε τὴν δίκη μας!

'Η Κυρία.—Χάρις σὲ ἐπιχειρήματα, κάθε ἄλλο παρὰ σοβαρά. Καὶ ἐσὺ δὲν πίνεις παρὰ μόνο νερό, χωρὶς νὰ εἶσαι γι' αὐτὸ κακὸς πολίτης.

'Ο Κύριος.—Τὸ θεωρῶ τιμή μου ποὺ πίνω μόνο νερό! (Σταθερά). Ἄκουσε λοιπόν: Θὰ τοῦ δώσω τὰ τριακόσια φράγκα, ποὺ λέει ὁ νόμος καὶ οὔτε δεκάρα παραπάνω!

(Κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου)

'Η Κυρία (στὸ τηλέφωνο).—'Εμπρός! Ἆ ἐσεῖς εἶσθε, κύριε δικηγόρε; Πῶς εἴπατε! Δὲν μπορεῖτε νὰ φᾶτε σήμερα τὸ βράδυ μαζύ μας γιατὶ σᾶς κράτησαν στοῦ πεθεροῦ σας;... Ἆ, πόσο λυπούμεθα. Ἆ, ὄχι, ἀδύνατον νὰ ἀναβάλουμε τὸ τραπέζι γιὰ αὔριο. Φεύγουμε γιὰ τὴν 'Ισπανία... Νὰ μὴν ξεχάσω ὅμως: Τὴν ἀμοιβή σας ἐκ τριακοσίων φράγκων θὰ τὴν ἀφήσουμε στὴν θυρωρό.. Περάστε νὰ τὴν πάρετε. Χαίρετε.

ΣΤΕΦΕΝ ΛΕΜΟΝΙΕ

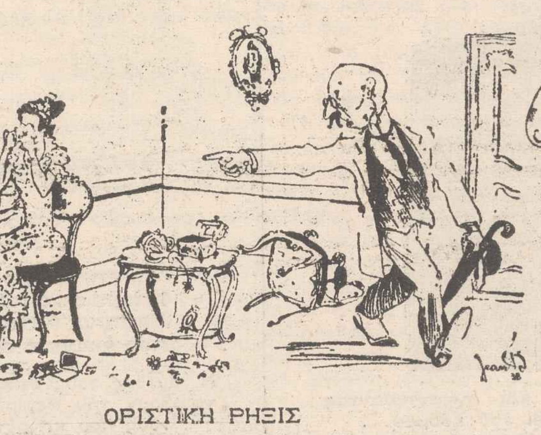

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΡΗΞΙΣ

—Τὰ κοσμήματα σοῦ τὰ χαρίζω. Σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ μοῦ ἐπιστρέψης μιὰ μπούκλα ἀπὸ τὰ μαλλιά μου ποὺ σοῦ χάρισα ὡς ἐνθύμιο τὸ 1906...

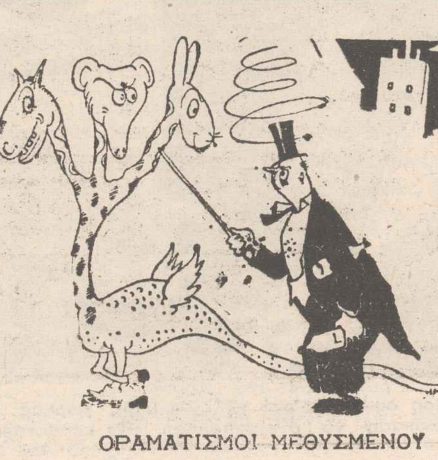

ΟΡΑΜΑΤΙΣΜΟΙ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΥ

—Καὶ καθῆστε φρόνιμα.. γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ πάρω μιὰ ἀσπιρίνη καὶ θὰ διαλυθῆτε ἀμέσως.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ ΜΠΕΜΠΕΣ

'Η μητέρα (μὲ ὑπερηφάνειαν): 'Ο μικρούλης μου Ντοντός, μόλις εἶνε ἓξ ἐτῶν καὶ μαθαίνει ξένες γλῶσσες!

—Τὸν προετοιμάζετε γιὰ νὰ ταξιδεύη!

—Κάθε ἄλλο!...γιὰ ὅλα τὰ ταξίδια τοῦ κόσμου ἡ γαλλικὴ γλῶσσα εἶνε ἀρκετή!

—Τότε;....

—....μόνον ἐδῶ στὸ Παρίσι ὅποιος μένει εἶνε ἀναγκασμένος, πλέον, νὰ γνωρίζη καλὰ ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου!

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ

—'Ο καϋμένος ὁ Δημητράκης! τόσο νέος ποὺ πέθανε! μόλις 40 ἐτῶν!...

—Καὶ σᾶς ἐκπλήττει αὐτό;

—Βέβαια!

—'Εγὼ τὸ βρίσκω πολὺ φυσικόν.

—Γιατί;

—Διότι, ὁ μακαρίτης, συχνὰ μᾶς ἔλεγεν ὅτι ἀκολουθοῦσε μίαν θεραπείαν ἰδικῆς του ἐφευρέσεως γιὰ νὰ μὴ γηράση ποτέ!

—Αἴ, λοιπόν;

—Λοιπόν, νά! τὰ κατάφερε ὅπως ἤθελε! καὶ πέθανε χωρὶς νὰ γηράση!

ΕΞΕΛΙΓΜΕΝΗ ΤΑΒΕΡΝΑ

—Κύττα! κύττα! γκαρσόν!... Εἶνε φοβερὸν αὐτό! μιὰ λίμα γιὰ τὰ νύχια μέσα στὴ σοῦπά μου!...

—Αἴ! βέβαια!...Τί θέλετε! πέρασε ὁ καιρὸς ποὺ βρίσκατε μονάχα τρίχες μέσα στὰ φαγητά σας!

ΜΕΤΑΞΥ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

—Πρέπει νὰ ὁμολογήσης φίλε μου ὅτι ἔχει ἕνα μεγάλο προτέρημα...

—Λοιπόν!

—Τὴν μετριοφροσύνην!

—Ναὶ ἀλλὰ τὴν διαλαλεῖ παντοῦ μὲ τέτοιο τρόπον!...

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Οἱ Κινέζοι μεταξὺ τῶν ἄλλων σοφῶν γνωμικῶν καὶ παροιμιῶν λέγουν καὶ τὰ ἑξῆς:

«Αἱ συνήθειαι αὐτοῦ τοῦ κόσμου ὁδηγοῦν εἰς τὴν δυσπιστίαν. Αἱ δυσπιστίαι ἔχουν ὡς φυσικὸν ἐπακόλουθον τὴν ὑποψίαν. Αἱ ὑποψίαι δημιουργοῦν τὴν κατεργασία. 'Η κατεργασία ὁδηγεῖ εἰς τὴν μοχθηρίαν. Καί, ἡ μοχθηρία μᾶς κάμνει νὰ προβαίνωμεν εἰς κάθε ἀδικίαν καὶ ἔγκλημα».

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΠΟΙΗΤΟΥ!

'Ο δοὺξ Ντ' 'Επερνὸν προσέβαλε, κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς χοροεσπερίδος τὸν σύγχρονόν του διάσημον ποιητὴν Γκυγιὼμ Μπωτρύ.

'Ο Μπωτρύ, ὁ ὁποῖος ἐφημίζετο διὰ τὸ σπινθηροβόλον πνεῦμά του, θέλων νὰ ἐκδικηθῆ τὸν δοῦκα καὶ μὴ δυνάμενος κατ' ἄλλον τρόπον, ἀφοῦ ὁ δοὺξ ἦτο πλουσιώτατος καὶ περίφημος ξιφομάχος, συνέλαβε μίαν πρωτοτυποτάτην ἰδέαν, ἡ ὁποία, πράγματι, ἦτο ἀνταξία τοῦ πνεύματός του:

'Εξέδωσεν ἕνα βιβλίον ἀπὸ ὀγδοήκοντα σελίδας, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὸ ἐξώφυλλόν του, μὲ χονδρὰ γράμματα, τὸν ἑξῆς τίτλον: «Τὰ ὑψηλὰ καὶ μεγάλα κατορθώματα τοῦ 'Εκλαμπροτάτου Δουκὸς Ντ' 'Επερνόν...». Πλήν, ὅλαι ἀνεξαιρέτας, αἱ σελίδες τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ἦσαν λευκαί, κατάλευκαι!...

ΤΟ ΖΕΝΙΘ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ!..

—Αἴ λοιπόν, αὐτὲς τὶς μέρες ἔφτασα στὸ ζενὶθ τῆς φτώχειας μου!

—Κι' ἀπὸ ποῦ τὸ κατάλαβες πῶς ἔφθασες τὸ «ζενίθ»;..

—'Αφοῦ πούλησα καὶ τὴν φάκα τῶν ποντικῶν γιὰ νὰ ζήσω!...

ΗΛΙΚΙΑ ΑΙΩΝΟΒΙΟΥ!

Περνάει ἕνας γέρος καμπούρης, μὲ κάτασπρα μακρυὰ γένεια...

—Ξέρεις πόσων χρονῶν εἶνε;

—Ὄχι!

—'Εκατὸν-δύο!...

—Τί μοῦ λές;...

—Δὲν φαίνεται;...

—'Εγώ, τὸν κάνω...98 ἢ 99... ὄχι παραπάνω!

ΑΚΤΙΣ...ΕΛΠΙΔΟΣ

Μεταξὺ γονέων: Συζήτησις περὶ τοῦ τέκνου των.

'Ο πατέρας (ἐν θυμῷ).—Εἶνε ἕνα παληόπαιδο!...σίγουρα θὰ τελειώση τὸ βίο του μέσα στὶς φυλακές!....

'Η μητέρα.—Αἴ, ὄχι δὰ καὶ σύ! ἴσως τοῦ δώσουνε Βασιλικὴ χάρη!

ΤΟ ΥΠΕΡΤΑΤΟ ΔΩΡΟΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤΕΦΑΡΖ

Ἡ Τίλδη Στεβὰν δὲν ἦταν ἐξαιρετικὰ ὤμορφο κορίτσι, μετρίου ἀναστήματος, μὲ πράσινα μάτια, μιὰ ἰδιότροπη μυτίτσα γυρισμένη λιγάκι πρὸς τὰ κάτω, καστανὲς μποῦκλες κι' ἕνα σωματάκι φῶς μαίγκρ, ἦταν ὡστόσο πολὺ χαριτωμένη.

'Αρκετὰ μορφωμένη, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ κλίνη ἕνα ρῆμα, δὲν εἶχε ὡστόσο τὴν διανοητικὴν ἐκείνην ἐλαστικότητα ποὺ εἶνε ἀπαραίτητη πρὸ παντὸς σὲ μιὰ γυναῖκα, γιὰ νὰ καταλαβίνη τὶς ψυχολογικὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς, κατὰ τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ ἀπαιτήση κάτι ἢ νὰ κάνη μιὰν ὑποχώρησι.

Γι' αὐτὴν ὅλα ἦσαν ὡραῖα. Δὲν ὑπῆρχε κακία ἢ ὑστεροβουλία ἢ μερικὲς ἐκφράσεις καὶ χειρονομίες. Τὸ ν' ἀγαπᾷ ἕναν ἄντρα ἐσήμαινε γι' αὐτὴν νὰ περιπατᾷ δίπλα του στὸ δρόμο, νὰ πηγαίνη στὸν κινηματογράφο, νὰ τὸν κυττάη στὰ μάτια, νὰ τοῦ σφίγγη τὸ χέρι, νὰ κάνη τέλος πάντων ὅσα ἀπαιτοῦσε ὁ ρωμαντικὸς μεσαίων. Καὶ αὐτὸ ἦταν ἀρκετὰ περίεργο γιὰ ἕνα κορίτσι τῆς ἐποχῆς μας.

Ἡ πλατωνικὴ αὐτὴ ἀντίληψις τοῦ ἔρωτος ἦταν ἡ αἰτία ὅλων της τῶν βασάνων. Ἡ Τίλδη ἀγαποῦσε ἕναν νέον ποὺ ἔτρεφε γι' αὐτὴν τὰ ἴδια αἰσθήματα. Ἦταν δηλαδὴ ἐρωτευμένοι, ἀλλὰ ὁ καθένας μὲ τὸν δικόν του τρόπον.

Αὐτὸς τὴν ἐπερίμενε εἰς τὴν στάσι τοῦ τρὰμ, τὴν συνώδευε στὸ σπίτι συζητῶντας στὸ δρόμο γιὰ διάφορα πράγματα. Τῆς ἔσφιγγε μὲ ἀγάπη τὸ χέρι ὅταν ἔφθαναν μπροστὰ στὸ σπίτι της κι' ἔφευγε μὲ ἥσυχη τὴ συνείδησι ὅτι καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν εἶχεν ἐκπληρώσει ὅλα τὰ καθήκοντα ἑνὸς καλοῦ ἐρωτευμένου.

Ἦταν ὅμως πολὺ πλατωνικὸ τὸ εἰδύλλιο, πολὺ ἀδελφικὲς αἱ σχέσεις τους. Ἡ Τίλδη δὲν ἀντελήφθη ὅτι ὁ Ζὰν κυττοῦσε τὰ ἄλλα κορίτσια ποὺ συναντοῦσαν στὸ δρόμο, δὲν ἄκουε τοὺς κρυφοὺς στεναγμοὺς ποὺ ἄφινε ὁ νέος καμμιὰ φορά, δὲν ἐρεύνησε γιὰ νὰ μάθη τὰ αἴτια ποὺ τὸν ἀνάγκαζαν καμμιὰ φορὰ νὰ λείψη ἀπὸ τὸ ραντεβοῦ.

Ἔτσι συνέβη αὐτὸ ποὺ μοιραίως ἔπρεπε νὰ συμβῆ. Ἡ Τίλδη ἔλαβε ἕνα λακωνικὸ σημείωμα ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο της, ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«'Αγαπητή μου Τίλδη,

»Γιὰ κάμποσο καιρὸ δὲν πρέπει νὰ βλεπόμαστε. Σ' ἀγαπῶ πάντα, ἀλλὰ ὑπάρχουν λόγοι, τοὺς ὁποίους, πρὸς τὸ παρὸν δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω, ποὺ μοῦ ἐπιβάλλουν νὰ διακόψω προσωρινὰ τὰς σχέσεις μας...»

Τί λόγοι ἦταν αὐτοί, τοὺς ὁποίους πρὸς τὸ παρὸν δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήση;

Κάποια γυναῖκα θὰ εἶνε στὴ μέση, ἐσκέφτηκε ἀμέσως ἡ νέα. Καὶ πράγματι, ὅπως σὲ ὅλους τοὺς συνδυασμοὺς τοῦ μικροῦ αὐτοῦ κόσμου, ὁ λόγος ἦταν «ἡ γυναῖκα».

'Αφοῦ πέρασε ἡ πρώτη ἔκπληξις γιὰ τὸ παράξενο ἐκεῖνο σημείωμα, ἡ Τίλδη ἐθύμωσε γιὰ τὸν τρόπον ποὺ ἤθελε ὁ φίλος της νὰ διακόψη μιὰ φιλία ποὺ διαρκοῦσε τόσον καιρό. 'Ερεύνησε ὅλες τὶς πράξεις της καὶ δὲν μπόρεσε νὰ βρῆ μίαν, ποὺ νὰ εἶχε δυσαρεστήσει τὸν φίλον της.

Πόσες φορὲς ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι καὶ προσπαθῶντας τοῦ κάκου νὰ κοιμηθῆ, σκεφτόνταν κατὰ τρόπον ἀνησυχητικὸν τὸν ἔρωτά της καὶ μπροστὰ στὰ μάτια της περνοῦσαν ὀπτασίες ἀλλόκοτες, ἀνεξήγητες γιὰ τὴν νοοτροπίαν της.

'Εστριφογύριζε πάνω στὸ στρῶμα, ταραγμένη ἀπὸ παράξενα φιλιὰ καὶ χάδια, ἀπὸ βλέμματα προκλητικά, ποὺ τὴν βασάνιζαν. Καὶ ὅλ' αὐτά, φυσικά, δὲν ἦταν παρὰ στὴν φαντασία της. Ἦταν ἡ κρίσις ποὺ ἔφερνε κάποιαν ἰσορροπία στὸν ὀργανισμόν της, ἦταν τὸ κοριτσάκι, ποὺ ἄρχιζε νὰ γίνεται γυναῖκα. Καὶ ἡ μεταβολὴ ἐκείνη τῆς ἀνεστάτωνε ὅλες τὶς αἰσθήσεις, τῆς ἔβαζε στὸ αἷμα μιὰ καινούργια δίψα, ἄγνωστη ὡς τότε.

'Υποχρεωμένη τώρα, γιὰ νὰ λύση τὸ αἴνιγμα, ποὺ ἀποτελοῦσε γι' αὐτὴν τὸ σημείωμα τοῦ Ζάν, νὰ βρῆ διάφορα αἴτια, σκεφτόνταν ὅλες τὶς πιθανότητες, φθάνοντας μέχρι τοῦ σημείου νὰ ρίχνη ὅλο τὸ φταίξιμο στὸν ἑαυτόν της, γιατὶ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση σιμά της τὸν Ζάν, ὅπως τόσα ἄλλα κορίτσια ἔκαναν μὲ τὸν φίλον τους. Τῶξερε καλὰ αὐτό, καὶ ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβη τὸν τρόπον.

Τὴν καϋμένη τὴν μικρούλα! 'Απὸ τὴν ἐρωτικὴν ἀνεπάρκεια ἔπεφτε τώρα στὴν ὑπερβολικὴν εὐαισθησία. Πρὶν δὲν μποροῦσε κὰν νὰ σκεφθῆ τὰ φιλιά, ἐνῷ τώρα καταλάβαινε ὅλην τὴν βαθύτερη σημασία τῶν χαδιῶν.

Ἕνα ἀπόγευμα βγαίνοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖον ἔνοιωσε τὸν ἑαυτόν της πολὺ κουρασμένον. Τὸ ψυχικὸ αὐτὸ μαρτύριο τὴν εἶχε κλονίσει πολύ. Δὲν ἦταν πιὰ τὸ καλὸ κοριτσάκι ποὺ τἄβλεπε ὅλα ὡραῖα καὶ καλά. Δὲν κυττοῦσε πιὰ τὴ ζωὴ μὲ τὰ μεγάλα μάτια της γεμᾶτα ἀφέλεια καὶ ἀπορία.

Ἡ καρδιά της εἶχε ἀνακαλύψει νέες πηγὲς χαρᾶς καὶ ἡ ζήλεια τὴν ἔκανε πιὸ πολὺ γυναῖκα. Ἤθελε μὲ κάθε τρόπο καὶ μάλιστα ἀπαιτοῦσε μιὰν ἐξήγησιν ἀπὸ τὸν Ζάν. Γιατὶ εἶχε τὴν βεβαιότητα πὼς θὰ κατώρθωνε νὰ τὸν μεταπείση, νὰ τὸν ξαναφέρη στὸν παληὸ ἔρωτά του.

'Εκατέβαινε ἀργὰ τὸν κεντρικὸν δρόμο τῆς μικρῆς πολιτείας ὅπου ἔμενε. Σὲ μιὰ γωνία εἶδε ἕνα νέον ποὺ παρατηροῦσε τὰ διάφορα ἀντικείμενα μιᾶς μεγάλης προθήκης. Πρὶν ἀπὸ τὰ μάτια, τὸν ἀνεγνώρισε ἡ καρδιά της, ἐκατάλαβε ὅτι ἡ ἐπιθυμία της ἐπρόκειτο νὰ ἐκπληρωθῆ.

—Ζάν!...

'Ο ἄλλος ἐστράφηκε. 'Εταράχτηκε λιγάκι, ὅταν τὴν εἶδε, ἀλλὰ ἡ ταραχή του ἦτανε μᾶλλον ἀπὸ ντροπὴ γι' αὐτὸ ποὺ εἶχε κάνει, παρὰ ἀπὸ ἔκπληξι ποὺ εἶδε μπροστά του τὴν Τίλδη

—Ζάν!... Δὲν μὲ χαιρετᾷς;... Μήπως στενοχωρεῖσαι ποὺ μὲ βλέπεις;...

—Ὄχι, κάθε ἄλλο! Μόνον πού...

Ἔμεινε λιγάκι σιωπηλός. Ἔπειτα, σὰν νἄπαιρνε μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφασι γιὰ κάτι ποὺ τῶχε σκετῆ καλὰ προηγουμένως. Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι.

—Ἔλα, Τίλδη. Ξέρω ὅτι σοῦ ὀφείλω μιὰν ἐξήγησι καὶ δὲν θέλω νὰ τὴν ἀναβάλω. Θὰ στενοχωρηθοῦμε καὶ οἱ δυὸ λιγάκι, ἀλλὰ τί νὰ γίνη!...

'Εξηκολούθησαν τὸν δρόμο τους δίχως νὰ προφέρουν λέξι. Ἡ νέα περίμενε μὲ ἀγωνία καὶ ὁ Ζὰν δὲν ἤξερε πῶς ν' ἀρχίση.

—Μπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω κάτι;

'Εμπῆκαν σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο, ἀλλὰ ἦταν γεμᾶτο κόσμο. Δὲν μποροῦσαν νὰ μιλήσουν ἐλεύθερα ἐκεῖ μέσα.

—Δὲν πᾶμε σπίτι μου; τῆς ἐπρότεινε ὁ Ζάν. Αὐτὴν τὴν ὥρα δὲν εἶνε κανείς. Ἔχουν πάει ὅλοι στὸν κινηματογράφο.

'Εκείνη τὸν ἠκολούθησε δίχως νὰ προφέρη λέξι. Τὸ μόνο ποὺ ἤθελε ἦταν νὰ μάθη τὴν αἰτίαν τοῦ χωρισμοῦ. 'Επῆγαν στὸ σπίτι κ' ἐμπῆκαν σ' ἕνα κομψὸ σαλονάκι, ὅπου ἦταν ἀναμμένο τὸ τζάκι. Χωρὶς περιστροφὲς ἐκεῖνος ἄρχισε:

—Δὲν σοῦ ζητῶ συγγνώμην γιὰ ὅσα ἔκανα. Σοῦ ἀφηγοῦμαι μόνο τὰ γεγονότα καὶ σ' ἀφίνω ἐλεύθερη νὰ κρίνης. Ἂν σοῦ φανοῦν παράξενα, λάβε ὑπ' ὄψιν σου ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ βρῶ μιὰ προχειρότερη καὶ πιὸ πιστευτὴ δικαιολογία.

»Θὰ θυμᾶσαι βέβαια τὴν ἡμέρα ποὺ σοῦ ἔστειλα τὸ σημείωμα. Μιὰ ἑβδομάδα πρὶν ἤμουν λιγάκι στενοχωρημένος κ' ἐπῆγα στὸν κῆπο γιὰ νὰ πάρω ἀέρα. Καθὼς ἔβγαινα, κοντὰ στὸ Μουσεῖο εἶδα μιὰ νέα ποὺ ἔκλαιγε γιατὶ τὴν ἐνοχλοῦσε ἕνας ἠλικιωμένος κύριος. 'Εκατάλαβα τί συνέβαινε καὶ σκέφτηκα νὰ τὴν ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν ἐνοχλητικὸν αὐτὸν ἄνθρωπον. Τῆς ἐπρότεινα λοιπὸν νὰ τὴν συνοδεύσω καὶ αὐτὴ δέχτηκε εὐχαρίστως.

»Τὸ φόρεμά της ἦταν πολὺ παληὸ καὶ ὅλα μαρτυροῦσαν ὅτι τὰ οἰκονομικά της ἦταν ἀξιοθρήνητα. 'Επροχωροῦσαμε σιωπηλοὶ ὡς τὴν πλατεῖα κ' ἐκεῖ μὲ παρακάλεσε νὰ τῆς δείξω ἕνα ἀστυνομικὸ τμῆμα. Καταλαβαίνεις ὅτι ἡ ἐρώτησις αὐτὴ μὲ ἔβαλε σὲ ἀπορία, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ φανῶ ἀδιάκριτος. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω τώρα τὰ ὅσα μοῦ εἶπε αὐτὸ τὸ κορίτσι.

»Ἦταν δεκατεσσάρων χρονῶν ὅταν διέπραξε ἕνα σφάλμα, ἡ συνέπεια τοῦ ὁποίου ἦταν ἡ γέννησις ἑνὸς παιδιοῦ. Οἱ δικοί της ἦταν φτωχοί, ἀλλὰ τίμιοι. 'Εδέχτηκαν νὰ κρατήσουν τὸ μωρό, ἀλλὰ ἡ κοπέλλα ἔπρεπε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ χωριό. Ἕνας λογιστὴς ἀνέλαβε νὰ τὴν πάρη μαζύ του, γιὰ ὑπηρέτρια δῆθεν, ἀλλὰ καταλαβαίνεις μὲ τί ὑστεροβουλία.

»Αὐτὴ ἡ ζωὴ ἐκράτησε ἔξη χρόνια. Μετὰ αὐτὸς ὁ κύριος δικαιολογήθηκε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὴν κρατήση μαζύ του καὶ τὴν ἔδιωξε, ἀφοῦ τὴν διαβεβαίωσε ὅτι θὰ τὴν καλοῦσε πάλι ὅταν τὰ οἰκονομικά του θὰ τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ πιάση μεγάλο σπίτι».

'Ο Ζὰν ἐσταμάτησε κυττῶντας τὴν Τίλδη, σὰν νἄθελε νὰ καταλάβη ἂν ὅλ' αὐτὰ ποὺ τῆς ἀφηγήθηκε ἐκείνη τὰ πίστεψε.

—Θὰ ἐξακολουθήσης, τοῦ εἶπε αὐτή.

—Ὅταν τὴν βρῆκα ἐπήγαινε στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ τὴν στείλουν στὸ σπίτι της, ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδιοῦ της. Εἶχε νὰ φάη ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα. 'Εσὺ τί θὰ ἔκανες στὴ θέσι μου;

—Πές μου καλύτερα τί ἔκανες ἐσύ!

—Ἔχεις δίκηο.

'Ο νέος φαινόταν λίγο στενοχωρημένος, γιατὶ ἔπρεπε νὰ δώση ἐξηγήσεις γιὰ τὸ σημείωμα ποὺ ἔστειλε.

—Τῆς ἔδωσα ἑκατὸ φράγκα καὶ τῆς εἶπα τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ μου, ἀλλὰ μονάχα τὸ δρόμο, ὄχι ὅμως καὶ τὸν ἀριθμό. Μετὰ δυὸ μέρες ἦρθε στὸ σπίτι μου. Εἶχε ρωτήσει παντοῦ ὥσπου κατώρθωσε νὰ τὸ βρῆ. Μοῦ ἐπέστρεψε ἕνα μέρος τοῦ δανείου. Ἔπειτα... μετὰ τὴν εἶδα μερικὲς φορὲς καὶ ἐγίναμε καλοὶ φίλοι. Αὐτὸ εἶνε ὅλο!

Ἄδειασε βιαστικὰ ἕνα ποτῆρι νερὸ νοιώθοντας φωτιὰ στὸ λαρυγγά του. Δὲν τολμοῦσε νὰ κυττάξη τὴν Τίλδη, ἀπὸ τὸν φόβο μήπως διαβάση στὰ μάτια της τὴν περιφρόνησι.

—Ζάν... καὶ ἡ φωνὴ τῆς νέας ἦταν γλυκειά, ὅπως πάντα. Μοῦ τὰ εἶπες ὅλα, ὅλην τὴν ἀλήθεια; Αὐτὴ ἡ νέα ἦταν... φίλη σου. Τότε ἐγὼ τί εἶμαι γιὰ σένα;

—'Εσὺ εἶσαι τὸ πᾶν, Τίλδη! 'Εσὺ εἶσαι ἡ ἀγάπη!

—Καί... αὐτή;

—Αὐτή;... Δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβης, δὲν πρέπει νὰ καταλάβης!... Μὴ ρωτᾷς περισσότερα. Τὸ μόνο ποὺ σ' ἐνδιαφέρει εἶνε ὅτι τώρα εἶμαι μόνος, δὲν ἔχω καμμιὰ φιλία.

—Σ' ἐγκατέλειψε;

—Ὄχι, ἐγὼ ἀναγκάστηκα...

—Γιατὶ ἀναγκάστηκες;

—Εἶμαι κουρασμένος, ἴσως καὶ ἄρρωστος. Ἡ δουλειά μοῦ φαίνεται βαρειά, δὲν ἔχω πιὰ τὴν ἠρεμία ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ προχωρήσω στὴ ζωή. Τὸ ἰδανικό μου ἦσουν ἐσὺ καὶ τώρα μοῦ λείπεις, μοῦ λείπει τὸ πᾶν.

Ἡ Τίλδη τὸν κυττοῦσε καὶ στὰ μάτια της δὲν ἦταν μονάχα οἶκτος, ἀλλὰ καὶ ἀγάπη.

—Ἂν τὸ ἰδανικό σου παρουσιαζόνταν πάλι μπροστά σου, ἂν σοῦ ἔλεγα ὅτι ἀκόμα σ' ἀγαπῶ!...

—Ὤ, Τίλδη!...

—Ζάν, ἴσως μὲ θεωρήσης πολὺ κουτή, ἀλλὰ σὲ σκεπτόμουνα πάντα, ὅσον καιρὸ εἴμαστε χωρισμένοι. Δὲν θέλω νὰ κρίνω αὐτὰ ποὺ ἔκανες, οὔτε νὰ βεβαιωθῶ ἂν εἶνε ἀλήθεια ὅσα μοῦ εἶπες. Ξέρω μονάχα ὅτι σ' ἀγαπῶ. Τὸ θέλεις;...

—'Εφέρθηκα κακὸς μαζύ σου, ἀλλὰ δὲν μπορῶ ν' ἀρνηθῶ ἕνα τόσο μεγάλο δῶρο, ὅπως εἶνε ἡ προσφορὰ τῆς ἀγάπης σου!

ΠΩΛ ΝΤΕΦΑΡΖ

Πονεμένη ψυχή

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

του Γ. ΑΣΠΡΕΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἕνας γιατρὸς νευρολόγος τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν δέχεται μιὰ ἀρκετὰ παράδοξη ἐπίσκεψη γνωστῆς Ἀθηναίας κυρίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία τοῦ ἐκθέτει ὅτι τὸν τελευταῖον καιρὸ ἔχει τὴν ἐντύπωση ὅτι καταδιώκεται ἀπὸ τὸ φάντασμα ἑνὸς κρανίου. Τὸ κρανίο αὐτὸ φέρει μιὰ τρύπα ἀπὸ σφαῖρα στὸν δεξιὸ κρόταφο καὶ παρουσιάζεται πάντα μπροστά της ὅταν βρίσκεται σὲ σκιερὸ μέρος. Τοῦ ἐξομολογεῖται ἀκόμα ὅτι πρὸ τοῦ παντρευτῇ τὴν ἀγάπησε ἕνας νέος, ποὺ ὅταν ὁ πατέρας της δὲν ἐδέχθη νὰ παντρευτοῦν αὐτοκτόνησε. Μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτὴν ὁ γιατρὸς ἀφήνει τὴ Θάλεια νὰ φύγῃ καὶ τὴν ἄλλη μέρα βρίσκει τὸ σύζυγό της στὸν ὁποῖον ἐκθέτει τὶς ἀντιλήψεις του γιὰ τὴν ἀρρώστεια της. Τὸ ἴδιο βράδυ μένει μόνος μὲ τὴ Θάλεια στὸ σπίτι τῆς Κηφισιᾶς, ὅπου τὴν ὑποβάλλει σὲ μιὰ πρωτότυπη θεραπεία. Ἀνάβει ὅλα τὰ φῶτα τοῦ δωματίου της καὶ ὅταν ἡ Θάλεια βλέπει τὴ νεκροκεφαλὴ τὴν διατάσσει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ φθάνουν στὸ δωμάτιο τοῦ γυιοῦ της ποὺ σπουδάζει γιατρός. Ἐκεῖ ἡ Θάλεια λιποθυμεῖ καὶ ὁ γιατρὸς ἀνακαλύπτει σ' ἕνα κιβώτιο ἕνα σκελετὸ ἀνθρώπου ποὺ τὸν χρησιμοποιοῦσε ὁ νεαρὸς σπουδαστής.

7ον

Ὁ κλητῆρας ἔπειτα ἀφοῦ ἐσκέφθη λίγο τοῦ εἶπε:

— Τότε γιατρέ μου, καθὼς ξέρετε, οἱ φοιτηταὶ ἀγόραζαν κρυφὰ σκελετοὺς ἀπὸ τὰ νεκροταφεία. Τοὺς προμηθεύανε οἱ νεκροθάφτες. Τοὺς ἀζήτητους νεκροὺς τοὺς τάφους ποὺ δὲν ἔχουνε προστάτες, τοὺς ἀνοίγουν ἀπάνω στὰ δύο χρόνια, κατὰ τὴν ζήτησι, καὶ τὰ κόκκαλα τὰ πετοῦν στὶς ὀστεοθῆκες. Αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς ἀζήτητους οἱ νεκροθάφτες τοὺς πουλούσανε στοὺς φοιτητὰς τέσερα-πέντε φράγκα. Αὐτὸ ἀπαγορεύεται ἀλλὰ δὲν βαριέστε, ποιὸς τοὺς μίλαγε. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔτσι θὰ πῆρε καὶ τὸ σκελετό του ὁ γιατρὸς ὁ μακαρίτης, γιατὶ ὅτι τὸν εἶχε πολλὰ χρόνια ἀπὸ φοιτητὴς εἶμαι βέβαιος.

Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἐρεύνης καὶ ἡ ἐπίμονος ἀναζήτησις τῆς ἐξακριβώσεως τῆς ἀληθείας δὲν ἄφηναν ἥσυχο τὸν φρενολόγο.

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὸ σπίτι τοῦ ἴδιου τοῦ γιατροῦ, βρῆκε τὴν χήρα του καὶ μὲ μεγάλην εὐγένεια καὶ λεπτότητα ἐζήτησε νὰ πληροφορηθῇ ἂν ἦσαν ἀληθῆ ὅσα τοῦ εἶπεν ὁ κλητῆρας τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς.

Ἐπείσθη δὲ ὅτι τοῦ εἶχεν εἰπῆ τὴν ἀλήθεια.

Ἔπειτα μετὰ ἐπιμόνους σκέψεις κατέληξε σὲ ἕνα συμπέρασμα θετικόν.

Ὁ αὐτοκτονήσας φοιτητὴς ὅστις δὲν εἶχεν οἰκογένειαν εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ ἐτάφη εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς κοινοὺς δημοτικοὺς τάφους. Ἔπειτα ὁ τάφος του καὶ ὁ θάνατός του ἴσως θὰ ἐλησμονήθη ἀπὸ τοὺς οἰκείους του. Κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκταφῆς θὰ συνέπεσε νὰ τὸν ἀγοράσῃ ὁ ἀποθανὼν ἰατρός. Αἱ χρονολογίαι συνέπιπτον. Κατόπιν ὁ σκελετὸς ἔμενεν ἥσυχος ἐπὶ δεκαέξη-δεκαεφτὰ χρόνια.

Αἱ μοιραῖαι ἢ ὑπερκόσμιαι δυνάμεις ἐνήργησαν ὥστε ὁ σκελετὸς νὰ περιέλθῃ μετὰ τόσα ἔτη εἰς τὸν υἱὸν τῆς Θαλείας καὶ νὰ εὑρεθῇ τόσον ἐγγὺς ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην μὲ τὴν δυστυχῆ ἐκείνην γυναῖκα, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἐντελῶς ἀκουσίως αἰτία τοῦ τόσον προώρου καὶ τραγικοῦ θανάτου τοῦ νέου.

Μόνον τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τὴν ἀγωνιώδη νύκτα ὁ φρενολόγος ἀνέβηκε στὴν Κηφισιὰ νὰ ἰδῇ τὴν Θάλεια.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπεκοινώνει μαζί της τρὶς καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας τηλεφωνικῶς καὶ ἐμάνθανε πὼς εἶνε καλύτερα, ὅτι δὲ τὸν ἐνδιέφερε σπουδαίως ἦτο ἡ πληροφορία ὅτι ἡ Θάλεια ἦτο πιὸ ἥσυχος.

Πράγματι ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἡ Θάλεια δὲν ἐπανεῖδε τὸ φάσμα τοῦ κρανίου.

Ὁ ἐφιάλτης εἶχε χαθῆ.

Ὅταν ὁ γιατρὸς ἀνέβηκε στὴν Κηφισιὰ τὸ πρωΐ, βρῆκε τὴ Θάλεια στὴν ἡλιόλουστη βεράντα τῆς βίλλας.

Ἤτανε ἕνα χαρμόσυνο καὶ ἀνοιξιάτικο πρωΐ

Ἡ συνάντησις τῆς Θαλείας καὶ τοῦ γιατροῦ ἦτο ἀληθῶς ἐγκαρδία.

Πλὴν τῆς συμπαθείας καὶ τῆς ἐκτιμήσεως, τὴν ὁποίαν ἔτρεφεν ὁ γαιτρὸς πρὸς τὴν Θάλειαν, ἠσθάνετο καὶ τὸ ἠθικόν του ἐξαίρετον διὰ τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπιτυχίας καὶ διὰ τὴν νίκην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐξασφαλίσει, καθὼς ἐπίστευεν ἀκραδάντως, ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ νοσήματος τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης ἀριστοκράτιδος.

Ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἐπιστήμων αὐστηρός, ἦτο καὶ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου αἱ ψυχικαὶ ῥοπαὶ συνεπάθουν πρὸς τὸν ρωμαντισμόν, αἱ δὲ ἀπόρρητοι περιπέτειαι τῶν παρθενικῶν ἐτῶν τῆς Θαλείας, ὁ τραγικός της ἔρως, ἡ δραματικὴ καταστροφή, ὅλα αὐτὰ τοῦ εἶχαν δημιουργήσει εἰς τὴν ψυχὴν μαζὶ μὲ τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἐκτίμησιν καὶ βαθὺ πόνον πρὸς τὴν Θάλειαν.

Γι' αὐτὸ ὅταν τὴν ηὗρε στὴν βεράντα τῆς βίλλας, τῆς πῆρε τὸ χέρι στὰ δυό του χέρια, τὸ ἐφίλησε μὲ πραγματικὸν σεβασμὸν καὶ πόνον καὶ τὸ ἐθώπευσε μὲ συμπάθειαν.

Ἡ Θάλεια ἐπίσης, πλὴν τοῦ δεσμοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχε δημιουργήσει πρὸς τὸν γιατρὸν μὲ τὴν ἐκμυστήρευσιν τοῦ ἀπορρήτου τῆς ζωῆς της, ἠσθάνετο τώρα καὶ τὸν ἠθικὸν δεσμὸν τῆς εὐγνωμοσύνης.

Ὁ γιατρὸς δὲν εἶχε φερθῆ ἀπέναντί της σὰν ἐπιστήμων ἁπλῶς, ἐξασκῶν τὴν ἐπιστήμην του εὐόρκως καὶ τιμίως, ἀλλὰ σὰν ἀφωσιωμένος φίλος καὶ πάρα πάνω, στενώτατος συγγενής της, ὁ ὁποῖος τὴν πονοῦσε καὶ τὴν ἐπρόσεχε μὲ στοργὴν καὶ ἀγάπην.

Μόλις τὸν εἶδε ἔκανε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν σαιζ-λόγκ, ἀλλὰ ὁ γιατρὸς ἔσπευσε καὶ τὴν κράτησε:

—Παρακαλῶ, παρακαλῶ, τῆς εἶπε. Μὴν λησμονῆτε ὅτι εἶμαι ὁ γιατρός σας καὶ ὄχι ὁ ἐπισκέπτης σας.

— Πῶς μπορῶ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου; τοῦ ἐψιθύρισεν ἡ Θάλεια.

Καὶ τὰ μάτια της ὑγράνθησαν ἀπὸ συγκίνησιν.

— Τὴν εὐγνωμοσύνην σας; Γιατί; Διότι ἔκαμα τὸ καθῆκον μου; τῆς εἶπεν ἐκεῖνος μὲ ἔκφρασιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωσε τὸν τόνον τῆς διαμαρτυρίας.

—Δὲν θὰ ἦτο ἀδιακρισία ἴσως ἂν σᾶς ρωτοῦσα, τοῦ εἶπεν ἡ Θάλεια, πόσοι ἐπιστήμονες ἀντιλαμβάνονται καὶ κάμνουν τὸ καθῆκον τους ἀπέναντι τῶν ἀσθενῶν καθὼς σεῖς, γιατρέ;

Ἐκεῖνος προσεπάθησε νὰ δώσῃ ὅσον ἦτο δυνατὸν τὸν τόνον τῆς φαιδρότητος εἰς τὴν συνομιλίαν καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον μὲ μεγάλην ἐπιτηδειότητα διὰ νὰ ἀπομακρύνῃ ἐνδεχομένην ψυχικὴν ταραχὴν ἀπὸ τὴν ἀσθενῆ του τὴν ἔφερε νὰ τοῦ διηγηθῇ λεπτομερῶς τὴν ψυχικήν της κατάστασιν ἀπὸ τῆς τραγικῆς νυκτὸς τῆς κρίσεως μέχρι τῆς πρωΐας ἐκείνης.

Ἡ Θάλεια τότε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποφύγῃ τὴν συγκίνησιν, συγκίνησιν ἀποκλειστικῶς ὑποκειμενικήν, ἀπὸ μυχίους στοχασμοὺς καὶ ἀναμνήσεις τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου τῆς ψυχῆς της.

Ἀπὸ τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς κρίσεως τὸ φάσμα δὲν ἐνεφανίσθη πλέον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Ἀλλ' ὁ φόβος τῆς ἐμφανίσεώς του δὲν εἶχεν ἐξαλειφθῆ ἀπὸ τὴν ψυχήν της.

Τὸ κρανίον μὲ τὴν τρύπαν τῆς σφαίρας εἰς τὸν κρόταφον εἶχε χαθῆ.

Ὁ γιατρὸς τὴν ἠρώτησεν ἂν ἄλλος ἐφιάλτης ἀπὸ τὴ βραδυὰ ἐκείνη ἐτάραξε τὸν ὕπνο της καὶ ἄκουσε πρὸς ἔκπληξιν καὶ χαράν του πὼς ὁ ὕπνος της ἤρχετο ἤρεμος καὶ γλυκὺς χωρὶς κανέναν ἐφιάλτην, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε ἀκόμη νὰ ἀποτινάξῃ ὁλοσχερῶς τὴν συγκίνησι καὶ κάποιο ἀόρατο δέος ἀπὸ τὰς σκιὰς ποὺ ἐσχηματίζοντο κατὰ τὰ σουρουπώματα στὶς γωνιὲς τῶν μεγάλων ἐπίπλων καὶ στὰ ζοφερὰ μέρη.

— Πῶς αὐτὸ τὸ θαῦμα, γιατρέ;

— Ποιὸ θαῦμα; ρώτησε καὶ ὁ γιατρὸς διαπορῶν δῆθεν.

— Αὐτὴ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ κρανίου μὲ τὴν ὀπὴ τῆς σφαίρας ἀρχίζω νὰ τὴν ἐννοῶ ὡς θαῦμα.

Μακρυὰ ἀπὸ τοῦ νὰ τῆς θίξῃ καὶ ὁ γιατρὸς τὴν ὕπαρξιν τοῦ σκελετοῦ καὶ τοῦ κρανίου καὶ τὴν ἀπομάκρυνσίν του ἀπὸ τὸ σπίτι της, τῆς ὑπέβαλε τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ θαῦμα ὠφείλετο εἰς τὴν θέλησίν της.

Ἠγωνίσθη νὰ τῆς ὑποβάλῃ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἂν κατέβαλεν ὅλην τὴν ἰσχὺν τῆς θελήσεώς της δὲν θὰ ἐπανέβλεπε πλέον τὸν ἐφιάλτην.

Δὲν ἐπίστευεν εἰς ὅ,τι τῆς ἔλεγε, ἀλλὰ ἤθελε νὰ ἐξασκήσῃ ὑποβολήν.

Ἐγνώριζε καλὰ ὅτι ἡ ἐξαφάνισις τοῦ φάσματος ὠφείλετο εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ σκελετοῦ καὶ τοῦ κρανίου καὶ ἐσκέπτετο ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρονικὸ διάστημα νὰ πειραματισθῇ.

Ὅταν δηλαδὴ ἡ Θάλεια συνήρχετο καθ' ὁλοκληρίαν καὶ ἡ ψυχικὴ γαλήνη της ἐπανήρχετο πλήρως, τότε θὰ ἐπειραματίζετο διὰ τῆς μεταφορᾶς τοῦ κρανίου μὲ τὴν ὀπὴν τῆς σφαίρας ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, ὅπου θὰ ἔμενε ἡ Θάλεια. Καὶ τότε μόνον θὰ ἐπείθετο πλέον ἀδιαφιλονεικήτως ἐπὶ τῶν μυστηριωδῶν δεσμῶν τοῦ ἀΰλου κόσμου τῶν ψυχῶν πρὸς τὰ ἀντικείμενα τῆς γηΐνης ὕλης.

Ἠσθάνετο καὶ αὐτὸς ὅτι ἡ πραγματοποίησις τοῦ πειραματισμοῦ ἐκείνου θὰ ἀπέβαινεν ἴσως τυραννικὴ καὶ τραγικὴ διὰ τὴν δυστυχῆ γυναῖκα, ἀλλὰ ὑπὲρ τὸ μαρτύριον ἑνὸς ἀνθρώπου ὑπῆρχε τὸ συμφέρον τῆς ἐπιστήμης, τὸ συμφέρον ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.

ΧΧ

Ἐπέρασεν ἕνας περίπου μῆνας ἀπὸ τῶν παραδόξων ἐκείνων γεγονότων. Ἡ Θάλεια Ρ. εἶχε τελείως ἀναλάβει.

Ὁ ἐφιάλτης καὶ τὸ τραγικὸν φάσμα δὲν εἶχον ἐμφανισθῆ ποτὲ πλέον εἰς τὴν ἀτυχῆ γυναῖκα. Εἶχεν ἐπανακτήσει τὸ ἠθικόν της καὶ τὸ μόνον ποὺ τῆς εἶχεν ἀπομείνει ἀπὸ τῆς περιπετείας ἐκείνης ἦτο ἡ βαθυτέρα μελαγχολία τοῦ φύσει μελαγχολικοῦ χαρακτῆρος της.

Ὁ ἄνδρας της, τὸν ὁποῖον δὲν ἔβλεπε καὶ πολὺ συχνὰ καὶ τοῦ ὁποίου αἱ ἐπιχειρήσεις ἐστέφοντο πάντοτε μὲ μεγάλην ἢ μικρὰν ἐπιτυχίαν, εἶχε θέσει εἰς τὴν διάθεσίν της ἕνα ποσὸν χρημάτων μὲ τὴν παράκλησιν νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ γιὰ ἕνα ταξίδι στὴν Εὐρώπη.

Θὰ ἔπαιρνε μαζί της καὶ τὸν ἀγαπημένο γυιό της Νίκο καὶ θὰ περνοῦσαν ἀμέριμνα δυὸ-τρεῖς μῆνες γυρίζοντας στὴν Ἰταλία, στὴν Γερμανία καὶ στὴ Γαλλία.

Ἡ Θάλεια εἶχεν ἀποφασίσει νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ταξίδι ἐκεῖνο καὶ ὁ γυιός της ἐπίσης τὸ ἤθελε πολύ.

Ἀλλὰ παραδόξως τότε ἄρχισε νὰ τὴν τυραννῇ νέος πάλιν ἐφιάλτης, ἐντελῶς ἀπροσδόκητος.

Τώρα δὲν ἔβλεπε τίποτε ἐν ἐγρηγόρσει. Τὸ φάντασμα ἐνεφανίζετο στὸν ὕπνο της, ὄχι ὅμως ὅπως πρῶτα, κρανίον μὲ τὴν ὀπὴν τῆς σφαίρας. Ἐνεφανίζετο ὁ ὡραῖος ἔφηβος τοῦ πρώτου καὶ μόνου ἔρωτός της καὶ τὴν παρεκάλει καὶ τὴν ἱκέτευε νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἀναπαυθῇ.

Ὅταν ἐκάλεσε πάλιν τὸν γιατρὸ καὶ τοῦ ἀφηγήθη τὸν ἐφιάλτην της ἐκεῖνος εὑρέθη ἐν ἀπορίᾳ.

Τί ἦτο δυνατὸν νὰ συνέβαινε πάλιν;

Ποῖος ἀόρατος δεσμὸς καὶ ποιὸ μυστήριο τοῦ ἀΰλου κόσμου τῶν ψυχῶν ἄρχισε νὰ ἐμφανίζεται εἰς τὴν ψυχὴν τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης γυναικὸς καὶ νὰ ταράσσῃ τὸν ὕπνον της καὶ νὰ ἀπειλῇ τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ζωήν της;

Τώρα ὅμως τὸ φάντασμα ἐνεσαρκοῦτο εἰς τὸν ὡραῖον ἔφηβον καὶ οὐδέποτε ἐνεφανίζετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ γηΐνου σκηνώματος τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς.

Πάντοτε ὡς ἐφιάλτης στὸ ὄνειρό της καὶ στὸ βαθὺ ὕπνο της.

Ὅταν ἀφυπνίζετο μὲ τὸν πνιγμὸν τῆς ἀγωνίας εἰς τὸ στῆθος καὶ τὸν ἱδρῶτα τοῦ δέους εἰς τὸ σῶμα, τὸ φάντασμα ἐξηφανίζετο.

Ἀλλὰ τώρα δὲν ἦτο τυραννικὸν ὅπως προηγουμένως, ἦτο παραπονετικὸν καὶ ἱκετευτικόν.

Τῆς ζητοῦσε νὰ τὸν ἀναπαύσῃ. Πῶς; Δὲν ἐξηγεῖτο. Δὲν ἐνεφάνιζε λαλιάν. Τὴν ἱκέτευε μόνον διὰ τῆς ἐκφράσεως καὶ τῆς συνέτριβε τὴν ψυχὴν ἀπὸ θλῖψιν.

Ἡ Θάλεια ἀνέστειλε τὸ ταξίδι της.

Ἐφοβεῖτο ὅτι ἂν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἴσως ἡ ψυχική της κατάστασις ἐχειροτέρευε, ἀλλὰ καὶ ὁ γιατρὸς εὑρέθη πρὸ ἐρωτηματικῶν, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ οὐδεμίαν θετικὴν ἀπάντησιν.

Τὸν σκελετὸ καὶ τὸ κρανίο τὰ εἶχεν ὁ γιατρὸς στὸ σπίτι του, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Θάλεια οὐδέποτε ἀπὸ τῆς νυχτὸς τῆς πρώτης ἐπισκέψεως εἶχεν ἐπανέλθει. Εἶχε δέσει τὸ εὐτελὲς κιβώτιο καὶ ἐπάνω εἶχε γράψει μὲ κόκκινο μολύβι: «Ἀνήκει εἰς τὸν Νίκον Ρ.».

Μὲ τὴν ὑποτροπὴν τῆς νόσου τῆς Θαλείας εἶχε σκεφθῆ ὁ γιατρὸς νὰ στείλῃ τὸ κιβώτιο μὲ τὰ ὀστᾶ στὸ νεκροταφεῖο μὲ ἄνθρωπον δικό του καὶ τὴν ἐντολὴν νὰ τὰ ρίψῃ εἰς τὸ γενικὸν χωνευτήριον.

Ἀλλ' εἴτε διότι τὸ παρημέλησε ἐκ τῶν πολλῶν του ἀσχολιῶν, εἴτε διότι μετενόησε, ὁ σκελετὸς ἔμενε στὸ γραφεῖον του.

Αἰφνιδίως ὅμως ἐπῆλθε ἕνα γεγονὸς τραγικὸν καὶ ἀπροσδόκητον.

Εἶχεν ἀρχίσει τὸ θέρος καὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μελᾶ στὴν Κηφισιὰ ἐγίνοντο αἱ συγκεντρώσεις τοῦ καλοῦ τότε κόσμου τῶν Ἀθηνῶν.

Ἕνα ἀπόγευμα ὁ γιατρὸς μετὰ τὴν ἐπίσκεψι εἰς τὴν βίλλαν τῆς Θαλείας, συνηντήθη μὲ φιλικόν του κύκλον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Μελᾶ. Ἐνῷ δὲ ἦτο ἐντελῶς ὑγιὴς καὶ εὐδιάθετος, ὡς πάντοτε, κατελήφθη αἰφνιδίως ὑπὸ σκοτοδίνης. Ὅταν συνῆλθε ἐνεφάνισε διαύγειαν νοὸς καὶ ὅλοι ἐπίστευσαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀνεξηγήτου λιποθυμίας.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κατελήφθη ὑπὸ δριμέων πόνων.

Τὸν πονοῦσαν ὅλα του τὰ κόκκαλα.

Ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι τῶν ἁρμῶν τῶν δακτύλων καὶ τῶν ποδῶν ἐσπαράσσοντο ἀπὸ τραγικοὺς καὶ ἀνεξηγήτους πόνους.

Οἱ συνάδελφοί του, οἵτινες εὑρέθησαν πλησίον του, μάτην ἐμόχθησαν νὰ τὸν ἀνακουφίσουν ἐκ τῶν πόνων καὶ νὰ τὸν σώσουν.

Ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν ἀπέθανεν εἰς ἕν δωμάτιον τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου τὸν εἶχαν μεταφέρει ἐν μέσῳ φρικτῶν πόνων.

Ὁ αἰφνίδιος καὶ ἀπροσδόκητος θάνατός του ἀπέμεινε μυστηριώδης, οἱ δὲ θρῦλοι καὶ ψιθυρισμοὶ ποὺ τὸν ἐπηκολούθησαν δὲν ἀντεπεκρίνοντο πρὸς οὐδὲν πραγματικὸν γεγονός.

Τὸ ἀληθὲς ἦτο ὅτι ἡ κοινωνία τῶν Ἀθηνῶν τότε, μεταξὺ τῆς ὁποίας ἦτο καὶ ἀγαπητὸς καὶ συμπαθής, τὸν ἐκήδευσε μὲ ἀληθὲς πένθος καὶ βαθεῖαν θλῖψιν, ἦτο δὲ πολὺ φυσικὸν ἕνας τόσον ἀπροσδόκητος θάνατος ἀνδρὸς νέου καὶ ὑγιοῦς νὰ προκαλέσῃ θρύλους καὶ ψιθυρισμούς.

◆

Ἡ Θάλεια ἠσθάνθη βαθύτατον ψυχικὸν ἄλγος ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ γιατροῦ, ἡ δὲ μελαγχολία καὶ ἡ δυστυχία ἐπεδεινώθη.

Μετὰ ἕνα βραχὺ χρονικὸν διάστημα οἱ οἰκεῖοι τοῦ ἀποθανόντος γιατροῦ βρῆκαν στὸ γραφεῖο του τὸ κιβώτιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγράφετο ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὸν Νίκο Ρ.

Ἔστειλαν τὸ κιβώτιο ἀνύποπτοι ε'ς τὸν γυιὸ τῆς Θαλείας καὶ ἐκεῖνος τὸ παρέλαβε καὶ τὸ μετέφερε καὶ πάλιν εἰς τὴν βίλλαν τῆς Κηφισιᾶς.

Ἐκεῖ τὸ ἐτοποθέτησε ὅπως καὶ πρῶτα.

Οὔτε ἤξερε τίποτε, οὔτε ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατὸν νὰ φαντασθῇ ποῖος τρομερὸς δεσμὸς καὶ ποία μακάβριος σχέσις ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ περιεχομένου τοῦ κιβωτίου ἐκείνου καὶ τῆς δυστυχοῦς μητρός του.

Κανεὶς δὲν ἔμαθε τί ἔγινε κατόπιν.

Ἐπέρασαν ἔπειτα ἀπὸ τὴν τοποθέτησι τοῦ κιβωτίου στὸ γραφεῖο τοῦ Νίκου μερικὲς ἑβδομάδες.

Ἡ Θάλεια Ρ. ἀρρώστησε πάλι βαρειά.

Μὲ ὅλη τὴν εἰδείνωσι τῆς καταστάσεως δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ κανένα γιατρό Κρατοῦσε μὲ ἄθραυστο ἐπιμονὴ ἀπόρρητο στὴν ψυχή της τὴν ἀρρώστεια της.

Ἕνα πρωΐ εἶχε χαθῆ ἀπὸ τὸ ὑπνοδωμάτιό της.

Ἔτρεξαν παντοῦ καὶ τὴν βρῆκαν σκοτωμένη στὸ γραφεῖο τοῦ Νίκου.

Τὸ κορμί της ἤτανε σωριασμένο ἐπάνω στὸ κιβώτιο ποὺ ἔκρυβε τὸ σκελετό.

Εἶχε γονατίσει, τὸ εἶχε ἀγκαλιάσει καὶ ἔτσι σκυμένη εἶχε πυροβολήσει μὲ ἕνα μικρὸ πιστόλι, ποὺ ἀνῆκε στὸ παιδί της, στὸ κεφάλι της.

Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἡ συνέχεια.

Εἰς τὴν Κυανῆν Ἀκτὴν καταφύγιον ὅλων τῶν νοσταλγῶν τῆς ἀνοιξιάτικης θαλπωρῆς, ἐπικρατεῖ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἕνας κυριολεκτικῶς καλοκαιριάτικος καιρός, ἡ δὲ σαιζὸν εὑρίσκεται εἰς ὅλην τὴν δόξαν της. Ἡ ἀνωτέρω παραστατικὴ φωτογραφία ἐλήφθη ἀπὸ ἕνα ὕψωμα τοῦ Μαριγὺ-σύρ-Πέν, ποὺ ἐκτείνεται εἰς τὸν μυχὸν τοῦ γραφικωτάτου κόλπου.

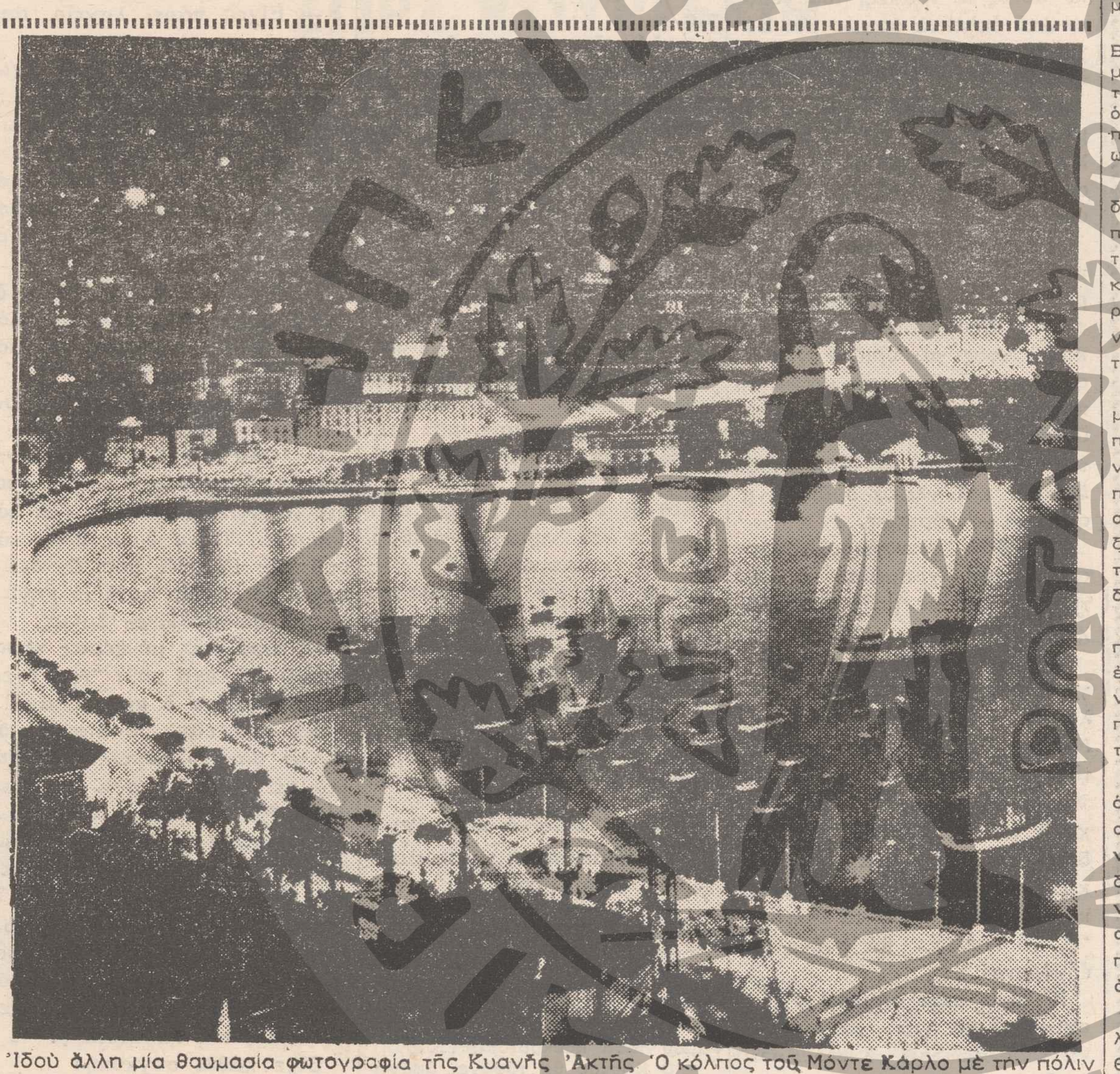

Ἰδοὺ ἄλλη μία θαυμασία φωτογραφία τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς. Ὁ κόλπος τοῦ Μόντε Κάρλο μὲ τὴν πόλιν φωταγωγημένην εἰς μίαν τελευταίαν ἑορτὴν ποὺ ἐδόθη διὰ νὰ λαμπρύνῃ τὴν χειμερινὴν σαιζόν.

Πρόστιμον μετὰ γάμον

Μὲ ἕνα μεγαλοπρεπὲς λουλοῦδι εἰς τὴν μπουτονιέραν του καὶ μὲ τὸ φράκο του ἀκόμη σκεπασμένο ἀπὸ κομφετί, ὁ Κύριλλος Οὐῶτκινς ἕνας νεαρὸς Ἄγγλος, ὡδηγήθη, εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον του, ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὸ ἀστυνομικὸν δικαστήριον τῆς πόλεως Νήθ καὶ κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον μιᾶς λίρας.

Τὸ πρωΐ τῆς μέρας ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τελέσῃ τὸν γάμον του, συνέβη νὰ διαπράξῃ κάποιαν ἀστυνομικὴν μικροπαράβασιν καὶ ὅταν ὁ σκοπὸς ἀστυφύλαξ τοῦ ἔκαμε παρατήρησιν, ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησε μὲ φράσεις ὑβριστικάς.

Ὁ ἀστυφύλαξ τὸν συνέλαβε καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὸ αὐτόφωρον ἀστυνομικὸν πταισματοδικεῖον, ἀλλὰ τότε ὁ μέλλων γαμβρὸς τοῦ ἀνέφερε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῇ καὶ ἀνελύθη εἰς ἱκεσίας, παρακαλῶν νὰ ἀναβάλῃ τὴν σύλληψιν μετὰ τὴν στέψιν.

Τὸ ὄργανον τῆς τάξεως δὲν ἠθέλησε νὰ φανῇ σκληρόν, τὸν συνώδευσε εἰς τὸ σπίτι του καὶ ἀφοῦ ἐκεῖ ἐβεβαιώθη ἀπὸ τὰς σχετικὰς προετοιμασίας περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων του, τὸν ἀφῆκε ἐλεύθερον.

Ἀλλὰ τὸ ἀπόγευμα, τὴν ὡρισμένην ὥραν, εὑρέθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ὁ γάμος.

Καὶ μετὰ τὴν ἱεροτελεστίαν, παρουσιάσθη εἰς τὸν γαμβρόν, τὸν παρέλαβε καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν νύμφην καὶ ὅλους τους προσκεκλημένους, τὸν ὡδήγησε εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπου ὁ πταισματοδίκης τοῦ ἐπέβαλε, ἐπιεικῶς, πρόστιμον μιᾶς λίρας.

Ὁ «Σύνδεσμος τοῦ πλουσίου θείου»

Νὰ ἐλπίζῃ κανεὶς ἀορίστως κληρονομίαν ἀπὸ συγγενεῖς ποὺ ἔχουν μεταναστεύσει πρὸ δεκαετηρίδων εἰς τὴν Ἀμερικήν, εἶνε κάτι φυσικόν, ἀλλὰ νὰ ἱδρύσῃ Σύλλογον εἰς τὸν ὁποῖον νὰ συνασπισθοῦν ὅλοι οἱ κατὰ τὰς ἐλπίδας ὁμοιοπαθεῖς, αὐτὸ εἶνε τὸ πρωτάκουστον ποὺ συνέβη εἰς τὴν Ρουμανίαν.

Πράγματι αὐτὸ συνέβη εἰς τὸ Βουκουρέστι, ὅπου ἱδρύθη ἕνα Σωματεῖον μὲ τὸν τίτλον «Σύλλογος τοῦ Πλουσίου ἐν Ἀμερικῇ Θείου», ὁ ὁποῖος ἔχει διακλαδώσεις εἰς πολλὰς ρουμανικὰς ἐπαρχίας, ἰδίως δὲ τὴν Βεσσαραβίαν.

Κατὰ τὰς τελευταίας δύο - τρεῖς δεκαετηρίδας πρὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, εἶχαν μεταναστεύσει κατὰ καιροὺς πολλαὶ χιλιάδες κατοίκων τῆς Βεσσαραβίας εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου οἱ εἰς τὴν πατρίδα συγγενεῖς των ἔχασαν τὰ ἴχνη των.

Ἐν τῷ μεταξύ, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς μετανάστας ἐκείνους ἀπέθαναν, πλούσιοι καὶ ἄκληροι, οἱ δὲ συγγενεῖς των ἐν Ρουμανίᾳ εἶδαν καὶ ἔπαθαν ἔπειτα ἀπὸ πολυετεῖς δικαστικοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ σχετικὰ ἔξοδα, διὰ νὰ λάβουν εἰς τὴν κατοχήν των τὴν κληρονομίαν ποὺ ἐδικαιοῦντο.

Παραλλήλως ἐγνώσθη ὅτι καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς μετανάστας ἐκείνους ἀπέθαναν πλούσιοι καὶ ἀνύπανδροι καὶ ὅτι αἱ περιουσίαι των παραμένουν ἀζήτητοι, ἐν ἀναμονῇ τῶν νομίμων κληρονόμων.

Κατόπιν τούτου, ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν συγγενεῖς μεταναστεύσαντες εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἤρχισαν ν' ἀναζητοῦν τὰ ἴχνη των, μερικοὶ δὲ εὐφυεῖς ἐξ αὐτῶν ἀπεφάσισαν νὰ τοὺς ὀργανώσουν εἰς Σωματεῖον, διὰ νὰ εἶνε εὐθηνοτέρα καὶ περισσότερον ἀποτελεσματικὴ ἡ ἀναζήτησις τῶν πλουσίων θείων.

Καὶ ἔτσι ἐδημιουργήθη ὁ «Σύλλογος τοῦ Πλουσίου ἐν Ἀμερικῇ Θείου», μὲ πολλὰς χιλιάδας μελῶν.

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΥΠΟΜΕΝΕΙ

Ἕνα ἄρθρον τοῦ γόητος Ρόναλντ Κόλμαν

Κυρίες μου, ἔχετε παράπονα ἀπὸ τὸν ἄνδρα σας; Δὲν σᾶς κάνει εὐτυχισμένη; Προτοῦ σκεφθῆτε νὰ τὸν κατηγορήσετε γι' αὐτὸ ρίξτε μιὰ ματιὰ στὸν ἑαυτό σας, ἐξετᾶστε τον καὶ ἴσως βρῆτε τὸν πραγματικὸ ἔνοχο. Γιατὶ τὶς περισσότερες φορὲς ἐσεῖς φταῖτε ἂν χάνετε τὸν ἄνδρα σας. Δὲν σᾶς τὸ λέμε ἐμεῖς, ἀλλ' ἕνας ἄνθρωπος ποὺ γνώρισε καλὰ τὶς γυναῖκες, ὁ περίφημος ἀστὴρ Ρόναλντ Κόλμαν. Ἰδοὺ τί λέγει σ' ἕνα σχετικὸ ἀρθράκι του.

«Ἡ γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπη τοῦ ἀνδρὸς καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ κοντά της, πρέπει νὰ εἶνε κομψή, χαριτωμένη εὔθυμη καὶ πρὸ παντὸς ὑπομονητικὴ καὶ ἀνεκτική.

»Οἱ περισσότερες γυναῖκες φαίνεται νὰ τῶχουν τάμα, εὐθὺς ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀκόμη στιγμὲς τῆς συζυγικῆς των ζωῆς, νὰ θέλουν νὰ ἀλλάξουν τὸν ἄνδρα τους, τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ζῇ. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ μιὰ πρώτη ἀφορμὴ ψυχρότητος μεταξὺ τῶν δύο συζύγων, τὸ πρῶτο συννεφάκι στὴν εὐτυχία τους.

»Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ σέβεται τὰ γοῦστα καὶ τὶς συνήθειες τοῦ συζύγου της, πρὸ πάντων ὅταν δὲν τὸν πῆρε ἐξ ἔρωτος. Ὁ ἔρως τὸν πρῶτο τοὐλάχιστον καιρὸ σκεπάζει πολλὰ πράγματα. Ἀλλὰ καὶ γιὰ ἕνα ἀκόμη λόγο ἡ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειρῇ νὰ μεταβάλῃ τὰ γοῦστα τοῦ ἀνδρός της. Εἶνε φοβερὰ ἀνιαρό, τοὐλάχιστον κατὰ τὴν γνώμη μου, νὰ ἔχουν οἱ δύο σύζυγοι πάντοτε τὰ ἴδια γοῦστα, νὰ συμφωνοῦν δηλ. ἀπολύτως σὲ ὅλα! Κατὰ φυσικὸν κανόνα, ὁ ἕνας πρέπει νὰ συμπληρώνῃ τὸν ἄλλον, κι' ὅτι δὲν ἔχει ὁ ἕνας νὰ τὸ παίρνῃ ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἔτσι ὑπάρχει κάποια ποικιλία στὴ ζωὴ καὶ ἡ εὐτυχία τῶν δύο συζύγων εἶνε περισσότερο ἐξησφαλισμένη. Ἀκόμη καὶ ἡ διαφορὰ ποὺ θὰ ὑπῆρχε ἀνάμεσα στοὺς δυό των, δίνει εὐκαιρία σὲ τσακώματα καὶ μικροκαυγαδάκια. Μὴν τὰ φοβᾶστε κυρίες μου τὰ τελευταῖα αὐτά. Ἂν ὁ σύζυγός σας εἶνε ἄνθρωπος αἰσθηματικός, θὰ σᾶς τὸν φέρουν πιὸ κοντά σας. Φροντῖστε μονάχα νὰ μὴν κάνετε κατάχρηση τῶν μέσων αὐτῶν, νὰ μὴ γίνεστε δηλ. γκρινιάρα, γιατί ἡ γκρίνια εἶνε ἐκείνη ποὺ σκοτώνει τὸν συζυγικὸ ἔρωτα.

»Προσπαθῆστε μὲ κάθε τρόπο νὰ κάνετε τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου σας ὅσο μπορεῖτε πιὸ εὐχάριστη. Αὐτὸ εἶνε μιὰ μεγάλη ἀποστολὴ γιὰ τὴν γυναῖκα, μιὰ ἱεραποστολή.

»Ὁ ἄνδρας σήμερα, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ δουλεύῃ σκληρά, νὰ ἀγωνίζεται ἀδιάκοπα σχεδόν, γιὰ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα, θέλει, λοιπόν, ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃ τὸ βράδυ σπίτι του, νὰ βρῇ ἕνα περιβάλλον εὐχάριστο, μιὰ ἀτμόσφαιρα γλυκειά, ἁπαλὴ ποὺ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ στοργικά. Θέλει μ' ἄλλους λόγους νὰ βρῇ τὴ γυναῖκα του μὲ τὸ χαμόγελο, μὲ τὸ γλυκόλογο στὰ χείλη. Αὐτὸ θὰ τὸν ξεκουράσῃ καὶ θὰ τοῦ δώσῃ τὴν δύναμη νὰ ξαναρχίσῃ τὴν ἄλλη μέρα. Καὶ μὴν ξεχνᾶτε, κυρίες μου, ὅτι μέσα σὲ κάθε ἄνδρα ὑπάρχει — συνήθως — ἕνα μεγάλο παιδί. Συμπεριφερθῆτε λοιπόν, στὸν ἄνδρα σας, ὅπως ἕνα μεγάλο παιδί. Καὶ ἂν κάποτε, τὸ παιδὶ αὐτὸ γίνεται ἀνυπόφορο, μαλλῶστε το, ἀλλὰ μὲ γλύκα καὶ χωρὶς κακία, ὅπως θὰ κάμνατε σ' ἕνα πραγματικὸ παιδί!..»

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

ΤΟΥ κ. ΔΗΜΟΣΘ. Ν. ΒΟΥΤΥΡΑ

(Μὲ τὸν τίτλον «Νύχτε Μαγείας» ὁ διαπρεπὴς λογοτέχνης καὶ συνεργάτης τοῦ «Ἔργου» κ. Δημοσθένης Ν. Βουτυρᾶς, ἐξέδωσε τελευταίως μίαν νέαν συλλογὴν διηγημάτων, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζει ἠθογραφικὴ παρατήρησις, στοχαστικότης καὶ ἀνθρώπινον αἴσθημα.

Τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ. Βουτυρᾶ συμπληρώνει ἐπαξίως τὸ φιλολογικὸν ἔργον του μὲ τὸ ὁποῖον ὁ κ. Βουτυρᾶς μᾶς ἐγνώρισε τοὺς πόνους, τὰ ὄνειρα, τὴν ζωὴν τῶν λαϊκῶν τάξεων.

Τὸ κατωτέρω ἀνέκδοτον διήγημα τοῦ ἐπιφανοῦς συγγραφέως ἀνήκει εἰς μίαν νέαν σειρὰν διηγημάτων, ποὺ θὰ ἐκδοθοῦν εἰς ἕνα δεύτερον τόμον).

Τὸ μεγάλο καφενεῖο, ποὺ ἦταν σὰ νἆχε πέσει μέσα ὀμίχλη πυκνή, ἀπ' τοὺς καπνοὺς τῶν τσιγάρων, βούιζε αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἀπ' τὶς συζητήσεις γιὰ τὰ λαχεῖα καὶ τοὺς εὐτυχισμένους, ποὺ εἶχαν κερδίσει, καὶ ἀπὸ φτωχοὶ εἴχανε γίνει πλούσιοι ἀνεξάρτητοι.

— Σήμερα, μοῦ εἶπε ὁ γέρο Θανάσης Καραβίας, βλέπεις, εἶνε ἀνάστατος ὁ κόσμος, ἀπ' τὰ λαχεῖα καὶ ὅλοι μακαρίζουν τοὺς τυχεροὺς ποὺ ἀπὸ φτωχοὶ ἔγιναν πλούσιοι μὲ μιᾶς!...

Αὐτὸ εἶνε σὰ νὰ ξαναγεννηθήκανε σὲ πλούσιο τώρα, σπίτι. Τὸ λαχεῖο ἦταν ἡ μάννα τους ποὺ ἅμα τοὺς γέννησε πέθανε, κ' ἔμειναν αὐτοὶ κληρονόμοι τοῦ πλουσίου σπιτιοῦ.

Ἡ τύχη! Μεγάλο πρᾶμμα ἡ τύχη! Καὶ παίρνουν, παίρνουν λαχεῖα, πλούσιοι καὶ φτωχοί. Ὁ πλούσιος γιὰ νὰ κάνῃ περισσότερα, καὶ ὁ φτωχὸς γιὰ νὰ γίνῃ πλούσιος καὶ νὰ πάψῃ ἡ βιοπάλη ἡ σκληρή, νὰ δῇ κι' αὐτὸς τὸ τραπέζι του γεμᾶτο ἀπὸ ἐκλεκτὰ φαγώσιμα. Καὶ χωρὶς νὰ τρώει καὶ νὰ τὸν τρῶνε.

Καὶ μακαρίζουν τώρα οἱ χαμένοι, πολλοὺς ποὺ δὲν πῆραν λαχεῖο καὶ ὅτι αὐτοὶ δὲν ἔχασαν τίποτα. Οὔτε κερδισμένοι, οὔτε χαμένοι!..

Ἄ, πόσο ἄδικο ἔχουν νὰ λένε αὐτό!.. Λησμονοῦν τὶς ἡμέρες ποὺ πέρασαν γεμᾶτοι ἐλπίδες; Λησμονοῦν ὅτι τόσον καιρὸ τοὺς νανούριζαν γλυκά, αὐτὲς οἱ ἐλπίδες, σὰ μάννα τὸ παιδί της, καὶ τοὺς ὑπόσχοντο, ὑπόσχοντο... ἕνα μεγάλο σπίτι, εἰσοδήματα! Κ' ἔτσι τοὺς ἔπαιρνε καὶ γλυκὰ ὁ ὕπνος μ' αὐτὸ τὸ νανούρισμα...

Καὶ ὅταν στενοχωριόντουσαν ἀπὸ ἔλειψη χρημάτων ὁ νοῦς τους ἔτρεχε μὲ μιᾶς στὸ λαχεῖο

Καὶ ἡ στενοχώρια, ἡ στρίγγλα ἔφευγε τρομαγμένη. Τὸ λαχεῖο ἦταν σὰν τὸ κεφάλι τῆς Μέδουσας στὶς στενοχώριες τῆς ἀδεκαρίας.

Βδομάδες λοιπόν, πέρασαν καλὰ μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ κέρδους. Μὰ δὲν ἦταν κι' αὐτὸ κέρδος, ποὺ πέρασαν τόσον καιρὸ καλά; Τώρα τὸ ἔπειτα; Ἔ, τὸ ἔπειτα, θὰ ποῦνε στὸ ἐρχόμενο!...

Κ' εἶχα πάει σήμερα σ' ἕνα σπίτι φιλικὸ γιὰ νὰ εὐχηθῶ, νὰ τοὺς πῶ γιὰ τὸ νέο χρόνο ἐκεῖνα ποὺ λένε. Λέγανε Βασίλη κ' ἕνα παιδί τους...

Καὶ κεῖ ἦτανε μιὰ γρηὰ νησιώτισσα, ἀπὸ νησὶ ποὺ εἶνε σὲ ξένα χέρια...

Ἄλλο δὲν εἴχαμε νὰ ποῦμε, καὶ τί νὰ ποῦμε; Μόνο γιὰ τὰ λαχεῖα!.. Καὶ ἡ γρηὰ νησιώτισσα, ἅμα εἴπαμε, εἴπαμε μεῖς, μᾶς διηγήθηκε κι' αὐτὴ κάτι, γιὰ λαχεῖο, ποὺ συνέβηκε στὸ νησί της.

Ἕνας σχεδὸν εὔπορος, εἶπε καὶ τ' ὄνομά του, ἀγόραζε ἀπὸ χρόνια λαχεῖα, ξένα ποὺ ὅποιος κέρδιζε, τὸν πρῶτο ἀριθμὸ μάλιστα, γινόταν ἑκατομμυριοῦχος!

Κ' ἔπαιρνε, ἔπαιρνε λαχεῖα χρόνια μὲ τὴν ἐλπίδα, πὼς κάποτε θὰ κέρδιζε. Ἀλλὰ ποῦ νὰ κερδίσῃ!

Δημοσθένης Ν. Βουτυρᾶς

Καὶ εἶχε βαρεθεῖ ἀπελπιστεῖ πιά.

— Ἄ, εἶπε στὴ γυναῖκα του, ἀκόμα καὶ τούτη τὴ φορὰ θὰ πάρω, κι' ἂν δὲν κερδίσω καὶ τὸν τελευταῖο ἔστω ἀριθμό, δὲ θὰ ξαναπάρω! πάει πιά!..

Καὶ ἀγόρασε πάλι, λαχεῖο.

Ἀλλ' ὅταν πλησίαζε ἡ κλήρωση, ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστος.

Παλεύοντας αὐτὸς μὲ τὴν ἀρρώστειά του, γιὰ νὰ σωθεῖ, εἶχε λησμονήσει τὸ λαχεῖο. Ἡ γυναῖκά του ὅμως καὶ τὰ παιδιά του τὸ θυμήθηκαν, ὅταν μάλιστα, ἔμαθαν πὼς ἔγινε ἡ κλήρωση. Πῆραν τότε, μιὰ ἐφημερίδα γιὰ νὰ δοῦν τοὺς ἀριθμούς.

Καὶ τί βλέπουν; Πὼς εἶχε κερδίσει τὸν πρῶτο ἀριθμό. Δηλαδὴ ἑκκατομμύρια!

Ἀλλὰ πῶς θὰ τοῦ τὄλεγαν ποὺ ἀκόμα ἦταν ἄρρωστος, ἀδύνατος καὶ μποροῦσε νὰ πεθάνει ἀπ' τὴ χαρά του;

Χαρὰ στὸ σπίτι μεγάλη, Ἀλλὰ μουγκή. Καὶ ὅλοι θέλανε νὰ χορέψουν, νὰ τραγουδήσουν μὰ πῶς, πῶς νὰ τὸ κάνουν;... Ἂν τοῦ τὄλεγαν. Μὰ πῶς νὰ τὸ ποῦν;

Πάνω σ' αὐτὸ νὰ καὶ πάει ὁ γιατρὸς, ἕνας φτωχούτσικος ἄνθρωπος, μεσόκοπος γιὰ νὰ δεῖ τὸν ἄρρωστο.

— Δὲν τὸ λέμε στὸ γιατρό, κι' αὐτὸς θὰ μᾶς πεῖ, πῶς νὰ τοῦ τὸ ποῦμε, λέει ὁ γυιὸς ὁ μεγάλος.

— Καλὰ λές, λέει καὶ ἡ μάνα, νὰ τὸ ποῦμε στὸ γιατρό.

Καὶ τὄπαν στὸ γιατρό, τοῦ εἶπαν, πὼς ὁ ἄρρωστός του εἶχε κερδίσει τὸ μεγάλο λαχεῖο, εἶχε πάρει τὸν πρῶτο ἀριθμό..

— Πῶς νὰ τοῦ τὸ ποῦμε ὅμως, γιατρέ, ποὺ φοβόμαστε μὴν πάθει τίποτε κακό;

Ὁ γιατρός, ποὺ εἶχε γουρλώσει τὸ μάτιά του στὸ ἄκουσμα τῶν ἑκατομμυρίων τοὺς εἶπε:

—Πολὺ καλά, καλὰ κάματε καὶ μοῦ τὸ εἴπατε. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ του τὸ πω, τὸ παίρνω ἐπάνω μου!... Ξέρω πῶς θὰ τὸ φέρω, γιατὶ πολλοί, ὄχι ἕνας καὶ δυό, ὅταν ἔμαθαν πὼς κέρδισαν λαχεῖο, ἔπαθαν!.. Ἄλλοι τρελλάθηκαν, ἄλλοι ἔπαθαν συμφόρηση, συγκοπή!...

Ἀφῆστε ἐμένα, ξέρω γώ, πῶς θὰ τοῦ τὸ φέρω...

Καὶ ὁ γιατρὸς προχώρησε καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου.

Οἱ ἄλλοι περίμεναν χωρὶς νὰ μιλοῦν νὰ δοῦν τί καὶ πῶς θὰ τὰ καταφέρει ὁ γιατρός. Καὶ τοὺς εἶχε φοβήσει περισσότερο μὲ τὰ λόγια ποὺ τοὺς εἶπε.

Ὁ γιατρὸς κοίταξε πρῶτα τὸν ἄρρωστο μὲ προσοχὴ καὶ ὅταν τέλειωσε τὸ ξέτασμα, κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα κοντά του καὶ τοῦ λέει:

— Εἶχες πάρει λαχεῖο, ἀπ' αὐτὸ τὸ μεγάλο;...

— Ἄ, ναί, γιατρέ μου, ἔχω πάρει καὶ τὄχα λησμονήσει!.. Καὶ μάλιστα, βάγινε ἡ κλήρωση... Πρέπει νὰ δοῦμε ἂν κέρδισα, ἂν καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ἐλπίδα! Τόσες φορὲς!.. Ἄδικα ἔπαιρνα!.. Ἕνα σωρὸ λεφτὰ ἔχω δώσει...

— Καλά, καλά, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Γιὰ κοίταξε τώρα, νὰ δεῖς μήπως... Γιατὶ καμμιὰ φορὰ ὅλα γίνονται!...

— Ναί, ναί, θὰ πῶ νὰ πάρουν μιὰ ἐφημερίδα...

— Ὅλα γίνονται!... Ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔγινε τόσον καιρό, μπορεῖ νὰ γίνει τώρα!... Γιὰ νὰ δοῦμε!...Τοῦτο ὅμως θέλω νὰ σοῦ πῶ: Γιὰ πές μου, ἂν σοὔπεφτε τὸ λαχεῖο αὐτὸ τὸ μεγάλο, τί θὰ μοὔδινες ἐμένα;

—Γιατρέ μου, μὲ ξέρεις πόσο κρατῶ τὸ λόγο μου; Ἂν ἔχει πέσει σὲ μένα ὁ πρῶτος ἀριθμός, ποὺ εἶνε ἑκατομμύρια πολλά, θὰ σοῦ δώσω, τ' ὁρκίζομαι σὲ ὅτι ἔχω ἱερόν, τὰ μισά!.. Μὰ γιατρέ, τί, τί ἔχεις!.. Τί... Γιατρέ!.. Ἄ, ἄ.. Βοήθεια!... Τρέξετε!... Ὁ γιατρὸς...

Ὁ ἄρρωστος φώναζε νὰ σώσουν τὸ γιατρό, ποὺ τὸν εἶδε νὰ κλονίζεται στὴν καρέκλα του, χτυπημένος ἀπ' τὰ ἑκατομμύρια ποὺ θἄπαιρνε...

Εἶχε πάθει συγκοπή!

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ...

Ὁ ἔμπορος ξηρῶν καρπῶν πρὸς ἕνα μικρὸν ὑπάλληλόν του:

— Γιάννη! ἐσὺ πάλι ἔφαγες τὰ δαμάσκηνα!

— Ὄχι!

— Τί θὰ πῇ ὄχι;....δὲν βλέπεις χάμου τόσα κουκούτσια!....

— Ὁ Κώστας θὰ τἄφαγε, ἀφεντικό! Γιατί, ἐγώ, ποτέ μου δὲν πετῶ κουκούτσια. Τὰ καταπίνω!...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ φιλοσοφία τῶν μεγάλων ἀνδρῶν

ΑΝΑΙΔΕΙΑ

Ὁ ντὲ Κορμπιέρ, ὑπουργὸς ἐπὶ Λουδοβίκου 17ου φημιζότανε γιὰ τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματός του καὶ... τὴν ἀδιακρισία του. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ πῆγε νὰ συνεργασθῇ μὲ τὸν βασιλέα, ἄφισε πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ βασιλέως τὸ μανδῆλι του, τὰ γυαλιά του καὶ τὴν τομπακέρα του.

— Κύριε ντὲ Κορμπιέρ, μοῦ φαίνεται πὼς ἀδειάζετε τὶς τσέπες σας, λέγει ὁ βασιλεύς.

—Θὰ προτιμούσατε ἴσως νὰ τὶς γεμίσω Μεγαλειότατε; ρώτησε χωρὶς νὰ συγκινηθῇ ὁ ὑπουργός.

ΟΛΑ ΚΙ' ΟΛΑ

Ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν ποὺ καταλμβάνουν ἀνωτέρας κυβερνητικὰς θέσεις εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας αὐξάνεται ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη.

Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας εἶνε σήμερον ἡ Μίσες Φράνσες Πέρκινς μιὰ πολὺ φιλάρεσκος κυρία ποὺ κρύβει ἐπιμελῶς τὴν ἡλικία της.

Τελευταῖα ἐδίδετο μιὰ μεγάλη ἑορτὴ στὸν Λευκὸ Οἶκο κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας κάποιος ἀδιάκριτος ἐρώτησε τὸν Πρόεδρο Ροῦζβελτ παρουσίᾳ τῆς κας Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας:

— Πιστεύετε κύριε Πρόεδρε ὅτι μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ κάνουμε πρόεδρο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν μιὰ γυναῖκα;

— Ἀδύνατο! ἀπήντησε χαμογελῶν καθησυχαστικὰ ὁ Ροῦζβελτ. Τὸ Σύνταγμα ἀπαιτεῖ ὅπως κάθε πρόεδρος εἶνε ἡλικίας ὄχι μικροτέρας τῶν 35 ἐτῶν.

ΚΑΤΙ ΗΞΕΡΕ ΚΙ' ΑΥΤΟΣ

Ρωτοῦσαν τὸν Διογένη τί ὥρα πρέπει νὰ γευματίζῃ κανείς.

—Ἂν εἶσαι πλούσιος, ἀπήντησεν ὅταν σοῦ καπνίσῃ. Ἂν εἶσαι φτωχός, ὅταν μπορῇς.

ΑΚΛΟΝΗΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

Σὲ κάποιον ποὺ τὸν κατηγοροῦσεν, ὅτι δὲν τηροῦσε τὴν σαρακοστή, ὁ Ἔρασμος ἀπήντησε:

— Ἡ ψυχή μου εἶνε καθολική, ἀλλὰ τὸ στομάχι μου διαμαρτυρόμενο.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΝΑΡΕΤΟΥ

Ὁ Ἐρρίκος Δ' βασιλεὺς τῆς Γαλλας, ἔκαμνε συχνὰ ἐρωτικὲς διαχύσεις στὴν ὑπερήφανη Αἰκατερίνη τοῦ Ροάν, τὴν κατόπιν δούκισσα τῶν δύο Γεφυρῶν καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κατακτήσῃ ἂν καὶ κόρη.

— Εἶμαι πολὺ φτωχειά, ὥστε νὰ μὴ μπορῶ νὰ γίνω γυναῖκα σας, τοῦ ἀπάντησε ἡ πριγκήπισσα καὶ ἀπὸ πολὺ καλὴ οἰκογένεια, ὥστε νὰ μὴ μπορῶ νὰ γίνω ἐρωμένη σας.

ΓΕΝΝΑΙΟΨΥΧΙΑ

Στὴν πολιορκία τοῦ Τουρίνου, ἕνας Γάλλος στρατηγός, ὁ Φαρμπερ πληγώθηκε ἀπὸ μιὰ σφαῖρα μουσκέτου στὸν μηρὸ καὶ ὁ στρατάρχης Τορὲν τὸν ἱκέτευσε νὰ δεχθῇ νὰ τοῦ κόψουν τὸ πόδι γιὰ νὰ σωθῇ ἀπο ἄφευκτο θάνατο.

— Δὲν θὰ δεχτῶ ποτὲ νὰ πεθάνω κατὰ...δόσεις ἀπήντησεν ὁ Φαμπερ.

Ἢ ὅλος μαζὶ ἢ διόλου.

Εὐτυχῶς ὁ γενναῖος στρατηγὸς θεραπεύτηκε!

Γράμματα-τέχνη-θέατρον

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

«ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΜΙΑΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ» Μυθιστορία τοῦ κ. Π. Πρεβλεκάκη. Ἀθῆναι. Ἀπὸ τὰ βιβλία ποὺ ἐδιαβάσαμε τελευταῖα τὸ «Χρονικὸ Μιᾶς Πολιτείας», ποὺ δὲν εἶνε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς Ρεθύμνου, μᾶς συνεκίνησε βαθειά. Ὁ ἱστορητὴς (εἶνε νέος, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς προχωρημένους στὴν ἐπιστήμη, (εἶνε διευθυντὴς τῶν Καλῶν Τεχνῶν τοῦ ὑπουργείου Παιδείας), καὶ τὴν λογοτεχνία. Μὰ τὸ βιβλίον του αὐτὸ μοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν γνωρίσω καλλίτερα, ὡς διανοούμενο, γιατὶ δὲν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ τὸν γνωρίζω προσωπικά, ἂν καὶ συμπολίτη μου, ἂν καὶ τὸν ἐκτιμῶ ἰδιαίτερα, γιὰ τὸ ἔργο του, ὅπως ἔγραφα καὶ πρὸ ὀλίγου καιροῦ, εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν», στὸ σημείωμά μου: «Οἱ Κρῆτες λογοτέχναι».

«Τὸ Χρονικὸ Μιᾶς Πολιτείας», εἶνε μυθιστορία, ὅπως τὴν χαρακτηρίζει ὁ κ. Π. Π. καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Εἶνε ἕνα ἔργο, ποὺ πλέκεται γύρω ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη μικρούλα πολιτεία τῆς Κρήτης, ποὺ θαρρεῖτε, πὼς δὲν εἶνε πρᾶγμα ἄψυχο, ἀλλὰ εἶνε τὸ ζωντανό, τὸ γιομᾶτο ζωή, ἀναμνήσεις, θρύλους, ἱστορία καὶ ἔτσι περνάει πιά, ὄχι σὰν κάτι τὸ χωρὶς ψυχή, ἀλλὰ σὰν κάτι ποὺ ὑπάρχει ἐκεῖ κάτω, ἀπιθωμένο στὴ βόρεια ἀκροθαλασσιὰ τοῦ νησιοῦ, ἀνάμεσα στοὺς μυτεροὺς βράχους τῆς δυτικῆς πλευρᾶς του καὶ τῆς βελουδένιας ἄμμου τῆς ἀνατολικῆς καὶ ποὺ ζῇ μὲ τὶς ἀναμνήσεις τῶν ἐνδόξων περασμένων καὶ μὲ τὴν γκρίνια καὶ τὴ μιζέρια, τῶν σημερινῶν κατοίκων του.

Τὸ βιβλίο αὐτό, ποὺ τὴν ἱστορία του τὴν ἔχω ζήσει ἀπὸ κοντὰ κι' ἐγὼ καὶ ποὺ τὴν ἔχω ξεδιπλώσει πολλὲς φορές, σὲ διάφορα ἔντυπα, ἔχει τὸ προνόμιο τῆς λεπτομερείας, τοῦ γνώριμου θέματος στὸν συγγραφέα, τῆς ἐλευθερίας, εἰς τὸ νὰ κινηθῇ καὶ νὰ δώσῃ τὴν πλουσία ἀνάμνησι, τὸ θρῦλο, τὴν περιγραφή, τὸ κάθε τί. Κι' αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερο, τὸ σημαντικώτερο στὴν ἐπιτυχία του. Ἀλλὰ καὶ τὸ ὕφος ποὺ ὁ κ. Π. Π. μεταχειρίζεται στὸ νέο βιβλίο, εἶνε ἐκεῖνο, ποὺ τὸ κάνει ἀξιοπρόσεχτο, καὶ ἀκόμη εὐχάριστο. Γοργὸ εἶνε καὶ παραστατικό. Τὸ ὅτι ὁ συγγραφεύς, ἀπὸ προφανῆ συγκίνησι, δίδει προσωπικὸ τόνο κάπου-κάπου σ' αὐτό—ὅπως γράφτηκε — μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶνε λάθος. Σφάλμα ἔχουν ὅσοι τὸ ἔγραφαν. Καὶ δὲν θὰ τὸ ἔγραφαν, ἂν ἤξεραν, ὅτι ἐκεῖ κάτω εἶνε τόσο στενὸ τὸ περιβάλλον, τόσον πολυ γνώριμοι ὅλοι, τόσο ἀγαπημένοι, μὰ καὶ τόσο δεμένοι μὲ τὸν τόπον τους — πρὸ παντὸς αὐτὸ — ποὺ δὲν σφάλλουν ὅσοι μιλῶντες καὶ γράφοντας γιὰ τὸ «Ρεθυμνάκι» τους, δίδουν κάποτε καὶ κάποιο προσωπικὸ τόνο — ἂν δίδουν — στὰ ὅσα γράφουν. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος, μπορεῖ νὰ γίνῃ μεγάλος καὶ τρανός. Μὰ ἂν δὲν συγκινεῖται ὅταν μιλάῃ ἢ γράφῃ γιὰ τὸν τόπο ποὺ γεννήθηκε, ὅταν μάλιστα τύχῃ νὰ εἶνε τέτοιος τύπος, τότες δὲν θὰ ἦταν τοῦ τόπου τούτου γνήσιο παιδί, ποὺ κανένας μας δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ τὸ σκεφθῇ κἄν.

Ὡς πρὸς τὸ λεκτικόν, ὁ κ. Π. Π. ἀκολούθησε τὴ γλυκειὰ κριτικὴ γλῶσσα — ἂς μοῦ ἐπιτρεπῇ νὰ γράφω «γλῶσσα», ἀντὶ ἰδίωμα» — ποὺ μοῦ φαίνεται ὅτι, ἦτο καὶ ἡ πρέπουσα. Ἀλλὰ μ' αὐτὸ δὲν ζημιώνεται ἡ ἀξία τοῦ βιβλίου. Ἀντίθετα χρωματίζεται περισσότερο τὸ ἱστόρημα καὶ γι' αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα καὶ συγκινεῖ περισσότερο.

μὶ.—κ.—ἀν.—

ΧΧ

ΓΛΥΚΕΙΑ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ.— Διηγήματα Τούλας Ντούνη, Ἀθῆναι.— Ἕνα νέο βιβλιαράκι, κυκλοφόρησε μέσα στ' ἄλλα, αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Δὲν ἐκδίδεται βέβαια μὲ ἀπαιτήσεις. Εἶνε νέα ἡ συγγραφεὺς του, καὶ ξέρει, ὅτι γιὰ ν' ἀνεβῇ τὴν λογοτεχνικὴ σκάλα, πρέπει νὰ κοπιάσῃ πολύ. Πάντως ἡ ἐργασία της, εἶνε προσεγμένη καὶ τὸ μέλλον της, ἂν συνεχσῃ τὴν προσπάθειά της, θὰ εἶνε ἀποδοτικώτερο.

Η 7η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΧΑΝΣ ΚΝΑΠΕΡΤΣΜΠΟΥΣ ΚΑΙ Η ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ

Ὅλοι μὲ ἰδιαιτέραν χαρὰν ἐχαιρετίσαμε ἐπικεφαλῆς τῆς ὀρχήστρας μας τὸν κ. Χὰνς Κνάπερτσμπους.. Τὰ ἐντυπώσεις ποὺ μᾶς ἀφῆκεν ἀπὸ τὴν περυσινὴν ἐκτέλεσιν τῆς «Ἡρωϊκῆς Συμφωνίας» εἰς τὰ «Ὀλύμπια» δὲν τὰς λησμονήσαμεν. Διετηρήσαμεν ἀκεραίαν τὴν ἀνάγλυφον γραμμὴν τῆς ἐκτελέσεως, τὴν διαύγειαν τῆς ὀρχηστρικῆς φάλαγγος, τοὺς χρωματισμοὺς τοῦ τρίτου καὶ τοῦ τελευταίου μέρους καὶ γενικῶς τὴν ἀνωτέραν πνοὴν καὶ κατανόησιν τοῦ ἔργου. Ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι εἴχαμε διαφωνήσει εἰς τὸ ζήτημα τῆς ρυθμικῆς ἀγωγῆς γενικῶς τῶν ἐκτελέσεων τοῦ Γερμανοῦ μαέστρου. Τὰ «τέμπι» του εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀργά. Συγκεκριμένως δὲ εἰς τὴν ἡρωϊκὴν ἐνθυμοῦμαι ὅτι παρουσίασε τόσην ἀρτιότητα ἡ ἐκτέλεσις ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ σημεῖον ἐπέρασε σχεδὸν ἀπαρατήρητον.

Μὲ τὰς ἐντυπώσεις αὐτὰς καὶ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἡρωϊκῆς κατελάβαμεν καὶ ἐφέτος τὴν θέσιν μας εἰς τὴν 7ην συναυλίαν τῶν συνδρομητῶν διὰ νὰ χειροκροτήσωμεν τὸν συμπαθῆ ἀρχιμουσικόν, εἰς ἕνα πρόγραμμα γνωστότατον καὶ μουσικώτατον. Πρόγραμμα μὲ τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσε ὁ κ. Κνάπερτσμπους νὰ ἔχῃ μίαν ἀναμφισβήτητον μίαν θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν Τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν δὲν τὴν εἶχε. Δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν ἔχῃ, διότι δὲν κατώρθωσε παρὰ ἐλάχιστες στιγμὲς νὰ ἠλεκτρίσῃ τὴν ὀρχήστραν καὶ νὰ μεταδώσῃ συγκίνησιν καὶ ἐνθουσιασμὸν εἰς τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον δικαίως τὴν φορὰν αὐτὴν ὑπῆρξεν ἐπιφυλακτικόν. Ἡ ἐπιφύλαξις τοῦ κοινοῦ ἐσημειώθη ἐντονωτέρα εἰς τὸ πέμπτον μέρος ὅπου ἡ ὀρχήστρα γενικῶς παρουσίασε βαρύτητα καὶ ἔλλειψιν συνοχῆς ἰδίως εἰς τὸ «Ταξίδι στὸ Ρῆνο τοῦ Σίγκφρουντ», ὅπου τὰ παραστρατήματ τοῦ κόρνου συνετέλεσαν ἀκόμη περισσότερον ὥστε νὰ καταστῇ ἀδύνατον νὰ σχηματισθῇ ἡ ἀπαραίτητος εἰδυλλιακὴ ἀτμόσφαιρα τῆς ὡραίας αὐτῆς Βαγνερικῆς σελίδος. Ἐπηκολούθησεν ἡ ἡμιτελὴς τοῦ Σοῦμπερτ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐξετελέσθη χωρὶς ποίησιν καὶ οὐδαμοῦ ἀνεφάνη «ἡ ἀγγελικὴ της γλυκύτης» Εἶνε γεγονός, ὅτι ἀπὸ τὰς 8 Συμφωνίας τοῦ Σοῦμπερτ ἡ πλεον προσφιλής, ἡ πλέον δημοφιλής, εἶνε ἡ ἡμιτελής. Τὴν συμφωνίαν αὐτὴν ἀνέμενε τὸ κοινὸν διὰ νὰ συγκινηθῇ, νὰ ἠλεκρισθῇ, τὰ χειροκροτήσῃ. Ἔχει χάριν, ποίησιν καὶ ἁβρότητα. Περιέχει μελωδίες καὶ χρωματισμούς, ποὺ δημιουργοῦν ἕνα θαυμάσιον καὶ παράδοξον σύνολον. Ἐτελείωσε ὅμως καὶ αὐτὴ καὶ τὸ κοινὸν ἐχειροκρότησε κατὰ ἕνα τρόπον τυπικὸν καὶ χλιαρόν. Ἐπηκολούθησε τὸ δεύτερον μέρος τῆς συναυλίας. Ἡ μικρὴ νυκτερινὴ μουσικὴ τοῦ Μόζαρτ καὶ ἡ 1η συμφωνία τοῦ Μπετόβεν. Καὶ διὰ τὰς δύο αὐτὰς ἐκτελέσεις ὁ κ Κνάπερτσμπους δικαιοῦται συγχαρητηρίων Καὶ νομίζω ὅτι τὰ ἔλαβε ἀπὸ τὰ θερμὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ. Ἡ σελὶς τοῦ Μόζαρτ ἀπεδόθη θαυμάσια τόσον εἰς τὴν ρομάντσα, ὅσον καὶ εἰς τὸ φινάλε. Τὰ ἔγχορδα ἔπαιξαν πολὺ καλὰ καὶ ὁ μαέστρος κατώρθωσε νὰ ἀποσπάσῃ χρωματισμοὺς καὶ πιανίσσιμα ἐκτάκτως ἐπιτυχῆ. Ὅσον διὰ τὴν Πρώτην Συμφωνίαν τοῦ Μπετόβεν ἐλάχισται ἀντιρρήσεις ἠμποροῦν νὰ ὑπάρχουν καὶ αὐταὶ ὅσον ἀφορᾷ πάλιν τὴν ρυθμικὴν ἀγωγὴν τοῦ πρώτου καὶ τελευταίου μέρους.

Κατὰ τὰ ἄλλα ὑπῆρξε ἄψογος, λιτὴ καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ὀρθὴν Μπετοβενικὴν ἀντίληψιν, τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ ὁ κ. Κνάπερτσμπους. Εἶνε ἄλλως τε γεγονὸςὅτι ὁ συνθέτης τοῦ «Φιντέλιο» ταιριάζει πάρα πολὺ εἰς τὸν μαέστρον αὐτόν. Αἱ κινήσεις του ἔχουν χάριν καὶ κομψότητα. Ἡ ἀντίληψίς του μεταδίδεται κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν ὀρχήστραν καὶ τὰ φόρτε ἢ τὰ πιανίσσιμά του, ἐὰν πρόκειται νὰ τὰ σταθμίσωμεν ἀπὸ τὰς κινήσεις του, ἐλάχιστα διαφέρουν. Πάντως ἐξουσιάζει καὶ κυριαρχεῖ τὴν ὀρχήστρα μὲ μίαν ψυχραιμίαν καταπλήσσουσαν καὶ μὲ γαλήνην καθ' αὑτὸ πρωσσικήν. Ὁ κ. Κνάπερτσμπους δὲν ἔχει νεῦρα δὲν παθαίνεται μὲ τὴν ὀρχήστραν, δὲν παρασύρεται, δὲν ἐνθουσιάζεται Ὅλα εἶνε ρυθμισμένα καὶ αἱ κινήσεις του γραφικώταται, διατηροῦν πάντοτε τὸ μέτρον τοῦ ρυθμοῦ καὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς μουσικῆς φράσεως. Τίποτε τὸ περιττόν. Προσόντα ζηλευτὰ θὰ ἐρωτήσετε; Ἀναμφισβητήτως μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ προσόντα αὐτὰ ἀπαιτοῦν τὴν ἀνάλογον ὀρχηστρικὴν φάλαγγα, Ὅσον ὁ ρυθμὸς εἶνε ἀργὸς τόσον αἱ ἐλλείψεις ἀποκαλύπτονται καὶ περιπίπτουν εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ καθενός. Καὶ αἱ ἐλλείψεις τῆς ὀρχήστρας μας δυστυχῶς δὲν εἶνε ὀλίγαι.

Ὁ κ. Κνάπερτσμπους ἐμπιστεύεται πάρα πολλὰ πράγματα εἰς τὴν ὀρχήστραν ἡ ὁποία, ἐξαιρέσει τῶν βιολιῶν, ἔχει τὰς γνωστὰς ὀργανικάς της ἐλλείψεις. Διευθύνει ἀπὸ περιωπῆς τακτικήν, ποὺ ἠναγκάσθη νὰ τὴν ἀναθεωρήσῃ εἰς τὴν δευτέραν συναυλίαν καὶ αὐτὸς ὁ Μπροῦνο Βάλτερ. Ἂς ἐλπίζωμεν ὅτι εἰς τὰς δύο συναυλίας, τὰς ὁποίας θὰ διευθύνῃ ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Κνάπερτσμπους θὰ θελήσῃ νὰ ἔλθῃ πλησιέστερον πρὸς τὴν ὀρχήστραν διὰ νὰ ἀκροασθῇ μὲ προσοχὴν τὰς παθήσεις της καὶ νὰ τὰς θεραπεύσῃ κατὰ τὸ δυνατόν. Ἔχει τὸν χρόνον καὶ φαντάζομαι ὅτι ἔχει καὶ τὴν δύναμιν.

ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΤΑ ΦΙΛΜ ΠΟΥ ΕΙΔΑΜΕ

ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ

Τὰ ἔργα κατασκοπείας, ἀφότου ἐφευρέθη ὁ ὁμιλῶν, ἔχασαν τὸ ἐνδιαφέρον των. Ὁ διάλογος ἐχαλάρωσε τὴν δρᾶσιν των καὶ ἐπεβράδυνε τὸν ρυθμόν της, ποὺ πρέπει νὰ εἶνε γοργός, ὥστε νὰ δημιουργῇ ἐκείνην τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ ἀγωνιώδους ἐνδιαφέροντος ποὺ θέλγει τοὺς ἐρασιτέχνας τοῦ μυστηρίου καὶ τῶν περιπετειῶν.

Τὸ «Γιβραλτὰρ» ἐν τούτοις, ἀποτελεῖ μίαν καλὴν ἐξαίρεσιν. Ὁ Φεντὸρ Ὀζὲπ κατώρθωσε νὰ περιορίσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν τὰ μειονεκτήματα τοῦ λόγου καὶ χάρις εἰς ἕνα εὐφυὲς καὶ συναρπαστικὸν ντεκουπὰζ νὰ παρουσιάσῃ ἕνα πρότυπον φίλμ κατασκοπείας. Τίποτε δὲν παρελήφθη ἀπὸ ὅσα προσδιορίζει ἡ σχετικὴ συνταγή, ἡ ὁποία ἄλλωστε ἐμαγειρεύθη μὲ δεξιοτεχνίαν. Ὑπάρχει καὶ ὁ καταχθόνιος κατάσκοπος καὶ ἡ ἐρωτευμένη χορεύτρια, καὶ ὁ φιλόπατρις καὶ ἡρωϊκὸς πράκτωρ ἀντικατασκοπείας, ὑπάρχει ἐπίσης μυστήριον, πυροβολισμοί, ἀνατινάξεις, ἀποδράσεις, καταδιώξεις καὶ ἄλλα ἀπίθανα καὶ πιθανὰ καὶ μυθιστορηματικὰ πράγματα. Γεγονὸς εἶνε πάντως ὅτι τὸ φίλμ ἐπιτυγχάνει ἀπολύτως τοῦ σκοποῦ του καὶ διατηρεῖ μέχρι τέλους ἐξημμένον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ θεατοῦ. Τὸ ἑρμηνεύουν ἄλλωστε καὶ λαμπροὶ ἠθοποιοί: ὁ Ἔρικ φὸν Στρογχάϊμ, ἐρεβώδης καὶ ἐγκληματικὸς κατάσκοπος ἡ Βιβιὰν Ρομὰνς θελκτικὴ καὶ προκλητικὴ εἰς τὰς συνήθεις ἡμιγύμνους ἐπιδείξεις της, ὁ Πιὲρ Φλαμὰν, ὡς ἀποτρόπαιος φονεὺς καὶ ἡ χαριτωμένη Ὑβὲτ Λεμπὸν στὸν ρόλο μιᾶς ἁβρᾶς καὶ δακρυβρέκτου ἐρωτευμένης.

Μ. Σ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΕΝΑΣ ΑΣΣΟΣ ΤΗΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ὑπάρχει μιὰ μεγάλη παρεξήγησις, διαδεδομένη στὸ πολὺ κοινόν, γύρω ἀπὸ τὴν ἐργασία τῶν μεγάλων εὐθυμογράφων. Λόγῳ τοῦ εἴδους, στὸ ὁποῖο ἐπεδόθησαν, θεωροῦνται συγγραφεῖς κατώτεροι, διασκεδαστικοὶ βέβαια, μὰ χωρὶς κανένα βαθύτερο φόντο.

Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ μεγαλύτερη ἀδικία. Μήπως ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ Μολιέρος, ὁ Σαίξπηρ, ὁ Θερβάντες, στὰ εὐθυμογραφικά τους ἔργα δὲν περιέκλεισαν συχνὰ ὁλόκληρη τὴν ἀνθρώπινη τραγωδία πολὺ καλύτερα ἀπὸ διαφόρους σοβαροφανεῖς καὶ βλοσυροὺς συγγραφεῖς; Ἢ μήπως ἡ σατυρικὴ φλέβα δὲν ἐδημιούργησε μερικὰ ἀπὸ τὰ καθιερωμένα ἀριστουργήματα τῆς λογοτεχνίας: Ὁ εὐθυμογράφος, ὁ προικισμένος βέβαια μὲ τὸ ὑπερφυσικὸ δῶρο τῆς μεγαλοφυΐας, κατέχει ἐξέχουσα θέσι στὴν ἱεραρχία τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων καὶ δὲν εἶνε λίγοι οἱ συγγραφεῖς ποὺ χρεωστοῦν στὸ διαπεραστικὸ καὶ πικρόχολο χιοῦμορ τους ἀποκλειστικὰ μιὰ φήμη ποὺ ἄλλοι μὲ πολυποίκιλα ἐφόδια δὲν κατώρθωσαν νὰ κερδίσουν.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶνε καὶ ὁ Γάλλος Ζὼρζ Κουρτελίν, ποὺ πέθανε ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια.

Τὸ ἀληθινό του ὄνομα ἦταν Ζὼρζ Μουανῶ. Ἦταν γυιὸς τοῦ ἐπίσης διασήμου εὐθυμογράφου Ζὺλ Μουανῶ, ποὺ εἶχε σημειώσει τεραστίαν ἐπιτυχία, πηγαίνοντας τακτικὰ στὰ διάφορα πταισματοδικεῖα, ἀπ' ὅπου ἐμπνεόταν διάφορες ἀπολαυστικὲς ἱστοριοῦλες

Στὸ σχολεῖο ὁ Ζὼρζ διακρίθηκε γιὰ τὴν ἐξαιρετική του ἀμέλεια καὶ ὁ πατέρας του ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ βρῇ μιὰ ἥσυχη δουλειὰ γιὰ νὰ ζήσῃ. Αὐτὸς ὅμως, χωρὶς ν' ἀκούσῃ κανένα, κατετάχθη ὡς ἐθελοντὴς σ' ἕνα σύνταγμα ἱππικοῦ, ὅπου μάζεψε τὰ θέματα ὡρισμένων κατοπινῶν ἔργων του, ποὺ ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν λόγῳ τοῦ ξεκαρδιστικοῦ τῶν ὕφους. Εἰδικῶς, δύο ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔργα «Οἱ διασκεδάσεις στὸ 'Ἱππικὸ» καὶ τὸ «Τραῖνο τῶν 8 καὶ 47΄», ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴ ζωή, θεωροῦνται σήμερα τὰ ἀριστουργήματα τῆς γαλλικῆς εὐθυμογραφίας.

Τέσσερες μόλις μῆνες μετὰ τὴν κατάταξί του (ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἡ στρατιωτικὴ θητεία ἦταν στὴ Γαλλία πέντε χρόνια), ὁ Κουρτελὶν πῆρε ὁριστικὴν ἀπαλλαγὴ καὶ χάρις σ' ὡρισμένες γνωριμίες τοῦ πατέρα του κατώρθωσε νὰ βρῇ μιὰ θέσι γραφέως στὸ ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων. Μετὰ τὸ στρατῶνα, ἡ γραφειοκρατία! Δυὸ περιβάλλοντα ποὺ περικλείνουν γιὰ τὸν προσεκτικὸ παρατηρητὴ ἀληθινοὺς θησαυρούς. Ἡ μιζέρια τῶν μικρῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἡ ρουτίνα τους, ἡ ταπεινὴ ζωή τους, στάθηκαν γιὰ τὸν Κουρτελὶν ἀληθινὴ ἀποκάλυψις.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ μεγάλος αὐτὸς συγγραφεύς, ποὺ στὰ πολυάριθμά του ἔργα δὲν ἐχρησιμοποίησε ποτὲ τὴν φαντασία του, ἠρκεῖτο στὸ νὰ ἀποδίδῃ ἁπλῶς μὲ κάποιαν ὑπερβολὴν τὴν πραγματικότητα. Τὸ μάτι του εἶχε τὴν ἐξαιρετικὴν ἱκανότητα νὰ διαλέγῃ ὡρισμένες ἀπὸ τὶς καθημερινὲς σκηνὲς τοῦ γραφειοκρατικοῦ βίου, ποὺ ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ προκαλέσουν τὸ ἀβίαστο γέλιο, μὰ καὶ κάποιο σφίξιμο στὴν καρδιὰ τῶν ἀναγνωστῶν του. Τὸ ἀριστούργημα τῶν «γραφειοκρατικῶν» —νὰ ποῦμε— ἔργων του, εἶνε τὸ μυθιστόρημα «Οἱ Γραφειοκράτες», ποὺ τὸ μετέτρεψεν ἀργότερα καὶ σὲ θεατρικὸ ἔργον.

Ὁσοδήποτε ἀστεία κι' ἂν ἦταν ἡ δουλειά του στὸ ὑπουργεῖο, ὁ Κουρτελὶν τὴ συχαινόταν. Ὕστερα ἀπὸ πολλὰ σχέδια καὶ συζητήσεις, κατέληξε στὸν ἑξῆς μεγαλοφυῆ συνδυασμό: Συνεννοήθηκε μ' ἕναν του συνάδελφο, ποὺ ἔναντι καταβολῆς ἐκ μέρους τοῦ Κουρτελὶν τοῦ μισοῦ του μισθοῦ, ἀνέλαβε νὰ κάνῃ ὅλη τὴν γραφειοκρατικὴ ἐργασία τοῦ εὐθυμογράφου καὶ νὰ βάζῃ στὸ βιβλίο τῶν παρουσιῶν κάτω ἀπ' τὴ δική του ὑπογραφὴ καὶ τὴν ὑπογραφή: Ζὼρζ Μουανῶ.

Ἔτσι, ὁ Κουρτελὶν εἶχε ἕνα βέβαιο εἰσόδημα, χωρὶς νὰ πατᾷ ποτὲ τὸ πόδι του στὸ ὑπουργεῖο. Ἡ εὔθυμη αὐτὴ κατάστασι κράτησε ἀρκετὸν καιρό. Τέλος ὅμως τὸν μυρίστηκαν καὶ μιὰν ὥμορφη ἡμέρα ἕνα ἔγγραφο τοῦ ὑπουργείου τὸν πληροφοροῦσε πὼς «ἐτίθετο εἰς διαθεσιμότητα», στὴν ὁποία καὶ ἔμεινε ἀπὸ τότε.

Ἀπηλλαγμένος πιὰ ἀπὸ τὴν ἔγνοια μιᾶςδουλειᾶς ποὺ οὔτε καὶ τὴν ἔκανε, καὶ πλούσιος ἀπὸ ἀναμνήσεις τοῦ στρατιωτικοῦ καὶ τοῦ γραφειοκρατικοῦ βίου, ρίχτηκε στὴ λογοτεχνία, ἀπὸ τὴν ὁποία μόνο περίμενε πιὰ γιὰ νὰ ζήσῃ.

Ὁ Κουρτελὶν περνοῦσε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἡμέρας στὸ καφενεῖο. Τὸ λάτρευε κυριολεκτικά. Ἐκεῖ ἐργαζόταν, ἔγραφε, ἔτρωγε, ἔπαιζε χαρτιά, συζητοῦσε, ἐρωτοτροποῦσε! Τὸν ἑαυτό του δὲν τὸν περιποιόταν καθόλου. Τὰ μακρυὰ καὶ σκληρὰ μαλλιά του, ποὺ ἔγιναν διάσημα, τὰ ἔκοβε χάριν οἰκονομίας μόνος του, καὶ βέβαια, αὐτὸ δὲν ἐκολάκευε διόλου τὴν ἐμφάνισί του. Συνήθως φοροῦσε μαύρη ρεδιγκότα μὲ κίτρινο ἀσιδέρωτο παντελόνι, παπούτσια μὲ λάστιχα κι' ἕνα γυαλιστερὸ ἡμίψηλο! Παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ χάλια, ἐθεωρεῖτο ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους κατακτητὰς τοῦ Παρισιοῦ!

Παράλληλα μ' αὐτὴν τὴν ἀπηλλαγμένη ἀπὸ φροντίδες ζωή, ὁ Κουρτελὶν ἐργαζόταν μὲ εὐσυνειδησία καὶ μὲ κέφι. Χτυπῶντας ἀπὸ πλάϊ τὴν αἰωνία ἀνθρωπίνη ἠλιθιότητα, κατώρθωσε νὰ γράψῃ ἔργα ἀριστουργηματικά, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ξεχωρίζει ὁ ἀθάνατος «Μπουμπουρὸς», μικρὸ μυθιστόρημα ποὺ μποροῦσε νὰ συναγωνισθῇ θαυμάσια τὰ καλύτερα ἔργα τοῦ Μολιέρου. Κι' ἔτσι ἀπέκτησε δόξα ἀληθινή, ποὺ ὁ ἴδιος δὲν τὴν ὑπελόγιζε, γιατὶ τοῦ εἶχε μπῆ στὸ νοῦ ἡ ἰδέα πὼς ἦταν ἕνας ἀποτυχημένος, τοῦ ὁποίου ὁ ἀληθινὸς προορισμὸς ἦταν ἡ λυρικὴ ποίησι!

Ἡ μετριοφροσύνη του ἦταν παροιμιώδης, κι' ὅταν τὸν ἐπλησίαζε κανένας νέος δίνοντάς του τὸν τίτλο «Δάσκαλε», τὸν διέκοπτε μὲ τὸ ἀπότομό του ὕφος: «Λέγε με Κουρτελίν!»

Ἦταν ἀπὸ καιρὸ μέλος τῆς περίφημης δεκαμελοῦς Ἀκαδημίας Γκονκούρ, κι' ὅταν πέθανε στὰ 1930 στὴ θέσι του ἐξελέγη ὁ γνωστὸς καὶ στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ πολεμικό του βιβλίο «Οἱ ξύλινοι σταυροὶ» Ρολὰν Ντορζελές.

ΟΤΑΝ ΕΡΩΤΕΥΩΝΤΑΙ

ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΓΙΑ ΤΑ ΝΕΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Συμβουλὲς τοῦ διασήμου συγγραφέως Μωρὶς Ντεκομπρᾶ

Φαντασθῆτε ἕναν ἄνθρωπον, ποὺ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε, ἔμεινε κλεισμένος μέσα σ' ἕνα ὑπόγειο, φωτισμένο ἀπὸ ἕνα μικρὸ λυχνάρι. Ἄλλο φῶς δὲν εἶδε καὶ δὲν ἐγνώρισε ἕως τώρα.

Μιὰ μέρα, ξαφνικά, τὸν βγάζουν ἀπ' ἐκεῖ μέσα τὸν ἀνεβάζουν στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ἀντικρύζει τὸν ἥλιο.

Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν ἐντύπωσι ποὺ κάνει σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον τὸ θέαμα αὐτό;

Κάτι παρόμοιο αἰσθάνονται τὰ κορίτσια, ὅταν αἰσθάνονται γιὰ πρώτη φορὰ τὸ αἴσθημα αὐτὸ ποὺ τοὺς ἀναστατώνει τὴν ψυχὴ καὶ τὸν ὀργανισμό, ποὺ τοὺς βάζει φωτιὰ στὸ μυαλὸ καὶ στὸ αἷμα.

Φαντάζονται πὼς ἡ ζωὴ ὁλόκληρη δὲν ἔχει ἄλλο σκοπὸ ἀπ' τὴν ἀγάπη, πιστεύουν ὅτι τὰ πάντα πρέπει νὰ ὑποταχθοῦν στὸ αἴσθημα αὐτό. Καὶ βλέπουν γύρω τους διαρκῶς ἐρωτευμένους νέους ποὺ τὶς ἀγαποῦν τρελλὰ καὶ εἶνε διατεθειμένοι νὰ τὶς παντρευτοῦν ἀμέσως.

Κακόμοιρα κορίτσια! Πόσο μακρυὰ βρίσκονται ἀπ' τὴν πραγματικότητα!.. Μιὰ ματιὰ ἑνὸς νέου μεταβάλλεται σὲ βέλος, ποὺ τοὺς τρυπάει τὴν καρδιά, ἡ ἐκδήλωσις περιεργείας ἑνὸς καβαλλιέρου ἑρμηνεύεται ὡς ἐνδιαφέρον καὶ διάθεσιν γιὰ τέλεσιν γάμου. Καὶ ὅμως εἰς τὴν πραγματικότητα, τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν συμβαίνει.

Εἶνε κορίτσια ποὺ δὲν τοὺς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ βγοῦν στὴ ζωή, νὰ τὴν ἰδοῦν ἀπὸ κοντά, νὰ τὴν ἀντικρύσουν κατάμματα. Καὶ ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ἰδοῦν τὸν ἥλιο, ὅπως παρουσιάζεται γι' αὐτὲς ἕνας νέος, κάπως συμπαθητικός, ποὺ δείχνει κάποιο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ ἄτομό τους, τότε φαντάζονται ὅτι ἀνεκάλυψαν τὸν ἔρωτα.

Ἀργότερα, ὅταν μάθουν μερικὰ πράγματα, κάποτε ὅταν πάθουν μερικὰ παθήματα, θὰ συνετισθοῦν ἀσφαλῶς, θ' ἀναγνωρίσουν τὸ ἄδικό τους, θὰ καταλάβουν τὴν πραγματικότητα. Ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξύ;...

Οἱ περιπτώσεις αὐτὲς δὲν εἶνε σπάνιες καὶ ὀφείλονται στὴν ἀνάγκη ποὺ αἰσθάνεται κάθε ἄνθρωπος, γυναῖκα ἢ ἄνδρας, ν' ἀγαπήσῃ, νὰ βρῇ τὸ ταίρι του.

Ἡ ἀνάγκη αὐτὴ δὲν γίνεται βεβαίως ἀμέσως αἰσθητή, ἀλλὰ ἐκδηλώνεται καὶ κάποτε μάλιστα κατὰ τρόπον ἀρκετὰ βίαιον. Γιὰ τὶς γυναῖκες αὐτὲς ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶνε ἐρωτευμένοι μαζύ τους καὶ δὲν ξέρουν ποιὸν νὰ πρωτοδιαλέξουν. Ἔτσι πέφτουν στὰ χέρια τοῦ πρώτου τυχόντος, ποὺ δὲν εἶνε βέβαια καὶ ὁ καλύτερος.

Τὰ περισσότερα εἶνε κορίτσια ποὺ ζοῦν περιωρισμένα, εἰς ἕνα στενὸ περιβάλλον, ὅπου δὲν τοὺς δίνεται ποτὲ εὐκαιρία νὰ γνωριστοῦν μὲ ἕνα νέον. Ἄντρες, βλέπουν πολλοὺς κάθε μέρα, λόγῳ τῆς ἐργασίας των. Ἀλλὰ εἶνε ὅλοι περαστικοὶ ποὺ τοὺς γνωρίζουν γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλλάζουν δυὸ κουβέντες μαζύ τους, τυπικὲς κι' αὐτές, κι ἔπειτα φεύγουν γιὰ νὰ μὴ παρουσιαστοῦν ξανὰ στὴ ζωή τους.

Ἔπειτα, ἔρχεται ἡ μοιραία στιγμὴ ποὺ γνωρίζονται μὲ κάποιον κάπως πιὸ στενά, συνδέονται μαζύ του μ' ἕνα αἴσθημα πιὸ θερμὸ ἀπ' τὴ φιλία, τότε ἡ ψυχή τους ἀνοίγεται διάπλατα στὸ νέο φῶς ποὺ τοὺς θαμπώνει..

Τότε ὅλος ὁ κόσμος εἶνε γιὰ τὰ κορίτσια αὐτὰ πλασμένος γιὰ τὴν ἀγάπη. Καὶ δὲν βλέπουν ἄλλο τίποτα, δὲν αἰσθάνονται ἄλλο τίποτα, ἐκτὸς ἀπ' αὐτό. Γι' αὐτὸ ζοῦν καὶ σ' αὐτὸ περιστρέφεται ὅλη ἡ ὕπαρξί τους.

Θὰ εἶνε εὐτύχημα, ἐὰν ὁ πρῶτος αὐτὸς ἄνδας, γιὰ τὸν ὁποῖον αἰσθάνθηκαν τὴν πρώτη ἀγάπη, γίνῃ ἀντάξιος αὐτοῦ τοῦ αἰσθήματος, σεβαστῇ τὴν ἀθωότητά τους καὶ δὲν κάνει κατάχρησι τῆς ἀφελείας των.

Τότε πρέπει νὰ σταματήσουν ἐκεῖ, νὰ συγκεντρώσουν κάθε προσπάθεια εἰς τὴν πραγματοποίησιν, ἀλλὰ καὶ τὴν νομιμοποίησιν τοῦ μεγάλου ὀνείρου. Νὰ μὴ φανοῦν ἀσταθεῖς, νὰ τὸν κρατήσουν καλὰ στὰ χέρια τους, νὰ κάμουν καὶ μερικὲς ὑποχωρήσεις, ἂν παραστῇ ἀνάγκη, νὰ ἐπιμείνουν καί, ἐν τέλει, νὰ τὸν παντρευτοῦν.

Ὑπάρχουν ὅμως περιπτώσεις, καὶ αὐτὲς δυστυχῶς εἶνε οἱ πιὸ πολλές, κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ ἄντρας, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ κορίτσι αὐτὸ ἐμπιστεύεται τὴν καρδιά του, δὲν εἶνε ἀντάξιος τοῦ αἰσθήματος αὐτοῦ.

Τότε, τὸ ἄβγαλτο κορίτσι πετάει ἀπὸ τὸν ἕναν στὸν ἄλλον, νομίζοντας ὅτι ὅλοι οἱ νέοι εἶνε ἐρωτευμένοι μαζύ της, ὅτι εἶνε ὅλοι σκλάβοι τῆς καλλονῆς της, καὶ ὅτι μπορεῖ νὰ βρῇ στὸν καθέναν τὸ αἴσθημα ἐκεῖνο, ποὺ δὲν κατώρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ στὸν πρῶτον παρὰ μονάχα μὲ ὡρισμένες προϋποθέσεις.

Εἶνε τὰ εὐκολώτερα θύματα τῶν ἀγυρτῶν αὐτὰ τὰ κορίτσια. Εἶνε αὐτὰ ποὺ πέφτουν ἀμέσως στὴν παγίδα. Καὶ γι' αὐτὰ ἀσφαλῶς ὁ Μωπασὰν ἔγραψε τὸ περίφημο διήγημά του: «Φυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν ἄνοιξι».

Προσοχὴ λοιπόν! Ὁ κόσμος δὲν εἶνε γεμάτος νέους ἐρωτευμένους μαζύ σας. Πρέπει νὰ βρῆτε αὐτὸν ποὺ θὰ ἐνδιαφερθῇ πραγματικὰ γιὰ σᾶς καὶ νὰ σᾶς ἀποδείξῃ ἀμέσως ὅτι εἶνε διατεθειμένος νὰ πραγματοποιήσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ νομιμοποιήσῃ ὅλα τὰ ὄνειρά σας.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΕΡΩΣ...

ΠΟΥ ΔΕΝ ΔΙΑΡΚΕΙ ΑΙΩΝΙΩΣ...

Ὁ Ἀνρὺ Ντεκουὰν καὶ ἡ Ντανιὲλ Νταριέ, ὅπως εἶνε σήμερα καὶ ὅπως θα εἶνε μετὰ εἴκοσι χρόνια... Θὰ ἀγαπιοῦνται ἄραγε καὶ τότε; Για τὴν ὥρα πάντως, εἶνε ἕνα εὐτυχισμένο ζευγάρι. Ὁ ἔρως των χρονολογεῖται ἀπὸ ἑξαετίας καὶ εἶνε παντρεμμένοι ἀπὸ τριῶν ἐτῶν. Ἐγνωρίσθησαν κατὰ τύχη στὰ μπαίν-μίξτ τῆς παρισινῆς πισίνας Μολιτόρ... Ἀργότερα συνηντήθηκαν στὰ στούντια τοῦ Βερολίνου, ὅπου καὶ παντρεύθηκαν. Ἔκτοτε δὲν ἐχωρίσθηκαν. Σκηνοθέτης τοῦ κινηματογράφου ἐκεῖνος, ἠθοποιὸς ἐκείνη, συνεργάζονται...

Ὁ Τάϋρον Πάουερ ἐρωτεύεται συστηματικῶς ὅλες τὶς πρωταγωνίστριες μὲ τὶς ὁποῖες γυρίζει μίαν ταινία. Αὐτὴν τὴν φορὰ ὅμως φαίνεται ἡ καρδιά του ἀνήκει ὁριστικῶς στὴν Γαλλίδα γόησσα Ἀνναμπέλλα, ἡ ὁποία ὅταν ἔφθασε ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ στὸ Παρίσι, ἐδήλωσε ὅτι χωρίζει μὲ τὸν Ζὰν Μυρά. Ἡ Ἀνναμπέλλα ξαναγύρισε στὴν Ἀμερική, μὲ τὴν «Νορμανδία» καὶ στὴν ἀποβάθρα τῆς Νέας Ὑόρκης τὴν περίμενε ὁ ἀγαπημένος της Τάϋρον. Οἱ δύο ἠθοποιοὶ ἀγαπιοῦνται. Ἄραγε ὅταν μετὰ εἴκοσι χρόνια θὰ ἔχουν γηράσει ὅπως τοὺς βλέπετε ἀνωτέρω, θὰ ἐξακολουθῇ ὁ ἔρως των;

Ἕνας νέος καὶ μιὰ νέα, ποὺ πλέκουν τὸ είδύλλιό τους μέσα στὴ μαγεία τῆς ἐξοχῆς, χαράσσουν στὸ δέντρο, ποὺ ἐσκίασε τὶς τρυφερότητές των, τὰ ὀνόματά των:

Νίκος — Ριρή.

Καὶ ἀπὸ κάτω τὴν ἀπατηλὴ φρᾶσι:

«Γιὰ πάντα».

Αὐτὴ ἡ φρᾶσις εἶνε ἡ μεγάλη ἀδυναμία κάθε εἰδυλλίου. Κάθε ἔρως, ἐπάνω στὴν μεγάλη του ἀκμή, ζητεῖ τὴν αἰωνιότητα.

«Γιὰ πάντα», ψιθυρίζουν μεθυσμένα τὰ χείλη, ὅταν ἑνώνουν τὴν φλόγα των. Στὸ ρυθμὸ τοῦ «γιὰ πάντα» πάλλουν οἱ ἐρωτευμένες καρδιές. Σὲ μιὰ ἀγάπη καὶ πέραν τοῦ τάφου ὁρκίζονται ὅλοι ὅσοι ἀγαποῦν φλογερά.

Καὶ τὴν ὥρα τοῦ αἰωνίου ὅρκου των ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι εἶνε εἰλικρινεῖς. Πιστεύουν στὸν παντοτεινὸ ἔρωτα. Ἀλλὰ ξεχνοῦν, ὅτι τὸ μυαλό των ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν εἶνε καθαρό. Τὸ θολώνουν οἱ ἀτμοὶ τοῦ πάθους.

Καὶ γι' αὐτὸ ὁ ὅρκος καὶ ἡ πίστις των εἶνε κάτι τὸ πολὺ ἢ λίγο ἀπατηλό. Ὁ ἔρως, ὁ καθ' αὐτὸ ἔρως, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε παντοτεινός. Εἶνε μέσα στὴν φυσιολογίαν τοῦ ἔρωτος τὸ μοιραῖο ξεθύμασμα καὶ τὸ ἀργὸ ἢ σύντομο τέλος του.

Ἀποκτᾷ δηλαδὴ κῦρος ἐπιστημονικοῦ καὶ φιλοσοφικοῦ ὁρισμοῦ ἡ ἐπιτυχημένη ρῆσις τοῦ Γάλλου ποιητοῦ:

Μὲ τὸν καιρὸ περνᾷ ὁ ἔρωτας καὶ μὲ τὸν ἔρωτα περνᾷ ὁ καιρός.

◆◆◆

Πεθαίνει νέος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦν οἱ Θεοί, ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ λεχθῇ καὶ γιὰ τὰ ἐρωτικὰ εἰδύλλια. Εὐτυχισμένα καὶ ἀγαπημένα ἀπὸ τοὺς Θεοὺς εἶνε ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τελειώνουν γλήγορα καὶ βιαίως.

Μόνον οἱ ἄτυχοι, οἱ μαρτυρικοὶ ἔρωτες ἔχουν μείνει ἀθάνατοι καὶ θὰ μνημονεύονται ἐσαεί.

Ὁ ἔρως τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς Ἰουλιέττας κατέκτησε τὴν δόξαν, διότι εἶχε ἕνα τόσο σύντομο καὶ δραματικὸ τέλος. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὴν ἐρωτικὴ περιπέτεια τοῦ Λεάνδρου καὶ τῆς Ἡροῦς, τοῦ Παύλου καὶ τῆς Βιργινίας, τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας.

Αὐτοὶ οἱ ἔρωτες, τοὺς ὁποίους ἐξύψωσε ὁ πόνος καὶ ἐρράντισε τὸ αἷμα, φαίνονται πιὸ δυνατοὶ καὶ πιὸ ὑπέροχοι καὶ αὐτὸ εἶνε ποὺ τοὺς δίνει μίαν ξεχωριστὴν καὶ ἀθάνατη αἴγλη.

◆◆◆

Τὰ εἰδύλλια αὐτά, ποὺ εἶχαν γρήγορο καὶ δραματικὸν τέλος, κατέκτησαν ὄχι μονάχα τὴν ἀθανασίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν πλήρη ἐρωτικὴν εὐδαιμονίαν. Διότι οἱ ἐρωτευμένοι, τῶν ὁποίων ἔσβυσε ἡ ἀγά... μαζὺ μὲ τὴν ζωήν των, πὐτύχησαν νὰ μὴν ἰδοῦν τὸ εἰδύλλιό των νὰ φυλλορροῇ.

Δὲν ἐγνώρισαν τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὸν κόρον. Δὲν εἶδαν τὸ φθινόπωρο τοῦ ἔρωτός των. Ἔζησαν σὲ μιὰ εὐδαιμονα ἄνοιξι καὶ πρὶν φύγουν τὰ χελιδόνια τῆς ἀγάπης των, ἔφυγαν κι' αὐτοὶ γιὰ ἐκεῖ, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἐπιστροφή.

Μικρὴ εὐτυχία εἶνε αὐτή;

Ἕνας συγγραφεὺς τῶν νεωτέρων χρόνων εἶχε τὴν ἑξῆς σατανικὴν ἔμπνευσιν: Ἐπῆρε τὴν τραγῳδίαν τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς Ἰουλιέττας καὶ τῆς ἔδωσε φυσικὴν συνέχειαν.

Παρουσίασε δηλαδὴ ἀπὸ σκηνῆς τοὺς δύο πρωταγωνιστὰς εἰς προχωρημένην ἡλικίαν.

Φαντάζεσθε τί σημαίνει νὰ ἰδῇ κανεὶς τὸν Ρωμαῖον παντρεμμένον ἀπὸ ἐτῶν, μὲ τὴν Ἰουλιέττα καὶ πατέρα πολυμελοῦς οἰκογενείας! Ὅλη ἡ ποίησις τοῦ σαιξπηρικοῦ εἰδυλλίου πάει περίπατο. Ὁ δυνατὸς καὶ ὑπέροχος ἐκεῖνος ἔρως, ποὺ ἐκτυλίσσεται μὲ τόσην τραγικὴν συγκίνησιν, καταντᾷ μία κωμῳδία.

Μποροῦμε κατόπιν αὐτοῦ νὰ εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι ἂν ὑπῆρχε τρόπος, νὰ ἰδοῦν ὁ Ρωμαῖος καὶ ἡ Ἰουλιέττα τοὺς ἑαυτούς των παντρεμένους καὶ βυθισμένους στὶς ἀθλιότητες τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, θὰ ἔφριτταν. Καὶ θὰ ἐδήλωναν δημοσίᾳ, ὅτι εἶνε πολὺ πιὸ εὐτυχεῖς, ποὺ ἀπέθαναν μαζὺ μὲ τὴν ἀγάπη των, ποὺ ἡ ὕπαρξίς των εἶχε τὸ εὐτυχισμένο καὶ μεθυστικὸ τέλος τῆς χορδῆς ὀργάνου, ἡ ὁποία σπᾷ ἐπάνω στὴν μεγαλειτέρα της δόνησι...

◆◆◆

Ὁ ἔρως δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε αἰώνιος

Αὐτὸ ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἐννοήσουμε ὅλοι καὶ ὅλες καὶ ἐξ αὐτῶν πηγάζουν ἕνα σωρὸ παρεξηγήσεις καὶ ἕνα σωρὸ δράματα.

Ὅταν τὸ εἰδύλιον πάρῃ τὸ μοιραῖόν του τέλος, θὰ βρεθῇ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἐρωτευμένους, — Ἐκεῖνος ἢ Ἐκείνη,— καὶ θὰ κατηγορήσῃ τὸν ἄλλον ἐπὶ ἀπιστίᾳ.

Τί πρᾶγμα ὅμως εἶνε ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἀπιστία; Ὁ Ὀσκὰρ Οὐάϊλδ τῆς ἔδωσε ἕναν πολὺ περίεργο ὁρισμό.

Ἄπιστος, εἶπε, εἶνε ἐκεῖνος ποὺ προσκολλᾶται εἰς ἕνα αἴσθημα καὶ ποὺ δὲν ἀλλάζει ἐρωτικὴ προτίμησι. Αὐτὸς ἀπιστεῖ πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ πρὸς πᾶσαν εἰλικρίνειαν. Κανεὶς εἰλικρινὴς δὲ μπορεῖ νὰ πῇ, ὅτι ἔχει νοιώσει ἕνα μονάχα αἴσθημα στὴ ζωή του, ἐκτὸς πειὰ ἂν εἶνε ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἐσταμάτησε ἡ περαιτέρω ἀνάπτυξις.

Πίστις!... κάνει χλευαστικὰ ἕνας ἥρως τοῦ ἰδίου συγγραφέως. Θὰ τὴν ἀναλύσω καὶ αὐτήν. Ὑπάρχει ἀρκετὴ ἀπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἰδιοκτησίας μέσα εἰς τὴν πίστιν. Δὲν θὰ εἴμασταν τόσο ἀφωσιωμένοι σὲ μιὰ γυναῖκα, ἂν δὲν ἠξέραμε, ὅτι ὑπάρχουν πλεῖστοι γύρω μας, οἱ ὁποῖοι θὰ τὴν ἅρπαζαν, ἂν τὴν ἀφήναμε ἐμεῖς.

◆◆◆

Ὥστε, θὰ ρωτήσετε, δὲν ὑπάρχει παντοτεινὸς ἔρως; Τότε, πῶς συμβαίνει, νὰ βλέπουμε ἀντρόγυνα μὲ ἄσπρα μαλλιά, νὰ ἀγαπῶνται ἀκόμη;

Τὰ τέτοια εὐτυχῆ, γηραιὰ ἀντρόγυνα, δὲν τὰ συνδέει πλέον ὁ ἔρως, ἀλλὰ μιὰ ἀμοιβαία στοργή, ἡ ὁποία εἶνε κόρη τοῦ παλαιοῦ των ἔρωτος. Ὁ ἔρως δηλαδὴ ἢ θὰ σβύσῃ, ἢ θὰ μετατραπῇ εἰς ἄλλο αἴσθημα: Μῖσος, ἢ τρυφερότητα, ἢ στοργή, ἢ ἁπλῆ συμπάθεια. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ αἰσθήματα συνδέουν τὰ ζεύγη, σὰν τὸν παλαιὸ ἐκεῖνο τοῦ Φιλήμονος καὶ τῆς Βαυκίδος....

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Στοχασμοὶ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Οἱ γυναῖκες, ὅπως τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ, εἶνε ὅλες ἴδιες καὶ καμμιὰ δὲν μοιάζει ποτὲ μὲ τὴν ἄλλη.

◆◆

Καὶ ὁ Θεὸς ἐπεχείρησε νὰ φιλοπονήσῃ λογοτεχνήματα: πεζογραφία του εἶνε ὁ ἄνδρας καὶ ποίησίς του ἡ γυναῖκα.

(Ναπολέων)

◆◆

Ὁ ἔρως εἶνε φωτιά, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κλειδώσωμε στὴν ψυχή μας. Ἡ φωνή μας, ἡ σιωπή μας, ἡ ματιά μας, ὅλα μᾶς προδίδουν.

(Ἀλφρὲδ Καπύς)

◆◆

Δυὸ τρυφερὲς καὶ εἰλικρινεῖς καρδιὲς ποὺ ἀγαπιῶνται παράφορα χωρὶς νὰ τὸ ἐξομολογοῦνται μοιάζουν μὲ τοὺς περιπατητὰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι περιφέρονται σ' ἕναν κῆπον, ἀποφεύγουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ἐν τούτοις συναντῶνται τὴν στιγμὴν ποὺ δὲν τὸ περιμένουν.

◆◆

Ἡ γυναῖκα θέτει συνήθως στὴν ἴδια μοίρα ἐκείνους ποὺ ἀρνιοῦνται νὰ τὴν εὐχαριστήσουν κι' ἐκείνους ποὺ προσπαθοῦν νὰ τὴν βλάψουν. Σὰν νὰ ἔπρεπε ὁ κόσμος ὅλος νὰ ἀσχολῆται μὲ τὴν εὐτυχία της!

Μετὰ εἴκοσι χρόνια, ἡ Βαρβάρα Στάνγουϊκ καὶ ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ θὰ ἔχουν ἔτσι γεράσει... καὶ ἴσως νὰ μὴν ἀγαπιῶνται πιά. Γιὰ τὴν ὥρα ἀποτελοῦν ἕνα σχεδὸν ἐπίσημο ζευγάρι. Τελευταίως κατὰ τὶς πλημμύρες τοῦ Χόλλυγουντ διεσώθησαν μαζί. Καὶ ὡστόσο, ἡ Βαρβάρα ἐξακολουθεῖ νὰ ἀρνῆται ὅτι θὰ παντρευθῇ τὸν ὡραῖο Μπόμπυ. Λέγεται ὅτι ὑπάρχουν μεταξὺ τοῦ ζεύγους θρησκευτικὰ ἐμπόδια. Ἐκείνη εἶνε φανατικὴ καθολικὴ καὶ ἐκεῖνος ἀδιαλλάκτως ἀνεξίθρησκος. Νὰ εἶνε ἄραγε αὐτὴ ἡ αἰτία, ἢ μήπως ἡ Στάνγουικ ξέρει ὅτι ὁ ἔρωτας περνᾶ;

ΕΡΩΤΙΚΟ

Θέλω νὰ λύσω τὰ μαλλιά σου
ποὺ μοιάζουν καταρράχτες μαῦροι
Θέλω νὰ πίνω ἀπ' τὰ φιλιά σου
τ' ἀθάνατο τὸ μαγικὸ νερό.
Νὰ κλάψω, νὰ πονέσω, νὰ χαρῶ
παρηγοριὰν ὁ πόνος μου γιὰ νἄβρῃ
Θέλω στῆς νύχτας μέσα τὰ βαθειὰ σκοτάδια
νὰ χύσω τὴν ψυχή μου στὴ θολὴ ματιά σου.

XXX

Θέλω νὰ μ' εὕρῃ ἡ χαραυγὴ στὴν ἀγκαλιά σου
νεκρὸν ἀπ' τὰ πολλὰ σου βελουδένια χάδια
Θέλω νὰ νοιώσω φρίκη, ἀνατριχίλα, πόνο καὶ λαχτάρα
Θέλω τὴν ὥρα ὅπου ξαγρυπνᾶ
σιμὰ στὸ λίκνο ἡ μάνα
ἢ τὴν αὐγὴ σὰν μακρινὰ
χτυπᾶ τοῦ ὄρθρου ἡ καμπάνα
γονατιστὸς μπροστὰ νὰ τοῦ τὸ πῶ
πὼς ἀγαπῶ
καὶ νἆναι ὁ λόγος μου σὰν προσευχὴ καὶ σὰν κατάρα!

ΓΛ. ΑΛΙΘΕΡΣΗΣ

Στοχασμοὶ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν εἶνε ὄμορφη, δὲν γνωρίζει ἀπὸ τὴν ζωή, παρὰ μόνον ἕνα μέρος της.

◆◆

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε κύριος τῶν αἰσθημάτων του. Εἶνε ὅμως κύριος τῶν πράξεών του.

(Λεγκουβέ)

◆◆

Οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν βάθος ἀντιλήψεως. Κατὰ συνέπειαν δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ εἶνε μεγαλοφυεῖς.

(Κα ντὲ Στάελ)

◆◆

Ὁ ἄνδρας κερδίζει πάντοτε σιωπώντας ἀπέναντι τῆς γυναίκας, γιατὶ ἡ σιωπὴ κάνει τὴν γυναῖκα νὰ ἀγωνιᾷ.

(Β. Οὐγκώ)

◆◆

Ὁ ἔρως μπορεῖ νὰ κάμῃ τὴν γυναῖκα δυὸ πράγματα: ὑπέροχη ἢ γελοία!

(Σοπενάουερ)

◆◆

Ὅταν ἐπιστρέψῃ κανεὶς ἀπὸ κηδείαν αἰσθάνεται θερμοτέραν τὴν φλόγα τῆς ζωῆς μετὰ τὴν ψυχρολουσίαν κάποιας ἀποτυχίας αἰσθάνεται ἰσχυροτέραν τὴν αὐτοπεποίθησιν, καὶ ὅταν τελειώσουν τὰ χρήματα τοῦ ἔρχεται ἡ ὄρεξις τῆς σπατάλης.

(Ι. Π. Στάλλ)

Μίαν ἡμέρα ὁ Κλὰρκ Γκέϊμπλ περιέγραψε σ' ἕναν δημοσιογράφο τὴν ἰδανικὴ γυναῖκα, ὅπως τὴν φανταζόταν... καὶ ἡ περιγραφὴ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὴν Κάρολ Λόμπαρντ. Τώρα οἱ δύο ἠθοποιοί, ποὺ σᾶς τοὺς παρουσιάζομεν ἀνωτέρω ὅπως... θὰ εἶνε μετὰ εἴκοσι χρόνια, ζοῦν μαζί. Στὸ Χόλλυγουντ μάλιστα γίνεται λόγος καὶ περὶ τοῦ γάμου των, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἀποφεύγουν νὰ μιλήσουν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Μήπως ἄραγε ἡ Κάρολ θέλει ἀκόμη νὰ σκεφθῇ τὸ πρᾶγμα; Θὰ διαρκέσῃ ἄραγε ὁ ἔρως των ἀφοῦ ὁ Κλὰρκ ἔχει ἤδη παντρευτῆ δυὸ φορές;

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Συμβουλὲς τῆς διασήμου Γαλλίδος συγγραφέως Κολέττ

Ὑπάρχει μιὰ ἡλικία γιὰ τὴν γυναῖκα, κατὰ τὴν ὁποίαν δημιουργοῦνται ἕνα σωρὸ προβλήματα, ἰδίως ψυχολογικῆς φύσεως.

Εἶνε ἡ ἡλικία κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ γυναῖκα γιὰ πρώτην φορὰν αἰσθάνεται τὸν ἔρωτα καὶ ἀρχίζει νὰ μαντεύει τὰς συνεπείας τοῦ αἰσθήματος αὐτοῦ.

Εἶνε, πρὸ παντός, ἡ ἡλικία τῶν 18 χρονῶν, ὅταν τὰ κορίτσια ἀρχίζουν νὰ καταλαβαίνουν, ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἱκανοποιηθοῦν ὅλα των τὰ ὄνειρα εἶνε ὁ γάμος.

Καί, ὅπως εἶνε φυσικόν, περιμένουν τὴν σχετικὴν πρότασιν ἀπὸ τὸν ἀγαπημένον τους. Περιμένουν, ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ ὁ ἄλλος ἀποφεύγει νὰ κάμῃ λόγον γιὰ τέτοια πράγματα. Καὶ ὅταν ἡ ἀμέσως ἐνδιαφερομένη τοῦ τὸ ὑπενθυμίσῃ, αὐτὸς προσπαθεῖ ν' ἀλλάξῃ κουβέντα.

Οἱ ὑπεκφυγὲς αὐτὲς γίνονται πολλὲς φορὲς αἰτίαι νὰ διακοποῦν ἀπότομα αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο νέων, νὰ ἐξατμισθῇ ἕνα αἴσθημα ποὺ φαινόταν προωρισμένο νὰ τοὺς ἑνώσῃ γιὰ πάντα. Καὶ αὐτὰ ὅλα ἀπὸ παρεξήγησιν, ἀπὸ ἔλλειψιν ἀμοιβαίας κατανοήσεως.

Εἶνε, βέβαια, ἐκτὸς ἀμφιβολίας, ὅτι ὁ γάμος πρέπει νὰ εἶνε ἡ κατακλεὶς κάθε ἐρωτικῆς σχέσεως. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες ἡ λύσις αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ δοθῇ ἀμέσως ἢ δὲν εἶνε ἡ μόνη ἐνδεδειγμένη.

Ὅταν τ' ἀκούσῃ αὐτὸ ἕνα κορίτσι, πρὸ παντός, ὅταν περιμένει μὲ ἀνυπομονησία τὴν ἀποκατάστασί του, γίνεται ἔξω φρενῶν καὶ πιστεύῃ, ὅτι τοῦ ἐπιβάλλεται νὰ διακόψῃ κάθε σχέσιν μὲ τὸν ἀγαπημένον της.

Τὸ λιγώτερο ποὺ μποροῦν νὰ κάμουν εἶνε νὰ διαμαρτυρηθοῦν ὅτι ὁ ἀγαπημένος των δὲν τὶς ἀγαπάει πολὺ καὶ δὲν φέρνεται μὲ τὸ ἀπαιτούμενον τὰκτ ἀπέναντί τους.

Ἀλλὰ δὲν ἔχουν πάντα δίκηο. Ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνδρες ποὺ ἀγαποῦν, ἀλλὰ κατὰ τὸν ἰδικόν των τρόπον. Καὶ δὲν σκέπτονται καθόλου τὸν γάμον, ὄχι ἐπειδὴ τὸν φοβοῦνται ἢ δὲν τὸν θέλουν, ἀλλ' ἁπλῶς τὸν θεωροῦν ἀκόμη πρόωρον. Καὶ ἴσως εἶνε οἱ λογικώτεροι αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τοὺς βιαστικούς, ποὺ μετανοοῦν μετὰ τόσο γρήγορα.

Ὑπάρχει καὶ μιὰ κατηγορία κοριτσιῶν, ποὺ βιάζονται νὰ παντρευτοῦν, εἴτε μὲ τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαποῦν, εἴτε μὲ ὁποιονδήποτε ἄλλον.

Τὰ κορίτσια ὅμως αὐτὰ δὲν δικαιοῦνται νὰ μιλοῦν γιὰ ἀγάπη. Γιατὶ ἂν ἀγαποῦσαν πραγματικὰ θὰ εἶχαν τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένουν. Ἀλλὰ δὲν ἀγαποῦν. Θέλουν ἁπλῶς νὰ παντρευτοῦν, ἀδιάφορο μὲ ποιόν, νομίζοντας ἴσως, ὅτι μιὰ γυναῖκα μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μπορεῖ νὰ νοιώσῃ τὴ ζωή.

Ὑπάρχουν ἄλλα κορίτσια, ποὺ βγαίνουν τακτικὰ μὲ τὸν ἀγαπημένον τους, λένε ὅσα μποροῦν νὰ ποῦν δυὸ ἐρωτευμένοι ὅταν βρεθοῦν μονάχοι, μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἀδιάκριτο αὐτί, ἀλλὰ δὲν ἀναφέρουν τίποτε γιὰ γάμο. Δὲν τὸ σκέφτονται κἂν δὲν ὑποπτεύονται πὼς ὑπάρχει ἢ πρέπει νὰ δημιουργηθῇ τέτοιο ζήτημα.

Αὐτὰ τὰ κορίτσια πρέπει νὰ προσέχουν. Ἡ σχέσις τους εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐπικίνδυνη, ἀπ' αὐτές, ποὺ μποροῦν νὰ ἔχουν ἀπρόοπτες λύσεις, ὄχι βέβαια εὐχάριστες.

Οἱ νέοι, οἱ περισσότεροι νέοι τῆς ἐποχῆς μας, δὲν ἐνδιαφέρονται παρὰ πῶς νὰ συνάψουν μιὰ σχέσι, ἀδιαφοροῦντες γιὰ τὰ ἐπακόλουθα. Τὰ κορίτσια, ἀνύποπτα, πέφτουν στὰ δίχτυα, καὶ ἀφίνουν τὰ πράγματα νὰ πάρουν τὸν δρόμο τους, χωρὶς νὰ σκεφτοῦν τί θὰ γίνῃ κατόπιν.

Οἱ περίπατοι, λοιπόν, στὴ μοναξιὰ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνοι γιὰ τὰ κορίτσια, πρὸ παντός, ὅταν εἶνε πραγματικὰ ἐρωτευμένα καὶ δὲν ἔχουν ἀκόμη ἀντιμετωπίσει σοβαρὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου.

Μπορεῖ ἕνα κορίτσι ν' ἀγαπᾷ μὲ ὅλην τὴν ψυχήν του, ἀλλὰ νὰ συναντᾶται μὲ τὸν ἀγαπημένον της ἐπὶ παρουσίᾳ τρίτου, εἰς ἕνα κέντρον ἢ σὲ φιλικὸ σπίτι, ὄχι ὅμως στὴ μοναξιά, ποὺ εἶνε πάντα κακὸς σύμβουλος σὲ τέτοιες περιστάσεις καὶ ὑποβοηθεῖ σὲ παντὸς εἴδους τρέλλες.

Τέλος, ἔχουμε καὶ τὰ κορίτσια «καλῆς οἰκογενείας», καθὼς λέγονται, μεγαλωμένα μὲ ἐξαιρετικῶς αὐστηρὰν ἀνατροφή, ποὺ τὰ χάνουν κυριολεκτικῶς ὅταν βρεθοῦν μπροστὰ σ' ἕναν ἄντρα.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι τὰ κορίτσια αὐτὰ θὰ βροῦν κάποτε τὸ ταίρι τους, θὰ συμπαθήσουν κάποιον, θὰ γίνουν φίλοι καὶ θὰ καταλήξουν μοιραίως στὴν ἀγάπη καὶ στὸν γάμο.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὅμως, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τρέπωνται εἰς φυγὴν ὅταν βλέπουν ἕνα νέον νὰ τὶς πλησιάζῃ μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον, εἴτε νὰ θυμώνουν ὅταν τοὺς κάνῃ κανεὶς ἕνα κομπλιμέντο, ἀκόμη καὶ ἂν εἶνε κάπως τολμηρό.

Κάποτε, μοιραῖα θὰ παντρευτοῦν. Καὶ εἶνε πολὺ προτιμότερο νὰ γνωρίσουν καλὰ ἐκ τῶν προτέρων τὸν ἄντρα ποὺ πρόκειται νὰ πάρουν, νὰ μάθουν ὅλα τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματά του, παρὰ νὰ πάρουν ἕναν στὰ τυφλά, γιὰ νὰ ζητήσουν ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες διαζύγιο.

ΜΩΡΙΣ ΚΟΛΕΤΤ

ΓΑΛΗΝΗ ΚΑΙ ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΣ ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΥΡΒΗ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

ΒΡΑΔΥ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ...

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΟΛΙΓΟΗΜΕΡΟ ΤΑΞΙΔΙ

(Τοῦ παπᾶ Θεμιστοκλῆ Μαστέλλο, στὰ Τρίκκαλα Κορινθίας)

Ἐμεῖς στὶς πόλεις μὲ τὴ μηχανοποίητη ζωὴ — ὅπως πᾶν νὰ γίνουν μηχανοποίητες οἱ στρατιωτικὲς μονάδες — κοντεύουμε νὰ ξεχάσωμε διάφορες ὠμορφιές.

Τὰ σπίτια — οἱ ἀπαίσιες αὐτὲς πολυόροφες πολυκατοικίες—μᾶς κρύβουν τὸν ὁρίζοντα Ἄλλοτε βλέπαμε μακρυὰ μιὰ κολῶνα, ἕνα κομμάτι βουνό, ἕνα κομμάτι θάλασσα, ἕνα δέντρο. Τώρα δὲν βλέπουμε παρὰ τοίχους μὲ παράθυρα, χωρὶς καμμιὰ ποικιλία, χωρὶς καμμιὰν ὠμορφιά.

Ἡ ἄσφαλτος καὶ τὰ πεζοδρόμια μᾶς ἐστέρησαν τὴ χλόη καὶ τὰ ἀνθάκια. Καὶ τὰ δέντρα ἀκόμη θυσιάζονται στὸν Μολὼχ τῆς ὁμοιομορφίας τοῦ ἄψυχου ρυθμοῦ, τῆς εὐθυγραμμίσεως, καὶ δὲν ἀντικαθίστανται.

Τὸ αὐτοκίνητον ἀφαιρεῖ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὴν εὐχέρειαν τῆς κινήσεως. Τὰ «θερμαντικὰ σώματα», τέλος, σκοτώνουν τὴν χαρὰν τῆς φωτιᾶς.

Ξέρω, θὰ πῆτε, ὅτι οἱ πολυκατοικίες μᾶς προσφέρουν ὅλες τὶς ἀνέσεις, τὶς ὁποῖες δὲν εἶχαν τὰ σπίτια στὰ ὁποῖα καθόμαστε, ὅταν εἴμαστε ἀκόμη παιδιά, καὶ χάρις σ' αὐτὲς τὶς ἀνέσεις ἂς πάῃ περίπατο ἡ θέα καὶ ἡ ποίησις τῶν μακρυνῶν ὁριζόντων. Θὰ μοῦ πῆτε, ὅτι εἶνε πιὸ εὐχάριστο νὰ περπατάῃ κανεὶς στὴ καθαρή, ἔστω καὶ ὑγρή, ἄσφαλτο, παρὰ νὰ ἔρχωνται τὰ πόδια μας εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴ μητέρα γῆ, μὲ τὴ σκόνη της καὶ τὴ λάσπη της — καὶ χάρις σ' αὐτὸ τὸ καλό, ἂς θυσιασθοῦν ἡ χλόη, τὰ ἀνθάκια καὶ τὰ δέντρα. Θὰ μοῦ πῆτε, ὅτι τὸ καλοριφὲρ διατηρεῖ μιὰν ὁμοιόμορφη εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα σὲ ὅλους τοὺς χώρους τοῦ σπιτιοῦ — ἂς εἶνε καὶ κουκλίστικο καὶ χωρὶς φῶς πολλὲς φορὲς — ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα ὥς τὴ σοφίτα καὶ γι' αὐτὴ τὴν ὁμοιόμορφη ἀτμόσφαιρα ἔχουμε γίνει καὶ μαλθακοὶ —βλέπετε, πῶς νὰ ζήσουμε χωρὶς καλοριφέρ;— ἂς θυσιασθῇ ἡ ὠμορφιὰ καὶ ἡ αἰσθητικὴ τῆς φωτιᾶς.

Τὰ ξέρω ὅλα αὐτὰ καὶ ὅμως... Καὶ ὅμως ἡ νοσταλγία αὐτῶν ὅλων τῶν πραγμάτων, ποὺ σκοτώνει ἡ μηχανοποιημένη μας πρόοδος δὲν μπορεῖ νὰ σβύσῃ μέσα στὴν καρδιά μας.

Γι' αὐτὸ μόλις ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέπει, χιλιάδες οἱ ἄνθρωποι ξεχύνονται πρὸς τὰ κράσπεδα τῆς πόλεως γιὰ νὰ βροῦν ὁρίζοντας, γιὰ νὰ ἔρθουν εἰς ἐπαφὴ μὲ τὴν μητέρα γῆ, γιὰ νὰ χαϊδέψουν τὰ μάτια τους τὴ χλόη, τὰ λουλούδια καὶ τὰ δένδρα.

Ὡς πρὸς τὴν φωτιά, ὅσοι μποροῦν τὴν βάζουν, ἂς εἶνε καὶ μόνο γιὰ τὸ αἰσθητικὸ μέρος στὰ σπίτια τους, κοντὰ στο καλοριφέρ, ἄλλοι δὲ πολλοὶ πᾶνε νὰ τὴν βροῦν ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει ἀκόμη στὴ φυσική της παλαιὰ ὡραία ἐκδήλωσι μὲ ὅλη της τὴν πλατειὰ ἀποστολὴ ποὺ εἶνε «νὰ ζεσταίνῃ τὸ σπίτι». Ἔπειτα ἀκούει κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ θεληματικὰ ἢ κατὰ τύχην, ἔζησαν μερικὲς ὧρες στὴν ἀκτῖνα καὶ στὴ λάμψι τῆς ζέστης αὐτῆς, νὰ μιλοῦν γιὰ «τὴν ὡραία περιπέτεια» μέρες πολλὲς σὲ ὅλους τοὺς γνωστούς τους, μὲ ἔξαρσι καὶ θαυμασμό.

Καὶ ἔχουν δίκηο ἀναμφισβητήτως. Τελευταίως ἐζήσαμε τρεῖς ἄνθρωποι μιὰ τέτοια βραδυὰ καὶ ὁμολογῶ ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν ζεστή της ὠμορφιὰ καὶ ψυχικότητα οἱαδήποτε ἄνεσις τῆς μεγάλης πόλεως.

Πηγαίναμε γιὰ τὸ βουνό, μακρυὰ πολὺ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, γιὰ τὸ μεγάλο βουνό, μὲ τὶς ἀτέλειωτες χαράδρες καὶ κορφές του, μὲ τὰ τρεχούμενα νερά του, μὲ τὰ πυκνά του ἔλατα, μὲ τὴν ἀπόλυτη καὶ ἄγρια μοναξιὰ καὶ σιωπή του.

Μερικὰ σπιτάκια σ' ἐρημικὲς πλαγιές, γαλήνια καταφύγια, ποὺ φαίνονται παράδεισοι μονόσεως στοὺς κουρασμένος ἀνθρώπους τῶν πόλεων....

Μᾶς εἶχε προφθάσει ἡ νύχτα, τὴν ὁποίαν ἔκανε σκοτεινότερη μιὰ βαρειὰ συννεφιὰ καὶ ἡ πάχνη τοῦ βουνοῦ, ποὺ εἶχε κατεβῆ χαμηλά.

Ἔβρεχε σχεδὸν ἐχιόνιζε. Στὸ καλντερίμι, στὸ δρόμο τὸ νεοχαραγμένο, στὸ μονοπάτι οἱ ἀρβύλες μας τσαλαβουτοῦσαν στὸ νερὸ καὶ στὴ λάσπη. Ὁ ἀέρας ἐφύσαγε δυνατὰ καὶ τὸ νερὸ τοῦ οὐρανοῦ μᾶς ἐπάγωνε τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια. Κάποια σύστασι εἴχαμε γιὰ κάποιο σπίτι τῆς ἐπάνω συνοικίας πέρα ἀπὸ τὴν ὁποία ἀρχίζει ἡ ἀπόλυτη κυριαρχία τοῦ βουνοῦ. Δὲν ξέραμε ὅμως ποὺ ἦταν τὸ σπίτι.

—Ἐλᾶτε μαζύ μου, μᾶς εἶπε τότε ὁ φίλος, θὰ πᾶμε στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ. Θὰ ἰδῆτε τί λεβέντης ἄνθρωπος εἶνε!

Ὁ σύντροφος στὸ νυκτερινό μας δρόμο δὲν εἶχε ἄδικο. Ὅταν ἀνεβήκαμε τὶς σκάλες, ἀφοῦ πρῶτο περάσαμε ἀπὸ ἕνα γλυστερὸ μονοπάτι — καὶ πατήσαμε τὸ πόδι μας στὸ ξύλο τοῦ μεγάλου μπαλκονιοῦ — τῆς βεράντας θὰ ποῦν σήμερα οἱ ἐπισκέπται τοῦ χωριοῦ — ἡ πόρτα ἄνοιξε μὲ μιᾶς καὶ μέσα στὸ σκοτάδι μιὰ βαρειά, καλὰ τονισμένη φωνὴ μᾶς ὑπεδέχθη.

—Ἐσύ! εἶπε τοῦ συντρόφου μας, ἐσύ!

—Δὲν εἶμαι μόνος!

—Καὶ τί πειράζει; Ὅσοι κι' ἂν εἶσθε, περᾶστε μέσα!

Ἡ πρώτη πόρτα που ἄνοιγε πίσω στο χαγιάτι ἦταν ἀνοικτή. Φιλόξενη ἄνοιξε μέσα ἡ δεύτερη κι' ἔπειτα ἡ τρίτη τοῦ «χειμωνιάτικου» ποὺ στὸ βάθος του ἔλαμπε ἡ φλόγα καὶ ἡ θράκα τοῦ τζακιοῦ.

—Περᾶστε!

Ὁ παπᾶς καὶ ἀμέσως μετά, μαζύ του, ἡ παπαδιά, μᾶς ἐδέχθησαν γελαστοὶ καὶ εὐπροσήγοροι σὰν παληοὺς φίλους.

—Βγᾶλτε τὰ βρεγμένα καὶ καθῆστε νὰ ζεσταθῆτε!

Ἦρθε τὸ κρασί, ἕνα κοκκινέλι ἐλαφρὰ ἐλαφρότατα ρετσινωμένο, ποὺ ἦταν σὰν σαμπάνια, καὶ ἦρθε τὸ ψωμὶ τὸ σταρένιο.

Ἐκαθήσαμε. Γύρω στὴ φωτιά, κοντὰ στοὺς τοίχους, κάτω ἀπὸ σεντόνια καὶ κουβέρτες ἐπρόβαλαν ροδοκόκκινα μάγουλα καὶ μαλλάκια ξανθά. Πόσα;

Ἐμετρούσαμε τὰ κεφαλάκια, καθὼς τὰ ἀνακαλύπταμε, ζεστὰ σκεπασμένα στὸν ἥσυχο ὕπνο τους. Ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε!

Τὸ τζάκι, στὸ ὁποῖο ἔκαιγαν μεγάλα κούτσουρα μὲ μιὰν ἥσυχη καλὴ φλόγα, σὰν νὰ ἤξεραν πῶς ἐκπληροῦσαν μιὰ ἱερὴ ἀποστολὴ καὶ ἕνα ὡραῖο καθῆκον, ἐσκόρπιζε τὴ λάμψι του καὶ τὴ ζέστη του σὲ ὅλο τὸ δωμάτιο. Τί κι' ἂν ἔξω στὸ σκοτάδι ἔβρεχε, ἐφυσοῦσε, ἐχιόνιζε; Τὰ παιδάκια μέσα, ἀληθινὰ ἀγγελούδια, ἐκοιμῶντουσαν ἥσυχα κάτω ἀπὸ τὴν πέτρινη στέγη τοῦ γεροῦ χωριάτικου σπιτιοῦ, τυλιγμένα μέσα στὶς κουβέρτες καὶ στὴ ζωντανὴ χαϊδευτικὴ ζέστη ποὺ σκόρπιζαν οἱ φλόγες καὶ οἱ θράκες τοῦ τζακιοῦ.

Καθισμένοι κοντὰ στὴν ὡραία καὶ φιλικὴ αὐτὴ λάμψι, οἱ μεγάλοι κουβεντιάζαμε καὶ ἄγνωστοι πρὶν λίγη ὥρα ἀκόμη, εἴχαμε γίνει φίλοι.

Ὅταν ἐφθάσαμε δὲν ἦταν ἀκόμη πολὺ ἀργά—νυκτώνει γρήγορα τώρα ἀκόμη καὶ πιὸ γρήγορα ἐκεῖ ἀπάνω — καὶ κόντευε μεσάνυχτα ποὺ εἴμαστε ἀκόμη ὅλοι καλὰ ξύπνιοι μέσα στὴ γοητεία τῆς χειμωνιάτικης αὐτῆς, ἀπρόοπτης βεγγέρας, στὴν ὁποία, ἀργὰ λιγάκι, χορτασμένα ἀπὸ ὕπνο, εἶχαν προστεθῆ δύο ἀπὸ τὰ ἀγγελούδια τοῦ παπᾶ, ποὺ ἔβαλαν τὴν χάρι τους στὴν ὠμορφιὰ καὶ στὴ συγκέντρωσι τῆς ὥρας.

Συγκέντρωσι ἀληθινή, γιατὶ εἴχαμε παύσει νὰ μιλᾶμε — μόνο οἱ φωνοῦλες τῶν μικρῶν κάτι ἔλεγαν κάθε τόσο — καὶ χαιρόμαστε, μὲ τὸ λιγοστὸ φῶς μιᾶς λάμπας, τὴ φωτιά, τὴ ζωντανὴ φωτιὰ ποὺ ἔκαιγε στὸ τζάκι.

Ξαναζήσαμε ἐκεῖ ἕνα κομμάτι ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος: μὲ τὴν ἐγκάρδια φιλοξενία τοῦ καλοῦ καὶ ἄξιου παπᾶ ποὺ ζῇ στὸ ψηλὸ χωριὸ μὲ τὴ μητέρα του—ὀγδόντα πέντε χρονῶν— τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ ὀκτώ του παιδιὰ—τὰ δύο μεγαλύτερα καὶ τὸ μικρότερο ἔλειπαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ—νοιώσαμε τὴν ἀσφάλεια ποὺ ἐπὶ αἰῶνες, χωρὶς ὅλες τὶς ἀνέσεις καὶ τὶς τελειοποιήσεις μας, ἐνοιώσαν γενεὲς γενεῶν κάτω ἀπὸ τὶς στέγες τῶν σπιτιῶν τους, ἐνῷ ἔξω ἡ νύχτα φυσομανοῦσε γύρω ἀπὸ τὴ φλόγα καὶ τὴ θράκα τοῦ τζακιοῦ.

Γέμισε τὶς καρδιὲς το ἴδιο συναίσθημα, ποὺ χαροποιεῖ τὰ στήθια χιλιάδων ἀνθρώπων ἀκόμη σήμερα, στὰ βουνὰ στὰ λαγκάδια καὶ στοὺς κάμπους μακρυὰ ἀπὸ τὶς πολιτεῖες, ἀπὸ τὰ φῶτα καὶ τοὺς θορύβους τους.

Ὄχι, τὸ τζάκι δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ κανένα «θερμαντικὸ» σῶμα ὅσο τέλειο κι' ἂν εἶνε, καμμιὰ ἠλεκτρικὴ θερμάστρα καὶ οὔτε ἡ καλὴ παληά μας σόμπα ποὺ μουρμουρίζει καὶ τραγουδάει ἐνῷ καίει τα ξύλα της ἢ τὰ κάρβουνά της.

Τὸ τζάκι ποὺ τὴν φωτιά του κανεὶς τὴν αἰσθάνεται, τὴν ἀκούει καὶ τὴ βλέπει, εἶνε πολὺ περισσότερο ὅταν γύρω του χτυπᾶνε εὐγενικὲς καρδιὲς—τὸ παληὸ σύμβολο τοῦ σπιτιοῦ, ἡ πυρά, ἡ ἑστία ποὺ γύρω της ἔζησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν οἱ οἰκογένειες καὶ ἐμεγάλωσε ἡ ἀνθρωπότης.

Ρ. ΚΡΑΟΥΣ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΜΥΓΕΣ ΕΥΓΝΩΜΟΝΟΥΝ...

Μία περίεργη κινέζικη νουβέλλα

Πρὶν ἀπὸ χίλια καὶ περισσότερα χρόνια, ζοῦσε μακρυὰ στὴν Ἀνατολὴ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τὸν λέγανε Τόε Φόε. Ἦταν ἔμπορος. Εἶχε ἕνα μικρὸ μαγαζὶ ὅπου πουλοῦσε λεμονάδα πορτοκαλλάδα καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα. Ἦταν καὶ φιλόσοφος. Ἡ φιλοσοφία του συνίστατο εἰς τὸ νὰ μὴ κάνῃ κακὸ σὲ κανένα καὶ νὰ εἶνε πάντοτε ἕτοιμος νὰ βοηθήσῃ ὅσον μποροῦσε. Καὶ πράγματι, ἦταν γνωστὸς σὲ ὅλη τὴν περιοχή, γιὰ τὴν καλωσύνη του καὶ ὅλοι ἔλεγαν ὅτι ὁ Τόε Φόε δὲν μπορεῖ νὰ βλάψῃ οὔτε μῦιγα!! Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὄχι μόνον δὲν μποροῦσε νὰ βλάψῃ μυῖγα, ἀλλ' ὅτι, ὅταν καμμιὰ ἔπεφτε μέσα στὴ λεμονάδα, ὁ Τόε Φόε τὴν ἔβγαζε μ' ἕνα μικρὸ καλάμι, τὴν ἔβαζε στὸν ἥλιο καὶ τῆς ἔλεγε:— Ἄλλη φορὰ νὰ εἶσαι πιὸ προσεκτική!

Ὁ Τόε Φόε ἔκανε ἐν τούτοις καλὲς δουλειές. Πωλοῦσε καλὰ ἐμπορεύματα, ἦταν φθηνὸς καὶ πάντα τόσο εὐγενικὸς ποὺ ἡ πελατεία του γινόταν ὅλο ἕνα καὶ περισσότερη. Ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια εἶχε ἕνα κατάστημα πρώτης κατηγορίας καὶ συγκαταλέγονταν μεταξὺ τῶν πλουσίων τῆς ἐπαρχίας.

Καὶ ὅμως! Ὅποιος πλουτίζει δημιουργεῖ ἐχθρούς. Εἰς ὄχι μεγάλη ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ Τόε Φόε, ἔμενε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ λεγότανε Κοερόντε. Ἀπὸ ζήλεια ἐναντίον τοῦ Τόε Φόε εἶχε ὁρκισθῆ ὅτι θὰ τὸν κατέστρεφε. Εἶχε ἕνα μικρὸ μπουκάλι δηλητήριο. Μιὰ μέρα ποὺ παρετήρησε πὼς κανεὶς δὲν ἦτανε στὸ κατάστημα τοῦ Τόε Φόε, σύρθηκε μέσα καὶ ἔχυσε δηλητήριο σὲ μιὰ μεγάλη φιάλη λεμονάδα. Οἱ συνέπειες δὲν ἄργησαν νὰ φανοῦν. Πελᾶται που ἦρθαν νὰ δροσισθοῦν τὸ μεσημέρι, δὲν ἄργησαν νὰ πέσουν βαρειά, ἀφοῦ ἤπιαν ἀπὸ τὴν δηλητηριασμένη λεμονάδα. Ἡ ἀστυνομία δὲν ἄργησε νὰ εἰδοποιηθῇ. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ νόμου ἔψαξαν παντοῦ καὶ βρῆκαν ὅτι ἡ λεμονάδα ποὺ ἔμενε στὸ μεγάλο μπουκάλι ἦταν δηλητηριασμένη. Ὁ Τόε Φόε κατηγορήθηκε γιὰ ἀνθρωποκτονία καὶ καταδικάσθηκε μάλιστα εἰς θάνατον.

Τότε συνέβηκε κάτι παράξενο. Ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε δώσει διαταγὴ νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις στὴν κεντρικὴ πλατεῖα, στὴν πλατεῖα τῆς ἀγορᾶς. Ὅταν ὅμως ὁ δήμιος σήκωσε τὸ σπαθί του γιὰ νὰ πάρῃ τὸ κεφάλι τοῦ ἀθώου Τόε Φόε, χιλιάδες μυῖγες ἐγέμισαν τὸν ἀέρα στὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ κατόπιν σὲ ὅλη τὴν πλατεῖα σὲ τέτοιο βαθμὸ ποὺ σκοτείνιασε τὸν ἥλιο. Ὅλος ὁ κόσμος ἐθεώρησε ὅτι ἦταν κάποιο ἰδιαίτερο σημεῖο καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἔδωσε διαταγὴ νὰ ἀναβάλουν τὴν ἐκτέλεσι γιὰ αὔριο.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἔκανε γνωστὸ ὅτι τὴν ἄλλη μέρα θὰ παρευρισκότανε ὁ ἴδιος στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως. Οἱ μυῖγες δὲν ἐφοβήθηκαν ὅμως τὸν αὐτοκράτορα καὶ ὅταν ὁ δήμιος ἔσκυψε νὰ πάρῃ τὸ μεγάλο κοφτερὸ σπαθί του, πυκνὰ σμήνη ἦρθαν ἀπὸ παντοῦ καὶ ἐγέμισαν καὶ σκοτείνιασαν τὸν ἀέρα εἰς μεγάλην ἀκτῖνα, γύρω ἀπὸ τὸν γονατισμένο κατὰ γῆς Τόε Φόε.

Κατ' αὐτοκρατορικὴν διαταγὴν ἡ ὑπόθεσις ἐξετάσθηκε πάλιν μὲ προσοχὴ καὶ τότε ἦρθε ἡ ἀλήθεια στὸ φῶς: Ὁ Τόε Φόε ἦταν ἀθῶος καὶ ἔνοχος ὁ Κοερόντα, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ καταστρέψῃ τὸν Τόε Φόε.

Ὁ Κοερόντα ἐκλείσθηκε σὲ ἕνα μικρὸ νησὶ στὸ μεγάλο ποταμὸν Γιάνκ—Τσὲ μὲ αὐστηροὺς φρουροὺς ποὺ τὸν ἐφύλαγαν καὶ ὁ ἀθῶος Τόε Φόε ἀφέθηκε ἀμέσως ἐλεύθερος.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ χρόνια ὁ Τόε Φόε ἔλεγε τὴν ἱστορία του στὰ παιδιά του καὶ στὰ ἐγγόνια του τὰ ἐβεβαίωνε ὅτι «χρεωστοῦσε τὴν σωτηρία του στὶς μυῖγες».

«Εἶμαι ἀπολύτως πεπεισμένος ἔλεγε, ὅτι οἱ μυῖγες, ποὺ εἶχε σώσῃ πολλὲς ἀπ' αὐτὲς πρωτήτερα ἠθέλησαν νὰ μοῦ δείξουν ἔτσι τὴν εὐγνωμοσύνην τους».

ΟΙ ΑΕΤΟΙ ΑΡΠΑΖΟΥΝ ΠΑΙΔΙΑ...

ΟΤΑΝ ΤΑ ΑΙΜΟΔΙΨΗ ΟΡΝΕΑ ΕΠΙΤΙΘΕΝΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κυκλοφοροῦν εἰδήσεις περὶ ἀπαγωγῆς παιδιῶν ἀπὸ ἀετοὺς εἰς τὰ ὀρεινὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Συμβαίνουν πράγματι τέτοιες ἀπαγωγές;

Οἱ εἰδικοὶ δὲν θέλουν νὰ τὸ παραδεχθοῦν ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως. Πρὸ ὀλίγου τ.χ. οἱ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν ὅτι ἕνας θαλάσσιος ἀετὸς ἀπήγαγε ἕνα παιδάκι βάρους 18 κιλῶν, εἰς τὴν Νορβηγίαν. Ἡ εἴδησις προσθέτει ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ παρέστησαν εἰς τὴν ἀπαγωγὴν εἶδαν τὸν ἀετόν, μὲ τὸ παιδὶ στὰ νύχια νὰ ὑψώνεται στὸν ἀέρα μὲ κάποιο κόπο εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν καὶ στὸ τέλος τὸ εἶδαν ποὺ ἐσταμάτησε εἰς τὴν προεξοχὴν ἑνὸς βράχου ὅπου ἐναπόθεσε τὸ παιδάκι ἐπάνω στὸ χορτάρι. Τρομαγμένος φαίνεται ἀπὸ τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ τὶς φωνές, ὁ ἀετὸς ἔφυγε χωρὶς καθόλου νἀπειράξῃ τὸ παιδί.

Οἱ εἰδικοί, οἱ ἐπιστημονικῶς ἐξετάζοντες τὸ ζήτημα ἀμφισβητοῦν ὅτι εἶνε δυνατὸν ἕνας θαλάσσιος ἀετὸς νὰ σηκώσῃ στὸν ἀέρα ἕνα παιδὶ καὶ μάλιστα δέκα ὀκτὼ χιλιογράμμων.

— Ἕνας θαλάσσιος ἀετός, λέγουν, ζυγίζει ἓξ ἕως ὀκτὼ χιλιόγραμμα. Πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν λοιπὸν νὰ σηκώσῃ ἕνα παιδὶ τρεῖς φορὲς βαρύτερο ἀπὸ αὐτόν; Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε κανεὶς εἰδικὸς γιὰ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀδύνατον.

Ἡ ἀμφισβήτησις αὐτὴ ὅμως δὲν — λύει ἀρνητικῶς τὸ ζήτημα. Πρῶτον διότι ὅλα τὰ παιδιὰ δὲν ζυγίζουν δέκα ὀκτὼ χιλιόγραμμα καὶ δεύτερον, διότι, ὁ θαλάσσιος ἀετὸς εἶνε τολμηρότατος καὶ δὲν ξέρει κανεὶς τί δυνάμεις μπορεῖ νὲ ἀναπτύξῃ ὅταν εἶνε πεινασμένος καὶ βρῇ κατάλληλη λεία ποὺ νὰ τοῦ κεντήσῃ τὴν ὄρεξι.

Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ λεχθῇ καὶ γιὰ τὸν «Βασιλέα τῶν ὀρέων» τὸν ἀετὸ ποὺ κτίζει τὴ φωληά του στὶς ὑψηλότερες κορυφὲς καὶ στὰ πιὸ ἀπόκρημνα τοιχώματα τῶν ἀπάτητων βουνῶν, στὶς σπηλιὲς τῶν μεγάλων βράχων. Καὶ αὐτὸς ἔχει ἀρκετὴν δύναμιν, ὅπως ὁ θαλάσσιος ἀετός, γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ στὶς ὑψηλὲς περιοχὲς τῶν ὀρέων ἐναντίον τῶν ἀγριοκάτσικων καὶ τῶν αἰγάγρων, ποὺ ζοῦν ἐλεύθεροι ἐκεῖ ἀπάνω μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον. Εἶνε γνωστὸν ὅτι, ἂν ὄχι πάντοτε, ἐν ἀνάγκῃ τρέφεται ἀπὸ κατσικάκια τὰ ὁποῖα ἁρπάζει εἴτε κρυφὰ ἀπὸ τὴ μητέρα τους, εἴτε ἔπειτα ἀπὸ σθεναρὰ πάλη, διότι ἡ αἴγαγρος καὶ ἡ ἄγρια κατσίκα ὑπερασπίζονται, χωρὶς κανένα φόβο καὶ μὲ ἀφάνταστη μανία. Βεβαίως ἐφ' ὅσον τὰ ὄρνεα αὐτὰ ἔχουν τὴν δύναμι νὰ σηκώσουν κατσικάκια, μποροῦν νὰ ἀπανάγουν καὶ μικρὰ παιδιὰ τοῦ αὐτοῦ βάρους. Οἱ εἰδικοὶ τῶν πόλεων ἐν τούτοις διατείνονται ὅτι «δὲν ὑπάρχουν παδιά» εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖνα, ὅπου συχνάζουν οἱ ἀετοί.

Καὶ αὐτὴ ὅμως ἡ ἀντίληψις ὅπως καὶ ἡ ἄλλη, δὲν εἶνε ἀπολύτως πειστική. Κάθε φορὰ πού, εἴτε ἀπὸ τὰς Ἄλπεις, εἴτε ἀπὸ τὰ Πυρηναῖα, εἴτε ἀπὸ τὶς ὑψηλὲς περιοχὲς τῆς Βαλκανικῆς χερσονήσου ἢ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἢ καὶ ἀκόμη ἀπὸ τὰ βουνὰ τῶν βορείων χωρῶν τῆς Εὐρώπης ἀγγέλλεται ἡ ἀπαγωγὴ μικροῦ παιδιοῦ ἀπὸ ἀετό, ἡ ἀπαγωγὴ αὐτὴ συμβαίνει εἴτε διότι ὁ ἀετός, εἰς ἀναζήτησιν λείας, κατέβηκε χαμηλά, στὶς ὀρεινὲς κοιλάδες ὅπου κατοικοῦν ἄνθρωποι μὲ μικρὰ παιδάκια ἀνέβηκαν ψηλὰ ἐπάνω στὰ κορφοβούνια καὶ ἄφησαν, γιὰ νὰ κυνηγήσουν ἢ γιὰ νὰ μαζέψουν χόρτα ἢ ξύλα, ἕνα μικρὸ παιδάκι ἀπροστάτευτο καὶ μοναχό. Δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι εἶνε ἀπολύτως ἀπίθανο, εἰς τοιαύτην περίπτωσιν νὰ κατέβηκε ἀπὸ ψηλὰ ἕνας ἀετὸς ἐξαιρετικῆς δυνάμεως καὶ νὰ ἅρπαξε τὸ ἀπροστάτευτο παιδάκι, ἀφοῦ χωρὶς δυσκολία, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πάλη μὲ τὴ μητέρα, μπορεῖ νὰ ἁρπάξῃ μικρὰ κατσικάκια.

Ἀνεξαρτήτως τοῦ τί λένε οἱ εἰδικοὶ τῶν πόλεων οἱ ἄνθρωποι τῶν βουνῶν ὑποστηρίζουν ἀπολύτως τὴν δυνατότητα τῆς ἁρπαγῆς παιδιῶν ἀπὸ ἀετοὺς καὶ ἀναφέρουν διάφορα σχετικὰ παραδείγματα. Μεταξὺ αὐτῶν, ἄλλως τε ὑπάρχει ἕνα ἡμιεπίσημο ἂς ποῦμε ποὺ μᾶς ἀνηγγέλθη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀπὸ τὴν Ἑλβετίαν:

Ἕνας χωρικὸς εἶχε ἀνεβῇ μαζὺ μὲ τὸ μικρὸ παιδάκι του στὸ βουνὸ γιὰ ξύλα καὶ τὸ ἐκάθισε κοντὰ σ' ἕνα ρυάκι, ἐνῷ ἀπομακρύνθηκε γιὰ νὰ κάνῃ τὸ δεμάτι. Μὲ μιᾶς ἄκουσε φωνὲς τοῦ παιδιοῦ καὶ καθὼς ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ, εἶδε ἕναν ἀετὸ ποὺ τὸ ἐσήκωνε στὸν ἀέρα. Εἰδοποίησε ἀμέσως τὶς ἀρχὲς τοῦ χωριοῦ καὶ ἀπὸ κεῖ ἐτηλεγράφησαν στὴν πλησιέστερη πόλι καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγαν ἀπὸ τὸ χωριὸ ὁμάδες χωρικῶν καὶ ἀπὸ τὴν πόλι στρατιῶται τῶν ὀρειβατικῶν σωμάτων γὰ νὰ ἐρευνήσουν τὸ βουνό. Ἡ κυβέρνησις ἔστειλε κι' ἀεροπλάνα ἀκόμη γύρω στοὺς ψηλοὺς βράχους. Οἱ ἔρευνες ἔμειναν ὅμως ὅλες χωρὶς ἀποτέλεσμα. Μόνον μετὰ τρία χρόνια ἕνας κυνηγὸς διέκρινε ἀπὸ ἕνα ψηλὸ βράχο, στὴ σπηλιὰ ἑνὸς ἄλλου βράχου ἀπέναντι, ἕνα μικρὸ παιδί. Τὴν ἄλλη μέρα κατέβηκαν μὲ σχοινιὰ δύο ἄνθρωποι ὥς τὴ σπηλιὰ ἐκείνη, ἀφοῦ ἐβεβαιώθηκαν πρῶτα ὅτι οἱ ἀετοὶ εἶχαν ἀπομακρυνθῆ καὶ πῆραν τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ἁρπάξει τρία χρόνια πρότερον ὁ ἀετός.

Οἱ εἰδικοὶ μὲ τὰ ἐπιστημονικά τους ἐπιχειρήματα ἔχουν πολλὲς φορὲς δίκαιο, ἀλλ' ὄχι πάντοτε.

ΤΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

ΑΓΩΝΙΩΔΕΙΣ ΕΠΙΚΛΗΣΕΙΣ ΝΑΥΑΓΩΝ ΚΛΕΙΣΜΕΝΕΣ ΜΕΣΑ... ΣΕ ΜΠΟΤΙΛΙΕΣ

Ἀπὸ τα πολὺ παλαιὰ χρόνια, οἱ ναυτικοὶ—καὶ οἱ ναυαγοί —ἐσκέφθησαν νὰ βροῦν κάποιον τρόπον ἐπικοινωνίας μὲ τὸν ἄλλον κόσμον. Οἱ πρῶτοι, ὅταν μετέφεραν τὰ ἀργοκίνητα ἱστιοφόρα, τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ὑδάτων, μακρυὰ ἀπὸ τὸν τόπο τους, οἱ δεύτεροι ὅταν ἡ κακὴ μοῖρα τοὺς ἔρριχνε σὲ κάποιαν ἔρημη ἀκτή. Ἔπρεπε τὸ κομμάτι χαρτί, πάνω στὸ ὁποῖο ἔγραφαν τὶς λίγες λέξεις ποὺ πολλὲς φορὲς μόλις πρόφθαιναν νὰ χαράξουν, νὰ μὴν ἔλθῃ, φυσικά εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν θάλασσα διότι θὰ κατεστρέφετο ἀμέσως. Ὡς προχειρότερο μέσον προστασίας τοῦ ταχυδρομείου τῶν ὠκεανῶν ἐκρίθη τὸ ἁπλὸ μπουκάλι. Τὸ μέσον αὐτὸ μεταφορᾶς τῶν ἐπιστολῶν παρουσίαζε βεβαίως δύο κακά. Δὲν εἶχε κινητῆρα καὶ ἦτο εὔθραυστον. Ὅμως παρέμενε τὸ προχειρότερον καὶ τὸ καλλίτερον. Ὑπάρχουν δὲ μερικὰ περίεργα παραδείγματα μεταβιβάσεως τοῦ ταχυδρομείου τῶν ὠκεανῶν, μὲ τὸ πατροπαράδοτο αὐτὸ μέσον.

◆◆

Πρό τινων ἐτῶν Κινέζοι πειραταὶ κατέλαβον ἐξ ἐφόδου στὸν θρυλικὸ μεγάλο ποταμὸ τῆς Κίνας στὸν Γιάνκ—Τσὲ ἕνα κινέζικο ἐπιβατικὸν ἀτμόπλοιον. Οἱ πειραταὶ ἄρχισαν νὰ λεηλατοῦν τὸ πλοῖο καὶ ν' ἀφαιροῦν ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας ὅ,τι πολύτιμο εἶχαν μαζί τους. Ταυτοχρόνως ἑτοιμάζοντο νὰ πάρουν ὡς ὁμήρους μαζί τους τοὺς πλουσιώτερους ἐκ τῶν ἐπιβατῶν γιὰ νὰ ζητήσουν κατόπιν μεγάλα λίτρα. Ἕνας ἔξυπνος ναύτης κατώρθωσε ἐν τούτοις νὰ ρίξῃ στὸ νερὸ ἕνα μπουκάλι μὲ μίαν ἐπείγουσαν κλῆσιν βοηθείας. Ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὧρες ἕνα μικρὸ κινέζικο πολεμικὸν ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ περιπολοῦν στὸ μεγάλο ποτάμι ἐμάζεψε τὸ μπουκάλι.

Ἀμέσως ἐτέθη εἰς καταδίωξιν τῶν πειρατῶν, τῶν ὁποίων δὲν ἄργησε νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ πλοιάρια Κατὰ τὴν μάχην ποὺ ἐπηκολούθησε ἐβύθισε μὲ τὰ κανόνια του τὰ ἐλαφρὰ πλοιάρια καὶ συνέλαβε αἰχμαλώτους ὅλους τοὺς πειρατάς.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ περίπτωσις αὐτὴ εἶνε ἀπὸ τὶς σπάνιες, στὶς ὁποῖες τὸ ταχυδρομεῖον τῶν θαλασσῶν ἔφθασε τόσο γρήγορα εἰς τὸν προορισμόν του. Ἐν γένει, οἱ ταχυδρομικὲς φιάλες δὲν ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμα αὐτό. Συνήθως δὲν φθάνουν σὲ ἀνθρώπινα χέρια παρὰ ἔπειτα ἀπὸ πολὺν καιρὸν καὶ αἱ ἐπικλήσεις των ἔχουν χάσει πλέον τὴν ἐπικαιρότητά τους. Ἕνα τέτοιο μπουκάλι εὑρέθηκε εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰρλανδίας 62 ὁλόκληρα χρόνια ἔπειτα ποὺ τὸ ἔρριξε στὴν θάλασσα ἕνα ἀμερικανικὸ ἀτμόπλοιο ποὺ εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ φοβερὴ τρικυμία στὶς ἀκτὲς τῆς Νέας Γῆς τῷ 1837. Τὸ πλοῖον βυθίζεται, ἔγραφε ὁ πλοίαρχος. Τὰ κύματα ἔχουν ἤδη ἁρπάξει 25 ἀνθρώπους. Κατεβαίνω μὲ ἑπτὰ ἄνδρες στὴ μόνη βάρκα ποὺ δὲν ἅρπαξε ἡ θάλασσα. Πρὸς ἀνατολὰς φαίνεται κάποιο νησί. Ἐλᾶτε νὰ μᾶς σώσετε!

Τὸ ἀπελπισμένο αὐτὸ μήνυμα εὑρέθηκε τῷ 1899. Τί εἶχαν γίνει ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ναυαγοί; Οἱ ἔρευνες δὲν ἔφεραν πιὰ κανένα ἀποτέλεσμα.

Τὸ ἀγγλικὸν ναυαρχεῖον φυλάει εἰς τὸ Μουσεῖον του ἕνα κιτρινιασμένο κομμάτι χαρτὶ ποὺ εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα ποὺ ἀπέμεινε ἀπὸ κάποιο ἀνεξιχνίαστο δρᾶμα τῶν θαλασσῶν. Τὸ ἀγγλικὸ ἀτμόπλοιο «Κάλερ Ὄου» ἀνεχώρησε τῷ 1891 ἀπὸ τὸν λιμένα τοῦ Χοὺλ διὰ τὸ Γκρίμσμπκ—Ρόατς. Δὲν ἔφθασε ποτὲ εἰς τὸν προορισμόν του. Μετὰ δύο χρόνια εὑρέθηκε στὶς ἀκτὲς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἕνα μπουκάλι στὸ ὁποῖον ἦταν κλεισμένο μέσα τὸ φύλλο τὸ χαρτὶ ποὺ εἶνε σήμερα φυλαγμένο στὸ ἀγγλικὸν Ναυαρχεῖον. Ἐπάνω ἦσαν γραμμένες μὲ μολύβι αὐτὲς οἱ λέξεις:— Ὅποιος τὸ βρῇ αὐτό, ἂς μάθῃ ὅτι τὸ «Κάλερ Ὄου» ἐκτυπήθηκε ἀπὸ ἕνα ἄγνωστο ἀτμόπλοιο μέσ' τὴν νύχτα καὶ βυθίζεται. Ὁ Θεὸς ἂς παρηγορήσῃ τὴ μητέρα μου. Δάβσον.—Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ γράψω ἄλλα. Χανόμαστε».

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΔΙΑΤΑΓΩΝ

Ὁ Ἄγγλος συνταγματάρχης Λώφτον, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ του ἔδωσε κάποτε γεῦμα. Μόλις συνεκεντρώθησαν οἱ συνδαιτημόνες εἶπε εὐθυμότατος:

—Κύριοι, σᾶς παρακαλῶ, νὰ ἐπιπέσετε ἄνευ οἴκτου κατὰ τῶν ἐχθρῶν σας, ὑπονοῶν τὰ ὑπάρχοντα ἄφθονα ἐπὶ τῆς τραπέζης φαγητά, κρασιά, φροῦτα καὶ γλυκίσματα.

Μόλις τελείωσε τὸ γεῦμα βλέπει ἕνα ὑπαξιωματικὸ ποὺ φεύγοντας κρατοῦσε δυὸ μπουκάλες κρασί.

—Τί κάνεις αὐτοῦ;

—Ὑπακούω στὶς διαταγές σας, συνταγματάρχα μου. Ὅταν δὲν μποροῦμε νὰ σκοτώσωμε τὸν ἐχθρό, τὸν αἰχμαλωτίζουμε....

◆◆

Οἱ ταχυδρομικὲς μπουκάλες τῶν ὠκεανῶν ἐχρησιμοποιήθησαν κατ' ἐπανάληψιν καὶ εἰς τὰς ἀρκτικὰς ἀποστολάς. Ἕνα πρόσφατο παράδειγμα εἶνε αὐτό: Ἀρκετὸν καιρὸ μετὰ τὴν διάσωσιν τοῦ πληρώματος τοῦ πηδαλιουχουμένου «Ἰτάλια» εἰς τοὺς πάγους τοῦ Βορείου Πόλου, ἕνας βαρκάρης ἐψάρεψε στὶς ἀκτὲς τῆς Σουηδίας ἕνα μπουκάλι τοῦ πλοιάρχου Νόμπιλε. Ὅσα περιεῖχε ἦρθαν εἰς ἐπικύρωσι τῶν καταθέσεων τοῦ ἀτυχήσαντος αὐτοῦ ναυτικοῦ καὶ ἐχρησίμευσαν νὰ δικαιολογήσουν κατὰ πολὺ τὴν στάσιν του.

Ἡ τύχη τοῦ γερμανικοῦ Ζέπελιν «Λ. 19», ποὺ ἐχάθηκε κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον, ἐγνώσθη ἐπίσης μὲ τὸ ταχυδρομεῖον τῶν θαλασσῶν. Εἰς τὰ 2 Φεβρουαρίου τὸ «Λ. 19» ποὺ εἶχε ξεκινήσει γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Λονδίνου, ἔπεσε εἰς τὴν Βόρειον θάλασσαν. Τὸ πλήρωμα ἔγραφε γράμματα στοὺς δικούς του καὶ ὅλα μαζὶ τὰ ἔβαλαν σ' ἕνα μπουκάλι μὲ τὴν ἀναφορὰ τοῦ πλοιάρχου Λέβε.

Ἕνας ψαρᾶς ηὗρε τὸ μπουκάλι ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς μῆνες.

Σ' ἕνα γράμμα ἕνας ναύτης ἔγραφε:— Ζοῦμε ἀκόμα ὅλοι, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε τίποτε οὔτε νὰ φᾶμε οὔτε νὰ πιοῦμε. Τὸ πρωῒ πέρασε κοντά μας ἕνα ἀγγλικὸ βαπόρι τὸ «Κίγκ Στέφεν», ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ μᾶς σώσῃ. Τώρα πιὰ εἴμαστε χαμένοι. Ἐνύκτωσε καὶ ἡ φουρτούνα δυναμώνει. Εἰς τὰς 11 τὸ βράδυ, ἀναφέρει ὁ πλοίαρχος ἐκάναμε μιὰ τελευταία προσευχὴ ἐπάνω στὸ κατάστρωμα, ἐνῷ τὰ κύματα, ἄρχισαν πιὰ νὰ μᾶς καλύπτουν καὶ ἔρριξα τὸ μπουκάλι.

◆◆

Τὰ μπουκάλια τῶν θαλασσῶν ἔχουν καὶ ἐπιστημονικὴν ἀξίαν. Ὅλα τὰ ναυαρχεῖα τοῦ κόσμου ρίχνουν εἰς τὴν θάλασσαν μπουκάλια ἐφωδιασμένα μὲ μιὰ μικρὴ σημαιοῦλα γιὰ νὰ διακρίνωνται εὐκολώτερα.

Μὲ αὐτὰ παρακολουθεῖται τὸ εἶδος, ἡ ταχύτης καὶ ἡ κατεύθυνσις τῶν θαλασσίων ρευμάτων. Τελευταίως στὶς βόρεις ἀκτὲς τῆς Ἀγγλίας ἐρρίφθησαν στὴ θάλασσα 3.550 τέτοια μπουκάλια ἐκ τῶν ὁποίων μέχρι τοῦδε ἐψαρεύθησαν 600.

Ἂς ἀναφέρουμε ὅμως, στὸ τέλος, καὶ μία ὄχι τραγικὴ ἱστορία ποὺ συνδέεται μὲ τὸ ταχυδρομεῖον τῶν θαλασσῶν. Ἕνα ἀγγλικὸ καράβι ἐψάρεψε πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν ὠκεανὸ ἕνα χαρτάκι μ' αὐτὲς τὶς λέξεις: «Εἶμαι λοστρόμος καὶ σὲ λίγο θὰ προβιβασθῶ εἰς τρίτον πλοίαρχον. Εἶμαι 32 ἐτῶν, γερός, ἀρκετὰ νόστιμος καὰ τὴν κρίσιν μου καὶ ἄγαμος. Ὑπάρχει κανένα ὡραῖο κορίτσι ποὺ νὰ θέλῃ νὰ μοιράσῃ τὴν τύχη ἑνὸς τιμίου ναυτικοῦ;» Κατὰ τύχην μιὰ ἀπὸ τὶς καμαριέρες τῆς πρώτης θέσεως ἐδιάβασε τὸ μπιλλιέτο αὐτὸ στὴν καμπίνα τοῦ πλοιάρχου καὶ εἶδε τὴ φωτογραφία — τὸ μπουκάλι εἶχε μιὰ φωτογραφιούλα μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσι. Ὁ ἄγνωστος ναυτικὸς τῆς ἄρεσε, τοῦ ἔγραφε καὶ ἀφοῦ ἀντήλλαξαν μερικὰ γράμματα ἐπανδρεύθηκαν.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Τὰ θαύματα τῆς βιολογίας

ΚΟΤΤΑ 'Η ΚΟΚΚΟΡΑΣ ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΗΣΙΝ

Μέσα στὰ πολλὰ ὄνειρα τῆς ἀνθρωπότητος, ὑπάρχει ἀπὸ τὰ παλαιὰ χρόνια τὸ ὄνειρο τῆς ρυθμήσεως τοῦ φύλου, σύμφωνα μὲ τὴν ἀνθρώπινη θέλησι. Συμβουλὲς καὶ ἐμπειρικὲς συνταγὲς ὑπάρχουν πάμπολλες καὶ ὅλες εἶνε «ἀλάνθαστες», ἄλλο ἂν τὸ ἀλάνθαστο αὐτὸ δὲν φέρει πάντοτε τὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα.

Ἡ φύσις μέχρι τοῦδε διατηρεῖ τὸ μυστικό της καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κανονίζῃ τὸ φῦλον ὅλων τῶν ὄντων ποὺ ἔρχοντα ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία στὴ ζωὴ σύμφωνα μὲ ἀγνώστους καὶ ἀκατάλυτους νόμους τοὺς ὁποίους, παρ' ὅλες του τὶς προσπάθειες, ὁ ἄνθρωπος δὲν μπόρεσε νὰ ἐπηρεάσῃ ἀποτελεσματικῶς καὶ κατὰ κανόνα μέχρι σήμερον.

Τελευταίως ἐν τούτοις, ἡ χρησιμοποίησις τῶν ὁρμονῶν φαίνεται ὅτι ἔδωσε κἄποια ἀποτελέσματα καὶ ἐπέτρεψε κἄποιον ἐπηρεασμὸν τῶν μυστηριωδῶν ἐκείνων νόμων.

Σχετικῶς ἔγιναν καὶ γίνονται τὰ ἑξῆς: πειράματα: Σὲ μικρὰ κλωσσόπουλα, μόλις ἡλικίας 3 ὡρῶν, γίνονται ἐνέσεις ὁρμόνης ἀρσενικοῦ γένους, ἐνῷ ἄλλα ἀφίνονται ἀνεπηρέαστα νὰ ἀκολουθήσουν τὴν ὁδὸν τῆς φύσεως. Ἐλάχισται ποσότητες τῆς ὁρμόνης αὐτῆς εἰσάγονται εἰς τὸ σῶμα τοῦ μικροῦ πτηνοῦ καὶ μετὰ 14 ἡμέρες τὰ κλοσσόπουλα εἰς τὰ ὁποῖα ἔγιναν αἱ σχετικαὶ ἐνέσεις, ἔχουν ἐμφανῶς ἀνεπτυγμένα τὰ σημεῖα τοῦ φύλου των. Ἐνῷ τὰ ἄλλα ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε μικρὰ κλωσσόπουλα, τὰ ὁποῖα τίποτε δὲν διακρίνει μεταξύ των. Ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα ἔγιναν οἱ ἐνέσεις ἔχουν ἤδη μετὰ τόσον ὀλίγες ἡμέρες ἀνεπτυγμένο λυρὶ καὶ ὑπογνάθια καὶ μετὰ τρεῖς ἑβδομάδες τὰ μικρὰ αὐτὰ τέρατα ἀρχίζουν νὰ λαλοῦν, ἂν καὶ μὲ ἀδύναμη φωνή, ὅμοια μὲ τὰ μεγάλα κοκόρια. Μόνον τὰ διακριτικὰ τοῦ φύλου ἀνεπτύχθησαν ἰδιαιτέρως μὲ τὶς ἐνέσεις, ἐνῷ κατὰ τὰ ἄλλα τὰ κλωσσόπουλα ἔμειναν κλωσσόπουλα καὶ θὰ χρειασθῇ φυσικὰ νὰ περάσῃ ὁπωσδήποτε, ὁ ἀπαιτούμενος καιρὸς γιὰ νὰ γίνουν καὶ αὐτὰ ἀληθινὰ κοκκόρια.

Ἡ θηλυκὴ καὶ ἡ ἀνδρικὴ ὁρμόνη εἶνε, ὡς γνωστόν, αἱ ἐσωτερικαὶ ἐκκρίσεις τῶν γεννητικῶν ἀδένων ποὺ ρυθμίζουν, τόσον εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅσον καὶ εἰς τὰ ζῶα, τὸ φῦλον καὶ ἀποστέλλουν, ὅταν μυστηριώδεις νόμοι ὁρίσουν ὅτι ἦρθε ἡ κατάλληλη ὥρα, εἰς τὸν ὀργανισμὸν τὶς ἐλάχιστες ἐκεῖνες ποσότητες χημικῶν προϊόντων— ὁρμονῶν δηλαδὴ—διὰ τῶν ὁποίων προκαλεῖται εἰς τὴν γυναῖκα καὶ εἰς τὸν ἄνδρα, εἰς τὸ θῆλυ καὶ εἰς τὸ ἄρρεν ζῶον, ἡ ἀνάπτυξις καὶ ὁ σχηματισμὸς τῶν εἰδικῶν ὀργάνων καὶ σημείων ποὺ διακρίνουν τὰ φῦλα. Αὐταὶ αἱ ὁρμόναι χρησιμοποιοῦνται ἤδη ἀπὸ ἐτῶν εἰς τὴν ἰατρικὴν καὶ τὴν φαρμακευτικὴν διὰ διαφόρους θεραπευτικοὺς σκοπούς, μὲ περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον ἀποτέλεσμα ἀναλόγως τῆς παθήσεως τῶν ὀργανισμῶν κλπ.

Τὰ μυστήρια αὐτὰ προϊόντα τῶν εἰδικῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προέλθουν ἀπὸ εἰδικὸν εἶδος ζώου διὰ νὰ ἐπηρεάσουν τὸ φῦλον. Ἡ θηλυκὴ ὁρμόνη προκαλεῖ θηλυκότητα καὶ ἡ ἀρσενικὴ ἀνδρισμόν, ἀνεξαρτήτως τοῦ πόθεν προέρχονται καὶ ποῦ εἰσάγονται. Ἀποτελοῦν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἀρχὴν τοῦ ἄρρενος καὶ τοῦ θήλεος.

Τελευταίως, τὰ σχετικὰ πειράματα λαμβάνουν ἀκριβῶς, ὡς σημεῖον ἀποτελεσματικότητος τῶν χρησιμοποιουμένων ὁρμονῶν, ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐμφανῶν ἐξωτερικῶν διακριτικῶν σημείων μεταξὺ πετεινοῦ καὶ κόττας, δηλαδὴ τὸ σπηροῦνι καὶ τὸ «κουκουρίκο».

Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι, ἐκτὸς τῆς πολὺ ταχυτέρας ἀναπτύξεως τῶν σημείων αὐτῶν στὰ μόλις κλωσσόπουλα, στὰ ὁποῖα γίνονται οἱ ἐνέσεις—ἐνῷ στὰ ἄλλα ἡ ἀνάπτυξις αὐτὴ ἀκολουθεῖ τὸν φυσικὸν της δρόμον τῶν πολλῶν ἑβδομάδων,— ἡ δι' ἐνέσεων εἰσαγωγὴ ἀνδρικῆς ὁρμόνης εἰς μικρὲς κόττες ἀναπτύσσει καὶ εἰς αὐτὰ τὰ μικρὰ ζῶα τὰ εἰδικὰ διακριτικὰ σημεῖα τοῦ κόκκορα Οἱ κοτοποῦλες ἀπαρνοῦνται ὡς ἐκ τούτου τὸ φῦλον τους.

Καὶ τίθεται τὸ ἐρώτημα: Οἱ δυο αὐτοὶ πόλοι τοῦ σχηματισμοῦ τῆς ζωῆς, τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ, χωρίζονται τόσο ἐλαφρὰ καὶ τόσο λίγο μεταξύ τους, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ἐπηρεασθοῦν καὶ νὰ μεταβληθοῦν μὲ ἐλάχιστα χιλιοστόγραμμα χημικῆς οὐσίας;

Ἡ οὐσιώδης αὐτὴ διαφορὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία ἐπηρεάζει τὰ ὄντα εἰς ὅλες τους τὶς σωματικὲς καὶ ψυχικὲς ἐκδηλώσεις μόλις ὡς τὰ ὄντα ἐνηλικιωθοῦν, δὲν εἶνε ἄλλο ἀπὸ μία ἐξωτερικὴ ἐκδήλωσις χημικῶν συνδυασμῶν; Τὸ πρόβλημα εἶνε πάρα πολὺ πολύπλοκον καὶ δὲν εἶνε δυνατὴ βεβαίως θετικὴ ἀπάντησις μὲ ἕνα «ναὶ» ἢ ἕνα «ὄχι». Πάντως εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι αἱ ὁρμόναι αὐταὶ τῶν γεννητικῶν ἀδένων εἶνε ἀπαραίτητοι διὰ τὸν σχηματισμὸν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν εἰδικῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ ἄρρενος καὶ τοῦ θήλεος. Τὸ ὅ,τι ὁ ἄνθρωπος κατώρθωσε νὰ ἐξάγῃ ὄχι ἐκ τῶν ἀδένων ἀλλ' ἐκ τῶν οὔρων τὰς χημικὰς αὐτὰς οὐσίας καὶ νὰ τὰς ἀποκρυσταλλώσῃ ἀποτελεῖ ἕνα βῆμα ἐπὶ πλέον εἰς τὸν ἐπηρεασμὸν τῶν νόμων τῆς φύσεως.

ΤΟ ΧΑΜΟΜΗΛΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΫΠΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΥΡΕΤΩΝ

Τὸ χαμομῆλι ἔχει πολλὲς θεραπευτικὰς ἰδιότητας. Τέσσερα ἕως πέντε ξηρὰ ἀνθάκιά του ὅταν βράσουν δίδουν ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο ποτῆρι, τὸ ὁποῖον μπορεῖτε νὰ πιῆτε εἴτε ζεστό, εἴτε χλιαρό, εἴτε κρύο μὲ λαμπρὰ ἀποτελέσματα διὰ τὸ βάρος τοῦ στομάχου ἢ διὰ τὴν ἐνοχλητικὴν χώνευσιν.

Ἐὰν ὑποφέρετε ἀπὸ ἀϋπνίας καὶ δὲν θέλετε νὰ χρησιμοποιήσητε δραστικώτερα φάρμακα τῶν ὁποίων αἱ συνέπειαι εἶνε πολλάκις ὀδυνηραὶ διὰ κάθε ἀνθρώπινον ὀργανισμόν, συνιστᾶται ἰδιαιτέρως ἡ χρῆσις τοῦ χαμομήλου. Εἰς διάστημα ἡμισείας μόνον ὥρας πρὶν πέσετε στὸ κρεββάτι σας, πάρετε τρεῖς φορὲς ἀνὰ τρεῖς μικρὲς κουταλιὲς χαμομῆλι ὀλίγον χλιαρὸ καὶ θὰ πεισθῆτε, ἀμέσως, ὅτι τοῦτο συντελεῖ μεγάλως εἰς τὸ νὰ σᾶς πάρῃ ὁ ὕπνος γρηγορώτερα.

Ἀκόμη καὶ ὁ πυρετὸς κόβεται, ἐὰν εἰς τὸ διάστημα μιᾶς καὶ μόνης ἡμέρας καταπίετε τρεῖς ἢ τέσσερας φορὰς (ἀνὰ τρεῖς ὥρας) ἀπὸ 2—3 ξηρὰ ἄνθη χαμομήλου μέσα σὲ μέλι. Τὸ φάρμακον αὐτὸ εἶνε συνηθέστατον εἰς τοὺς χωρικοὺς τῆς Εὐρώπης καὶ ἰδίᾳ τοὺς κατοίκους τῶν ὀρεινῶν περιφερειῶν τῆς Γαλλίας καὶ Γερμανίας.

ΣΤΟ ΣΚΟΤΟΣ ΤΩΝ ΑΛΑΤΟΡΥΧΕΙΩΝ

ΔΙΑΤΙ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΑΛΑΤΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΓΚΑΤΑ ΤΗΣ ΓΗΣ;

ΠΩΣ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗ Ο ΟΡΥΚΤΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ

Μεταξὺ τῶν τόσων θησαυρῶν ποὺ κρύβονται στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, συγκαταλέγονται καὶ τεράστιες ποσότητες ἀλάτι. Ἄγνωστον πῶς τὰ ἀπέραντα αὐτὰ κοιτάσματα ἅλατος ἔφθασαν εἰς τόσο μεγάλα βάθη, ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Οἱ σοφοί, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μὲ τὰ ζητήματα αὐτά, ἔδωσαν διάφορες ἐξηγήσεις χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἀποδεχθῇ καμμία ἀπὸ τὶς θεωρίες ὡς ἀληθινὴ καὶ ὡς δίδουσα πλήρη ἱκανοποίησιν εἰς τὸ μυστήριον αὐτό. Ἡ ἁπλουστέρα ἐξήγησις εἶνε ὅτι κάποτε εἰς παλαιοτάτην ἐποχὴν ἐπεξετείνετο μεταξὺ Καυκάσου καὶ τῆς σημερινῆς Ἀγγλίας μία μεγάλη θάλασσα, ἡ ὁποία ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπεξηράνθη, χωρὶς νὰ γνωρίζωμε βεβαίως γιὰ ποιοὺς λόγους. Οἱ μεγάλες ποσότητες ἅλατος ποὺ συνεσωρεύθησαν κατὰ τὴν ἀποξήρανσιν τῆς θαλάσσης αὐτῆς, ἔφθασαν κατόπιν βαθειὰ μέσα στὴ γῆ κατὰ τὴν διάρκειαν συγκλονιστικῶν σεισμῶν ἢ ἄλλων γεωλογικῶν κατακλυσμῶν. Εἶνε γνωστὸν βέβαια εἰς ὅλους ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν προμηθεύεται τὸ ἀλάτι μόνον ἀπὸ τὴν θάλασσαν διὰ τῶν φυσικῶν ἢ τεχνητῶν ἁλυκῶν καὶ ὅτι μέγισται ποσότητες ἐξάγονται ἀπὸ τὰ ἁλατορυχεῖα.

Τὸ ἀλάτι, λόγῳ τῶν ἰδιοτήτων του καὶ τοῦ ρόλου ποὺ παίζει εἰς τὴν διατροφὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων, ὑπῆρξε ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα πολύτιμον προϊὸν καὶ ἀντικείμενον ζωηροτάτου ἐμπορίου. Ἡ ἀνταλλαγὴ τοῦ ἅλατος, τὴν ὁποίαν διεξήγαγον οἱ πληθυσμοὶ τῶν ἀκτῶν πρὸς ἄλλα προϊόντα τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν Χωρῶν, ὑπῆρξεν εἰς τὸ παρελθὸν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε καὶ τώρα εἰς Χώρας τινὰς τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας πηγὴ μεγάλης κινήσεως. Ὡς καὶ τὰ πολυτιμότερα προϊόντα ἀντηλλάσσοντο καὶ ἀνταλλάσσονται καὶ σήμερον μὲ ὡρισμένες ποσότητες ἀλάτι.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ρώμην ὡρισμένοι φόροι ἐπληρώνοντο μὲ ἀλάτι, ἀλλὰ καὶ οἱ μισθοὶ τῶν κρατικῶν ὑπαλλήλων. Ἐξ οὗ ὑφίστανται ἀκόμη σήμερον εἰς τὰς λατινικὰς γλώσσας αἱ λέξεις σαλάρκο, σαλέρ, σαλαριὲ μὲ ρίζαν τὸ σίαλ δηλ. τὸ ἀλάτι.

Ὁ Μάρκο Πόλο ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὰ ἀλλεπάλληλα ταξίδιά του στὴν καρδιὰ τῆς Ἀσίας συνήντησε φυλάς, ἰδίως εἰς τὰ βορεινὰ τμήματα τῶν Ἰνδιῶν καὶ εἰς τὸ Θιβέτ, οἱ ὁποῖες εἶχαν πραγματικὰ νομίσματα ἀπὸ ἀλάτι. Ἦσαν κομμάτια ἀλάτι τετράγωνα ἢ στρογγυλά, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ φυλὲς αὐτὲς ἀπετύπωναν κάποιασφραγίδα καὶ οὕτω ἀποκτοῦσαν ἐπίσημον χαρακτῆρα. Ὅλαι αἱ συναλλαγαὶ ἐγένοντο εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, μέσῳ αὐτοῦ τοῦ νομίσματος.

Εἰς τὴν Ἀβησσυνίαν τέλος, μέχρι πρὸ τῆς κατακτήσεώς της ἀπὸ τοὺς Ἰταλούς, οἱ ἰθαγενεῖς ἀντήλλασσαν τακτικώτατα τριάντα πινακίδες ἀλάτι διαστάσεων 20Χ6 ἑκατοστομέτρων πρὸς ἕνα τάλληρον τῆς Μαρίας Θηρεσίας, ποὺ ἦτο καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἐν μέρει τὸ τρέχον νόμισμα, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἀβησσυνίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας περιοχὰς τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης καὶ τῆς Ἀραβίας.

Αὐτὰ εἶνε ὀλίγα παραδείγματα—μποροῦσε νὰ ἀναφέρῃ κανεὶς καὶ ἄλλα πολλὰ—διὰ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ποίαν σπουδαιότητα ἔδιδαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ δίδουν οἱ ἄνθρωποι τῶν πλέον διαφόρων καὶ ἀπομεμακρυσμένων μερῶν τοῦ κόσμου, εἰς τὸ ἀλάτι. Φαίνεται ἄλλως τε, ἀπὸ ἀρχαῖα κείμενα, ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐγνώριζαν καὶ τὰς ἰδιότητας τοῦ ἅλατος πρὸς διατήρησιν διαφόρων τροφῶν, κρεάτων, ἰχθύων καὶ χορταρικῶν. Φαίνεται μάλιστα ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι κατεσκεύαζον ἁλίπαστα διαφόρων εἰδῶν καὶ διαφόρων προϊόντων, τῶν ὁποίων ἔκαναν ἐξαγωγήν.

Ἔκτοτε, καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν αἰώνων ἡ χρῆσις τοῦ ἅλατος διεδόθη ὁλονὲν καὶ εὐρύτερον καὶ τὰ Κράτη προσεπάθησαν νὰ διευκολύνουν τὴν προμήθειαν αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τοὺς πληθυσμοὺς τοὺς πλέον ἀπομεμακρυσμένους ἀπὸ τοὺς τόπους παραγωγῆς. Σήμερον μάλιστα τὸ ἀλάτι ἀποτελεῖ μονοπώλιον εἰς τὰ περισσότερα Κράτης.

Ὅπως εἴπαμε ὅμως εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ ἄνθρωπος δὲν προμηθεύεται τὸ ἀλάτι μόνον ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Ὑπάρχουν μεγάλες ποσότητες ἀπὸ τὸ πολύτιμον αὐτὸ προϊὸν στὴν ξηρὰν καὶ ὄχι ὅλαι μέσα εἰς τὴν γῆν. Ἀναφέρουμε μεταξὺ ἄλλων τὸ ὄρος ἅλατος Καρντόνα εἰς τὴν Ἱσπανίαν καὶ ἄλλο ὕψους 150 μέτρων καὶ μήκους καὶ πλάτους ἀρκετῶν χιλιομέτρων εἰς τὴν νῆσον Κσὶμ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Ἁλατορυχεῖα ἔχουν ἀνακαλυφθῆ σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Τὰ μεγαλύτερα καὶ περιφημότερα εἶνε εἰς τὴν Βιελίκτσκα τῆς Πολωνίας καὶ τὰ τοῦ Χάζελγκεμπεργκε εἰς τὴν Αὐστρίαν. Ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ ἅλατος ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς γίνεται κατὰ διαφόρους τρόπους. Εἴτε εἰσάγεται νερὸ ἀπὸ πρὸς τοῦτο γενομένας ὀπὰς εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἀφοῦ τὸ νερὸ αὐτὸ πληρωθῇ ἅλατος ἀναρροφᾶται πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὅπου ὑποβάλλεται εἰς ἐξάτμισιν εἴτε διὰ φυσικῆς ὁδοῦ, εἴτε διὰ τεχνητῶν μέσων. Ὁ τρόπος αὐτὸς ἐφαρμόζεται κατὰ διάφορα συστήματα. Εἴτε ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ ἅλατος γίνεται δι' ἀνορρύξεως φρεάτων καὶ στοῶν, ὅπως δι' ὅλα τὰ ἄλλα μεταλλεύματα ποὺ εὑρίσκονται κλεισμένα εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς. Ἡ διαφορὰ εἶνε ὅτι τὰ φρέατα μόλις φθάσουν τὸ στρῶμα τοῦ ἅλατος αἱ στοαὶ ἔχουν μίαν ἐκτυφλωτικὴν ἀσπράδα. Ἡ ἐργασία μέσα εἰς τὸ πάλλευκον αὐτὸ βασίλειον τοῦ σκότους διεξάγεται μὲ μεγάλη προσοχή, διότι τὰ τοιχώματα τοῦ ἅλατος δὲν εἶνε πάντοτε συμπαγῆ καὶ στερεὰ καὶ οἱ ἐργάται διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ καταπλακωθοῦν κάτω ἀπὸ ὄγκους ἅλατος. Ἕνα χαρακτηριστικὸν εἶνε ὅτι δὲν γίνεται πάντοτε χρῆσις τῆς σκαπάνης καὶ οὔτε ἐκκρηκτικῶν ὑλῶν. Ἀντ' αὐτῶν χρησιμοποιεῖται τὸ νερό, τὸ ὁποῖον λυώνει τὸ ἀλάτι καὶ εἰσάγεται μέσα εἰς τὰ τοιχώματα δι' ἰδιαιτέρων διατρητικῶν μηχανῶν. Τὸ νερὸ ἀποσπᾷ μεγάλους ὄγκους ἅλατος καὶ οἱ ὄγκοι αὐτοὶ τεμαχίζονται κατόπιν καὶ τὸ ἅλας ἀποστέλλεται μὲ μικρὰ ὀχήματα ὡς τὰ φρέατα ἀπὸ ὅπου ἀνασύρεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν διὰ νὰ ἀποσταλῇ ἐν συνεχείᾳ εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Λόγῳ ἀκριβῶς τῆς γενικότητος τῶν ἁλατορυχείων καὶ τοῦ ἰδιαιτέρου των χαρακτῆρος μία ἐπίσκεψις εἰς αὐτὰ εἶνε κάτι τὸ φαντασμαγορικόν.

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΩΝ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ

Γνωρίζετε ὅτι τὸ βάρος τῶν χαρτονομισμάτων εἶνε τόσον ἀκριβῶς καθωρισμένον ὅσον εἶνε καὶ τὸ βάρος κάθε χρυσοῦ ἢ ἀργυροῦ νομίσματος καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἐξ ἄλλων μετάλλων καὶ χαλκοῦ κερμάτων;

Ὁ χάρτης, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν χαρτονομισμάτων ὑφίσταται ἕνα λεπτομερέστατον ἔλεγχον καὶ τὴν πλέον ἐπίμονον ἐπαλήθευσιν τοῦ βάρους του καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν αὐτοῦ πρὶν τεθῇ ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου διὰ τὴν ἐκτύπωσίν του. Ἐν πάσῃ, ὅμως, περιπτώσει ἐπειδὴ εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ ὅμοιον καὶ ἴσον ἀπολύτως εἰς ὅλα τὰ σημεῖα του τὸ πάχος τοῦ χάρτου διὰ τοῦτο οἱ ἁρμόδιοι ἐμπειρογνώμονες, οἱ ὁποῖοι ἐπιβλέπουν τὴν ἐκτύπωσιν ἐπιτρέπουν μίαν ἐλαφρὰν διαφορὰν εἰς τὸ πάχος αὐτό, ἡ ὁποία διαφορὰ εἶνε ἐντελῶς ἀσήμαντος καὶ δὲν ὑποπίπτει σχεδὸν ποτὲ εἰς τὴν ἰδικήν μας ἀντίληψιν κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν χαρτονομισμάτων καί, ἐν γένει, τὰς δοσοληψίας μας.

Ἡ διαφορὰ αὐτὴ τοῦ πάχους καὶ τοῦ βάρους τοῦ χάρτου εἶνε κατὰ 16 ὑφεκατοστὰ τοῦ γραμμαρίου κατωτέρα καὶ κατὰ 15 ὑφεκατοστὰ τοῦ γραμμαρίου ἀνωτέρα τοῦ συνήθους καὶ τοῦ ἐπακριβοῦς καθωρισμένου διὰ τὰ χαρτονομίσματα τῶν χιλίων καὶ τῶν πεντακοσίων γαλλικῶν φράγκων. Τὸ ἴδιον, περίπου, γίνεται καὶ διὰ τὰ χαρτονομίσματα τῶν 100 γαλλικῶν φράγκων εἰς τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπεται νὰ ὑπάρχῃ διαφορὰ 5 ὑφεκατοστῶν τοῦ γραμμαρίου κατωτέρα καὶ 10 ὑφεκατοστὰ τοῦ γραμμαρίου ἀνωτέρα τοῦ συνήθους βάρους αὐτῶν.

Τὸ μέσον βάρος τῶν ἀπολύτως καινουργῶν χαρτονομισμάτων ἅμα τῇ πρώτῃ ἐξαγωγῇ αὐτῶν πρὸς κυκλοφορίαν ὑπὸ τῆς Ἐκδοτικῆς Τραπέζης τῆς Γαλλίας διὰ μὲν τὰ χαρτονομίσματα τῶν 1000 φράγκων 1 γραμμ. καὶ 53 ἑκατοστά, διὰ τὰ χαρτονομίσματα τῶν 500 φράγκων 1 γραμμ. καὶ 75 ἑκατοστὰ καὶ διὰ τὰ χαρτονομίσματα τῶν 100 φράγκων, 1 γραμμ. καὶ 1 ἑκατοστόν.

Τὸ μέσον, ὅμως, βάρος τῶν χαρτονομισμάτων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται, ἤδη, εἰς κυκλοφορίαν καὶ ἔχουν ἐπαρκῶς χρησιμοποιηθῆ δεικνύει μίαν συνεχῆ τάσιν πρὸς αὔξησιν, ποικίλουσαν ἀναλόγως τῆς διατηρήσεως αὐτῶν ἐν τῇ κυκλοφορίᾳ.

Ἡ αὔξησις αὐτη τοῦ βάρους τῶν ἔχει σχέσιν ἀνάλογον πρὸς τὰς διαστάσεις ἑκάστου χαρτονομίσματος καὶ ὅσον μεγαλύτερον εἶνε τοῦτο εἰς πλάτος καὶ μῆκος τόσον μεγαλύτερα εἶνε καὶ ἡ διαφορά του εἰς τὸ βάρος. Ἀλλ' ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει, ἐννοεῖται, τὸ ἐκ τῆς κυκλοφορίας καὶ τῆς χρήσεως πρόσθετον τοῦτο βάρος ὑπερβαίνει τὰ 75 χιλιοστόγραμμα διὰ τὰ χαρτονομίσματα τῶν 100 γαλλικῶν φράγκων.

Καὶ ταῦτα μὲν συμβαίνουν εἰς.... Παρισίους καὶ τὴν Γαλλίαν, ἀνάλογον δὲ τούτων εἰς τὰ ἄλλα Κράτη καί, κατ' ἀκολουθίαν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὰ ἐν χρήσει χαρτονομίσματά μας.

Ὁπωσδήποτε, ὅμως, πρέπει νὰ εἶσθε ἀπολύτως ἥσυχοι ὅτι, ἐὰν ἔχετε εἰς τὴν τσέπη σας ἕνα ὁλόκληρον ἑκατομμύριον δραχμῶν ἢ καὶ γαλλικῶν φράγκων εἰς χαρτονομίσματα δὲν θὰ κουράζεσθε καθόλου καὶ δὲν θὰ σᾶς δοθῇ ποτὲ εὐκαιρία νὰ διαμαρτυρηθῆτε ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ τὰ....ὑποφέρετε!

ΚΑΣΤΑΝΟΣΟΥΠΑ

Διαλέγετε καμμιὰ τριανταριὰ κάστανα γερὰ καὶ τοὺς βγάζετε τὰ πρῶτα φλούδια. Ἔπειτα τὰ ρίχνετε μέσα εἰς ἕνα δοχεῖον μὲ νερὸ καὶ τὸ ζεσταίνετε ἐπάνω στὴ φωτιὰ χωρίς, ὅμως, καὶ νὰ τὸ ἀφήσετε νὰ βράσῃ, ὁπότε τὰ κατεβάζετε καὶ τοὺς ἀφαιρεῖτε μὲ μεγαλυτέρα εὐκολία τὸ ἐσωτερικὸ φλοῦδι.

Ἔπειτα, τὰ πολτοποιεῖτε πιέζοντας μὲ ἕνα κουτάλι, ἤ, προτιμότερον, μὲ ἕνα πηροῦνι, ὅπως κάμνετε πουρὲ τὴν πατάτα καὶ ἀναμιγνύετε, συνάμα, καὶ ὀλίγη ψίχα ψωμιοῦ βουτυγμένου μέσα εἰς τὸν ζωμὸν τοῦ κρέατος.

Ἀφοῦ λυώσετε καλά, ἀνεξαιρέτως, τὰ κάστανα τότε ἀναλύετε τὸ μῖγμα αὐτὸ μὲ ζεστὸν ζωμὸν τὸν ὁποῖον μεταφέρετε τμηματικῶς μὲ ἀλλεπάλληλες κουταλιὲς ἐνῷ ἐξακολουθεῖτε, ταυτοχρόνως, νὰ τὰ ἀνακατώνετε. Τὰ περνᾶτε, ὕστερα, ἀπὸ ἕνα φιλὸ τρυπητὸ καί, πάλιν, ρίχνετε καὶ ἄλλον ζωμὸν κανονίζοντες ἀναλόγως τὸ πάχος του.

Ἔπειτα, βάζετε τὴν καστανόσουπά σας ἐπάνω στὴ φωτιὰ μὲ ἀνάλογο ἀλάτι καὶ τὴν ἀφίνετε νὰ βράσῃ ἐπὶ 25 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἐν τῷ μεταξύ, ρίχνετε μιὰ κουταλιὰ βούτυρο μέσα εἰς τὸ τηγάνι σας μὲ μικρὰ - μικρὰ κομματάκια τετραγωνισμένες ψίχες ψωμιοῦ ποὺ τὰ κάνετε κροτὸν μέχρι ὅτου καψαλίσουν καὶ πάρουν ἕνα ὡραῖο ρόδινο χρῶμα (χωρὶς νὰ καοῦν). Σερβίρετε κατ' εὐθεῖαν τὴν καστανόσουπα μέσα στὰ πιάτα καὶ ρίχνετε ἀπὸ πάνω τὰ κροτόν.

Η ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Μία ἐνδιαφέρουσα ἀνασκόπησις

ΟΙ ΤΥΧΕΡΩΤΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ του 1938

Ἀτυχήματα καὶ τύχες ποὺ συνέβησαν εἰς τὰς διασημοτέρας ἐκπροσώπους τοῦ ὡραίου φύλου

«Τὸ πεπρωμένον φυγεῖν ἀδύνατον», λέει ἕνα παλαιὸν ρητόν. Ὑπάρχει δηλαδὴ τύχη, ὅπως ὑπάρχει καὶ ἀτυχία καὶ κάθε ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ὑποταχθῇ στὴ μοῖρα του.

Περὶ αὐτοῦ μποροῦν νὰ σᾶς πείσουν μερικὰ ἀρκετὰ ἐκφραστικὰ γεγονότα ποὺ συνέβησαν κατὰ τὸν περασμένον χρόνον, μὲ πρωταγωνίστριες γυναῖκες πασίγνωστες γιὰ τὴν θέσι ποὺ κατέχουν ἢ λόγῳ τοῦ ὅτι ἔγιναν διάσημες ἀπ' αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ γεγονότα.

Στὶς 5 Ἰανουαρίου ἡ διάσημος ἀεροπόρος Μαρίζα Χὶλς ἐπέταξε ἀπὸ τὸ Σαϊγκὸν εἰς τὸ Παρίσι. Στὸ δρόμο συναντάει μιὰ δυνατὴ κακοκαιρία, ἀλλὰ τὴν ἀποφεύγει παρεκκλίνοντας ἀπὸ τὸ δρομολόγιό της. Παρακάτω βρίσκει ἄλλην κακοκαιρία. Γιὰ νὰ σωθῇ πρέπει νὰ πέσῃ μὲ τὸ ἀλεξίπτωτον. Ἀλλὰ συνεχίζει τὸ δρόμο της μὲ πεῖσμα καὶ σὲ λιγάκι προσγειοῦται ὁμαλώτατα. Δὲν ἦτο λοιπὸν τυχερή;

Στὰς 8 Μαΐου ἡ Κάθλιν Ὁ Μπριάν, νεαρὴ χορεύτρια ἀπὸ τὴν Νέαν Ζηλανδίαν, πρόκειται νὰ γίνῃ δεκτὴ εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Αὐλήν. Τὸ εὐχάριστο αὐτὸ γεγονὸς τὸ διαδίδει εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Τὴν παραμονὴν ὅμως τῆς μεγάλης ἡμέρας, ἕνα ἐπίσημον τηλεγράφημα τὴν εἰδοποιεῖ ὅτι ἡ πρόσκλησίς της ἔχει ἀκυρωθῆ. Μία ἐφημερὶς εἶχε δημοσιεύσει συνέντευξίν της εἰς τὴν ὁποίαν ἡ χορεύτρια ἐμιλοῦσε γιὰ τὴν Αὐλὴν σὰν νὰ ἐμιλοῦσε γιὰ τὸ σπίτι της. Ἡ σιγὴ εἶνε χρυσός.

Στὰς 23 Μαΐου ἡ Γαλλὶς ἠθοποιὸς Πολαίρ, πάρα πολὺ στενοχωρημένη οἰκονομικῶς, ἀποπειρᾶται ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἡ δόξα τὴν ἔχει ἐγκαταλείψει καθὼς καὶ οἱ φίλοι. Δὲν τῆς μένει παρὰ ὁ θάνατος σὰν τελευταία παρηγοριά. Σώζεται ὅμως καὶ ὅλες οἱ ἐφημερίδες ἀναγράφουν τὸ γεγονός. Τότε ὅλοι οἱ φίλοι της τὴν ξαναθυμοῦνται καὶ μαζί τους ἔρχεται τὸ χρῆμα καὶ ἡ δόξα.

Στὰς 12 Μαΐου ἡ Ἐλεανὸρ Ὄφουντ, ταξιδεύοντας στὸν Ἰνδικὸν ὠκεανόν, σκύβει πολὺ ἀπὸ τὸ παραπέτο τοῦ πλοίου καὶ πέφτει στὴ θάλασσα, ποὺ εἶνε γεμάτη καρχαρίες στὸ μέρος ἐκεῖνο. Κολυμπῶντας κρατεῖται στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης καὶ φωνάζει γιὰ νὰ τὴν ἀκούσουν, ἀλλὰ τὸ πλοῖο προχωρεῖ. Μόνον μετὰ πέντε ὥρας ἀντιλαμβάνονται τὴν ἀπουσίαν της, τὸ πλοῖο ἐπιστρέφει καὶ τὴν βρίσκουν νὰ παλαίῃ ἀκόμη μὲ τὰ κύματα.

Στὰς 3 Ἰουλίου ἡ Μάρυ Τουρόκζυ καὶ ἡ Κλάρα Μπιντάλζ, δύο νεαρὲς Οὐγγαρέζες ἀπὸ τὴν Βουδαπέστη, ἀκολουθοῦν δύο ἀγνώστους νέους ποὺ τὶς παίρνουν εἰς ἕνα δάσος καὶ τὶς κρατοῦν τρεῖς ἡμέρες κοντά τους. Οἱ οἰκογένειες τῶν κοριτσιῶν ἀναστατώνονται. Τέλος τὰ κορίτσια βρίσκονται καὶ ἀποκαλύπτεται ὅτι οἱ δύο νέοι εἶνε ὁ πρίγκηψ Νικόλας Ὀντεσκολέσκι, ποὺ παντρεύεται τὴν Κλάρα καὶ ὁ κόμης Ἄντον, ποὺ προικίζει καλὰ τὴν Μέρυ, ἡ ὁποία παντρεύτηκε μετὰ ἕνα μῆνα.

Στὰς 10 Ἰουλίου ἡ μὶς Χάρισσον, πρωταθλήτρια τῆς σκοποβολῆς, ποὺ εἰργάζετο στο τσίρκο Ντάριους, δοκιμάζει μίαν μεγάλην ἐρωτικὴν ἀπογοήτευσιν καὶ ἀποπειρᾶται ν' αὐτοκτονήσῃ μὲ πιστόλι. Ἀποτυγχάνει ὅμως. Ἔτσι κερδίζει τὴν ζωήν της, ἀλλὰ χάνει τὴν φήμην τῆς ἀλανθάστου σκοπευτρίας.

Στὰς δύο Αὐγούστου ἡ μὶς Χάρστ, μιὰ νεαρὴ Ἀμερικανίς, τυφλή, ἔρχεται στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ «ἰδῇ» τὸ Λονδῖνον. Τὴν συνοδεύει ὁ σκύλος της, ποὺ τῆς χρησιμεύει ὡς ὁδηγὸς καὶ χωρὶς τὸν ὁποῖον δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ ἕνα βῆμα. Ἀλλὰ οἱ ἀγγλικοὶ νόμοι εἶνε αὐστηρότατοι μὲ τὰ σκυλιά: πρέπει νὰ μείνῃ ἔξη μῆνες στὸ λοιμοκαθαρτήριον. Ἔτσι ἡ Χόρστ δὲν κατώρωσε νὰ ἀποβιβασθῇ καὶ ἐπέστρεψε στὴν Ἀμερικὴ μὲ τὸ ἴδιο πλοῖο.

Στὰς 16 Αὐγούστου, ἡ Λῶρι Μὰκ Ντόνελ, τηλεφωνήτρια εἰς ἕνα ἐργοστάσιο, μύωψ καὶ ἄσχημη, συναντᾶται μὲ τὸν νεαρὸν Ντότζ, υἱὸν τοῦ ἐργοστασιάρχου αὐτοκινήτων ποὺ τὴν ἐρωτεύεται καὶ τὴν παντρεύεται. Κάνουν τὸ γαμήλιο ταξίδι. Ὁ Ντότζ βρίσκει στὸ δρόμο ἕνα μικρὸ ἀντικείμενον, τὸ σηκώνει ἀπὸ περιέργειαν, τὸ περιεργάζεται. Εἶνε ἕνα φυσίγγιον δυναμίτιδος. Ἔξαφνα ἀκούεται μιὰ τρομερὴ ἔκρηξις, ὁ Ντότζ σκοτώνεται, ἡ Λῶρι μένει χήρα, ἀλλὰ μένει παραμορφωμένη ἀπὸ τὴν ἔκρηξιν.

Στὰς 18 Αὐγούστου ἡ Λυδία Μπάροβα, Τσεχοσλοβάκα ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, πρόκειται νὰ πάῃ στὴ Γερμαναί γιὰ νὰ γυρίσῃ μιὰν μεγάλην πατριωτικὴν ταινίαν. Τὴν προστατεύει ὁ δόκτωρ Γκαῖμπελς καὶ τὸ μέλλον της προμηνύεται λαμπρότατον. Ἀλλὰ ὁ στρατάρχης Γκαίριγκ ἀντιδρᾷ καὶ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας ματαιοῦται. Ἡ σταδιοδρομία τῆς στὰρ καταστρέφεται ἔτσι γιὰ πάντα.

Στὰς 9 Σεπτεμβρίου ἡ Μὶς Φινλανδία ἐκλέγεται Μὶς Εὐρώπη. Εἶνε βέβαια εὐτυχισμένη, ἀλλὰ γνωρίζει πολὺ καλὰ ὅτι ἡ καλλονή της δὲν πρόκειται νὰ διατηρηθῇ γιὰ πάντα. Καὶ ὅταν θέλῃ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν ἐργασία της, τὴν πληροφοροῦν ὅτι τὴν θέσιν της τὴν ἔχει καταλάβει μιὰ ἄλλη, ἡ ὁποία δὲν ὠνειρεύτηκε ποτὲ νὰ λάβῃ μέρος σὲ διαγωνισμὸν καλλονῆς.

Ο ΑΝΥΠΑΝΤΡΟΣ ΠΟΥ ΑΠΕΚΤΗΣΕ 79 ΑΠΟΓΟΝΟΥΣ!

Στὴ Νίκαια τῆς Γαλλίας πέθανε, πρὸ ἡμερῶν ἕνας Ἄγγλος πάμπλουτος εἰσοδηματίας, ὁ Τζὼν Ρόμπερτ Γκρέγκορυ, ποὺ ὅταν αἱ ἀρχαὶ ἐπεχείρησαν νὰ ἐφαρμόσουν τὴν διαθήκη του, εὑρέθησαν ἐμπρὸς σ' ἕνα δυσκολώτατο πρόβλημα. Ἀνεκάλυψαν δηλαδή, ὅτι ὅλοι οἱ κυανοπώγωνες τῶν αἰώνων μὲ τὰ ἐρωτικά τους κατορθώματα, ὠχριοῦν ἐμπρὸς στὴν ἐρωτική, καί, πρὸ πάντων, τὴν... τεκνοποιητικὴ δρᾶσι τοῦ καταπληκτικοῦ αὐτοῦ Ἄγγλου. Ὁ Γκρέγκορυ, μεγαλέμπορος ἄλλοτε, ἐπούλησε πρὸ δεκαετίας τὶς ἐπιχειρήσεις του, καὶ πῆγε νὰ ἐγκατασταθῇ στὴν Κυανῆ Ἀκτὴ τῆς Γαλλίας, ὅπου ἔζησε τὰ τελευταῖα χρόνια του

Ὅταν διαβάσθηκε ἡ διαθήκη του, οἱ δικασταὶ κι' οἱ συγγενεῖς τοῦ Γκρέγκορυ ποὺ εἶχαν ἔρθει ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, γιὰ νὰ διεκδικήσουν τὴν κληρονομία του, ἀφοῦ ὁ μακαρίτης ἦταν ἄγαμος καὶ ἄτεκνος, ἔμειναν ἔκπληκτοι.

Στὴ διαθήκη του ὁ πρώην μεγαλέμπορος κληροδοτοῦσε ἀρκετὰ ποσὰ στοὺς ὑπηρέτες του, καὶ σὲ διάφορους φιλανθρωπικοὺς σκοπούς, καὶ γιὰ τὴν ὑπόλοιπη περιουσία του ὥριζε τὰ ἑξῆς:

«Μετὰ τὴν πληρωμὴ τῶν ἀνωτέρω κληροδοτημάτων, ἡ ὑπόλοιπη περιουσία μου ὁρίζω νὰ μοιρασθῇ στὰ ἐξώγαμα τέκνα μου, ἐκεῖνα ποὺ τὰ ἔχω ἀναγνωρίσει σύμφωνα μὲ τὴ διαδικασία τοῦ γαλλικοῦ νόμου, ὡς γνήσια παιδιά μου.»

Οἱ δικασταὶ φαντάσθηκαν, ὅτι θὰ εἶχε δύο, τρία, πέντε τὸ πολὺ ἐξώγαμα τέκνα, καὶ ἔβαλαν τὸν συμβολαιογράφο ποὺ ἦταν διαχειριστὴς τῆς περιουσίας τοῦ Γκρέγκορυ, νὰ δημοσιεύσῃ σ' ὡρισμένες ἐφημερίδες τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας τὴν σχετικὴ πρόσκλησι.

Φαντάζεται κανείς, ὅμως τὴν κατάπληξί τους ὅταν εἶδαν νὰ τοὺς ἔρχεται βροχή, κυριολεκτικῶς, αἰτήσεων. Οὔτε λίγα, οὔτε πολλά, ἑβδομήντα ἐννέα ἄτομα, ὑπέβαλαν αἰτήσεις, λέγοντας πὼς εἶνε ἐξώγαμα τέκνα τοῦ Τζὼν Γκρέγκορυ καὶ ζητῶντας ν' ἀναγνωρισθοῦν ὡς νόμιμοι κληρονόμοι του. Οἱ δικασταὶ ξεκαρδίσθηκαν στὰ γέλοια, ὅταν εἶδαν τὸν καταιγισμὸ αὐτῶν τῶν αἰτήσεων. Γιατί μεταξὺ τῶν 79 ἀτόμων, πολλοὶ ἦταν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, εἰκοσιπέντε, τριάντα καὶ σαράντα χρονῶν.

Ὅταν, ὅμως, ἡ ἐπιτροπὴ ποὺ ὡρίσθηκε ἀπὸ τὸ δικαστήριο, ἄρχισε νὰ ἐξελέγχῃ τὰ πιστοποιητικὰ καὶ τὰ ἀντίγραφα συμβολαιογραφικῶν πράξεων, ποὺ συνώδευαν τὴν κάθε αἴτησι, διεπιστώθη, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν διόλου ἀστεῖο, ὅπως εἶχε νομισθῆ στὴν ἀρχή, ἀλλὰ τοὐναντίον σοβαρώτατο.

Ἀπὸ τοὺς 79 ποὺ εἶχαν ὑποβάλει αἰτήσεις, οἱ 56 ἦσαν ἀπολύτως ἐν τάξει. Τοὺς εἶχε ἀναγνωρίσει ὁ Γκρέγκορυ μὲ ὅλους τοὺς δικονομικοὺς τύπους ὡς γνήσια παιδιά του. Ἀπὸ τοὺς ὑπολοίπους, οἱ 13, παρουσίασαν «ἀμφίβολα στοιχεῖα» — γράμματα δηλαδὴ πρὸς τὶς μητέρες τους, στὰ ὁποῖα ρωτάει «τί κάνουν τὰ παιδιά μας», ἀποδείξεις, ὅτι ἔστελνε στὶς μητέρες τους χρήματα γιὰ τὴ διατροφή τους, ἢ ὅτι ἐπλήρωνε τὰ δίδακτρα καὶ τὰ τροφεῖα τους στὰ λύκεια, ὅπου ἐσπούδαζαν — τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἀποτελοῦσαν ἐπισήμως νόμιμη ἀναγνώρισί τους καὶ πρὸ πάντων, δὲν ἦταν σύμφωνα μὲ τὴν διατύπωσι τῆς διαθήκης.

Τέλος, οἱ ὑπόλοιποι δέκα παρουσίασαν ἁπλὲς ἐνδείξεις, ὅτι ἡ μητέρες τους τοὺς εἶχαν ἀποκτήσει μὲ τὸν Τζὼν Γκρέγκορυ.

Ὁπωσδήποτε, ἂν ἐξαιρεθοῦν οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ δέκα, οἱ ἄλλοι 69 εἶνε πραγματικὰ παιδιὰ τοῦ μακαρίτου. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἔχουνε παιδιά, καὶ μερικοὶ μάλιστα κι' ἐγγόνια. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπογόνων αὐτῶν, παιδιῶν, κοριτσιῶν, ἐγγόνων καὶ δισεγγόνων, τοὺς ὁποίους ἐδημιούργησεν ὁ Γκέγκορυ φθάνει τοὺς 210. Καὶ τοὺς ἀπέκτησε χωρὶς νὰ παντρευτῇ ποτέ του.

ΕΧΗΡΕΨΕ ΠΡΟΤΟΥ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗ.

Ἐξ ἴσου περίεργη, μολονότι ὄχι τόσο... γόνιμη εἶνε μία ἄλλη γαμήλιος ὑπόθεσις, ἀγγλογαλλικὴ αὐτή, ποὺ ἀπησχόλησε τελευταῖα τὰ γαλλικὰ δικαστήρια, γιὰ δεύτερη φορά.

Κάποια Ἀγγλίς, ὀνόματι Ρόζα Χάρπερ, ποὺ ζοῦσε στὴ βόρειο Γαλλία, ἦταν ἀρραβωνιασμένη ἐπὶ τρία χρόνια, μὲ ἕναν πλούσιο Γάλλο, τὸν Ἀνρὺ Μπωβέν. Ξαφνικὰ ἔγινε ὁ πόλεμος, ὁ ἀρραβωνιαστικός της ἔφυγε γιὰ τὸ μέτωπο, κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες σκοτώθηκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μάχες τῆς Καμπανίας.

Ὅταν ἔμαθε τὸν θάνατό του ἡ Ρόζα Χάρπερ, καταστενοχωρήθηκε, ὄχι τόσο γιὰ τὸν χαμὸ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, ὅσο γιατὶ ἔχανε τὴ σεβαστὴ περιουσία του. Τότε ἐσοφίσθηκε κάτι σατανικό. Ὁ μακαρίτης, πρὶν φύγῃ γιὰ τὸ μέτωπο, τῆς εἶχε ἀφίσει ὅλα τὰ ἔγγραφά του, καὶ μαζὺ μ' αὐτά, τὰ πιστοποιητικὰ τῆς ταὐτότητός του.

Ἔχοντας τὰ χαρτιὰ ἐκεῖνα ἡ Χάρπερ, ἐπρότεινε σ' ἕνα φίλο τοῦ Μπωβὲν καὶ φίλο δικό της, νὰ τὴν παντρευτῇ μὲ τ' ὄνομα τοῦ μακαρίτη, ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα μέρος ἀπ' τὴν κληρονομία ποὺ θὰ ἔπαιρνε.

Ὁ φίλος δέχτηκε. Παρέλαβε τὰ χαρτιὰ τοῦ μακαρίτη, παρουσιάσθηκε μ' αὐτὰ στὸ ληξιαρχεῖο, ἔβγαλε μ' αὐτὰ τὴν ἄδεια γάμου, καὶ μὲ τ' ὄνομα Ἀνρὺ Μπωβὲν παντρεύτηκε τὴν Ρόζα Χάρπερ.

Ἔπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρό, ἡ πονηρὴ Ἀγγλίδα ἔβγαλε ἕνα πιστοποιητικὸ τοῦ γάμου της, κι' ἕνα πιστοποιητικὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της — τοῦ Μπωβὲν — καὶ ζήτησε δικαστικῶς τὴν κληρονομία του.

Οἱ συγγενεῖς τοῦ μακαρίτη ἐχάλασαν τὸν κόσμο. Ἀπέδειξαν εἰς τὸ δικαστήριο, ὅτι ὁ Μπωβὲν εἶχε σκοτωθῆ τέσσερες μῆνες, προτοῦ γίνῃ ὁ δῆθεν γάμος του. Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἐπέτυχαν τίποτε. Γιατὶ ὁ γαλλικὸς ἀστικὸς νόμος εἶνε ρητὸς καὶ αὐστηρὸς στὰ ζητήματα αὐτά. Ἀπαιτεῖ πιστοποιητικὸ τοῦ γάμου, καὶ ὄχι πιστοποίησι τῆς ταὐτότητος τοῦ γαμπροῦ. Ἔτσι οἱ δικασταί, μολονότι ἔβλεπαν ποιὸ εἶνε τὸ σωστό, βρέθηκαν ὑποχρεωμένοι νὰ παραδώσουν στὴ Ρόζα Χάρπερ Μπωβὲν τὴν περιουσία τοῦ μακαρίτου. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ σὲ λίγο καιρὸ ἀναγκάσθηκαν ν' ἀναγνωρίσουν ὡς παιδὶ δικό της καὶ τοῦ Μπωβέν, τὸ παιδὶ ποὺ ἀπέκτησε ἡ Ρόζα μὲ τὸν φίλο της δεκατρεῖς μῆνες μετὰ τὸν σκοτωμὸ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της στὸ μέτωπο τῆς Καμπανίας.

Μία πρόσφατος ἀποκάλυψις

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΦΑΓΑΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Εἶνε ὁ σπουργίτης, μᾶς λέγουν οἱ σοφοὶ ζωολόγοι ἑνὸς ἀγγλικοῦ Ἰνστιτούτου

Τὸ Ἰνστιτοῦτον τῆς Ζωολογίας τοῦ Λονδίνου, τὸ ὁποῖον ἐρευνᾷ τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς τῶν ζώων, προβαίνει κάθε τόσο εἰς ἀνακοινώσεις ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφερούσας ποὺ κινοῦν τὸ ἐνδιαφέρον ὄχι μόνον τῶν εἰδικῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ μεγάλου κοινοῦ. Ἡ τελευταία ἀνακοίνωσίς του ἀφορᾷ... τὸν στόμαχον τοῦ σπουργίτου, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι παρὰ τὴν μικρὰν χωρητικότητά του δύναται νὰ περιλάβῃ τεραστίας ποσότητας τροφῆς, ποὺ θὰ ἔθεταν εἰς δίλημμα καὶ τὸν μεγαλύτερον δίπουν Γαργαντούαν. Αὐτὸ τοὐλάχιστον μᾶς πληροφορεῖ τὸ κατωτέρω ἐκλαϊκευτικὸν ἄρθρον ποὺ δημοσιεύεται εἰς τὴν «Σοσίετυ», τὴν μεγαλυτέραν ἀγγλικὴν ἐπιθεώρησιν τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπικαιρότητος.

Ὅταν βλέπουμε τὰ πουλάκια νὰ πετοῦν χαρούμενα, ζωηρὰ καὶ τόσον εὐκίνητα μέσα στὸ φῶς καὶ στὸν ἀέρα φανταζόμεθα ὅτι δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ μεγάλα πράγματα γιὰ νὰ συντηρηθοῦν καὶ ὅτι ἐλαχίστη ποσότης ἀρκεῖ γιὰ νὰ ζήσουν. Ἡ ἀντίληψις αὐτή, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ, δικαίως ἄλλως τε, διότι μόνον ἀπὸ τὴν ἔρευνα προκύπτει τὸ ἀντίθετον, εἶνε ἐν τούτοις λανθασμένη. Ἂν ἐπρόκειτο νὰ φᾶμε καὶ ἐμεῖς πραγματικὰ «σὰν τὸν σπουργίτη» θὰ ἔπρεπε κατ' ἀναλογίαν νὰ ἐβάζαμε στὸ στομάχι μας τοὐλάχιστον 15 ὀκάδες τροφὴ κάθε μέρα.

Ἂς δοῦμε τὸ πῶς καὶ τὸ γιατί.

Ὅλα τὰ ζωντανὰ ὄντα ἀκτινοβολοῦν θερμότητα, τὴν ὁποίαν παράγει καὶ χάνει φυσικὰ ὁ ὀργανισμός τους. Ὅσο μεγαλείτερη εἶνε ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ βάρος του τόσο ἐντονώτερη ἡ ἀκτινοβολία καὶ ἡ ἀπώλεια θερμότητος, τόσο περισσότερη, ὡς ἐκ τούτου, ἡ ἀνάγκη θερμάνσεως καὶ χορηγήσεως εἰς τὸν ὀργανισμὸν καυσίμου ὕλης, δηλαδὴ τροφῆς.

Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον τὰ πουλάκια δὲν τρῶνε λίγο, ἀλλὰ τοὐναντίον τρῶνε πάρα πολύ.

Ἂς προσφύγουμε εἰς ἕνα παράδειγμα δι' ἀριθμῶν. Ἕνας κύβος 30 γραμμαρίων βάρους, ποὺ ζυγίζει δηλαδὴ ὅσο ἕνας σπουργίτης ἢ ἕνα καναρίνι, ἔχει μῆκος πλευρᾶς 3 ἑκατοστομέτρων. Ἡ ἐπιφάνεια ἑκάστης πλευρᾶς εἶνε 3Χ3=9 τετραγωνικὰ ἑκατοστόμετρα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ κύβος ἔχει ἔξη πλευρές, παρουσιάζει συνολικὴν ἐπιφάνειαν 54 τετρ. ἑκατοστομ. Ἂν λοιπὸν ἕνα πουλάκι ἦτο... τετράγωνο θὰ εἶνε αὐτὴν ἐπιφάνεια. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως ἔχει πολὺ μεγαλείτερη.

Ἂς συνεχίσουμε τὴν σύγκρισι μὲ τὴν βάσι αὐτή. Μία κόττα ἔχει περίπου βάρος 1750 γραμ. ἴσο δηλαδὴ πρὸς κῦβον ἐπιφανείας 787 τετρ. ἑκατοστομ. Ἂν καὶ ὁ κῦβος ὅμως εἶνε 58 φορὲς βαρύτερος ἀπὸ τὸ πουλάκι ἡ ἐπιφάνειά του εἶνε μόνον 15 φορὲς μεγαλείτερη.

Ἡ διαφορὰ στὸ ἄλογο εἶνε ἀκόμη περισσότερον ἐμφανής. Τὸ ἄλογο ζυγίζει πράγματι δέκα ἔξ χιλιάδες φορὲς περισσότερο ἀπὸ ἕνα πουλάκι, ἔχει ὅμως μόνον ἑκατὸν δέκα φορὲς μεγαλείτερη ἐπιφάνεια. Ὁ ἐλέφας τέλος ἔχει βάρος ἑκατὸν τριάντα τρεῖς χιλιάδες φορὲς μεγαλείτερο ἀπὸ τὸν σπουργίτη, ἐπιφάνεια ὅμως μόνον τετρακόσιες σαράντα φορὲς μεγαλείτερη. Καὶ προκύπτει τὸ συμπέρασμα αὐτό. Ὁ σπουργίτης μὲ βάσιν ὑπολογισμοῦ ἕνα χιλιόγραμμον, ἀκτινοβολεῖ τριάντα πέντε θερμίδας τὴν ὥραν. Ἡ μεγαλείτερη πάπια μόνον ἔξη.

Μὲ τὸν ὑπολογισμὸν αὐτὸν ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὴν τεραστίαν προσπάθειαν τοῦ σπουργίτη ἢ τοῦ μελισσοφάγου, ποὺ ζυγίζουν μόλις πέντε γραμμάρια καὶ μένουν τὸν χειμῶνα μὲ τὸ χιόνι ὧρες ὁλόκληρες ἐπάνω σ' ἕναν κλάδο διατηρῶντας τὴν μικρή τους σόμπα εἰς τὴν σταθερὰν θερμοκρασίαν τῶν 40 βαθμῶν.

Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἐλέφας τρώγει πολὺ ὀλίγα κατ' ἀναλογίαν τοῦ βάρους του. Τρώγει μόλις ἕνα πεντηκοστὸν ἀπὸ ὅ,τι ζυγίζει. Δέκα ἀγελάδες ποὺ ἔχουν συνολικῶς τὸ ἴδιο βάρος, ἀλλὰ πολὺ μεγαλύτερη ἐπιφάνεια δέρματος τρώγουν πολὺ περισσότερο διὰ νὰ διατηρήσουν τὴν θερμοκρασία τους. Ἡ τροφή τους ἀνέρχεται εἰς ἓν δέκατον πέμπτον τοῦ βάρους τοῦ σώματός των. Ἕνα ἄλογο ἔχει ἀνάγκην τροφῆς ἴσης πρὸς τὸ τριακοστὸν ὄγδοον τοῦ βάρους του, ἡ κόττα πρὸς τὸ δέκατον τέταρτον. Ὅσο μικρότερο εἶνε ἕνα ζῶον, τόσο περισσότερο πρέπει νὰ τρώγῃ καὶ εἶνε ἀπολύτως ἀλήθεια ὅτι ἕνας σπουργίτης τρώει πενήντα φορὲς περισσότερο ἀπὸ ἕναν ἐλέφαντα!

Ἕνα μικρὸ πουλάκι δὲν ἀντέχει οὔτε μιὰ μέρα νηστικό. Ἤδη μία κόττα μπορεῖ νὰ ἀνθέξῃ ἐν ἀνάγκῃ τρεῖς ἕως τέσσερις ἑβδομάδες.

Οἱ μικρὲς αὐτὲς θερμάστρες πρέπει γιὰ νὰ θερμαίνουν καλὰ νὰ καῖνε γρήγορα.

Μικρὰ πουλιὰ ἐκβάλλουν τὰ ὑπόλοιπα τῆς τροφῆς των ἤδη μετὰ δέκα ἕως δώδεκα λεπτά.

Ἡ ἀγριόπαπια δὲν ἔχει πλέον τίποτε εἰς τὸ στομάχι μετὰ δέκα λεπτὰ ποὺ κατεβρόχθισε ἕνα ψάρι. Μὲ βάρος ἑνὸς χιλιογράμμου πρέπει νὰ τρώγῃ διακόσια γραμμάρια τροφὴ τὴν ἡμέρα. Ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔπρεπε κατ' ἀναλογίαν νὰ τρώγῃ τριάντα χιλιόγραμμα ἡμερησίως.

Ἡ ἀναλογία αὐτὴ τῆς ἐντατικῆς θερμάνσεως ἔχει ὡς ἄμεσον συνέπειαν τὴν ταχεῖαν λειτουργίαν τῆς καρδίας.

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝ 1938

ΑΗΤΤΗΤΟΣ Η ΕΘΝΙΚΗ ΙΤΑΛΙΑΣ

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΕΙΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ.— ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΝΙΚΑΙ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ.

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Κ. ΚΛ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Ἕνας χρόνος ζωηροτάτης ποδοσφαιρικῆς δράσεως ἐπέρασε, ὄχι βέβαια ἑλληνικῆς, ἀλλὰ πανευρωπαϊκῆς, [illegible] ἐχρειάσθη νὰ κάμωμεν [illegible] σύντομον ἀνασκόπησιν [illegible] ἀγώνων τοῦ ἔτους καὶ [illegible] καταστάξωμεν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀγώνων αὐτῶν τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης κατ' ἀξίαν.

Πρώτη εἰς τὴν σειρὰν ἔρχεται ἡ ἐθνικὴ ὁμὰς τῆς Ἰταλίας μὲ τὸ ἀξιοθαύμαστον κατόρθωμα νὰ δώσῃ 9 διεθνεῖς ἀγῶνας καὶ νὰ κερδίσῃ καὶ τοὺς 9 μὲ σκὸρ τερμάτων 28:6. Ἀπὸ τέσσαρας ἀγῶνας δὲν ἐδέχθησαν οὔτε ἕνα τέρμα καὶ εἰς ἕνα μόνον ἀγῶνα ἐδέχθησαν δύο. Τὰ δύο αὐτὰ τέρματα ἐδέχθησαν ἀπὸ τοὺς Οὔγγρους κατὰ τὸν τελικὸν τοῦ παγκοσμίου πρωταθλήματος. Οἱ Ἰταλοὶ ἐκέρδισαν τὸν παγκόσμιον τίτλον εἰς τὰ 1934 καὶ οἱ ἀντίπαλοί των εἶπαν ὅτι ἡ νίκη των ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι διωργάνωσαν οἱ ἴδιοι τὸ πρωτάθλημα εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἀλλὰ τοὺς ἀγῶνας τοῦ παγκοσμίου πρωταθλήματος τοῦ 1938 διωργάνωσαν οἱ Γάλλοι, καὶ οἱ Ἰταλοί, ὁρμητικοὶ καὶ θυελλώδεις, δὲν ἐπέτρεψαν εἰς ἄλλους νὰ τοὺς ἀφαιρέσουν τὸν περιπόθητον τίτλον. Τὸν ἐκράτησαν καὶ πάλιν καὶ τίποτε δὲν δείχνει ὅτι θὰ δυνηθῇ ἄλλος κανεὶς νὰ τοὺς τὸν ἀφαιρέσῃ. Οἱ Ἰταλοὶ γνωρίζουν νὰ ἀγωνίζωνται καὶ γνωρίζουν ἐπίσης νὰ νικοῦν.

Οἱ ἀναδειχθέντες δεύτεροι εἰς τὸ παγκόσμιον πρωτάθλημα Οὔγγροι ἔδωσαν κατὰ τὸ 1938 ἐννέα διεθνεῖς ἀγῶνας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐκέρδισαν τοὺς 5, ἔχασαν τοὺς 2 καὶ ἔφεραν 1 ἰσόπαλον. Διὰ τὴν ἧτταν ἀπὸ τοὺς Σκώτους δὲν ἔχουν νὰ εἴπουν τίποτε, διὰ τὴν ἧτταν ἀπὸ τοὺς Πορτογάλους κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ 1938 δὲν ἐνδιαφέρονται, διότι παρέταξαν μετρίαν ὁμάδα. Ἡ τρίτη ἧττα —ἀπὸ τοὺς Ἰταλούς— τοὺς ἐκόστισε πολύ, διότι ἔχασαν τὸ παγκόσμιον πρωτάθλημα. Ἐνίκησαν τὴν Ἑλβετίαν, Σουηδίαν, Λουξεμβοῦργον, Ὀλλανδικὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ νίκη αὐτὴ ηὔξησε καταπληκτικῶς τὸ σκὸρ τῶν ὑπὲρ τῆς Οὐγγαρίας τερμάτων εἰς 34:14. Ἀπὸ 6 τέρματα ἐπέτυχον οἱ Οὔγγροι κατὰ τοῦ Λουξεμβούργου καὶ τῶν Ὀλλ. Ἰνδιῶν καὶ 11, τὰ ἀξέχαστα αὐτὰ 11, κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Μὲ τοὺς Γερμανοὺς ἔφεραν ἰσόπαλον ἀποτέλεσμα. Τρεῖς ἀπὸ τοὺς διεθνεῖς των ἀγῶνας τοὺς ἐματαίωσαν τὰ ραγδαῖα πολιτικὰ γεγονότα τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης. (Πρὸς τὴν Τσεχοσλοβακίαν, Ρουμανίαν καὶ Ἰταλίαν).

Ἡ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ ἔδωσεν ἐπίσης 9 ἀγῶνας. Ἐκέρδισε τοὺς 5 καὶ ἀνὰ 2 ἔφερεν ἰσοπάλους καὶ ἔχασε. Τὸ σκὸρ τῶν τερμάτων τῆς Ἐθνικῆς μας ὁμάδος εἶνε 28:14. Χειροτέρα ἦτο ἡ ἧττα της ἀπὸ τὴν Ἑλβετίαν εἰς τὴν Βασιλείαν μὲ 4:0. Ἐνίκησαν τὰς ἐθνικὰς ὁμάδας Βουλγαρίας, Ὀλλανδίας, Σουηδίας καὶ Ρουμανίας.

Ἡ ΕΛΒΕΤΙΑ δὲν δύναται νὰ θεωρήσῃ τυχηρὸν τὸ ἔτος ποὺ μᾶς ἐπέρασε. Ἀπὸ τοὺς 13 ἀγῶνας ποὺ ἔδωσαν οἱ φιλότιμοι Ἑλβετοὶ μόνον τοὺς 5 ἐκέρδισαν, ἔχασαν ἐπίσης 5 καὶ ἔφεραν ἰσοπάλους τοὺς τρεῖς μὲ σκὸρ τερμάτων 19:28. Ἔδωσαν δύο ἀγῶνας μὲ τοὺς Γερμανοὺς κατὰ τὸ παγκόσμιον πρωτάθλημα καὶ ἠγωνίσθησαν εἰς ξένον ἔδαφος μὲ τὴν Πορτογαλίαν (ἐνίκησαν εἰς τὸ Μιλᾶνον μὲ 2:1)

Ἡρωϊκὴ ἀληθῶς ὑπῆρξεν ἡ νίκη τῶν Ἑλβετῶν κατὰ τῆς Ἐθνικῆς Ἀγγλίας, ἥτις τόσον ἀσφαλῶς ἐνίκησεν ἐφέτος εἰς τὸ Βερολῖνον τὴν Ἐθνικὴν Γερμανίας καὶ εἰς τὸ Παρίσι τὴν Ἐθνικὴν τῆς Γαλλίας. Τὸ 2:1 κατὰ τῶν Ἄγγλων ἐξηφάνισε τὰ πολλὰ ἀτυχήματα τῶν Ἑλβετῶν κατὰ τὸ 1938.

Ἡ ΓΕΡΜΑΝΙΑ, δηλαδὴ τὸ γερμανικὸν ποδόσφαιρον, ἐπέτυχε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος νίκην ἥτις δὲν μετρᾶται μὲ τέρματα, ἀλλὰ τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα θὰ παρουσιασθοῦν πολὺ συντόμως. Ἀπερρόφησεν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ράϊχ ὁλόκληρον τὴν Αὐστρίαν καὶ τὸ ποδόσφαιρόν της καὶ τοὺς ἄσσους της.

Ἔδωσε 10 ἀγῶνας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μόνον τοὺς 3 ἐκέρδισε (Πολωνία, Ρουμανία, Βουλγαρία), ἔφερε 4 ἰσοπάλους (Οὐγγαρία Ἑλβετία, Γαλλία) καὶ 3 ἀγῶνας ἔχασε (Ἀγγλία, Ἑλβετία, Αὐστρία (πρὸ τοῦ Ἄνσλους) μὲ σκὸρ τερμάτων 20:19. Πολὺ ἄτυχον ἔτος διὰ τοὺς Γερμανοὺς τὸ 1938 ἀπὸ ἀπόψεως ἀποτελεσμάτων τῆς Ἐθνικῆς των ὁμάδος.

Ἡ ΑΓΓΛΙΑ ἔδωσε 5 ἀγῶνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔχασε μόνον τὸν ἕνα. Ἐνίκησε τοὺς Γάλλους, Γερμανούς, τοὺς Νορβηγοὺς καὶ τὴν μικτὴν Εὐρώπης. Σκὸρ τερμάτων 18:7.

Εἰς τὸ ἔδαφός της ἡ Ἀγγλία ἀνεδείχθη καὶ πάλιν ἀήττητος.

Ἡ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΥΪΑ ἔδωσεν 7 ἀγῶνας, ἐκέρδισε τοὺς 2, ἔφερεν ἰσοπάλους τοὺς 3 καὶ ἔχασε τοὺς 2.

Ἡ ΡΟΥΜΑΝΙΑ ἔδωσεν 6 ἀγῶνας μὲ 4 ἥττας καὶ 2 ἰσοπάλους.

Ἡ ΝΟΡΒΗΓΙΑ ἀπὸ τὰς χώρας τοῦ Βορρᾶ ἔδωσεν 8 ἀγῶνας, μὲ 4 νίκας, 2 ἰσοπαλίας, 2 ἥττας. Τὴν μίαν ἧτταν ἐδέχθη εἰς τὸν προκριματικὸν τοῦ παγκοσμίου πρωταθλήματος ἀπὸ τοὺς Ἰταλούς, ἔπειτα ἀπὸ παράτασιν τοῦ ἀγῶνος καὶ μετὰ χαρακτηριστικὴν ἀτυχίαν, μὲ 1:0. Ἡ Νορβηγία ἐκέρδισε τὸ Σκανδιναυϊκὸν Κύπελλον, εἰς τὸ ὁποῖον μετέχουν ἡ Φινλανδία καὶ ἡ Σουηδία.

Ἡ ΓΑΛΛΙΑ ἔδωσεν 7 ἀγῶνας μὲ 4 νίκας, 3 ἥττας καὶ σκὸρ τερμάτων 21:23.

Ἡ ΟΛΛΑΝΔΙΑ ἔχει 2 νίκας, 2 ἰσοπαλίας καὶ 2 ἥττας.

Τὸ ΒΕΛΓΙΟΝ ἔδωσεν 9 ἀγῶνας, μὲ 3 νίκας, 2 ἰσοπαλίας καὶ 4 ἥττας. Ἡ καλυτέρα νίκη τῶν Βέλγων ἐπετεύχθη ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Οὐαλλίας, μὲ 3:1

Ἡ ΕΛΛΑΣ; Ἡ Ἑλλὰς δὲν δίδει πολλοὺς ἀγῶνας καὶ αὐτὸ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα σφάλματα τῶν ἰθυνόντων τὸ ποδόσφαιρόν μας. Διότι μόνον μὲ τοὺς πολλοὺς διεθνεῖς ἀγῶνας ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς χώρας μας θὰ ξεσπάσουν οἱ ποδοσφαιρισταί μας καὶ θὰ συνηθίσουν νὰ ἀγωνίζωνται εἰς ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ γήπεδα καὶ ὑφ' ὅλας τὰς καιρικὰς συνθήκας, εὐμενεῖς ἢ δυσμενεῖς. Ἄλλωστε μόνον ὅταν οἱ ποδοσφαιρισταί μας ἀντιμετωπίσουν πολλοὺς ἀντιπάλους θὰ ἠμπορέσουν νὰ καταλάβουν καλύτερα τὸ ποδόσφαιρον καὶ νὰ μάθουν νὰ ἀναπτύσσουν τακτικὴν κατὰ τὸν ἀγῶνα. Ἡ Ἑλλὰς ἔδωσε κατὰ τὸ 1938 τρεῖς ἐπισήμους διεθνεῖς ἀγῶνας. Δύο μὲ τὴν Ἐθνικὴν Παλαιστίνης, ποὺ τοὺς ἐκέρδισεν (ἕνα εἰς Χάϊφαν καὶ ἕνα εἰς τὰς Ἀθήνας) (3:1 καὶ 1:0) καὶ ἕνα εἰς Βουδαπέστην μὲ τὴν Ἐθνικὴν Οὐγγαρίας.

Ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν ἀνασκόπησιν, ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐκτὸς τῆς Ἀγγλίας, ἥτις ἐπιμένει νὰ ἀπέχῃ τῶν ἐπισήμων πρωταθλημάτων, τὴν δικαίαν καὶ ἀσφαλῆ πρώτην θέσιν εἰς τὸ εὐρωπαϊκὸν ποδόσφαιρον κατέχει ἡ Ἰταλία, ἡ θυελλώδης ὁμὰς τοῦ Βιττώριο Πόζο, τοῦ γνωστοῦ σελεξιονὲρ καὶ ἀρχηγοῦ ὅστις ἀποκαλεῖται «Ναπολέων» τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ποδοσφαίρου.

ΚΛ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΟΙ ΠΑΙΚΤΑΙ ΤΗΣ ΦΕΡΕΝΤΖΒΑΡΟΣ

Ἡ ἐφημερὶς τῆς Βουδαπέστης «Νέμζετι Σπὸρ» ἀναγράφει εἰς ἐκτενῆ συνεργασίαν συντάκτου της, τὰ τῆς ἀφίξεως τῶν ποδοσφαιριστῶν τῆς Φερεντζβάρος, εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Οὐγγρικῆς πρωτευούσης, ὅπου πολλοὶ φίλαθλοι εἶχον συγκεντρωθῆ μαζὶ μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους διὰ νὰ χαιρετίσουν τοὺς ἐπὶ μῆνα περίπου ἀπουσιάσαντας παίκτας.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ «Νέμζετι Σπὸρ» ἐδημοσίευσε ἐκτὸς τῆς σειρᾶς ἀνταποκρίσεων ἐξ Ἀθηνῶν εἰδικοῦ συνεργάτου της περὶ τῶν ἀγώνων τῆς Φερεντζβάρος καὶ πλήρη μετάφρασιν τῶν ἄρθρων καὶ συνεντεύξεων τοῦ συνεργάτου μας κ. Κλ. Παλαιολόγου καθὼς καὶ τῶν περιγραφῶν καὶ κριτικῶν, ποὺ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ «Ἔργον».

Οἱ παῖκται τῆς Φερεντζβάρος, γράφει ὁ συντάκτης τῆς «Νέμζετι Σπὸρ», ἐκφράζονται μετ' ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὴν παραμονήν των εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁμιλοῦν μὲ θαυμασμὸν δι' ὅσα εἶδον εἰς τὰς Ἀθήνας, τὴν Ἀκρόπολιν, τὰ Μουσεῖα, τὸ Φάληρον κ.λπ. καὶ λέγουν ὅτι εὐχαρίστως θὰ κατέλθουν καὶ πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, προτιμοῦν δὲ τὰς Ἀθήνας ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἄλλο μέρος, Αἴγυπτον, Γαλλίαν, Μαρόκον κ. ἄ. ὅπου συνήθως περιοδεύουν.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς Δρ. Λ. Τὸτ ἐξέφρασεν ἐκ μέρους τῆς Φερεντζβάρος τὴν ἀπόλυτον ἱκανοποίησίν του καὶ τὴν χαράν του διότι εὗρον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὄχι μόνον εὐγενεῖς ἀνθρώπους καὶ καλοὺς φίλους, ἀλλὰ κοινὸν θεατῶν ποὺ σπανίως ἀπαντᾷ κανεὶς εἰς ξένα μέρη.

Τέλος εἰς τὴν ἐφημερίδα ἀναγράφονται αἱ δηλώσεις ὅλων τῶν ποδοσφαιριστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκδηλώνουν τὸν ἐνθουσιασμόν των ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Τελευταῖος ὁμιλεῖ ὁ νεαρὸς ἐρασιτέχνης ἀναπληρωματικὸς παίκτης Χόρβατ, ὅστις ἠγωνίσθη εἰς τὸ β' ἡμίχρονον τοῦ ἀγῶνος Φερεντζβάρος — Μικτῆς Ε. Π. Ο. καὶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυνηγοῦ Τόλντι, ὁ ὁποῖος εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Εἶμαι χαρούμενος ποὺ ἐπέστρεψα τέλος εἰς τὸ σπίτι μου, στὴ Βουδαπέστη, ἀλλ' ἂν μὲ ρωτήσουν ἂν ξαναφεύγω τώρα πάλι γιὰ τὴν Ἑλλάδα, θὰ δεχθῶ προθύμως. Περάσαμε θαυμάσια. Ἔξοχος τόπος. Εὔχομαι εἰς ὅλους τοὺς ἐρασιτέχνας νὰ κάμουν κάποτε τὸ ταξίδι τῆς Ἑλλάδος καὶ εὐχαριστῶ, εὐγνωμονῶ τοὺς διοικοῦντας τὴν Φερεντζβαρος ποὺ μὲ ἐπῆραν μαζὶ στὴν Ἑλλάδα.

ΚΛ. ΠΑΛ.

ΡΕΚΟΡ ΘΕΑΤΩΝ

Τὸ ποδόσφαιρον εἶνε τὸ ἐθνικὸ παιχνίδι τῶν Ἄγγλων. Ὑπολογίζεται ὅτι κάθε ἀγῶνα τοῦ Ἀγγλικοῦ πρωταθλήματος Α' Κατηγορίας παρακολουθοῦν 45 χιλιάδες θεαταὶ κατὰ μέσον ὅρον. Τὸ μεγαλύτερον ρεκὸρ συγκεντρώσεως θεατῶν κατεῖχεν ὁ τελικὸς ἀγὼν τοῦ Ἀγγλικοῦ πρωταθλήματος τοῦ 1936 ποὺ ἐτελέσθη εἰς τὸ μέγα Στάδιον τοῦ Λονδίνου Οὐέμπλεϋ ἐνώπιον 110 χιλιάδων θεατῶν. Τὸν πρὸ ὀλίγου καιροῦ τελεσθέντα ἀγῶνα Ἐθνικῆς Ἀγγλίας — Μικτῆς Εὐρώπης, παρηκολούθησαν μόλις 70 περίπου χιλιάδες θεατῶν. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι τὸ ρεκὸρ κατερρίφθη τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὄχι πλέον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ διεθνοῦς ἀγῶνος, ἀλλὰ ἁπλοῦ ἀγῶνος πρωταθλήματος μόνον καὶ ὄχι εἰς τὸ Λονδῖνον τὴν πρωτεύουσαν τῶν 7 ἑκατομμυρίων κόσμου, ἀλλ' εἰς τὴν Γλασκώβην, τὴν ἱστορικὴν πόλιν τῆς Σκωτίας. Κατὰ τὸν πρὸ ἑβδομάδος τελεσθέντα ἀγῶνα μεταξὺ τῶν ὁμάδων Γλάσκωου Ράντζερς — Κέλτικ τὸ Στάδιον Ἴμπροξ ἐπληρώθη κόσμου. Πλέον τῶν 120 χιλιάδων θεατῶν παρηκολούθησαν τὸν ἀγῶνα τοῦτον τοῦ Σκωτικοῦ πρωταθλήματος. Ἐξηκριβώθη ὅτι εἰσιτήριον ἐπλήρωσαν 118.730 θεαταί. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἀποτελεῖ νέον ρεκὸρ παρακολουθήσεως ἀγῶνος πρωταθλήματος, διότι τὸ ρεκὸρ διὰ τοὺς διεθνεῖς ἀγῶνας κρατεῖ πάλιν ἡ Γλασκώβη μὲ 149.547 θεατὰς οἵτινες παρηκολούθησαν πέρυσι τὸν ἀγῶνα τῶν ὁμάδων Σκωτίας — Ἀγγλίας. Τὸ μέχρι σήμερον ρεκὸρ θεατῶν τοῦ Ἀγγλικοῦ πρωταθλήματος ἦσαν 82.905 θεαταὶ τοῦ ἀγῶνος τῶν ὁμάδων Τσέλσεα — Ἄρσεναλ.

ΑΓΩΝΕΣ ΠΑΓΟΔΡΟΜΙΩΝ

Εἰς τὴν Ζυρίχην θ' ἀρχίσουν τελούμενοι τὴν 21ην Ἰανουαρίου οἱ ἀγῶνες τοῦ Παγκοσμίου Πρωταθλήματος παγοδρομίας ταχύτητος, παγοδρομίας χοροῦ ἀτομικῶς καὶ ζευγῶν καθὼς καὶ τοῦ πρωταθλήματος Χόκεϋ. Εἰς τοὺς μεγάλους αὐτοὺς ἀγῶνας ἐδήλωσαν συμμετοχὴν δι' ὁμάδων ἀθλητῶν καὶ ἀθλητριῶν τὰ Κράτη: Καναδᾶς, Γερμανία, Ἀγγλία, Φινλανδία, Ὀλλανδία, Ἰταλία, Γιουγκοσλαυΐα, Οὐγγαρία, Λεττονία, Πολωνία, Σουηδία, Ἑλβετία, Τσεχοσλοβακία καὶ Ἀμερική.

Τὸ ζεῦγος τῶν Οὔγγρων παγοδρόμων Ναδίνκα Σίλλασυ καὶ Φέρεντς Κέρτες ἐχόρευσαν εἰς τὸ μέγα Στάδιον τῆς Ζυρίχης, ἐνώπιον 6000 θεατῶν μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Οἱ δύο ἀνωτέρω παγοδρόμοι θὰ λάβουν μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Παγκοσμίου Πρωταθλήματος.

◆◆

Διὰ τὰ ἀγωνίσματα ταχύτητος ἐπὶ πάγου πολλὰς ἐλπίδας νίκης συγκεντρώνει ὁ Νορβηγὸς παγοδρόμος Κρέκ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναδειχθῆ δεύτερος εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Γκάρμις Πάρτενκίρχεν ἐν Γερμανίᾳ, καὶ ὁ ὁποῖος ἐπέτυχεν εἰς δοκιμαστικοὺς ἀγῶνας εἰς τὰ 500 μ. χρόνον 43.7 δευτερολέπτων. Τὰ 5000 μ. ἐκέρδισεν ὁ Νορβηγὸς Στάκρουστ μὲ χρόνον 8:36'7.

◆◆

Εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Παγκοσμίου Πρωταθλήματος θὰ λάβῃ μέρος ἐκτὸς τῶν ἄλλων μὲ τὴν Ἀγγλικὴν ὁμάδα καὶ ὁ νεαρὸς Ἰνδὸς Σάμπου, ὁ ὁποῖος ἔγινε γνωστὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἀπὸ τὸ φίλμ «Τὸ παιδὶ μὲ τοὺς ἐλέφαντες» ποὺ ἐγύρισε μὲ καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν. Ὁ νεαρὸς Σάμπου εἶνε συγχρόνως ἐξαίρετος παγοδρόμος καὶ ἐπιτυγχάνει θαυμασίας ἐπιδόσεις.

◆◆

Μετὰ τοὺς ἀγῶνας τοῦ Παγκοσμίου Παγοδρομικοῦ Πρωταθλήματος τῆς Ζυρίχης, θὰ τελεσθοῦν εἰς τὸ μέγα χειμερινὸν Στάδιον τοῦ Νταβός, οἱ ἀγῶνες τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πρωταθλήματος, ὅπου θὰ λάβουν μέρος αἱ ὁμάδες παγοδρομίας καὶ χιονοδρομίας τῶν Κρατῶν τῆς Εὐρώπης.

ΕΝΑ ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

ΥΠΟ Π. ΚΑΨΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Γεώργιος Συμιακὸς διορίζεται δάσκαλος σ' ἕνα μικρὸ χωριό, τὸ Γενῆ Λιμάνι, τῆς Σμύρνης, ὅπου ζῇ ὁλομόναχος ζωὴ ἀσκητικὴ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴ μάννα του καὶ τὰ τρία ἀδερφάκια του, ποὺ ζοῦν στὴ Χίο. Ἐκεῖ ἐρωτεύεται τὴν κόρη τοῦ προεστοῦ τὴν ὡραία Μαριγούλα, ποὺ ἀνταποκρίνεται κι' αὐτὴ στὸν ἔρωτά του. Τὶς ἴδιες μέρες ὅμως φθάνει στὸ χωριὸ ἕνας Τοῦρκος πασᾶς μὲ τὸ χαρέμι του. Μιὰ ἀπὸ τὶς σκλάβες του ἐρωτεύεται παράφορα τὸν δάσκαλο καὶ καταφέρνει νὰ τὸν παρασύρῃ στὸ σπίτι της, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν θέλει νὰ προδώσῃ τὴν ἀγάπη τῆς Μαριγούλας. Ἐκεῖ μεταχειρίζεται διάφορα τεχνάσματα καὶ μὲ τὰ θέλγητρά της τὸν καταφέρνει νὰ δεχθῇ τὸν ἔρωτά της.

Ὁ δάσκαλος ἀφίνει τὸν ἑαυτό του νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ πάθος του καὶ ὅταν ἡ ὡραία χανούμισσα τοῦ προτείνει νὰ φύγουν δὲν βρίσκει τὴ δύναμι νὰ ἀντισταθῇ καὶ φεύγει μαζί της.

7ον

Τώρα ἀφίνω τὸν ἀναγνώστη μου νὰ μαντέψῃ μόνος του τὸν πόνο ποὺ ἐδοκίμασε μέσα στὴ ψυχή της ἡ φτωχὴ Μαριγούλα σὰν ἄκουσε τὴ φοβερὴ εἴδησι. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψῃ. Νόμιζε πὼς εἶνε λόγια τοῦ κόσμου. Ἀπὸ ποῦ καὶ ὡς ποῦ ὁ Γιῶργος της ποὺ τὴν ἐλάτρευε νὰ ρίξῃ τὰ μάτια του σὲ μιὰ Τουρκάλα καὶ μάλιστα νὰ φθάσῃ στὸ σημεῖο γιὰ χατῆρι της ν' ἀφήσῃ τὴ θέσι του καὶ τὴν οἰκογένειά του καὶ νὰ φύγῃ μαζί της στὸ ἄγνωστο. Δὲν τὸ πίστευε καὶ ἅμα ἦλθε τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι ὁ πατέρας της τὸν κύτταξε στὰ μάτια ἱκετευτικὰ σὰν νὰ ἤθελε νὰ μαντεύσῃ ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία του τὴν ἀλήθεια.

Ὁ πατέρας τῆς Μαριγούλας, ποὺ ἤξερε δὰ τὸν ἔρωτα τῆς κόρης του μὲ τὸν δάσκαλον, ποὺ τὸν ἐνέκρινε καὶ ποὺ ὠνειρεύετο νὰ τοὺς παντρέψῃ μιὰ μέρα, ἦλθε στὸ σπίτι σκυθρωπός, μελαγχολικὸς καὶ ἀμίλητος.

— Εἶνε ἕτοιμο τὸ τραπέζι;

Ρωτᾷ τὴ γυναῖκα του.

— Ἕτοιμο.

Ἀπαντᾷ ἐκείνη.

— Βάλτε το λοιπὸν νὰ φᾶμε.

Καθήσανε. Ἄρχισαν νὰ τρώγουν, Δηλαδὴ ὁ πατέρας καὶ ἡ μάννα. Ἡ κόρη, ἡ Μαριγούλα, ἔκανε πὼς ἔτρωγε δῆθεν ἀλλὰ δὲν ἔτρωγε. Τὰ μάτια της ἦταν κόκκινα καὶ πρισμένα ἀπὸ τὸ κλάμμα.

Ὁ πατέρας της ποῦ καὶ ποῦ τῆς ἔρριχνε μιὰ αὐστηρὴ καὶ στοργικὴ ματιά.

— Μωρὲ ποιὸς νὰ τὸ πίστευε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Τὸν θεωρούσαμε ὅλοι γιὰ τίμιο παλληκάρι. Μᾶς ντρόπιασε. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ κλέψῃ μιὰ Τουρκάλα καὶ νὰ φύγῃ! Ποῦ πᾶς, μωρέ; Ποῦ ἀφίνεις τὴ μάννα σου καὶ τ' ἀδέλφια σου; Τίθὰ γίνῃς μωρέ;

— Ὥστε εἶνε ἀλήθεια, μπαμπᾶ, αὐτὰ ποὺ λένε;

— Καὶ βέβαια ἀλήθεια εἶνε.

Ἡ Μαριγούλα, ποὺ ἐβεβαιώθηκε πειά, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ. Πέταξε τὸ κουτάλι ποὺ βαστοῦσε κάτω καὶ ἀφοῦ σηκώθηκε ἀπότομα ἔτρεξε στὸ δωμάτιό της καὶ ξέσπασε σὲ γοεροὺς θρήνους. Οἱ γονεῖς της τρέξανε καὶ μὲ χάδια ἡ μάννα καὶ μὲ αὐστηρὲς συμβουλὲς ὁ πατέρας προσπαθοῦσαν νὰ τὴν παρηγορήσουν.

— Μὴ κλαῖς, παιδί μου, προσπάθησε νὰ τὸν ξεχάσῃς. Δὲν ἦταν ἄνδρας σου, οὔτε καὶ ἀρραβωνιαστικός σου. Τί ἀνάγκη ἔχεις; Εἶσαι τὸ καλύτερο κορίτσι τοῦ χωριοῦ καὶ θὰ πάρῃς τὸ καλύτερο παλληκάρι αὔριο, τῆς ἔλεγε ἡ μάννα.

— Δὲ φχαριστᾶς τὸ Θεὸ ποὺ ἀποκαλύφθηκε τί ἄνθρωπος εἶνε ἔτσι σύντομα.. Γιὰ φαντάσου ἂν σᾶς ἀρραβωνιάζαμε καὶ σᾶς παντρεύαμε! Ἀφοῦ εἶνε τέτοιος θὰ σάφηνε παντρεμμένη καὶ μὲ κανένα παιδί. Πάλι νὰ λὲς δόξα σοι ὁ Θεὸς καὶ στεῖλε τον αὐτὸν στὸ διάβολο, τῆς ἔλεγε ὁ πατέρας.

Ἡ Μαριγούλα, χωρὶς νὰ ἀπαντᾷ οὔτε στὸν ἕνα οὔτε στὸν ἄλλο, ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ γοερὰ καὶ ἀπαρηγόρητα καὶ στὸ τέλος σηκώνοντας τὰ μάτια της λέγει στὴ μάννα της:

— Μάννα, δὲν ἔχασε μόνο τὸ χωριὸ τὸ δάσκαλό του. Χάσατε καὶ σεῖς τὸ παιδί σας.

Ἄς ἀφήσωμε τώρα τὴ Μαριγούλα μὲ τὸν ἀγιάτρευτο πόνο της καὶ ἄς ταξιδεύσωμε καὶ ἐμεῖς στὴ Σμύρνη πρὸς συνάντησιν τοῦ ἐρωτευμένου ζεύγους. Εἴδαμε πὼς ἀπὸ τὸν κάβο τῆς Φώκιας ποὺ τοὺς ἔβγαλε τὸ καΐκι μπήκανε σὲ ἕνα ἀμάξι καὶ φθάσανε στὴ Μαινεμένη. Ἀπὸ κεῖ πήρανε τὸ τραῖνο καὶ κατεβήκανε στὸ σταθμὸ τοῦ Μπασμπαχανὲ στὴ Σμύρνη. Ὁ Συμιακὸς τὴν ἤξερε τὴ Σμύρνη γιατὶ πολλὲς φορὲς τὸ καλοκαίρι πήγαινε μὲ τοὺς δικούς του καὶ περνοῦσαν κάμποσες μέρες στὴ μεγάλη καὶ ὡραία πολιτεία. Ἡ Ζεκιριὲ καθὼς ἦταν ἔξυπνη φρόντισε καὶ πῆρε μαζί της ἕνα χριστιανικὸ φόρεμα καὶ φόρεσε. Ἄν φοροῦσε χανουμίστικα φορέματα, δηλαδὴ τὸ φερετζέ, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ταξιδεύῃ μαζὶ μὲ ἕνα χρσιτιανό. Θὰ τὴν πιάνανε. Μὲ τὸ εὐρωπαϊκὸ φόρεμα φαινότανε πὼς εἶνε χριστιανή. Μέσα στὸ τραῖνο ὅλοι οἱ ἐπιβάτες τὴν κυττάζανε μὲ θαυμασμὸ γιατὴν ὠμορφιά της. Καὶ καθὼς καὶ ὁ Συμιακὸς ἦταν ἕνας ὡραῖος λεβέντης, λέγανε ἀναμφιβόλως:

— Τί ταιριαστὸ ζευγαράκι!

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἅμα βγήκανε στὸ Μπασμαχανὲ πήρανε ἕνα ἀμαξάκι καὶ διέταξαν τὸν ἀμαξᾶ νὰ τοὺς κατεβάσῃ στὸ ξενοδοχεῖον «Αἴγυπτος» ποὺ ἦταν ἀντίκρυ στὴν ἀποβάθρα τῶν διαβατηρίων.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲ βγήκανε καθόλου ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο των οὔτε ἀπὸ τὸ δωμάτιό των κἂν. Ἀπὸ τὴ μιὰ γιατὶ φοβότανε μὴν ἀνακαλυφθοῦν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη, γιατὶ ἦσαν καὶ οἱ δυὸ διψασμένοι ἀπὸ ἔρωτα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Συμιακὸς λέγει στὴν Ζεκιριέ.

— Ἐσὺ κάθησε μέσα κλεισμένη. Μὴ βγῇς ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ἐγὼ θὰ κάμω μιὰ βόλτα νὰ ἰδῶ τί λένε ἔξω.

Βγῆκε. Ἔκαμε ἕναν περίπατο στὴν προκυμαία καὶ ὕστερα πῆρε μιὰ ἐφημερίδα καὶ κάθησε στὸ καφενεῖο «Τὸ χρυσοῦν Ἀπίδιον». Παράγγειλε ἕναν καφὲ καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὴν ἐφημερίδα του. Δὲν ἔγραφε τίποτε γι' αὐτόν. Ἔξαφνα, ἐκεῖ ποὺ ἦτο βυθισμένος στὴν ἀνάγνωσι, ἀκούει μιὰ φωνή:

— Γιῶργο!

Σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ βλέπει τὸν παληὸ συμμαθητή του Ἀπόστολο, νὰ τὸν κυττάῃ μὲ μάτια ποὺ ἐξέφραζαν χαρὰ καὶ συμπάθεια.

— Ἀπόστολε!

— Ποῦ βρέθηκες ἐδῶ;

— Ἐσὺ πῶς βρέθηκες ἐδῶ! Κάτσε νὰ τὰ ποῦμε.

Μετ' ὀλίγον, ὁ μὲν Ἀπόστολος ἐπληροφορεῖτο ὅλα τὰ τοῦ Συμιακοῦ κι' ὁ Συμιακὸς ἐπληροφορεῖτο ὅτι ὁ φίλος του ἦταν διωρισμένος σὲ κάποια Τράπεζα στὴ Σμύρνη καὶ συνάμα παντρεμμένος μὲ μιὰ κοπέλλα ποὺ τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ τὰ μαθητικά του χρόνια.

◆◆

Μέσα σὲ λίγες μέρες ὁ Συμιακὸς κατώρθωσε νὰ τακτοποιηθῇ. Ἀπὸ τὴν πώλησιν τῶν κοσμημάτων τῆς Ζεκιριὲ κατώρθωσε νὰ ἐξοικονομήσῃ μερικὰ χρήματα καὶ νὰ πιάσῃ ἕνα μικρὸ σπιτάκι σὲ μιὰ πάροδο τῆς ἀριστοκρατικῆς ὁδοῦ Τράσσων, ποὺ ἐλέγετο Μπελῶμ Σοκάκι καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ φίλου του βρῆκε μιὰ θέσι βοηθοῦ λογιστοῦ σ' ἕνα σταφιδεμπορικὸ κατάστημα. Ἐκ παραλλήλου ἡ Ζεκιριὲ ἔκαμε εὐρωπαϊκὰ φορέματα καὶ καθὼς ἦταν καθαρὴ καὶ ἐργατικὴ τὸ μικρὸ σπιτάκι των εἶχεν ἀποβῆ μιὰ μυρωμένη μικρὴ φωλιὰ γιὰ τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους.

Ὁ Συμιακὸς ρίχτηκε στὴ δουλειὰ μὲ τὰ μοῦτρα. Ὅλη τὴν ἡμέρα δούλευε καὶ τὸ βράδυ νωρὶς-νωρὶς ἀπεσύρετο στὸ σπίτι του, ὅπου τὸν ἐπερίμενε ἡ ζεστὴ ἀγκαλιὰ τῆς ἀγαπημένης του ἐρωμένης.

Χωρὶς νὰ σκεφτοῦν ποτὲ νὰ νομιμοποιήσουν τὸν σύνδεσμό των, περνοῦσαν σὰν νόμιμο ζεῦγος. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ζεκιριὲ δὲν ἤξερε καλὰ τὰ ἑλληνικὰ δὲν εἶχε πολλὴ σημασία. Ἦταν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ φυσικό.

Τὴν πρώτη ἑβδομάδα τῆς ἐγκαταστάσεώς των οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι δὲν ἔβγαιναν σχεδὸν καθόλου ἔξω τὰ βράδυα. Ἦσαν παραδομένοι ὁλόψυχα στὸν ἔρωτά των. Ὁ Συμιακὸς περίμενε ἀνυπόμονα νὰ βραδυάσῃ γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ σπιτάκι του καὶ ἡ Ζεκιριέ, ἀφοῦ ἑτοίμαζε τὸ φαγητό των, ἔπαιρνε τὸ ρολόϊ μπροστά της καὶ κύτταζε ἀνυπόμονα μετρῶντας τὰ λεπτὰ ποὺ περνοῦσαν ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα ποὺ θὰ γύριζε ἀπὸ τὴ δουλειὰ ὁ ἀγαπημένος της Γιῶργος.

Τὴν ἀγαποῦσε τὴν ἐρωμένη του τόσο θερμά, τόσον ὁλόψυχα ὁ Συμιακὸς ὥστε στὴ θερμὴ καὶ μυρωμένη της ἀγκαλιὰ τὰ ξεχνοῦσε ὅλα. Παραδομένος στὸν τρελλό, τὸν παράφορο ἔρωτά του, λησμονοῦσε τὴ γλυκειὰ καὶ φτωχὴ Μαριγούλα, τὴν ὁποίαν εἶχε ἐγκαταλείψει τόσον ἄπονα καὶ τόσο σκληρά. Τὴ μάννα του μονάχα καὶ τ' ἀδέλφια του δὲν ξεχνοῦσε. Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ γράψῃ στὴ μάννα του. Ντρεπότανε γιὰ τὴν πρᾶξι του. Τῆς ἔστελνε μονάχα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μερικὰ χρήματα, χωρὶς νὰ φανερώνῃ τὴ διεύθυνσί του. Ἡ φτωχὴ μάννα του ἔπαιρνε τὰ χρήματα μὲ συγκίνησι καὶ χαιρότανε γιατὶ τὸ χαμένο παιδί της ἦταν ζωντανό, μὰ πάλι σπάραζε ἡ ψυχή της ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ μάθῃ ποῦ εἶνε. Καὶ εἶχε καὶ τὰ λόγια τοῦ κόσμου ἡ φτωχὴ μάννα. Δὲν ἦταν μικρὸ πρᾶγμα ν' ἀφήσῃ τὴ δουλειά του ὁ γυιός της καὶ νὰ κλέψῃ μιὰ παληοτουρκάλα. Οἱ ἐχθροί τους μάλιστα λέγανε πὼς ὁ Συμιακὸς τούρκεψε καὶ γι' αὐτὸ ντρεπότανε νὰ φανερώσῃ ποῦ εἶνε.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἡ συνέχεια.

Ἐκ τούτων προέρχονται τὰ ἐρυθήματα καὶ ἡ ξηρότης τοῦ δέρματος καὶ ὁ σχηματισμὸς ρυτίδων. Ἐναντίον ὅλων αὐτῶν δὲν ὑπάρχει ἄλλο καλλίτερον μέσον ἀπὸ τὴν κρέμα NIVEA.

Ἡ κρέμα NIVEA περιέχει τὴν EUCERIT, οὐσίαν συγγενῆ πρὸς τὸ λίπος, καὶ διὰ τοῦτο δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς τὸ φυσικὸν μέσον διὰ τὴν προστασίαν καὶ τὴν περιποίησιν τοῦ δέρματος.

Ἡ κρέμα NIVEA, λόγῳ τοῦ ὅτι περιέχει τὴν EUCERIT, εἰσχωρεῖ βαθειὰ εἰς τὸ δέρμα καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ προστατεύει ἀπὸ τὴν ἐπιβλαβῆ ἐπίδρασιν τῆς κακοκαιρίας καὶ τὸ διατηρεῖ λεῖον καὶ μαλακόν.

ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

Η ΕΟΡΤΗ ΜΟΥ

Προχθές, μεγάλην έορτήν. Ἁγίου Ἀθανασίου,
λίγο ἑώρτασα κι' ἐγὼ καὶ τἄκαμα θυσία
καθότι διὰ τοῦ στίχου μου τοῦ πάντοτε αἰσίου
τὴν δάφνην ἐκατέκτησα καὶ τὴν... Ἀθανασία

Οἱ φίλοι μ' ἐπεσκέφθησαν γιὰ νὰ μὲ εὐχηθοῦνε
καὶ μοὔπανε τὸ τυπικόν: «Τοῦ χρόνου μὲ ὑγείαν»
τοὐτέστι μοῦ εὐχήθηκαν διχῶς καὶ νὰ ντραποῦνε
στὰς φρένας νὰ θεραπευθῶ
καὶ ὅλους νὰ τοὺς λυπηθῶ
κάνοντας εἰς τὴν ποίησι ὁριστικὴ ἀργίαν...

Ο ΜΑΓΚΑΣ

■

ΘΟΡΥΒΟΣ

Ὁ μικρότερος θόρυβος εἶνε τὸ πέταγμα τῆς μυίγας, ποὺ δὲν κάνει καθόλου φασαρία.
Ὁ μεγαλείτερος εἶνε ἡ γυναικεία φλυαρία.

■

ΡΕΚΛΑΜΕΣ ΔΩΡΕΑΝ

Στὸ κατάστημα «Ὑπερπεραν» θὰ βρῆτε:
Κουστούμια ὀνειροπόλα.
Γραβάτες ὥριμες.
Παπούτσια ἔγχορδα.
Πανωφόρια δίσολα.
Καπέλλα πιτυροῦχα κλπ κλπ.

■

ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΣ

Ἡ μικρότερη σταθερότης εἶνε τοῦ μεθυσμένου, ποὺ δὲν ξέρει ποῦ πατᾷ.
Η μεγαλείτερη, εἶνε τοῦ φίλου μας, ποὺ ποτὲ δὲν μᾶς πληρώνει ὅσα μᾶς χρωστᾷ.

■

ΝΕΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Διοργανοῦνται προσεχῶς ἀγῶνες βραδύτητος μεταξὺ τῶν τρὰμ τῆς Πάουερ. Τὸ τράμ, ποὺ θὰ διατρέξῃ τὴν ἀπόστασιν μεταξὺ πλατείας Ἀγάμων καὶ Ὁμονοίας, εἰς διάστημα περισσότερον τοῦ ἑνὸς μηνός, θὰ βραβευθῇ.

—Διοργανοῦνται ἐπίσης ἀγῶνες ὀρθογραφίας μεταξὺ δακτυλογράφων. Θὰ μετάσχουν τοῦ ἀγῶνος μόνον αἱ δακτυλογράφοι ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι κάμνουν εἰς ἑκάστην ἀράδα τουλάχιστον 63 ὀρθογραφικὰ λάθη.

—Διοργανοῦνται ἐπίσης ἀγῶνες ταχυπαλμίας μεταξὺ ἀσθενῶν. Εἰς τὸν νικητὴν θὰ προσφερθῇ, ὡς ἔπαθλον, ἕνα φέρετρον.

■

ΕΥΤΥΧΕΣ ΑΤΥΧΗΜΑ

—Ἐπὶ τέλους, κυρία, βρέθηκε τὸ κλειδὶ ποὺ ζητούσατε τόσες μέρες.

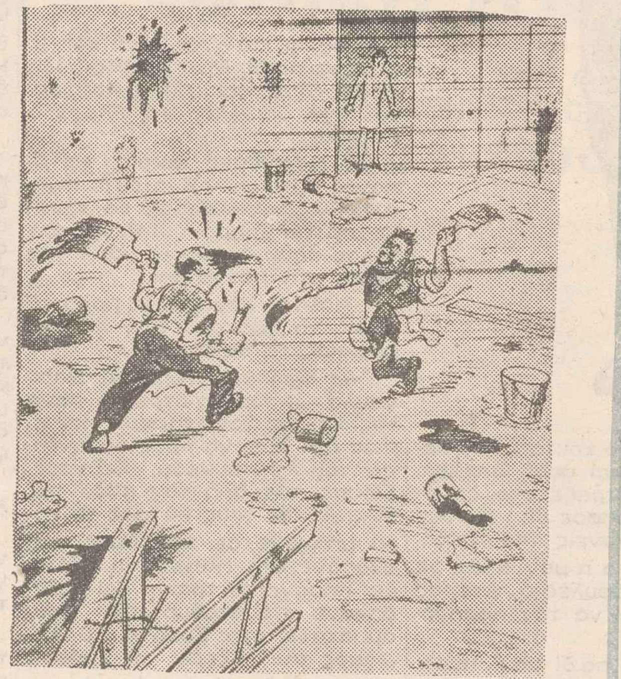

Ὅταν οἱ ἐρωτευμένοι ζωγράφοι μονομαχοῦν.

■

ΧΟΡΟΙ

Ἡμέρας διερχόμεθα καὶ πάλι ἐμπολέμους
Τὸ γεγονὸς νὰ σᾶς εὑρῇ γενναίους καὶ ψυχραίμους
Στὴν Κίνα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ χτυπᾷ σκληρὰ τὸ βόλι
Ἡ Ἀποκριὰ φθάνει κι' αὐτὴ
καὶ τὰ αὐγὰ τοῦ κομφετὶ
θ' ἀρχίσουν ἄγρια νὰ κτυπᾶν κι' αὐτὰ τὸ πορτοφόλι.

Δὲν θὲ νὰ μείνῃ ἐδῶ καμμιὰ στὴν πόλι παροικία
ποὺ νὰ μὴ δώσῃ καὶ χορὸ ἔστω κι' ἐν συνοικίᾳ,
Χοροὶ Ἀνδρείων, Τηνιακῶν, Χίων κι' Ἰθακησίων
χοροὶ Λειψοκουτάλησων καὶ Γαϊδουρονησίων.

Κι' ἔτσι εὐθὺς θὰ τονωθῇ ἡ στήλη ἡ κοσμικὴ
καὶ ἡ Μονταὶν μὲ τὸ καρνὲ θὰ τρέχῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ
κι' οὐδέποτε θ' ἀδειάζῃ
Μὰ πάντοτε ὀνόματα σπουδαῖα θ' ἀραδιάζῃ.

«Η Ξῖ μὲ μαῦρο ἀπὸ λοῦτρ βαρύτιμο μαντὼ
μὲ καβαλλιέρο γηραιὸν καὶ ἀρκετὰ κουτὸ
σύσσωμον διεκρίναμεν τὴν ἐκλεκτὴ μερίδα
καὶ ἕναν ποὖχε γιὰ παλτὸ στὴν πλάτη...ἐφημερίδα.

Προσέτι διεκρίναμε καὶ τῆς μαμζὲλ Λιζὸν
εἰς τὸ παρκὲ σὰν γλύστρησε τὴν...ζώνην τῆς κομπι-
(ναιζόν.

Ἐπίσης διεκρίναμε πὼς πλεῖστοι συνοδοὶ
τὸ βλέμμα ἔρριπταν ἡδὺ
εἰς τὰς τιμὰς τῶν φαγητῶν ἐν πλήρει ἀπελπισίᾳ
καὶ οὕτω διεκρίθησαν ἐπὶ ... ἀδιακρισίᾳ.

Ἐπίσης τὸν Ξενόπουλο καὶ ἄλλους ἀρκετοὺς
τὸν Δαραλέξη, τὴν Παρὲν καὶ πλείστους ἐκλεκτούς,
ντυμένους χαριέστατα μὲ τρόπο τολμηρὸ
Ὅλους τοὺς διεκρίναμε εἰς... τὰ δικὸ χορό.

Ο ΚΟΣΜΙΚΟΣ

■

ΡΑΛΛΕΫ ΜΟΝΤΕ-ΚΑΡΛΟ

Εἰς τὸ Ράλλεϋ Μόντε-Κάρλο ἐδήλωσαν συμμετοχὴν οἱ κάτωθι :

1) Νώντας Σαλισβουρῆς, μεταξουργιώτης, μὲ κάρρο κατασκευῆς 1888, δυνάμεως δύο ἵππων ψωραλέων.

2) Μιστόκλης Βρεκεκές, μὲ σοῦστα, τὴν ὁποίαν ἔχει παραγγείλει ἀποκλειστικῶς δι' αὐτὸν τὸν σκοπόν. Ἐὰν δὲν ἑτοιμασθῇ ἐγκαίρως ἡ σοῦστα, θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ Ράλλεϋ μὲ κάρρο ἢ μὲ τὴν μεγάλη ἀνύπαντρη κόρη του, πρᾶγμα ποὺ εἶνε τὸ ἴδιο.

3) Μπάμπης Ταρνανᾶς, μὲ ἀραμπᾶ. Οὗτος ἔχει ἀπαράγραπτα δικαιώματα, νὰ μετάσχῃ τοῦ Ράλλεϋ, διότι κατάγεται ἐκ... Καρλό-βασι.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ

Ἄρχισαν αἱ ἀνασκαφαὶ εἰς τὴν παληὰ Ἀθήνα
κι' εὑρήματα εὑρέθησαν ὑπέροχα καὶ φίνα
Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα βρέθηκαν εἰς βάθος ἱκανὸ
ἔργα παληὰ θεατρικὰ σπουδαῖα καὶ πολλὰ
οἱ φάρσες παρεδόθησαν εἰς τὸν Συναδινὸ
καὶ ὅσα ἦσαν δράματα στὸν Σπῦρο τὸν Μελᾶ.

Ἐπίσης κι' ἄλλο εὕρημα πανάρχαιο εὑρέθη
ποὺ οἱ ἀρχαιολόγοι μας πολὺ τὸ ἐκτιμοῦσι
ποὺ ὅταν τὸ ἀντίκρυσαν νοιῶσαν χαρὰ καὶ μέθη
τοὐτέστι τοῦ Καμπούρογλου εὑρέθηκε τὸ... μουσι

Ἐπίσης καθὼς ἔσκαβαν μὲ βιάσι καὶ μὲ φούρια
σὲ κάποιο ἐκεῖ ἀπόμερο τῶν Ἀθηνῶν γιαπὶ
βρέθηκε ἓν κιβώτιο ἀρχαῖο... καλαμπούρια
καὶ τἄδωσαν στὸν Λάσκαρι γιὰ φρέσκα νὰ τὰ πῇ.

Ὡσαύτως καθὼς ἔψαχναν μὲ κέφι καὶ μὲ μπρίο
εἰς τὴν ἀρχαία ἀγορὰ εὑρέθηκε τυχαίως
ἕνας γενναῖος ἄπαλτος, ὅστις ἀπὸ τὸ κρύο
εἶχε γενῇ... ἀρχαῖος!

Ο ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΣ

■

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΤΗΣ

Ἡ μικρότερη προνοητικότης εἶνε, πρὶν τρυπήσουν τὰ παπούτσια σου, νὰ βάλῃς σόλες.
Ἡ μεγαλείτερη, νὰ παραθέσῃς γεῦμα σὲ ἐκλεκτοὺς καλεσμένους καὶ πρὶν φύγουν, νὰ τοὺς... ψάξῃς τὶς τσέπες ὅλες...

■

ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΙΑ

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠδείου θὰ δοθῇ τὸ ἔργον «Βυσσινόκηπος» τοῦ Τσέχωφ κατὰ σκηνοθεσίαν τοῦ κ. Κούν. Ἀπεφασίσθη ὅμως, νὰ τιτλοφορηθῇ τὸ ἔργον ὄχι «Βυσσινόκηπος», ἀλλ' ἁπλῶς κῆπος, διότι πολλοὶ θεαταὶ εἶνε διατεθειμένοι νὰ φωνάξουν εἰς τὸν σκηνοθέτη:

—Τὸ... βύσσινο ἂς μένῃ !...

■

ΕΟΡΤΑΙ

Χθές, ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, ἑώρτασεν ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ Ἀλῆ πασᾶ Θανάσης Βάγιας.

—Προχθές, ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, ἡ Κλεοπάτρα τῆς Αἰγύπτου ηὐχήθη «Χρόνια πολλὰ» εἰς τὸν φίλον της Ἀντώνιον.

■

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ

—Δὲν φαντάζεσαι, ἀγαπητὴ Μαίρη, πόσο εὐχαριστημένη εἶμαι ποὺ μαθαίνω γκόλφ.

ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ ΠΗΓΗ ΤΩΝ ΕΛΠΙΔΩΝ!

Ὑπῆρξαν ἐφευρέσεις τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης...

Τὰ λαχεῖα ἐφευρέθηκαν ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους. Εἶχαν μεγάλη ἐπιτυχία στὴν Ρώμη, κατὰ τὴν ἐποχὴ δὲ τῆς αὐτοκρατορίας ὁ Αὐτοκράτωρ Αὔγουστος συνήθιζε νὰ μοιράζῃ λαχεῖα στὶς μυθώδεις γιορτὲς ποὺ ἔδινε κάθε τόσο. Ἔπειτα ἀπὸ τὰ ἀγωνίσματα καὶ τὰ ἄλλα παιγνίδια τοῦ Ἱπποδρόμου, ἐγίνετο ἡ ἐκκύβευσις, οἱ δὲ λαχνοὶ ἦσαν δῶρα ἐκ μέρους τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἡ συνήθεια τῶν λαχείων κατηργήθη μὲ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν βαρβάρων καὶ δὲν ἀναφέρονται καθόλου κατὰ τὸν μεσαίωνα. Ξαναφάνηκαν ὅμως στὴν Ἀναγέννηση, πρῶτα στὴν Ἰταλία καὶ ὕστερα στὴν Γαλλία, ὅπου τὰ διωργάνωσαν πάλι οἱ Ἰταλοὶ κατὰ τὸ 1533 καὶ τοὺς ἔδωσαν μεγάλη ἐπέκταση.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 16ου αἰῶνος ὑπῆρχε ἤδη ἕνα ἐπίσημο λαχεῖο τοῦ Κράτους στὴν Βενετία καὶ στὴν Ἀγγλία. Στὴν Γαλλία ὅμως μέχρι τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου 14ου, ἡ Κυβέρνηση ἔμενε εὐχαριστημένη νὰ παίρνῃ ενα ποσοστὸ ἀπὸ τὰ κέρδη τῶν διοργανωτῶν ποὺ ἦσαν ἁπλοὶ ἰδιῶται Ἰταλοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Τὸ λαχεῖο διεδόθη ἔπειτα σ' ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμο. Πολλὲς γερμανικὲς πόλεις εἶχαν πρὸ τοῦ πολέμου τὰ ἐπίσημα λαχεῖα τους, τὰ ὁποῖα κυκλοφοροῦσαν, ὄχι μόνον στὴν Γερμανία, ἀλλὰ παντοῦ.

Μεγάλην ἐπίσης κυκλοφορία ἀπέκτησε τὸ ἰσπανικὸ λαχεῖο, τὸ ὁποῖο εἶνε ἑβδομαδιαῖο κι' ἔτσι κάθε Ἰσπανὸς μποροῦσε νὰ βαυκαλίζεται μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἂν δὲν τοὔπεσε ὁ πρῶτος λαχνὸς σήμερα, θὰ τοῦ πέσῃ ἴσως τὴν ἑπόμενη ἑβδομάδα.

Ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο σήμερα λαχεῖο τοῦ κόσμου εἶνε ἀναμφισβητήτως τὸ Ἰρλανδικὸ Λαχεῖο. Αὐτὸ βγαίνει μιὰ φορὰ τὸ χρόνο καὶ συνδέεται μὲ τὶς Ἱπποδρομίες τοῦ Ντέρμπυ. Ὅταν πλησιάζει ἡ κλήρωσίς του προσελκύει τὸ παγκόσμιον ἐνδιαφέρον. Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Κίνας ἡ Ἀγγλικὴ Τράπεζα καὶ τὰ ἀπειράριθμα χρηματιστικὰ γραφεῖα παίρνουν ἐντολὰς ν' ἀγοράσουν λαχνοὺς στ' ὄνομα διαφόρων πελατῶν τους. Σημειωτέον ὅτι ὑπάρχουν καὶ πολλὰ γραφεῖα ποὺ ἐργάζονται ἀποκλειστικῶς γι' αὐτό, συμβαίνει δὲ συχνὰ νὰ ἐξαντληθοῦν τὶς τελευταῖες μέρες οἱ λαχνοὶ καὶ νὰ ....ὑπερτιμηθοῦν. Ὑπάρχουν δὲ καὶ ἐπιχειρηματίαι ποὺ τοὺς ἀγοράζουν γιὰ νὰ τοὺς μεταπωλήσουν τὴν τελευταία στιγμή.

Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ λαχείου γίνεται μὲ μεγάλη πομπὴ στὸ Δουβλῖνον, ἐνώπιον τῶν Ἀρχῶν, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ δεκάδων χιλιάδων θεατῶν ποὺ καταφθάνουν ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Ἀγγλίας καὶ ὅλου τοῦ κόσμου διὰ νὰ παραστοῦν αὐτοπροσώπως στὴν ἐκκύβευσι καὶ γιὰ νὰ δοῦν ἂν κέρδισαν....

Ἂς προσθέσωμε ὅτι τὰ κέρδη εἶνε πολλὰ καὶ σημαντικά. Ἀρκεῖ μόνον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἀρκετοὶ ἀριθμοὶ κερδίζουν ὁ καθένας ἀπὸ 15 περίπου χιλιάδες ἀγγλικὲς λίρες ἤτοι δέκα ἑκατομμύρια δραχμῶν ! Ὁ πρῶτος λαχνὸς κερδίζει 80.000 λίρες, ἤτοι 50 ἑκατομμύρια δραχμές!

Οἱ κληρωτίδες ποὺ περιέχουν τοὺς λαχνοὺς ἀνέρχονται σὲ καμμιὰ δεκαριά, τὴν ἡμέρα δὲ τῆς κληρώσεως μεταφέρονται στὴν Δημαρχία ἀπὸ τὶς νεαρὲς νοσοκόμες τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου τοῦ Δουβλίνου ποὺ ἔχουν τὸ προνόμιο αὐτὸ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ λαχείου. Αὐτὲς δὲ προβαίνουν καὶ εἰς τὸ τράβηγμα τῶν ἀριθμῶν.

■

Κάτι ἤξερε...

Μιὰ μέρα, ὁ βασιλεὺς τῶν αὐτοκινήτων Φὸρδ, περιοδεύων στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, σταμάτησε σ' ἕνα χωριουδάκι, ὅπου τοῦ δείξανε μιὰ γρηὰ ἑκατοντούτιδα.

—Δὲν ξεμύτησε ποτὲ ἀπ' τὸ χωριό, τοῦ εἶπαν. Φαντασθῆτε, πὼς ἀκόμη... δὲν εἶδε αὐτοκίνητο!

—Ἅ! μὰ εἶπα κι' ἐγώ! ἀπήντησε χαμογελῶντας ὁ Φόρντ. Τώρα ἐξηγῶ τὸ μυστήριο τῆς μακροζωΐας της!

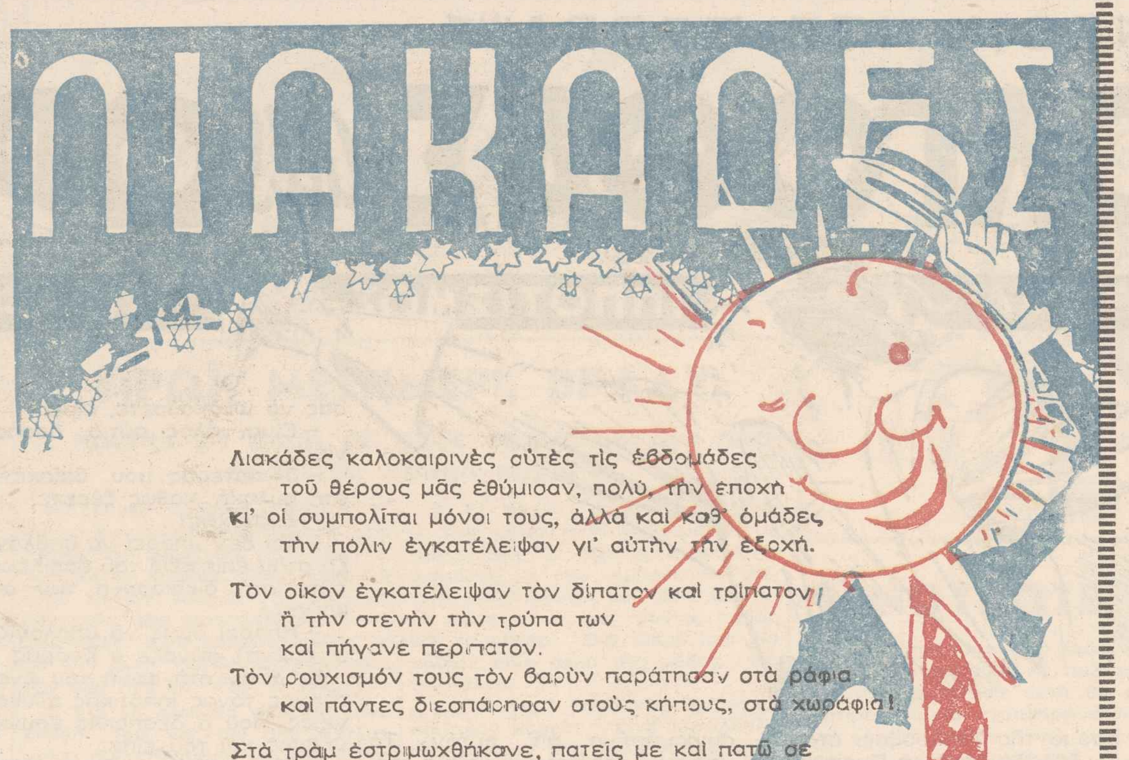

ΛΙΑΚΑΔΕΣ

Λιακάδες καλοκαιρινὲς αὐτὲς τὶς ἑβδομάδες
τοῦ θέρους μᾶς ἐθύμισαν, πολύ, τὴν ἐποχὴ
κι' οἱ συμπολῖται μόνοι τους, ἀλλὰ καὶ καθ' ὁμάδες
τὴν πόλιν ἐγκατέλειψαν γι' αὐτὴν τὴν ἐξοχή.

Τὸν οἶκον ἐγκατέλειψαν τὸν δίπατον καὶ τρίπατον
ἢ τὴν στενὴν τὴν τρύπα των
καὶ πήγανε περίπατον.
Τὸν ρουχισμόν τους τὸν βαρὺν παράτησαν στὰ ράφια
καὶ πάντες διεσπάρησαν στοὺς κήπους, στὰ χωράφια!

Στὰ τρὰμ ἐστριμωχθήκανε, πατεῖς με καὶ πατῶ σε
λαοῦ χιλιάδες τόσαι
στὸν διάβολον ἀπέστειλαν τὸν τρόπον τὸν ἁβρὸν
κι' ἡ Πάουερ εἰσέπραξε μυθώδη θησαυρόν

Πῆραν μαζύ τους ἀρκετοὶ καφέδες, καφεκούτια
δέντρα πολλὰ κατέσφαξαν καὶ θάμνους καὶ θυμάρια
πολλὲς κυρίες πέταξαν παλτά... σαμαροσκούτια
καὶ τὰ γαϊδούρια πέταξαν κι' ἐκεῖνα τὰ... σαμάρια!

Τῆς ἐξοχῆς κατέλαβαν τ' ἀμέτρητα τὰ κέντρα
καὶ τὰ τριγύρω δέντρα
νὰ πάρουν τὸν ἀέρα τους, ἀλλὰ καὶ ν' ἀνασάνουν
ἐκτὸς ἄν, συμφορά τους,
στὴν ἐξοχὴν ἐπήραγε μαζὺ τὴν πεθερά τους
ὁπότε δὲν κατώρθωσαν καὶ πάλι... ν' ἀναπνεύσουν.

Στὶς ἐξοχὲς κατέφυγαν καὶ τὰ ζευγάρια τ' ἄνομα
ποὺ περιμένουν ἄδικα κι' εἰς μάτην τὸ στεφάνωμα
θερμῶς ἐνηγκαλίσθησαν
στὸ πράσινον ὠλίσθησαν
εἴπανε λόγια στὴν ἀρχὴ γλυκὰ καὶ μετρημένα
ἐπηκολούθησε μετὰ ψυχρότης καὶ κατσάδα
καὶ μ' ὅλη τὴ λιακάδα
κάποιος ἀπὸ τοὺς δύο τους ἐπῆρε τὰ... βρεμμένα!

Πλὴν ὅμως ἂς ἀφίσουμε τὴν κάθε ρεμματιὰ
κι' ἂς ρίξωμε στὸ Ζάππειο μιὰ σχετικὴ ματιά,
ἐκεῖ ποὺ κάθε γόησσα καὶ κάθε Δὸν Ζουὰν
ἀπολαμβάνουν πάντοτε λιακάδες δωρεάν.

Ἐδῶ κάποια μαθήτρια βιβλία ξεφυλλίζει
διαβάζει τὰ μαθήματα καὶ τὰ παπαγαλλίζει
ἐνῷ κάποιος μαντράχαλος ἀπρόσκλητος πλευρίζει
κι' ὅταν ἀνάγκη παραστῇ τὸ... φύλλο τῆς γυρίζει.

Ἐδῶ θὰ δῇς ἀκόμη
κάθε μοντέρνον ποιητὴν μ' ἀχτένιστη τὴν κόμη
συχνὰ νὰ τεμπελιάζῃ
καὶ τὴν... κοιλιὰ νὰ λιάζῃ!

Παρέκει κάποιος φοιτητὴς ἐφάπτεται γενναῖα
στὴν διπλανή του νέα.
αὐτὴ διαμαρτύρεται καὶ τὸν σκουντᾶ μὲ νάζι.
Ἐκεῖνος πιὸ κοντά.
Αὐτὴ ξανασκουντᾶ
καὶ τελικῶς ἀπ' τὰ πολλά, τὸν πόλισμαν φωνάζει
ὅστις καὶ κατὰ σύμπτωσιν διέρχεται τυχαίως.
Κι' ὁ πόλισμαν ταχέως
τοῦ... βλαβεροῦ τοῦ φοιτητοῦ τὴν σύλληψιν ἐντέλλεται
στὸ τμῆμα ὁδηγεῖται
καὶ δικαιολογεῖται:
ὅτι μὲ τὴν θερμότητα πᾶν σῶμα... διαστέλλεται.

Ὅλοι λοιπὸν ἀπήλαυσαν λιακάδες κι' ἐξοχὴ
γιὰ περιπάτους ἄφησαν τὸ σπίτι τους τὸ τρίπατο
ἀλλὰ φοβᾶμαι μήπως μᾶς ἀφήσουν ἐποχὴ
καὶ πᾶν κι' αὐτές... περίπατο!

Γ. Α. ΘΙΣΒΙΟ

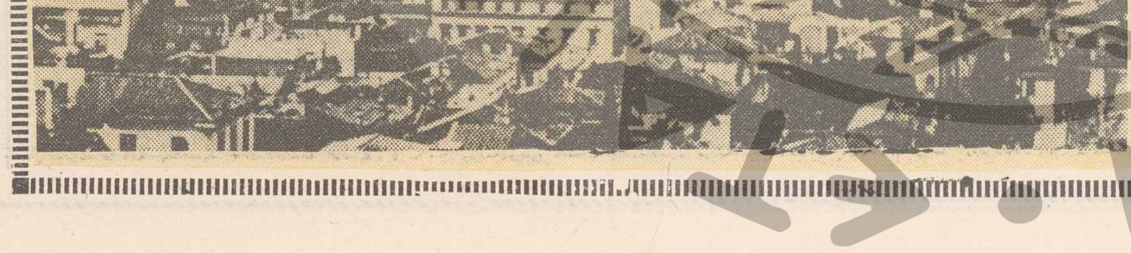

ΣΥΛΛΕΚΤΑΙ ΑΡΑΧΝΩΝ ΚΑΙ ΤΡΕΛΛΩΝ!

Τὰ περίεργα καὶ τὰ ἀπίστευτα τοῦ Χόλλυγουντ

Τὸ Χόλλυγουντ εἶνε ἡ πόλις τῶν εἰδικοτήτων. Στη σύγχρονη αὐτὴ πόλι τῆς Βαβέλ, ὅπου διασταυρώνονται ὅλες οἱ φυλὲς τοῦ κόσμου, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἐξασκοῦν τὰ πιὸ ἀπίθανα καὶ τὰ πιὸ παράξενα ἐπαγγέλματα. Καὶ αὐτὴ ἀκόμα ἡ ἐπωνυμία τῶν Σωματείων των εἶνε ἐξωφρενική: «Λέσχη μισθοδοτουμένων τρελλῶν!»

Οἱ «τρελλοὶ» αὐτοὶ εἶνε περιζήτητοι. Καὶ ἀμοίβονται γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρουν στὶς διάφορες κινηματογραφικὲς Ἑταιρείας, πλουσιοπάροχα. Ὁ Τζέρρυ Οὔωτερς, ὁ πρόεδρος τῆς Λέσχης, κερδίζει ἑκατὸ δολλάρια τὴν ἑβδομάδα, ἤτοι περὶ τὶς δέκα χιλιάδες δραχμές, γιατὶ πρᾶγμα νομίζετε; Γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὸ τρίξιμο τοῦ πατώματος! Ὅταν βαδίζουμε πάνω σ' ἕνα πάτωμα, τὰ σανίδια τρίζουν. Καὶ ὅταν ἀκόμη ἐμεῖς δὲν ἀκοῦμε τίποτα καὶ τότε ἀκόμα ἀκούεται κάποιο ἐλαφρὸ τρίξιμο, ποὺ μὲ τὰ ἀκουστικὰ μηχανήματα τῆς φωνοληψίας γίνεται ἐκκωφαντικό. Λοιπόν: Γιὰ ν' ἀποφεύγεται τὸ τρίξιμο αὐτό, ὁ Τζέρρυ Οὔωτερς βρῆκε κάποια σκόνη, ἰδικῆς του συνθέσεως, μὲ τὴν ὁποίαν στρώνει τὸ πάτωμα τοῦ στούντιο, ὅπου πρόκειται νὰ γυρισθῇ μιὰ ἐσωτερικὴ σκηνή. Ἔτσι, τὰ βήματα τῶν ἠθοποιῶν γίνονται τελείως ἀθόρυβα καὶ οἱ ἠχητικὲς ταινίες εἶνε ἀπηλλαγμένες ἀπὸ παρασιτικοὺς ἤχους.

Μοναδικὴ ἐπίσης εἶνε ἡ εἰδικότης τοῦ Φρὲντ Μπέρκυ, ὁ ὁποῖος περνάει τὶς ὧρες του καθισμένος μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι μὲ πενήντα ἠλεκτρικὰ κουμπιά. Τὸ καθένα ἀπὸ τὰ κουμπιὰ αὐτὰ παράγει κι' ἕναν ξεχωριστὸ ἦχο τηλεφωνικοῦ κουδουνιοῦ. Μὰ ὑπάρχουν, θὰ ρωτήσετε ξεχωριστοὶ τηλεφωνικοὶ κουδουνισμοί; Γιὰ ὅσους πιστεύουν στὴν ψυχολογία τοῦ ἤχου, ὑπάρχουν. Ὅταν ὁ ἐρωτευμένος ζὲν πρεμιὲ περιμένει μὲ ἀνυπομονησία τὸ τηλεφώνημα, ποὺ θὰ τοῦ ἀναγγείλῃ ὅτι ἡ φίλη του ἔπεσε θῦμα αὐτοκινητικοῦ δυστυχήματος, τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου πρέπει νὰ εἶνε βαρὺ καὶ παρατεταμένο. Ἀντιθέτως, ὅταν ὁ προαχθεὶς σύζυγος παίρνει τὴ γυναῖκα του στὸ τηλέφωνο, γιὰ νὰ τῆς ἀναγγείλῃ ὅτι πῆρε αὔξησι μισθοῦ, τότε ὁ ἦχος τοῦ κουδουνιοῦ πρέπει νὰ εἶνε πρόσχαρος καὶ μουσικός.

Τὴν ἐξωφρενικώτερη, ὅμως, εἰδικότητα τὴν ἔχει ὁ Τζὶμ Στόκερ, ὁ ὁποῖος διατηρεῖ ὁλόκληρο....ἀραχνοτροφεῖο! Τὶς ἀράχνες του αὐτὲς τὶς θρέφει μὲ εἰδικὲς μυῖγες, ποὺ τὶς φέρνει ἀπὸ τὸ Μεξικό, χάρις στὶς ὁποῖες οἱ ἱστοὶ γίνονται πιὸ στερεοὶ καὶ πιὸ πυκνοί. Ἔτσι, ὅταν ὁ σκηνοθέτης θέλει νὰ παρουσιάσῃ ἕνα δωμάτιο ἢ μιὰ ἀποθήκη ἀραχνιασμένη, στὸν Τζὶμ Στόκερ θὰ καταφύγῃ γιὰ τὴ σχετική.....ντεκορασιόν. Ὁ Τζὶμ θὰ ἐξαπολύσῃ τὶς ἀράχνες του καὶ τὸ δωμάτιο θὰ γεμίσῃ μὲ μεγαλοπρεπέστατα φαντοπάνια, τὰ ὁποῖα θὰ ἀκριβοπληρωθοῦν.

■

Ἀπόδειξις μεγαλοφυΐας

Ὁ Βὰν Ντὺκ ἦταν μαθητὴς τοῦ Ρούμπενς. Μιὰ μέρα ποὺ ὁ διδάσκαλός του βγῆκε γιὰ νὰ κάνῃ ἕναν μικρὸ περίπατο, αὐτὸς καὶ οἱ συνάδελφοί του πλησίασαν τόσο κοντὰ στὸ καβαλλέτο, πάνω στὸ ὁποῖο ὑπῆρχεν ἕνα ἔργο, ὥστε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μὲ τὸ μανίκι του σκούπισε ἕνα μέρος. Τί νὰ κάνουν τώρα γιὰ ν' ἀποφύγουν τὶς ἐπιπλήξεις τοῦ διδασκάλου των; Ὅλοι ἦσαν τῆς γνώμης πὼς ὁ Βὰν Ντὺκ θὰ μποροῦσε νὰ διορθώσῃ τὸ ἔργο.

Πράγματι, κατόπιν τριώρου ἐργασίας, ὁ ἔπειτα μεγάλος ζωγράφος ἔκανε τὴ διόρθωσι, μιμούμενος τόσο τέλεια τὴν τέχνη τοῦ Ρούμπενς, ὥστε ὅταν ὁ τελευταῖος γύρισε καὶ εἶδε τὸ ἔργο του, ὄχι μόνον δὲν ἀντελήφθη τίποτα, ἀλλὰ καὶ ἀνεφώνησε:

—Δὲν σᾶς φαίνεται πὼς εἶνε τὸ καλύτερό μου ἔργο;

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΡΑΪΓ

Ὁ ΓΟΛΓΟΘΑΣ μιᾶς ΩΡΑΙΑΣ

ΑΙΣΘΗΜΑ ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ἕνα πραγματικὸ ἀριστούργημα

(Συνέχ. ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ χωρὶς νὰ κοπιάσουμε πολύ, ἐπρόσθεσε ὁ Ραούλ.

Ἡ Σάρα, μὲ τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά της, ἔπεσε γονατιστὴ κι' εὐχαρίστησε τὸν Θεόν.

Ὁ Ραοὺλ μὲ τέσσερα πηδήματα ἀνέβηκε τὴ σκαλίτσα καὶ βρέθηκε ἔξω.

Ὅπως εἶνε εὔκολο νὰ φαντασθῆτε, ὁ βοσκὸς ποὺ εἶχε προδώσῃ τὸ μυστικό, δὲν ἐπερίμενε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης γιὰ νὰ γίνῃ ἄφαντος.

Βρῆκε μονάχα τὸν ξενοδόχο ὁ Ραοὺλ καὶ τὸν ἔλυσε. Τότε ὁ Σιμὼ τοῦ ἀφηγήθηκε τί εἶχε συμβῆ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἦρθαν καὶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ κάτω.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς τρεῖς στρατιῶτες ἐπέρασαν σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὴν κουζίνα, ἔτρεξαν στὸν σταῦλο, ἐκαβαλλίκεψαν τὰ ἄλογά τους κι' ἔγιναν ἄφαντοι.

Ὅταν πέρασε ἡ πρώτη συγκίνησις, ὁ Ραοὺλ εἶπε στοὺς ἄλλους:

—Καὶ τώρα, ἀγαπητοί μου, δὲν πρέπει νὰ μείνουμε οὔτε στιγμὴ ἐδῶ πέρα.

—Βέβαια, ἔκανε ὁ Γκαλαόρ. Οἱ στρατιῶτες τρέχουν μὲ καλπασμὸ πρὸς τὸ Βορδώ, ὅπου θὰ ἀναγγείλουν τὸ φόνο τῶν ἀξιωματικῶν τους καὶ θἄρθοῦν περισσότεροι νὰ γιὰ μᾶς πιάσουν.

—Κ' ἐμένα νὰ μὲ κρεμάσουν, ἔκανε ὁ Σιμὼ τρομοκρατημένος.

—Ὄχι, δά! τοῦ εἶπε ὁ Ραούλ. Ἐσένα θὰ σὲ πάρουμε μαζύ μας ἀφοῦ κινδυνεύεις ἐδῶ.

—Τότε εἶμαι κατεστραμένος!

—Οὔτε αὐτό, ἐπενέβη ἡ Σάρα. Ὁ θεῖος μου εἶνε ἀρκετὰ πλούσιος καὶ θὰ σὲ ἀποζημιώσῃ καλὰ γι' αὐτὰ ποὺ ἔκανες.

Ὁ Σιμὼ καθησύχασε σ' αὐτὰ τὰ λόγια.

—Καλά, εἶπε, ἀλλὰ ποῦ θὰ πᾶμε;

—Εἰς τὸν πύργο τῶν Μπλεσάκ, διάβολε! ἔκανε ὁ Ραούλ.

—Εἶνε πολὺ μακρυά...

—Ναί, ἀλλὰ τώρα ἔχουμε ἄλογα στὴ διάθεσί μας.

—Ἐγὼ ἔχω μιὰν ἰδέα! ἔκανε ὁ Ἀζαναῖος. Νὰ φορέσουμε τὶς στολὲς τῶν στρατιωτικῶν ποὺ ἐσκοτώσαμε. Ἔτσι κανεὶς δὲ θὰ μᾶς καταλάβῃ.

—Μπράβο! Καὶ ἡ κυρία;

—Ἡ κυρία θὰ κάνῃ πῶς εἶνε αἰχμάλωτός μας.

—Ὅπως θέλετε, ἀπάντησε ἡ Σάρα μ' ἕνα χαμόγελο.

—Ἔτσι θὰ ταξιδέψουμε ἥσυχοι, σὰν καλοὶ στρατιῶτες ποὺ κάνουν τὸ καθῆκον τους.

Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ ἔκαναν αὐτὴν τὴν μεταμόρφωσιν. Ὁ Σιμὼ ἐφόρεσε τὴν στολὴν τοῦ Πιβοὰν καὶ ὁ Γκαλοὰρ τοῦ ἐξιωματικοῦ.

Ὁ Ραοὺλ ἐπῆρε τὸ ἄλογό του ἀπὸ τὸ σταῦλο, ἀλλὰ τοῦ ἔβαλε μιὰ σέλλα στρατιωτική. Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ὅλοι ἦσαν ἕτοιμοι.

Τότε ὁ Σιμὼ ἔκλεισε τὸ πανδοχεῖο του, πέταξε τὸ κλειδὶ κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ εἶπε:

—Ὅσοι θἄρθουν σήμερα γιὰ νὰ δροσιστοῦν, θὰ φύγουν πάλι μὲ τὸ λάρυγγα στεγνόν.

Καὶ ὅλη ἡ παρέα ἐπῆρε τὸ δρόμο τῆς Τουλούζης, ἐτράβηξε δηλαδὴ κατὰ τὰ Πυρηναῖα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26ον

Ἂς ἀκολουθήσουμε τώρα τὸ φίλο μας κόμητα ντὲ Κοαρὰς στὸ ραντεβοῦ του μὲ τὴν δεσποινίδα ντὲ Σαὶντ Ἑρμίν. Ὁ κόμης ἐπῆγε ἕνα τέταρτο πιὸ νωρὶς κι' ἐπερίμενε. Τυλιγμένος στὸν μεγάλον μανδύαν του, τὸ κολλάρο τοῦ ὁποίου ἦταν σηκωμένο καὶ τοὔκρυβε τὸ πρόσωπο, ὁ Κοαρὰς ἐβημάτιζε νευρικὰ στὸ δρόμο, μὲ τὰ μάτια πάντα καρφωμένα στὸ ἴδιο ἐκεῖνο παράθυρο ποὺ εἶχε ἀνοίξει τὸ πρωΐ, τὴν ὥρα ποὺ ἐπρογευμάτιζε μὲ τὸν ἀββᾶ Μπιγκόν, καὶ παρουσιάστηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ τ' ὡραιότατο πρόσωπο τῆς νέας.

Ἕνα φῶς ἔλαμπε πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες.

Ὁ Κοαρὰς ἦταν γεμᾶτος ἀνυπομονησία καὶ ἡ καρδά του χτυποῦσε δυνατά.

Τέλος, ἐνόμισε πὼς εἶδε μιὰ γυναικεία σιλουέττα νὰ κινῆται πίσω ἀπὸ τὰ παραπετάσματα.

Ἔπειτα τὸ φῶς ἔσβυσε.

«Ἔρχεται!» σκέφτηκε ὁ Κοαράς. Καὶ ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ χτυπάῃ δυνατώτερα.

Δύο λεπτὰ τῆς ὥρας ἐπέρασαν ἀκόμη. Τέλος, ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἄνοιξε ἀθόρυβα καὶ μιὰ μαύρη μορφὴ γλύστρησε ἔξω στὸ δρόμο.

Γεμᾶτος συγκίνησι, ὁ Κοαρὰς ἐσταμάτησεν ἀποτόμως. Ἡ σκιά, ἀφοῦ ἔκανε μερικὰ βήματα, σταμάτησε κι' αὐτή.

Τότε ὁ Κοαρὰς ἐπροχώρησε ἕνα βῆμα πρὸς αὐτήν.

—Δεσποινίς! ψιθύρισε.

—Ὤ, ἔκανε ἡ νέα, εἴσαστε ἀκριβὴς στὰ ραντεβοῦ σας βλέπω!

—Μήπως εἴχατε καμμιὰν ἀμφιβολία γι' αὐτό;

Ἔκανε ἕνα βῆμα ἀκόμη καὶ τῆς προσέφερε τὸ μπράτσο του.

Ἡ νέα φαινόταν πολὺ πιὸ συγκινημένη ἀπ' αὐτόν. Τὸ μπράτσο της ἔτρεμε καθὼς στηριζόταν στὸ δικό του.

—Μὲ εἴδατε ποὺ ἐρχόμουν; ρώτησε.

—Σᾶς εἶδα νὰ βγαίνετε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ ξέρω ποιὰ εἴσαστε, δεσποινίς.

Ἐκείνη ἔκανε μιὰ κίνησι τρόμου.

—Μὲ συγχωρεῖτε, τῆς εἶπε τότε ὁ Κοαράς, ἀλλὰ δὲν εἶμαι τόσο ἀδιάκριτος ὅσο φαντάζεσθε, δεσποινίς. Δὲν ἐρώτησα κανένα γιὰ σᾶς...

—Τότε πῶς ἐμάθατε;

—Ἐντελῶς τυχαίως, δεσποινίς.

—Δηλαδή, κατὰ ποιὸν τρόπον;

—Τὸ πρωΐ, κατὰ τὶς ὀκτὼ ἢ ἐννέα, δὲν ἀνοίξατε τὸ παράθυρό σας;

—Ναί, πράγματι...

—Καὶ δὲν ἀκούσατε μιὰ κραυγὴ ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ σπίτι;

—Ὥστε σεῖς ἤσαστε στὸ σπίτι τοῦ ἀββᾶ Μπιγκόν;

—Ναί. Ὁ ἀββᾶς εἶνε ἐξάδελφός μου.

Ἡ νέα ἔκανε μιὰ κίνησι δυσπιστίας.

—Ἡ ὠμμορφιά σας μοῦ ἀπέσπασε αὐτὴν τὴν κραυγή, ἐξακολούθησεν ὁ Κοαράς.

—Καὶ εἴπατε τοῦ ἀββᾶ...

—Δὲν τοῦ εἶπα τίποτε!

—Τότε, πῶς ἐμάθατε γιὰ μένα;

—Θὰ φανῶ εἰλικρινὴς καὶ θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Στὸ σπίτι τοῦ ἀββᾶ δὲν ἤμουν μόνος μου, ἀλλὰ μὲ ἕνα φίλο μου, τὸν ἱππότην ντὲ Μαὶν Ἀρντύ. Ἔμεινε καὶ αὐτὸς κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ὠμμορφιά σας κι' ἐρώτησε τὸν ἀββᾶ.

—Καὶ ὁ ἀββᾶς σᾶς μίλησε γιὰ μένα;

—Μᾶς ἀφηγήθηκε ὅλα τὰ βάσανά σας καθὼς καὶ τοῦ κόμητος πατρός σας.

Ἡ νέα καθησύχασε λιγάκι στὰ λόγια αὐτά.

—Τώρα, κύριε, εἶνε ἡ σειρά σας νὰ μ' ἀκούσετε, εἶπε.

—Εἶμαι ὅλος αὐτιά, δεσποινίς.

—Ὁ πατέρας μου βρίσκεται στὴ φυλακή, καθὼς ξέρετε.

—Δυστυχῶς!..

—Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπολογίζῃ στὴν ἐπιείκεια τοῦ βασιλέως, οὔτε στὴ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων.

—Μπορεῖ ὅμως νὰ ὑπολογίζῃ σ' ἐμένα! φώναξε ὁ Κοαράς.

Κι' ἦταν στὴ φωνή του ἕνας τέτοιος τόνος ἱπποτικῆς εἰλικρινείας, ποὺ ἡ δεσποινὶς ἐσυγκινήθηκε καὶ τοῦ εἶπε:

—Σᾶς πιστεύω, κύριε. Ἀλλὰ δὲν μ' ἐκαταλάβατε. Δὲν σᾶς ζητῶ νὰ ἐλευθερώσετε τὸν πατέρα μου...

Ὁ Κοαρὰς ἀπόρησε τόσο πολὺ ἀπὸ τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τῆς νέας, ποὺ ἔκαμε ἕνα πήδημα πρὸς τὰ ὀπίσω.

—Κύριε, ἐξακολούθησεν αὐτή, ὁ πατέρας μου εἶνε κλεισμένος σ' ἕνα ὑγρὸ κελλὶ τοῦ πύργου Τρομπέτ. Ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ φρουρεῖται ἀπὸ δυὸ στρατιῶτες μέρα - νύχτα καὶ κάθε ἀπόπειρα ἀποδράσεως θὰ ἦταν τρέλλα. Ἡ παλληκαριὰ καὶ ἡ γενναιότης δὲν ὠφελοῦν στὴν περίπτωσι αὐτή.

—Ἔχω ὅμως ἀφωσιωμένους φίλους, ποὺ εἶνε ἕτοιμοι νὰ πέσουν καὶ στὴ φωτιὰ πρὸς χάριν μου.

Ἡ νέα ἐκούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι.

—Ὄχι, εἶπε. Σᾶς εἶπα πὼς εἶνε τρέλλα ἔστω καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι μπορεῖ νὰ μπῇ μέσα στὸν πύργο διὰ τῆς βίας.

—Τότε, λοιπόν, τί θὰ γίνῃ;

—Ὁ πατέρας μου δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακὴ παρὰ μονάχα ἂν δωροδοκήσουμε τοὺς φύλακες.

—Καὶ δωροδοκοῦνται;

—Ναί!

Ἐπρόφερε τὴν τελευταία αὐτὴ λέξι μὲ τόσην πεποίθησι, ποὺ ἔκαμε ἐντύπωσι τοῦ Κοαράς.

Ἔπειτα ἐξακολούθησε, ἐνῷ ὁ νέος τὴν κυττοῦσε κατάπληκτος:

—Μέσα στὸν πύργο ὑπηρετεῖ ἕνας γηραλέος ἀξιωματικός, γερμανικῆς καταγωγῆς, ποὺ λέγεται Κράους. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε πολὺ δυσαρεστημένος ἀπὸ τὴν τύχη του. Εἶνε πάρα πολλὰ χρόνια ποὺ περιμένει ἕνα γαλόνι ἢ ἕνα μετάλλιο γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε, ἀλλὰ δὲν τοῦ τὸ δίνουν. Εἶνε θῦμα πολλῶν ἀδικιῶν καὶ μισεῖ μὲ ὅλη του τὴν ψυχὴ τοὺς εὐγενεῖς.

»Ἐξαίρεσι μονάχα κάνει γιὰ τὸν πατέρα μου, τοῦ ὁποίου γνωρίζει καλὰ ὅλην τὴν ἱστορία. Καὶ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτόν, γιατὶ πολλὲς φορὲς ὁ πατέρας μου τοῦ εἶχε φανῆ χρήσιμος. Συνεπῶς ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα.

»Πρὸ ἡμερῶν, λοιπόν, ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε καὶ μοῦ εἶπε τὰ ἐξῆς: «Ἐγὼ πρόκειται νὰ φύγω ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία καὶ νὰ ἐπιστρέψω στὴν πατρίδα μου. Μαζύ μου δὲν παίρνω εὐχάριστες ἀναμνήσεις. Προτοῦ φύγω, λοιπόν, ἦρθα νὰ σᾶς φέρω νέα ἀπὸ τὸν δυστυχῆ πατέρα σας καὶ νὰ σᾶς δώσω μιὰ καλὴ συμβουλή. Ὁ πατέρας σας φρουρεῖται πολὺ καλὰ τὴν ἡμέρα, ἀλλὰ τὴ νύχτα, δηλαδὴ ἀπὸ τὶς ἔξη τὸ βράδυ ἕως τὰ ξημερώματα, ἡ φρούρησίς του χαλαροῦται πάρα πολύ. Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ ὁ ὑποδιοικητὴς τοῦ πύργου, ὁ κόμης Φίλιππος ντὲ Μπλοσάκ, βγαίνει κάθε νύχτα καὶ πηγαίνει σὲ κάποιαν ἐρωμένη του, καθὼς φαίνεται. Τὸν ἀντικαθιστᾶ λοιπὸν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τὸν λένε Παπαροῦνα, ἐπειδὴ ἔχει μύτη κατακόκκινη ἀπ' τὸ κρασί. Αὐτὸς ὁ Παπαροῦνας εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ γιὰ τὸ χρῆμα μποροῦν νὰ κάνουν τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ καλό. Ἐὰν λοιπὸν τοῦ δώσουμε ἑκατὸ χιλιάδες λίρες θὰ διευκολύνῃ τὸν πατέρα σας ν' ἀποδράσῃ». Τὸν ἐρώτησα κατὰ ποιὸν τρόπο, καὶ μοῦ ἐξήγησε. Τὸ σχέδιό του εἶνε ἁπλούστατο. Γιὰ νὰ κατέβῃ κανεὶς στὸ διάδρομο ὅπου εἶνε ἀραδιασμένα τὰ κελλιά, πρέπει ἀναγκαστικῶς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ διαμέρισμα ποὺ κρατάει ὁ κόμης ντὲ Μπλοσάκ.

»Ἀφοῦ, λοιπόν, ὁ κόμης ἀπουσιάζει κάθε νύχτα, δὲν ὑπάρχει εὐκολώτερο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ ν' ἀνοίξῃ κανεὶς τὸ κελλὶ τοῦ πατέρα μου καὶ νὰ τὸν ἀνεβάσῃ στὸ δωμάτιο τοῦ κόμητος. Ἔπειτ' ἀπ' ἐκεῖ, μεταμφιεσμένος, μπορεῖ νὰ βγῇ ἐλεύθερα ἀπὸ τὸν πύργο, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανείς.

»Τὸ δωμάτιο τοῦ κόμητος ἔχει μιὰ μπαλκονόπορτα ποὺ βλέπει στὸν κῆπο. Στὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ κήπου βρίσκεται μιὰ σκάλα ποὺ κατεβαίνει ὁλοΐσια στὸ ποτάμι. Μιὰ βάρκα βρίσκεται πάντα στὸ μέρος ἐκεῖνο. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ κόμης τὴν παίρνει ὅταν φεύγῃ κρυφὰ ἀπ' τὸν πύργο.

»Μιὰ ἄλλη βάρκα, λοιπόν, θἄρθῃ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν πρώτη καὶ νὰ μεταφέρῃ τὸν πατέρα μου σ' ἕνα καράβι, ποὺ θὰ φεύγῃ ἐκείνη τὴν ἡμέρα γιὰ τὴν Ἀμερική.

»Αὐτὴ ἦταν ἡ συμβουλὴ ποὺ μοὔδωσε ὁ γηραλέος ἀξιωματικός. Μονάχα ποὺ ἔβαλε κι' ἕναν ὅρον».

—Ποιόν; ἐρώτησε ὁ Κοαρὰς μ' ἐνδιαφέρον.

—Ἐζήτησε τὸ λόγο μου νὰ μὴν κάνω ἀπολύτως τίποτε, οὔτε νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸν Παπαροῦνα, προτοῦ αὐτὸς φύγῃ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἐγκαταλείψῃ τὸν πύργο.

—Καὶ πότε πρόκειται νὰ φύγῃ;

—Μοῦ εἶπε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ σήμερα τὸ πρωΐ. Κατὰ συνέπειαν αὐτὴ τὴν ὥρα εἶμαι ἐλεύθερη νὰ ἐνεργήσω ὅπως θέλω.

Ἔμεινε λιγάκι σκεφτικὴ καὶ μετὰ ἐξακολούθησε:

—Σήμερα τὸ πρωΐ σᾶς εἶδα στὴν ἐκκλησία. Τὸ σοβαρὸ καὶ εἰλικρινὲς πρόσωπό σας μοῦ ἄρεσε. Δὲν ξέρω τὸ ὄνομά σας, ἀλλὰ ὑπάκουσα σὲ μιὰ προαίσθησι ποὺ μοῦ λέει ὅτι εἴσαστε ὁ ἄνθρωπος ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήσῃ γιὰ νὰ ἐλευθερώσω τὸν πατέρα μου.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελίδος)

ρὶ τῆς πολιτικῆς ἰσότητος καὶ ἐτόνισεν ὅτι εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο τὸ Ἐθνικὸν Κράτας ἀντιτίθεται πρὸς τὴν Δημοκρατίαν, διότι αὕτη θεοποιεῖ τὰς πλασματικὰς πλειοψηφίας, ἐνῷ αὐταὶ καταβιβάζουν τὸν λαὸν εἰς ἐπίπεδον καὶ ἀντιλήψεις ποσοτικάς. «Ἡ πολιτικὴ ἰσότης —εἶπεν— εἶνε ἕνα ἀνόητον δημοκρατικὸν ψεῦδος, ὅπως ἀκατανόητον παραμένει τὸ ὁμαδικὸν ἀνεύθυνον τῶν ψηφιζόντων κακῶς, κακοὺς ἀντιπροσώπους. Ἀλλ' ἀφοῦ τὸ Ἐθνικὸν Κράτος ἐπιτρέπει ὅλα τὰ οὐσιαστικὰ δικαιώματα εἰς τὸν πολίτην καὶ τὸν ἐξυπηρετεῖ ποικιλοτρόπως, τόσον διὰ τὰς ὑλικὰς ὅσον καὶ διὰ τὰς πνευματικάς του ἀνάγκας, δικαίως θεωρεῖ ἑαυτὸ ὡς μίαν ὠργανωμένην συγκεντρωτικὴν αὐταρχικὴν δημοκρατίαν.

»Τὸ σημερινὸν Ἐθνικὸν Κράτος δὲν εἶνε μία ἀπόλυτος μοναρχία, ὑπὸ τὸ πέλμα τῆς ὁποίας ἄτομα καὶ ὁμάδες συνθλίβονται, ὑποφέρουν καὶ σιωποῦν. Κράτος καὶ λαὸς εἶνε εἰς διαρκῆ ἐπαφὴν καὶ συνεργασίαν. Οὐδέποτε οἱ λαοί, αἱ ὑλικαὶ καὶ πνευματικαὶ των ἀνάγκαι, ἐξυπηρετήθησαν συστηματικώτερον, δικαιότερον, γονιμώτερον παρὰ ὅσον σήμερον ἀπὸ τὰ δικτατορικὰ συστήματα.

»Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος ἐπιθυμεῖ νὰ ζῇ μέσα εἰς τὸν κύκλον τῶν πολιτισμένων λαῶν, ἀλλὰ δὲν πιστεύει εἰς τὴν διαρκῆ εἰρήνην. Δι' ὃ καὶ θέλει νὰ εἶνε διαρκῶς ἄγρυπνον, ἕτοιμον πρὸς ἄμυναν ἢ ἐπίθεσιν, ὅταν τὰ ἐθνικά του συμφέροντα διακυβεύωνται. Μὲ τὰς ἀντιλήψεις αὐτάς, τὸ Ἐθνικὸν Κράτος ἀρνεῖται τὸν ἐπιστημονικὸν σοσιαλισμόν, κατὰ συνέπειαν καὶ τὸν ἱστορικὸν ὑλισμόν, ὅστις τόσους ποταμοὺς αἱμάτων ἐστοίχισεν εἰς τὸν κόσμον, ὡς ἀρνεῖται καὶ τὴν κοινοκτημοσύνην, ἂν καὶ θεωρῇ τὴν πνευματικὴν καὶ χειρωνακτικὴν ἐργασίαν ὡς πηγὴν τοῦ πλούτου, χωρὶς νὰ παρορᾶται τοῦ Κεφαλαίου ἡ σημασία, ὡς μέσου ὅμως γονιμοποιήσεως τῆς ἐργασίας. Ἡ ἰδιοκτησία, ἐξ ἄλλου, εἶνε μία θεμελιώδης λειτουργία τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους, ἀλλ' ἔχουσα κοινωνικὰς ὑποχρεώσεις, διὰ τῶν νόμων θεσπιζομένας.

»Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος παραμένει ὡς ἕνα ἐθνικὸν καὶ κοινωνικὸν γεγονός, ἀντίθετον τῶν ὑλιστικῶν θεωριῶν τοῦ Μαρξισμοῦ καὶ θεωρεῖ τὴν θρησκείαν ὡς μίαν βάσιν τῶν βαθυτέρων ἐκδηλώσεων τῆς ψυχῆς.

»Δὲν εἶνε, λοιπόν, τὸ Ἐθνικὸν Κράτος ἀντιδραστικόν, ἀλλ' ἐπαναστατικὸν καὶ προτρέχει τῶν λύσεων τῶν προβλημάτων, ποὺ εἶνε κοινὰ εἰς ὅλους τοὺς λαούς, ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου. Εἶνε κράτος ἠθικὸν καὶ ἱστορικὸν καὶ πιστεύει εἰς τὴν κοινωνικὴν δικαιοσύνην, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζει τὴν παρεμβατικότητά του.

»Ἡ ἀνθρωπότης —ἐπέρανεν ὁ κ. ὑπουργὸς— ἔχει ἀνάγκην σήμερον ἐξουσίας, κατευθύνσεως, τάξεως. Μὲ αὐτοὺς τοὺς συντελεστάς, τὰ κράτη ἀνέρχονται καὶ μεγαλουργοῦν. Εὐτυχῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα εὑρέθη εἷς Βασιλεὺς καὶ εἷς Κυβερνήτης, ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἱστορίαν. Δυνάμεθα νὰ ἀποβλέψωμεν μὲ πίστιν πρὸς τὸ μέλλον τῆς χώρας ταύτης, ἡ ὁποία θὰ ὑπάρξῃ καὶ πάλιν κοιτὶς νέας δυνάμεως καὶ νέων σκοπῶν ζωῆς ἀνωτέρας».

Ἡ Μόδα

Ἕνα χαριτωμένο πρωϊνὸ φόρεμα γιὰ νέες δεσποινίδες, μοντέλλο τοῦ οἴκου Γουὼρθ

ΠΡΩΪ, ΜΕΣΗΜΕΡΙ, ΒΡΑΔΥ

Τί πρέπει νὰ φορῇ σὲ κάθε περίστασι μιὰ πραγματικῶς κομψὴ κυρία

Μιὰ κομψὴ γυναῖκα πρέπει φυσικὰ νὰ ἔχῃ διάφορα φορέματα, ἀναλόγως τῆς ὥρας καὶ τοῦ τόπου ὅπου θὰ τὸ φορέσῃ. Σᾶς παρουσιάζομε λοιπὸν σήμερα 8 διάφορα μοντέλλα ποὺ ἀνταποκρίνονται στὶς ἀπαιτήσεις μιᾶς κομψῆς κυρίας ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ σηκωθῇ ἕως τὴν ὥρα ποὺ θὰ πέσῃ νὰ κοιμηθῇ:

1. Γιὰ τὸ πρωΐ θὰ φορέσῃ ἕνα κομψὸ «σὼ - ντὲ - λὶ» ἀπὸ φουλὰρ μπλὲ ἀνοικτόχρωμο μὲ βουλίτσες μπλὲ μαρίν. Μιὰ λωρίδα μονόχρωμη μαρὶν «μπορντάρει» τὸ ντεκολτέ, τὸ ἐμπρὸς μέρος τῆς ρόμπας, τὰ μανίκια καὶ σχεδιάζει μιὰ τσέπη στὸ δεξὶ μέρος.

2. Γιὰ τὶς πρωϊνὲς ἐξόδους θὰ φορέσῃ ἕνα ταγιεράκι ἀπὸ λαινάζ. Ἡ ζακέττα εἶνε ἐφαρμοστὴ στὴ μέσῃ μὲ ραφὲς ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὶς ἀμασχάλες. Ὁ γιακᾶς καὶ τὰ ρεβὲρ εἶνε ἀπὸ γοῦνα μὲ χαμηλὸ τρίχωμα. Ἡ φοῦστα ἔχει μιὰ κουφόπιεττα ἐμπρὸς καὶ πίσω.

3. Ἡ μπλοῦζα τοῦ ταγιὲρ αὐτοῦ εἶνε ἀπὸ σατὲν λευκὸ μὲ μανίκια ραγκλάν. Μιὰ λωρίδα ἴσια εἶνε τοποθετημένη «ἂν μπιαὶ» καὶ ντραπάρει ἐμπρός. Δένει κοντὰ στὸν λαιμό.

4. Γιὰ τὶς ἀπογευματινὲς ἐπισκέψεις, γιὰ τὸ τσάϊ φοριέται ἕνα φόρεμα ἀπὸ κρὲπ μαῦρο, ἐργασμένο μὲ πιεττίτσες ἀντίθετο στὸ κορσάζ, τὴ φοῦστα καὶ στὸ κάτω μέρος τῶν μανικιῶν ποὺ εἶνε τρουακάρ. Τὸ φάρδος τῆς φούστας συγκεντρώνεται ἐμπρός.

5. Τὸ φόρεμα αὐτὸ συνοδεύεται μ' ἕνα μαντὼ ἀπὸ ντρὰ μαῦρο μὲ ραφὴ πίσω. Οἱ τσέπες, ἐνκρυσταρισμένες μὲ τὴν ἐμπρόσθια ντεκοὺπ γαρνίρονται μὲ «δόντια» ἀπὸ ὕφασμα καὶ μὲ γοῦνα, καθὼς καὶ τὰ ρεβέρ. Ἕνα μικρὸ ἴσιο γιακαδάκι εἶνε πολὺ τῆς μόδας γιὰ τὰ παλτά.

6. Γιὰ τὶς βραδυνὲς δεξιώσεις καὶ τοὺς χορούς, εἶνε κατάλληλο ἕνα φόρεμα ἀπὸ κρὲπ θαμπὸ μπλὲ παστέλ. Τὸ κορσὰζ εἶνε στρωτὸ ἐμπρὸς κάτω ἀπὸ ἕνα στρογγυλὸ ἐμπιεσμὰν ἀπὸ κρὲπ μπιγιάν, τὸ ὁποῖο βλέπομε ἐπίσης στὰ μανίκια καὶ ἀπὸ μιὰ ντεκοὺπ κάτω ἀπὸ τὴ μέσῃ. Μιὰ λεπτὴ δαντέλλα σουρώνει στὸ λαιμό. Τὸ φόρεμα αὐτὸ κουμπώνει στὴν πλάτη.

7. Ἐξ ἴσου κομψὴ εἶνε μιὰ μακρυὰ τουαλέττα ἀπὸ κρὲπ συκλαμέν. Ἕνα εἶδος «φυσιὺ» μυτερὸ ἐμπρὸς καὶ στρογγυλὸ στὴν πλάτη συνεχίζεται ἐμπρὸς ἀπὸ δύο παννὼ ποὺ φαρδαίνουν πρὸς τὰ κάτω. Τὰ παννὼ αὐτὰ συγκρατοῦν τὴν ὑψηλὴ ζώνη καὶ τὸ ἐλαφρὸ ντραπὲ τῶν γοφῶν. Τὸ ντεκολτὲ γαρνίρεται μὲ λουλούδια.

8 Τέλος, γιὰ τὴ νυχτερινὴ ἀνάπαυση, μιὰ θαυμασία νυχτικιὰ ἀπὸ ζωρζέττα ρόζ. Τὸ κορσὰζ της εἶνε γαρνιρισμένο μὲ λεπτὴ νερβὺρ καθὼς καὶ τὸ ἐπάνω μέρος τῶν φουσκωτῶν μανικιῶν. Στὸ ντεκολτὲ καὶ στὸ κάτω μέρος τῶν μανικιῶν ἔχει «ἐνκρυστασιὸν» ἀπὸ δαντέλλα χρώματος ὄκρ. Ἡ φοῦστα της εἶνε «ἂν μπιαί».

ΝΟΥΒΩΤΕ

Γιὰ τὸ ἀπόγευμα εἶνε πολὺ κομψὸ ἕνα κοντὸ γούνινο παλτουδάκι. Στὴν περίπτωση αὐτὴ θὰ εἶνε προτιμότερο νὰ συμπληρώνεται μὲ ἕνα φόρεμα μαῦρο ποὺ ταιριάζει ὡραία σὲ κάθε περίσταση.

Ὅταν ὅμως φορῆτε τὸ παλτουδάκι αὐτὸ ἐπάνω ἀπὸ ἕνα χρωματιστὸ φόρεμα, εἴτε πράσινο, εἴτε γκρενά, εἴτε μπλὲ εἶνε αὐτό, θὰ φροντίσετε ὥστε οἱ χρωματισμοὶ τῶν ἀξεσσουὰρ νὰ ἐναρμονίζωνται μὲ τὸν τόνο τοῦ φορέματος ἢ τῆς γούνας.

Στοὺς μεγάλους οἴκους καπέλλων τοῦ Παρισιοῦ ὅλα σχεδὸν τὰ γούνινα καπέλλα συνδυάζονται μὲ φέτρ, μὲ βελοῦδο ἢ μὲ ἄλλη χρωματιστὴ φανταζί.

Τὸ καπέλλο αὐτὸ θὰ «ξανοίξῃ» λίγο τὰ μαῦρα ἀνσάμπλ μας. Μία γραβάτα μεταξωτὴ ἢ βελούδινη θὰ ὑπενθυμίσῃ τὸν τόνο τοῦ καπέλλου κοντὰ στὸ πρόσωπο.

Τὰ φορέματα ποὺ θὰ βάλωμε κάτω ἀπὸ τὰ μαντὼ σας θὰ εἶνε ἀδιακρίτως ἀπὸ λεπτὸ λαινὰζ ἢ ἀπὸ κρὲπ μάτ. Ἄλλως τε τὰ δύο αὐτὰ ὑφάσμα δύσκολα ξεχωρίζονται τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ ἐκτὸς τούτου καὶ τὰ δύο εἶνε ἐξ ἴσου ἀμπιγιὲ καὶ κατάλληλα γιὰ τὸ ἀπόγευμα προϋποτιθεμένου φυσικὰ ὅτι τὸ λαινὰζ εἶνε ἴσιο καὶ λεπτό. Τὰ νέα ὑφάσματα — μεταξωτὰ ἢ μάλλινα — ἔχουν ἐφέτος πολὺ παράξενα ὀνόματα: ἀμορόζα, σερενιτέ, ντζερσαμάτ, ὀπεραμίλ, τορπαντέν, κατσούκ, μοὺκ κ.λ.π.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ βλέπομε ἀναρίθμητα μαῦρα φορέματα στὰ ὁποῖα δίνουν ἕνα χαρούμενο τόνο ἐνκρυστασιόν, ἀμπιεσμάν, γαρνιρίσματα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα ἀλλὰ σὲ ζωηροὺς χρωματισμοὺς ἢ ἀκόμη ἕνα κολλιέ, μιὰ ζώνη ἕνα λεπτὸ κέντημα, ἕνα πολύτιμο κόσμημα.

Ο ΦΩΤΙΣΜΟΣ

Ἕνα σπουδαῖο ζήτημα ποὺ πρέπει νὰ ἐνδιαφέρῃ κάθε νοικοκυρὰ καὶ ποὺ συντελεῖ πολὺ στὴν καλὴ ἐμφάνισι τοῦ σπιτιοῦ, εἶνε ὁ φωτισμός. Σήμερα τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς ἔχει ἐκτοπίσει κάθε ἄλλο εἶδος φωτισμοῦ καὶ στὶς ἀπόμερες γωνιὲς τοῦ τόπου μας. «Καὶ ἡ πιὸ ἀπομακρυσμένη ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος ἔχει σήμερα ἠλεκτρικὸ φῶς. Χάρις στὸν ἠλεκτρισμὸ κατωρθώθηκε νὰ μεγαλώσῃ ἡ διάρκεια τῆς ἡμέρας καὶ νὰ γίνῃ λιγώτερο βαρετὴ ἡ νύχτα.

Ὁ φωτισμὸς στὸ σπίτι πρέπει νὰ ἱκανοποιῇ ὅλες τὶς ἀπαιτήσεις τῆς καλαισθησίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ὑγιεινῆς, ἀφοῦ τὸ ἕνα τέταρτο τοῦ ἡμερονυχτίου τὸ περνᾶμε μὲ τεχνητὸ φωτισμό.

Τὸ φῶς μέσα στὸ σπίτι πρέπει νὰ μιμῆται σχεδὸν ἀπολύτως τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται ὅταν τὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ λαμπτῆρος δὲν χτυπᾷ στὰ μάτια ἀλλὰ μοιράζεται σ' ὅλες τὶς πλευρὲς τοῦ δωματίου.

Σήμερα, ὅλα τὰ μοντέρνα σπίτια ἔχουν τὸ περικόχλιο τῶν λαμπτήρων χτιστὸ στὸν τοῖχο ἢ στὴν ὀροφὴ καὶ μάλιστα σὲ μέρη ποὺ νὰ μὴ φαίνωνται. Οἱ λαμπτῆρες βιδώνονται ἀπ' εὐθείας ἐκεῖ καὶ δὲν κρέμονται πιὰ ἀπὸ τὰ ἀκαλαίσθητα σύρματα ποὺ ξέρουμε.

ΜΑΘΕΤΕ ΟΤΙ...

Ἕνα καπέλλο σὰν τῶν... γρεναδιέρων εἶνε ἀπαραίτητο σὲ μιὰ κομψὴ κυρία. Τὰ γούνινα μποννὲ θριαμβεύουν ἐφέτος. Ποτὲ δὲν γνώρισαν παρόμοιο σουξέ. Οἱ γούνινες αὐτὲς τόκες, ἀσσορτὶ μὲ τὶς γοῦνες τῶν μαντὼ μας, τοποθετοῦνται ἀρκετὰ ἐμπρὸς στὸ μέτωπο γιὰ νὰ φανοῦν τὰ ἀνασηκωμένα μαλλιά.

Οἱ κουαφὲρ εἶνε οἱ κύριοι ὑπεύθυνοι ὡρισμένων ὑπερβολῶν στὸ κεφάλαιο τῶν καπέλλων. Καθὼς ἀνασήκωσαν τὰ μαλλιὰ στὴν κορυφὴ τῆς κεφαλῆς, τὰ καπέλλα ἀνασηκώθηκαν κι' αὐτὰ γιὰ νὰ ταιριάζουν μὲ τὰ μαλλιά, οἱ γιακάδες σηκώθηκαν, τὰ μαντώ.... ὕψωσαν πάλι τοὺς ὤμους... Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ ἕνα καπρίτσιο τοῦ χτενίσματος.

◆

Τὰ φτερὰ τῆς στρουθοκαμήλου ἔχουν τὴν τιμπτική τους. Μήπως δὲν εἶνε χαριτωμένα, ἀνάλαφρα καὶ γεμᾶτα ἀναμνήσεις τοῦ 1909;

Τὰ βλέπουμε σὲ ἐσάρπες, σὲ γιακάδες, σὲ γοητευτικὲς κάπες ποὺ συνοδεύουν περίφημα μιὰ βραδυνὴ τουαλέττα.

◆

Ὁ χειμώνας θὰ εἶνε ἐφέτος βαρύς, κυρίες μου. Ρωτᾶτε ἂν μᾶς τὸ εἶπαν αὐτὸ αἱ μετεωρολογικαὶ ὑπηρεσίαι: Ὄχι κάθε ἄλλο. Μᾶς τὸ εἶπαν οἱ μεγάλοι ραπτικοὶ οἶκοι τοῦ Παρισιοῦ ποὺ ἀπεφάσισαν νὰ κρύψουν τὰ παγωμένα χεράκια μας μέσα σὲ χαριτωμένα μανσόν. Τὸ μανσὸν εἶνε ὑποχρεωτικὸ ἐφέτος.

Ἄλλα εἶνε μεγάλα καὶ ἄλλα μικρότερα. Γίνονται ἀπὸ βελοῦδο, ἀπὸ γοῦνα, ἀπὸ ντρὰ γαρνιρισμένο μὲ λεπτὲς λωρίδες γούνας. Βλέπομε καὶ μερικὰ διπλᾶ μανσόν— ἕνα γιὰ κάθε χέρι — ποὺ ἑνώνονται μ' ἕνα φιόγκο ἀπὸ ὕφασμα.

Φροντίστε, λοιπόν, ν' ἀποκτήσετε ἕνα μανσόν: τίποτε δὲν εἶνε πιὰ χαριτωμένο. Ἐπιτρέπει ὡραῖες στάσεις καὶ μοιάζει πάντα γεμᾶτο ἀπὸ μυστικά: ἐρωτικὰ γράμματα, μαραμένα τριαντάφυλλα καὶ δαντελλένια μαντηλάκια...

ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Πῶς ἐγίνοντο ἄλλοτε «ὡραῖες» οἱ γυναῖκες

Σὲ κάθε ἐποχὴν καὶ σὲ κάθε Χώραν τοῦ κόσμου, ἡ μεγαλυτέρα φροντὶς τῶν γυναικῶν, ἡ κυριωτέρα σκέψις ποὺ ἀπασχολοῦσε διαρκῶς τὸ μυαλό των, ἦτο ἡ ἰδία πάντοτε: Πῶς νὰ προφυλάξουν τὴν φυσικὴν ἐμφάνισίν των ἀπὸ τὴν ὀλεθρίαν καὶ ὕπουλον ἐπίδρασιν τοῦ χρόνου. Ἰδοὺ γιατὶ ἔκαμαν χρυσὲς δουλειές, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας, οἱ διάφοροι ἔμποροι μυστικῶν τῆς καλλονῆς.

Εἶνε ἀληθινὰ παράξεναι αἱ συνταγαί, τὰς ὁποίας ἐχρησιμοποιοῦσαν ἄλλοτε αἱ ὡραῖαι γυναῖκες γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν γοητείαν των καὶ γιὰ νὰ αὐξήσουν τὴν ὠμμορφιά των.

Η «ΠΑΝΑΚΕΙΑ» ΓΙΑ ΤΑΣ ΡΥΤΙΔΑΣ

Ἡ κυρία ντὲ Σεβινιέ, ἡ μεγάλη καὶ ὡραιοτάτη Γαλλὶς συγγραφεύς, ποὺ ἔζησε τὸν 17ον αἰῶνα, ἐδίδεν εἰς τὰς ὁμοφύλους της μίαν περίεργον συμβουλήν: νὰ μεταχειρίζωνται κατὰ τῶν ρυτίδων τὸ μόνον πραγματικὸν καὶ ἀποτελεσματικὸν φάρμακον, δηλαδὴ μῖγμα ἀπὸ ζουμὶ μοσχαρίσιου κρέατος καὶ ἀπὸ βάμμα βενζόης. Ἐθεωροῦσε «πανάκεια» τὸ ὑγρὸν αὐτό!

Ἡ ἰδία ἐπίστευε ὅτι μία ἀλοιφή, βγαλμένη ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ προβάτου, ἦτο ἀσυναγώνιστη γιὰ νὰ δίδῃ δροσερότητα εἰς τὸ δέρμα.

Ὑπῆρξαν εἰς τὸ παρελθὸν ὡραῖαι κυρίαι, αἱ ὁποῖαι ἐπροσπαθοῦσαν νὰ διατηρήσουν τὴν ὠμμορφιά των, τρώγοντας καπόνια ποὺ εἶχαν τραφῇ ἀποκλειστικὰ μὲ.... κρέας ἐχίδνης! Καὶ - ἄλλαι, γιὰ νὰ ἐξαλείψουν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν των τὶς «φακίδες», ἢ γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισίν των, ἔπαιρναν ἐντόσθια ἀπὸ σκυλάκια τοῦ γάλακτος, τὰ ἀνακάτευαν μὲ αἷμα μοσχαριοῦ, καί, ἔπειτα ἀπὸ μίαν εἰδικὴν κατεργασίαν σὲ μπαὶν - μαρί, ἄλειφαν μὲ τὸ μῖγμα τὸ πρόσωπόν των!

ΕΝΑ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΟΥ ΕΧΑΘΗΚΕ

Αἱ σαῦραι βρασμέναι μέσα σὲ λάδι, μαζὶ μὲ χυμὸν ἑνὸς φυτοῦ καὶ μὲ στάκτην ἀπὸ καμμένες μέλισσες, ἐπιστεύετο ὅτι ὑποβοηθοῦσαν τὸ μεγάλωμα τῶν μαλλιῶν. Τὰ ἐντόσθιά των, ἀνακατευμένα μὲ καντιοζάχαρη, κοράλλια καὶ γυμνοσαλιάγκους, ἔδιδαν εἰς τὰ μάτια μίαν λάμψιν ἀσύγκριτην... ὅπως τουλάχιστον ἐπίστευαν ὅσαι μετεχειρίζοντο αὐτὸ τὸ μῖγμα!

Ἀποτελεσματικώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο γιὰ τὴν ὡραίαν ἀπόχρωσιν τοῦ δέρματος, ἐθεωρεῖτο τὸ ζουμὶ ἀπὸ κρέας.... πελαργοῦ, βρασμένον σὲ σιγανὴ φωτιὰ μαζὶ μὲ λυωμένα κομμάτια «ἄμπρ» καὶ μὲ καμφοράν.

Ἡ εὐνοουμένη τοῦ Γάλλου Βασιλέως Λουδοβίκου 14ου, ἡ περίφημος μαντὰμ ντὲ Μαιντενόν, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν εἰς τὴν πραγματικότητα ἀνεπίσημα Βασίλισσα τῆς Γαλλίας, ἐπροφύλασσε τὴν καλλονήν της ἀπὸ τὰς καταστρεπτικὰς συνεπείας τοῦ χρόνου, μὲ τὴν ἐξῆς μέθοδον: Ἐπλένετο πρωΐ καὶ βράδυ μὲ νερό, ὅπου εἶχε μουσκέψει λουλούδια «σαμπούκου» καὶ πέταλα τριανταφύλλων. Κατόπιν ἄλειφε τὸ δέρμα της μὲ μίαν εἰδικὴν πομμάδα.

Δυστυχῶς γιὰ τὰς ὁμοφύλους της, ποὺ φθονοῦν τὴν ὠμμορφιά της, ἐχάθηκε ἡ συνταγὴ τῆς πομμάδας αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἐφανέρωσε πρὶν πεθάνῃ ἡ ὡραιοτάτη ἐκείνη γυναῖκα.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ

Θὰ ξεύρουν πιθανώτατα αἱ ἀναγνώστριαί μας, ὅτι ἡ Ρωμαία αὐτοκράτειρα Ποππαί, ἡ σύζυγος τοῦ Νέρωνος, ἔκαμνε καθημερινὸν μπάνιο μὲ γαϊδουρόγαλα, ἀρωματισμένον μὲ ἀλόην καὶ βενζόην. Θὰ ἀγνοοῦν, ὅμως, ἀσφαλῶς, τὴν συνήθειάν της νὰ κοιμᾶται τὶς νύκτες μὲ τὸ πρόσωπόν της ἀλειμμένον ἀπὸ ἕνα παχὺ στρῶμα πουρὲ ἀπὸ κουκκιά!

Ἴσως δὲν θὰ ξεύρουν ἐπίσης, ὅτι ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου ἐθεωρεῖτο ἄλλοτε ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα γυναικεῖα θέλγητρα. Ὁ διάσημος Ρωμαῖος ποιητὴς Ὀβίδιος, γράφει, ὅτι «κάθε γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ, πρέπει νὰ εἶνε χλωμή, ἡ χλωμάδα εἶνε τὸ μόνο χρῶμα ποὺ τῆς ταιριάζει».

Μεταξὺ τῶν ἀλοιφῶν, ποὺ ἦσαν περιζήτητοι γιὰ τὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου, ἀναφέρονται ἐκεῖνες, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο ἀπὸ χλωρὴν φλοῦδα καρυδιῶν, ἢ ἀπὸ βρασμένο χνοῦδι φρούτων, ἢ ἀπὸ μυρτιὰ καὶ κυπαρισσόμηλα.

Δύο ἐξαιρετικῶς ἐπιτυχῆ φορέματα, ποὺ ἐθαυμάσθησαν κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίδειξιν τῶν μοντέλλων Λουσιὲν Λελὸγκ, εἰς τὸ Παρίσι

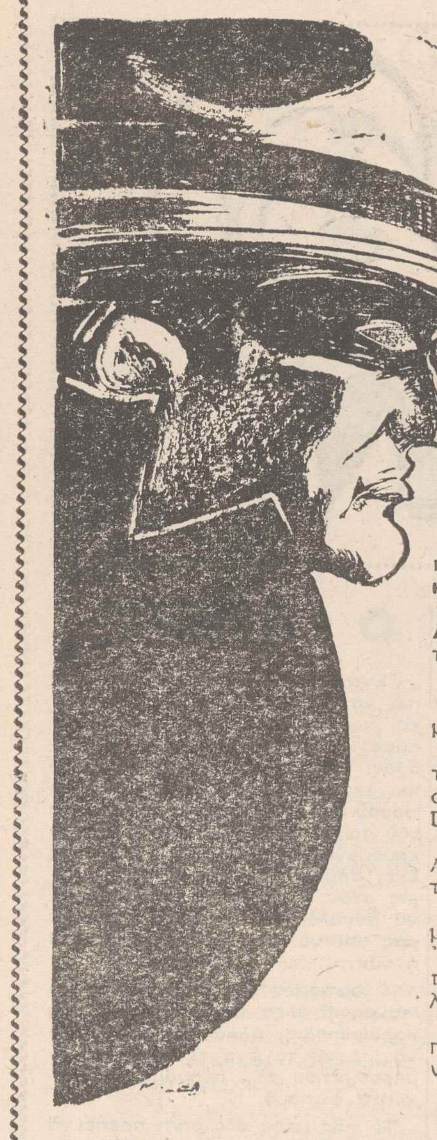

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΑΝ

ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ τραπεζίτης Μορῶ, ποὺ ἔκαμε τὴν περιουσία του ληστεύοντας τὸν κόσμο, λαβαίνει ἕνα γράμμα μὲ τὴν μυστηριώδη ὑπογραφὴν «Ἐκδικητής», ποὺ τὸν διατάζει νὰ μοιράση τὴν περιουσια του στοὺς φτωχούς Δὲν συμμορφώνεται φυσικά, καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀναγγείλη ἐπισήμως τοὺς γάμους τῆς κόρης του Ζακελίνας μὲ τὸν μαρκήσιον ντὲ Λὰ Ριζαρντὲν, πέφτει κεραυνόπληκτος. Ἡ κόρη του μαθαίνει ὅλην τὴν ἀλήθεια καὶ ἀποφασίζει νὰ μοιράση ὅλην τὴν περιουσίαν της στοὺς φτωχούς. Κατόπιν φεύγει γιὰ τὸ Παρισι, ὅπου πέφτει στὰ χέρια κακοποιῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὴν σώζει ὁ μυστηριώδης Ἐκδικητής. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μορῶ, ποὺ ἔχει ἐπανέλθει στὴ ζωὴ μὲ ἕνα φάρμακο ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Ἐκδικητὴς βρίσκεται φυλακισμένος σὲ ἕνα μέρος, ὅπου τὴν παρέσυρον μὲ πανουργία καὶ τῆς ἐπιτίθενται ὑπόγειο τοῦ ἐχθροῦ του. Ἀλλὰ καὶ οἱ κακοποιοὶ, ποὺ εἶχαν ἁρπάξει τὴν πρώτη φορὰ τὴν Ζακελίνα δὲν ὑποχωροῦν. Μιὰ μέρα παραφυλᾶνε σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος μὲ τὸν σκοπὸ αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ τὴν ἐξαφανίσουν.

7ον

Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως τὸ παιδὶ εἶχε σχηματίσει ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν νευρικότητα.

Ἐβάδιζε μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ καὶ δὲν ἔχανε ἀπὸ τὰ μάτια του τὸ φορεῖο μὲ τὴν ἄρρωστην. Καὶ ὅταν οἱ νοσοκόμοι ἑτοιμάστηκαν νὰ τὴν τοποθετήσουν στὸ ἁμάξι, ὁ μικρὸς ὥρμησε πρὸς τὴν μητέρα του καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα θερμὸ καὶ γλυκύτατο φίλημα στὸ χλωμὸ μέτωπό της.

Ἔπειτα, ὅταν τὸ ἁμάξι ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὸ σπίτι, ὁ δυστυχὴς μικρὸς δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ συγκρατηθῆ καὶ ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα.

— Μὴν κάνεις ἔτσι, ἀδελφοῦλι μου, τὸν παρηγοροῦσε ὁ Γλυκόρριζας, καθὼς τὸν ἀγκάλιαζε. Θὰ τὴν ξαναϊδῆς τὴ μητέρα σου.

Ἀλλὰ ὁ Γιαννάκης εἶπε μιὰ φράσι ποὺ ἔκανε πολὺ θλιβερὴν ἐντύπωσι τοῦ Μποντὰν καὶ τῆς Μαριάνας:

— Μοῦ τὴν παίρνουν ὅπως μοῦ πῆραν καὶ τὸν καλό μου παπποῦ. Καὶ ὁ παπποῦς μου δὲν ἐγύρισε πίσω.

Ὁ Γλυκόρριζας τὸν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ἔσφιγγε λέγοντας:

— Ἔλα, πᾶμε. Θὰ παίξουμε μὲ τὰ στρατιωτάκια.

— Δὲν θέλω νὰ παίξω, εἶπε μὲ πεῖσμα ὁ Γιαννάκης. Θέλω νὰ κλαίω.

— Καλὲ, ἔλα στὰ λογικά σου. Δὲν εἶσαι κοριτσάκι, εἶσαι ἄντρας.

— Ὄχι, εἶμαι μεγάλο ἀγόρι.

— Τόσο τὸ χειρότερο. Ἕνα μεγάλο ἀγόρι δὲν κλαίει ἔτσι.

Δείχνοντας ὅμως τὸν Μποντὰν ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐσκούπιζε κρυφὰ ἕνα δάκρυ, ὁ Γιαννάκης ἐφώναξε:

— Βλέπεις τὸν μπάρμπα Ἰουλιανό; Κι' αὐτὸς δὲν εἶνε κοριτσάκι, ἀλλὰ κλαίει.

— Εἶνε κουτός, ἀδελφοῦλι μου! ἐπέμεινε ὁ Γλυκόρριζας. Ἔλα, πᾶμε νὰ μαζέψουμε χόρτα γιὰ τὰ κουνέλια, ἀφοῦ δὲ θέλεις νὰ παίξουμε.

Καὶ τὸν ἔσερνε ἔξω ἀπὸ τὸ προαύλιο, ὅταν ἔξαφνα ὁ Γιαννάκης ἄφησε μιὰ φωνή:

— Ὤ, ὁ κύριος Φεράλ!

Ἡ σοβαρὴ καὶ ἐπιβλητικὴ σιλουέττα τοῦ πρώην γραμματέως τοῦ Μορῶ εἶχε παρουσιασθῆ στὸ κατῶφλι τῆς ἐξώπορτας. Ὁ Μποντὰν καὶ ἡ Μαριάνα ἔτρεξαν κοντά του.

Ὁ Φερὰλ ἀφοῦ φίλησε τὸν Γιαννάκη, τοὺς ἔδωσε τὸ χέρι μὲ μεγάλη οἰκειότητα.

— Ἐδιάβασα σήμερα στὴν ἐφημερίδα, εἶπε τέλος, ὅτι ἡ κυρία Μπερτὲν ἔπεσε θῦμα δυστυχήματος.

— Δυστυχῶς, εἶνε ἀλήθεια! ἔκανε ὁ Μποντάν.

— Καὶ εἶδα ἕνα νοσοκομειακὸ ἁμάξι...

— Τὴν κυρία μεταφέρει.

— Εἶνε λοιπὸν πολὺ βαρειά;

Τότε ἡ Μαριάνα, κατασυγκινημένη, ἀφηγήθηκε στὸν κύριον Φερὰλ ὅλα ὅσα ἐγνώριζε ἀπ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, καταλήγοντας:

— Κατὰ τὴν γνώμην μου, ἡ κυρία ἔπεσε στὰ χέρια κακοποιῶν, ποὺ ἤθελαν νὰ τὴν ληστέψουν ἢ νὰ τὴ σκοτώσουν, ποιὸς ξέρει γιατί...

— Τὴ νύχτα, συμπλήρωσε ὁ Μποντὰν, ὅταν βρισκόταν στὸν παροξυσμὸ τοῦ πυρετοῦ, ἔλεγε ὅτι τὴν κυνηγοῦσαν κάτι ἄνδρες. Ἀνακάτευε καὶ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Βερδιὲ, ποὺ ἦταν ἄλλοτε παραμάννα τοῦ Γιαννάκη, ἀλλὰ δὲν μπορούσαμε νὰ καταλάβουμε μεγάλα πράγματα ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔλεγε.

— Τὴν εἶδε γιατρός;

— Ναί. Καὶ μᾶς εἶπε νὰ μὴν ἀνησυχοῦμε, εἶπε ἡ Μαριάνα. Ἀλήθεια ὅμως, τώρα τελευταῖα εἶνε πολὺ κακότυχη, ἡ δυστυχισμένη...

Μόλις ἡ νέα ἐπρόφερε τὴν τελευταία αὐτὴ φράσι, ἕνα δεύτερο νοσοκομειακὸ ἁμάξι, λιγάκι διαφορετικὸ ἀπ' τὸ πρῶτο, ἐσταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι.

Ἕνας νοσοκόμος, ποὺ καθόταν πλάϊ στὸν ἁμαξᾶ, πήδησε κάτω κι' ἐρώτησε:

— Ἐδῶ μένει ὁ κύριος Μποντάν;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ γέρω Ἰουλιανός.

— Ἤρθαμε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο Μπωζὸν, νὰ πάρουμε τὴν κυρίαν Μπερτέν.

— Πῶς!... ἐφώναξε ὁ Μποντάν. Πρὸ ἑνὸς τετάρτου ἦρθε ἕνα ἄλλο ἁμάξι καὶ τὴν ἐπῆρε. Μᾶς εἶπαν πὼς ἔρχεται ἀπὸ τὸ ἴδιο νοσοκομεῖο.

Ὁ νοσοκόμος τἄχασε.

— Μὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ στείλουν δυὸ ἁμάξια μαζύ;

— Κάποιο λάθος θὰ ἔγινε.

— Περίεργο! συνεπλήρωσε ὁ νοσοκόμος. Τέλος πάντων, σᾶς ζητοῦμε συγγνώμην γιὰ τὸ λάθος. Χαίρετε.

ΣΤΟ ΧΕΙΛΟΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

Ὅταν ἐβγῆκε ἀπ' τὸ χωριὸ τὸ πρῶτο νοσοκομειακὸ ἁμάξι, ἀντὶ νὰ τραβήξη κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ Παρίσι, μπῆκε σ' ἕνα δρόμο ποὺ ἀκολουθεῖ τὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα ἕως τὸ Μελάν.

Καὶ ὅταν ἐπροχώρησε ἀρκετὰ, σταμάτησε εἰς ἕνα ἔρημο μέρος.

Ὁ νοσοκόμος ποὺ καθόταν δίπλα στὸν ἁμαξᾶ ἐστράφη τότε πρὸς τὴν νοσοκόμον ποὺ εἶχε μείνει κοντὰ στὴν ἄρρωστη καὶ τὴν ἐρώτησε:

— Πᾶμε καλά;

— Ναί, ἀποκρίθηκε μιὰ ἐπιβλητικὴ φωνή.

— Ἐξακολουθεῖς νὰ ἐπιμένης ὅτι πρέπει νὰ πᾶμε στὸ μῦλο; Ἐγὼ προτιμοῦσα...

— Τίποτε. Προχώρει!

Ὁ Κρεμὰρ, ποὺ ἔκανε τὸν ἁμαξᾶ, μουρμούρισε:

— Δὲν εἶνε μὲ τὴν καλή της σήμερα ἡ κυρά. Φαίνεται ὅτι τὰ πράγματα δὲν πᾶνε καθόλου καλά. Τὸ νερὸ δὲν ἐμπῆκε ἀκόμη στ' αὐλάκι.

Ὁ Μοραλὲς, ποὺ ἦταν δίπλα του, ἔμεινε σκεφτικὸς, ἐνῷ αὐτὸς ἐξακολούθησε:

— Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ ξεφύγη κανεὶς, ὅταν ἡ κυρὰ θελήση κάτι. Ἐκτὸς ἂν θέλη νὰ τσαλαπατηθῆ. Εἶνε μεγάλη κατεργάρα.

Ἡ Διάνα Μόντι —γιατὶ αὐτὴ ἦταν, μεταμφιεσμένη σὲ νοσοκόμα— εἶχε βάλει εἰς ἐνέργειαν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐκεῖνα κόλπα, ὅλο θρασύτητα καὶ τόλμη, ἀντάξια τῶν μεγαλυτέρων ἐγκληματιῶν ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Τὸ ἁμάξι ἐκεῖνο, ποὺ εἶχεν ἔρθει ἕνα τέταρτο νωρίτερα ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἔστειλαν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, παρέλαβε τὴν Ζακελίνα καὶ τὴν μετέφερεν εἰς τὸν μῦλον, ποὺ ἦταν ἔρημος τότε.

— Σκέψου τί μοῦ θυμίζει αὐτὸ τὸ σπίτι! ἔλεγε ὁ γυιὸς τοῦ γέρω Λαβέν. Τοὺς γονεῖς μου, τὴν παιδική μου ἡλικία... Ζούσαμε εὐτυχισμένοι τότε...

— Αὐτὰ εἶνε λόγια περιττά! τὸν διέκοψε ἡ Μόντι. Σοῦ εἶπα καὶ ἄλλοτε ὅτι δὲν μ' ἀρέσει νὰ τὴν ἀκούω αὐτὴ τὴ μουσική. Ἐδῶ δὲν ἤρθαμε γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τὰ παληὰ, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀσφαλισθοῦμε ἀπὸ τὰ τωρινά. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα μᾶς στενοχωρεῖ. Πρέπει ν' ἀπαλαγοῦμε μιὰ καὶ καλὴ ἀπ' αὐτήν!

Καὶ μὲ κυνικὴν ἀγριότητα ἐτράβηξε ἀπὸ τὸν κορσέ της ἕνα μικρὸ μαχαίρι καὶ τὄδωσε στὸν Μοραλές.

— Ἐμπρός! τοῦ εἶπεν ἄγρια. Τὴ δουλειά σου!

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ἔσπρωξε τὸ χέρι της μὲ φρίκη, ἡ Διάνα Μόντι τοῦ εἶπεν ἐπιτακτικά:

— Ἐμπρός, χτύπα! Τὸ πτῶμα θὰ τὸ πετάξουμε ἀπὸ τὴν καταπακτή. Εἶνε πολὺ εὔκολο. Τί περιμένεις; Μήπως διστάζεις; Πρόσεξε καλά!..

Ἔξαφνα, ὁ γυιὸς τοῦ Λαβὲν μεταμορφώθηκε, ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Μιὰ φλόγα ἀποτροπιασμοῦ ἔλαμψε στὰ μάτια του κι' ἀφοῦ ἅρπαξε τὸ ὡπλισμένο χέρι τῆς γυναίκας, ἐφώναξε:

— Διάνα, δὲν θὰ τὴν σκοτώσω, καὶ μάλιστα ἐδῶ, στὸ σπίτι ὅπου γεννήθηκα, στὸ δωμάτιο ὅπου πέθανε ἡ μητέρα μου!

— Τότε, μούγκρισε ἡ κακοῦργα, ἄσε με νὰ κάνω τὴ δουλειά μου μόνη μου...

— Ὄχι, ὄχι ἐδῶ! Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω. Πέταξε τὸ μαχαίρι.

— Ποτέ! Δὲν σὲ φοβᾶμαι...

Μιὰ ἄγρια πάλη ἄρχισε τότε μεταξὺ τῶν δύο ἐραστῶν, ποὺ ἄρχισαν νὰ παλεύουν σὰν ἄγρια θηρία. Τέλος κυλίστηκαν στὸ πάτωμα, ὅταν μιὰ πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα καὶ ἕνας γέρος παρουσιάστηκε μὲ ὁρμή, ἕνας γέρος ρωμαλέος ἀκόμη, ποὺ τοὺς ξεχώρισε κι' ἐβροντοφώνησε:

— Εἶμαι ὁ παλαιὸς ἰδιοκτήτης αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ καὶ δὲν θὰ τὸ μολύνετε σεῖς μ' ἕνα ἔγκλημα!

Καὶ καρφώνοντας τὸ ἐπιβλητικό του βλέμμα πάνω στὴ Διάνα καὶ τὸν Μοραλὲς, ποὺ εἶχαν χωριστῆ μετὰ τὴν ἀπροσδόκητη ἐκείνη ἐπέμβασι καὶ τὸν κυττοῦσαν μὲ κατάπληξιν, ἐπρόσθεσε:

— Λέγομαι Γιάννης Λαβέν.

Πάνω σ' αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψι, ἐνῷ ἡ Διάνα Μόντι, κατατρομαγμένη, ἔτρεχε νὰ κρυφθῆ σὲ μιὰ διπλανὴ ἀποθήκη, ὁ Μοραλὲς, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ τρέμη ἀπὸ ἀνεξήγητον φόβον, ἐμουρμούρισε μὲ σβυσμένη φωνή:

— Ὁ πατέρας μου!...

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐνῷ ἡ Διάνα Μόντι, ποὺ γιὰ πρώτη ἴσως φορὰ εἶχε νοιώσει τὸ αἷμα νὰ τῆς παγώνη στὶς φλέβες, κολλοῦσε τὸ αὐτί της στὸν σανιδένιο τοῖχο τῆς ἀποθήκης γιὰ ν' ἀκούση τί γίνεται μέσα, ὁ γέρω Λαβὲν τὴν ἀμπάρωσε ἀπὸ μέσα, μουρμουρίζοντας:

— Αὐτὴν τὴν κρατῶ. Τὸν ἄλλον τώρα.

Καὶ ἐπιστρέφοντας πρὸς τὸν Μοραλὲς, ἐσκέφτηκε ἀμέσως πῶς θὰ μποροῦσε νὰ προστατεύση τὴν Ζακελίνα ἀπὸ τὶς δολοφονικὲς διαθέσεις τοῦ νέου. Τίποτε ὅμως δὲν ἔγινε ἀπ' αὐτὰ ποὺ περίμενε.

Μὲ μεγάλην του ἔκπληξιν βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕναν ἄνθρωπον ἀξιολύπητον γιὰ τὴ στάσι καὶ τὴν ἔκφρασί του. Τὰ μάτια του ἦσαν πλημμυρισμένα δάκρυα.

Τρέμοντας καὶ μὴ τολμῶντας νὰ σηκώση τὰ μάτια, ὁ Μοραλὲς ἐρώτησε μὲ φωνὴ σβυσμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι:

— Εἴσαστε, κύριε, ὁ Γιάννης Λαβέν;

— Μάλιστα.

Τότε, ἀφοῦ πέρασαν μερικὲς στιγμὲς δισταγμοῦ, ὁ ἐραστὴς τῆς Διάνας Μόντι ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγουν αὐτὰ τὰ λόγια:

— Εἶμαι παιδί σας...

— Ἐσὺ, Ροβέρτε!.. ἔκανε ὁ γέρω μυλωνᾶς μὲ φωνὴ ἀπερίγραπτη ἀπ' τὴν ἀπελπισία.

Ἔπειτα, προσπαθῶντας νὰ πνίξη τὴ συγκίνησί του, ἐξακολούθησε σὰν λαχανιασμένος:

— Ἦσαν ἀλήθεια, λοιπὸν, ὅσα μοῦ εἶπαν στὸ Δημαρχεῖο τοῦ χωριοῦ; Ροβέρτε, παιδί μου!... Ἐσὺ, ποὺ σὲ θυμᾶμαι ἀκόμη τόσο δὰ παιδάκι, ἀγαθὸ καὶ ἀπονήρευτο, ποὺ γιὰ σένα ἐπλάθαμε τόσα ὡραῖα ὄνειρα μὲ τὴ μητέρα σου, σὲ ξαναβρίσκω ἐδῶ, ἕτοιμον νὰ διαπράξης ἕνα φρικιαστικὸ ἔγκλημα;

— Πατέρα! φώναξε ὁ Μοραλὲς μὲ σπαρακτικὴ φωνή. Πατέρα, σὲ παρακαλῶ, συγχώρησέ με!...

Ὁ Λαβὲν μὲ φωνὴ σπαρακτικὴ τοῦ εἶπε τότε:

— Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ κατηγορήσω, παιδί μου, γιατὶ ἔμεινες ἀπὸ μικρὸς ἀπροστάτευτος, χωρὶς κανένα καλὸν σύμβουλο στὸ πλευρό σου. Ὁ πατέρας σου ἦταν στὰ κάτεργα μὲ μιὰ βαρειὰ κατηγορία...

»Ἀλλὰ δὲ θέλω νὰ ξαναθυμηθῶ τὸ τραγικὸν αὐτὸ παρελθόν. Εἶμαι μονάχα εὐχαριστημένος γιατὶ ἐγὼ, ὁ πρώην κατάδικος καὶ πατέρας σου, ἔφθασα ἐγκαίρως γιὰ νὰ σ' ἐμποδίσω νὰ γίνης δολοφόνος...

— Ὄχι, πατέρα, σοῦ ὁρκίζομαι, δὲν εἶμαι δολοφόνος... Δὲν ἄκουσες λοιπόν;

— Βρισκόμουν στὸ βάθος τοῦ κήπου, βυθισμένος στὶς θλιβερές μου σκέψεις, ὅταν ἄκουσα φωνὲς ἐδῶ μέσα. Ἔτρεξα νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει καὶ σὲ βλέπω νὰ παλεύης μὲ μιὰ γυναῖκα, νὰ θέλης νὰ τῆς πάρης τὸ μαχαίρι γιὰ νὰ χτυπήσης ἀσφαλῶς αὐτὴν ἐδῶ τὴ δυστυχισμένη...

Ὁ Λαβὲν ἔδειχνε τὴν Ζακελίνα ποὺ ἦταν ἀκόμη βυθισμένη σὲ νάρκη.

Ὁ Μοραλὲς διαμαρτυρήθηκε ζωηρά:

— Ὄχι, πατέρα, δὲν ἤθελα νὰ τὴ σκοτώσω. Ἀπεναντίας, ἤθελα νὰ τὴν ὑπερασπίσω κατὰ τῆς ἐλεεινῆς ἐκείνης ποὺ ἤθελε νὰ τὴ σκοτώση μόνη της.

— Καὶ γιατί;

— Πατέρα, μὴ μὲ ἀναγκάζεις νὰ σοῦ ἀποκαλύψω τώρα τὸ φρικτὸ βάραθρο εἰς τὸν ὁποῖον ἐκόντευα νὰ κατρακυλήσω. Ἀργότερα θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα...

Ὁ Μοραλὲς, ἢ μᾶλλον ὁ Ροβέρτος, εἶχε προφέρει τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια μὲ φωνὴ τόσο σπαρακτικὴ καὶ εἰλικρινῆ, ὥστε ὁ πατέρας του σκέφτηκε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνη περισσότερο.

— Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ γυναῖκα; ρώτησε πλησιάζοντας τὴν Ζακελίνα.

— Ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Μορῶ.

— Ἡ κόρη τοῦ Μορῶ; ἔκαμε ὁ μυλωνᾶς κατάπληκτος. Τοῦ φοβεροῦ ἀνθρώπου ποῦ...

Ἀλλα δὲν ἐπροχώρησε.

Ἐνῷ μιὰ μικρὴ κατάπληξις ἐζωγροφιζόνταν στὰ μάτια του, μιὰ ἔκφρασι ἀλλόκοτη καὶ ἀνεξήγητη ἀκτινοβόλησε σὲ ὅλη τὴ μορφή του.

Σ' αὐτὴν τὴν γυναῖκα ποὺ κοιτόνταν ἀναίσθητη, ὁ γέρος ἀνεγνώρισε τὴν ἄγνωστην ἐκείνην, τὴν φωτογραφία τῆς ὁποίας εἶχε βρῆ στὸ γραφειο τοῦ Ἐκδικητοῦ.

Ἔκρυψε ὅμως ἀμέσως τὴν ταραχήν του, ξαναγύρισε σιμὰ στὸ παιδί του, καὶ ἀφοῦ ἐβύθισε τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα στὸ δικό του ἐρώτησε:

— Ροβέρτε, δὲν εἶπες ψέμματα;

— Ὄχι, πατέρα, σοῦ εἶπα τὴν ἀλήθεια Ὁμολογῶ ὅτι ἔκαμα μερικὲς ἄτιμες πράξεις, ἀλλὰ εἶχα παρασυρθῆ ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἐκείνη γυναῖκα, ποὺ εἶνε κλεισμένη ἐκεῖ μέσα.

«Ἤθελε νὰ μὲ βάλη νὰ σκοτώσω αὐτὴν τὴν δυστυχισμένην κ' ἐγὼ ἀντιστάθηκα Καὶ ἂν προσπαθοῦσα νὰ τῆς πάρω τὸ μαχαίρι, τὸ ἔκανα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τῆς τὸ βυθίσω στὴν καρδιά. Ὕστερα θὰ ἐπήγαινα νὰ παραδοθῶ στὴν ἀστυνομία...»

Ἕνας σατανικὸς γρυλλισμὸς ἀκούστηκε μέσα ἀπὸ τὴν αποθήκη. Καὶ ὁ Μοραλὲς ἐπρόσθεσε ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸ κακό του:

— Πατέρα, ἄφησέ με ν' ἀποτελειώσω αὐτὴν τὴν ὀχιά!

— Ὄχι, νὰ μείνης αὐτοῦ ποὺ εἶσαι! τὸν διέταξεν ὁ γέρω Λαβέν. Δεν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ γίνης δικαστής. Μόνο ἄκουσέ με. Αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ εἶνε πολὺ σοβαρά. καὶ ἀπὸ τὴν ἀπάντησι σου θὰ ἐξαρτηθῆ ὅλη ἡ ζωή σου, καθὼς καὶ ἡ δική μου.

— Λέγε, πατέρα, σ' ἀκούω.

— Εἶσαι ἀλήθεια ἀποφασισμένος νὰ μὴ ξαναϊδῆς αὐτὴ τὴν γυναῖκα;

— Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι...

Ὁ γέρω Λαβὲν ἐκύταξε κάμποσην ὥρα τὸ παιδί του μὲ ἐπιμονή, σὰν νὰ ἤθελε νὰ διαβάση στὴν ψυχή του. Κι' ἔπειτα εἶπε:

— Σὲ πιστεύω.

Καὶ δείχνοντας τὴν Ζακελίνα, ἐπρόσθεσε.

— Σοῦ ἐμπιστεύομαι αὐτὴν τὴν δυστυχισμένην. Ὅ,τι δήποτε κι' ἂν συμβῆ θὰ τὴν ὑπερασπισθῆς, ὅπως θὰ ὑπερασπιζόσουν τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν σου.

— Καλά, πατέρα.

Ἔγινε πάλι σιγή. Ἔπειτα ὁ γέρω μυλωνᾶς ἐσυνέχισε:

— Τώρα, θα εἰδοποιήσω τὸν μόνον ἄνθρωπον ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴν δικαιοσύνην γιὰ μένα.

Ἡ μορφὴ τοῦ Ροβέρτου ἦταν τώρα πνιγμένη στὰ δάκρυα. Τέλος ἐρώτησε:

— Πατέρα, τί πρόκειται νὰ κάνης γιὰ μένα;

Τότε ὁ γέρος ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ μιὰν ὑπέροχη παραφορὰ στοργῆς καὶ λήθης εἶπε:

— Δυστυχισμένη μου γυναῖκα, ἐὰν μᾶς βλέπης ἀπ' ἐκεῖ πάνω, συγχώρησέ τον, ὅπως τὸν συγχωρῶ κ' ἐγώ...

ΕΡΧΕΤΑΙ Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

Ὀλίγες στιγμὲς μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ γέρω μυλωνᾶ ἕνας ἐλαφρὸς κτύπος ἀκούστηκε στὴν πόρτα τῆς διπλανῆς ἀποθήκης, ποὺ ἦταν κλεισμένη ἡ Διάνα. Ὁ κτύπος αὐτὸς ἔκαμε τὸν Ροβέρτο νὰ ἀνατριχιάση.

Συγχρόνως μιὰ γυναικεῖα φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ γίνη γλυκειὰ καὶ τρυφερὴ ἀκούστηκε.

— Μικρέ μου, Μορᾶ, δὲν τὸ περίμενα νὰ φανῆς τόσο βάρβαρος μαζύ μου, οὔτε νὰ πῆς τὰ ὅσα εἶπες στὸν πατέρα σου. Γιατὶ τὰ ἄκουσα ὅλα...

— Λοιπόν; ἔκανε ὁ Μοραλὲς ποὺ ἄκουε ἀπαθὴς μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος.

Ἡ Διάνα ἐξακολούθησε μὲ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνη ἀκόμη πιὸ γλυκειά:

— Ἄκουσέ με, σὲ παρακαλῶ... Ξέρεις καλὰ ὅτι σ' ἀγαπῶ καὶ πὼς ἤθελα νὰ ἐξασφαλίσω τὴν εὐτυχία μας...

Ἀλλὰ ὁ ἐραστής της δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ ἀκούση περισσότερα.

— Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε! Τώρα βλέπω καθαρὰ τὴν ὑποκρισία σου, διαβάζω καθαρὰ μέσ' τὴν βρωμερή σου ψυχή. Ποτὲ δὲν μ' ἀγάπησες ἀληθινά!

— Μορᾶ μου...

— Ὄχι! Ἔγινες ἐρωμένη μου μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μοῦ ἐπιβάλης τὴν κακοῦργα θέλησ σου γιὰ νὰ μὲ χρησιμοποιήσης στὴν ἐκτέλεσι τῶν τρομερῶν σου σχεδίων καὶ γιὰ νὰ ρίξης ὅλες τὶς εὐθῦνες ἀπάνω μου.

— Τί ἄδικος ποὺ εἶσαι!...

— Φτάνει... Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτα.

— Ἕνα μονάχα σοῦ ζητῶ: νὰ μ' ἀφήσης νὰ φύγω.

— Ποτέ!

— Μορᾶ, τὸν ἱκέτευε ἡ κακοῦργα, μὲ ἀληθινοὺς ἢ προσποιητοὺς λυγμούς, τί κακὸ καὶ ἄνανδρο αὐτὸ ποὺ κάνεις! Σκέψου ὅτι λίγες ὧρες πρὶν μὲ κρατοῦσες στὴν ἀγκαλιά σου, ὅτι μεθοῦσες στὰ φιλιά μου, ὅτι μοῦ ὡρκιζόσουν πὼς εἶσαι πάντα ἕτοιμος καὶ νὰ πεθάνης πρὸς χάριν μου.

— Ἤμουν τρελλός. Δὲν ἤξερα τί ἔλεγα.

— Ἄνοιξέ μου, σὲ ἱκετεύω. Μὴ μὲ παραδώσης ἐσὺ, ποὺ σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ...

— Λὲς ψέμματα!...

— Ναί, σ' ἀγαπῶ ἀκόμη καὶ εἶμαι ἕτοιμη νὰ φύγω μαζύ σου, ἀγάπη μου. Μὴ μὲ παραδώσης στὸν μυστηριώδη αὐτὸν Ἐκδικητήν...

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μοραλὲς, ποὺ εἶχε καταπνίξη τώρα τὸ πάθος ποὺ τὸν παρέσυρε τόσο χαμηλά, τὴν περιφρονοῦσε μὲ τὴν σιωπή του, ἡ Διάνα Μόντι ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἱκετεύη, χτυπῶντας τὴν πόρτα μὲ ἀπελπισία καὶ λέγοντας διαρκῶς:

— Μορα, φιλε μου, ἀγάπη μου.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ γυιὸς τοῦ γέρω Λαβὲν ἦταν ἀμείλικτος στὴν σιωπή του, ἐκείνη τοῦ φώναζε μὲ τόνον σχεδὸν ἀπελπιστικόν:

— Δὲν μοῦ ἀπαντᾶς λοιπόν; Μὰ αὐτὸ εἶνε τρομερόν!

Ὁ Μοραλὲς ποὺ εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀπὸ τὸν φόβο μήπως ὑποκύψη στὶς παρακλήσεις της, ἄκουσε τώρα τὸν γδοῦπον ποὺ κάνει ἕνα σῶμα ὅταν σωριαστῆ στὸ ἔδαφος

Τί εἶχε συμβῆ λοιπόν;

Μισοπνιγμένες φωνὲς ἀκούονταν ἀπὸ μέσα, μὲ θρήνους καὶ κοπετούς. Ἀλλ' αὐτὸς ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴ δώση σημασία Γι αὐτὸ ἀπομακρύνθηκε ἀκόμη περισσότερο ἀπ' τὴν πόρτα.

Ἔτσι ἐπλησίασε πρὸς τὴν Ζακελίνα, τὴν πραγματικὰ δυστυχισμένη αὐτὴν γυναῖκα, ποὺ ἦταν ἀκόμα ἀναίσθητη μὲ τὰ μαλλιὰ λυτὰ στοὺς ὤμους κ' ἔμοιαζεν ἔτσι σὰν κοιμισμένη. Παναγία.

Τότε, ἕνας φόβος τρομερὸς ἐπλημμύρισε τὴν ψυχὴ τοῦ νέου. Καὶ ὁ φόβος ἐκεῖνος ἑρμηνεύτηκε μὲ αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ βγῆκαν ἀργὰ ἀπ' τὰ χείλη του:

— Μήπως ἀπέθανε; Τοτε θὰ εἶμαι ἔνοχος κ' ἐγώ, ὅσο καὶ ἡ Διάνα.

Καταλαβαίνοντας τώρα καλύτερα ἀπὸ πρὶν ὅλην τὴν ἔκτασιν τὴν ἀνανδρείας του, ἐπλησίασε στὸ κρεββάτι ὅπου ἦταν ξαπλωμένη ἡ Ζακελίνα, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἀγγίξη. Τόσο φοβόταν μήπως αἰσθανθῆ τὸ χέρι της παγωμένο

Θέλοντας ὅμως νὰ μάθη ἂν ἀνέπνεε ἀκόμα, ἂν ἦταν ζωντανή, παρακολουθοῦσε τὰ χείλη καὶ τὸ στῆθος, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ βγαινε ἀπ' ἐκεῖ κάποια πνοή.

Καὶ τι δὲν θάδινε ἐκείνη τὴ στιγμὴ γιὰ νὰ τὴν ἰδῆ ν' ἀνοίξη τὰ μάτια της καὶ νὰ μπορέση νὰ τῆς πῆ πρῶτος αὐτός

— Ἡσυχάστε. Δὲν πρόκειται νὰ πάθετε τὸ παραμικρὸ κακὸ ἀπὸ μένα. Τοὐναντίον ἐγὼ σᾶς φρουρῶ.

Ἀλλὰ τίποτε, ἀπολύτως τίποτε. Κανένα σημεῖον ζωῆς. Ὁ λήθαργος ἦταν πλήρης καὶ ἀπόλυτος. Μήπως εἶχε πεθάνει;

Τότε, μὴ μπορῶντας νὰ καθησυχάση τὶς τύψεις τῆς συνειδήσεώς του ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὸν βασανίζουν, ὁ Ροβέρτος ἔπεσε γονατιστὸς κοντὰ στὴν Ζακελίνα.

Ἔπειτα παίρνοντας θάρρος, ἐπῆρε ἥσυχα τὸ χέρι της καὶ τὸ κράτησε μέσα στὰ δικά του.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἐνόμισε ὅτι τὸ χέρι αὐτὸ ἄρχισε νὰ ζεσταίνεται. Τὸ αἷμα λοιπὸν δὲν εἶχε πάψει πλέον νὰ κυκλοφορῆ στὸ βασανισμένο καὶ ἀναίσθητο ἐκεῖνο κορμί.

— Μήπως εἶχε ἀπατηθῆ; Ὄχι, βέβαια, γιατὶ σὲ λιγάκι ὁ Ροβέρτος αἰσθανθηκε κάποιους ἀναπαλμοὺς ἐλαφρούς. παλμοὺς ἐλαφρούς, ἀνεπαίσθη- Ἦταν λοιπὸν ζωντανὴ καὶ θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν σώσουν!

Τότε, ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ παραστρατημένος καὶ μετανοιωμένος, καὶ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ γίνη τίμιος καὶ ὠφέλιμος στὴν κοινωνία, ἔνοιωσε ξαφνικὰ τὴν καρδιά του νὰ συγκινεῖται, ἔχοντας τὴν συναίσθησι τῆς πρώτης καλῆς πράξεως, ποὺ ἔκανε στὴ ζωή του.

Καὶ ἐκατάλαβε καὶ ἐπίστεψε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ σωθῆ.

Δὲν ἐσκέφτηκε πιὰ τόσα κακὰ ποὺ εἶχε κάμει, παρα πῶς θὰ μποροῦσε ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς νὰ κάμη τὸ καλὸ καὶ μόνο τὸ καλό.

Καὶ ἐνῷ ἡ Διάνα Μόντι εἶχε πάψει πιὰ νὰ τὸν ἱκετεύη, αὐτὸς γονατιστὸς μπροστὰ στὴ Ζακελίνα, ἐκρατοῦσε τὰ χέρια της στὰ δικά του, καὶ τὴν κυττοῦσε μ' ἕνα βλέμμα συγκινητικὸ σὰν νὰ ζητοῦσε συγγνώμην

Σ' αὐτὴν τὴν ψυχικὴ κατάστασι τὸν βρῆκε ὁ πατέρας του ὅταν παρουσιάστηκε πάλι στὸ τραγικὸ ἐκεῖνο δωμάτιο.

Τὸν ἐκύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ μιὰν ἔκφρασι βαθυτάτης χαρᾶς, κ' ἔπειτα ἐμουρμούρισε μὲ ἱκανοποίησι.

— Εἶχα δίκηο νὰ δείξω ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν. Τὰ μάτια δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἔλεγαν ψέμματα. Ὅταν τὰ εἶδα νὰ κλαίνε, ἐνόμισα πὼς ἔβλεπα τὰ μάτια τῆς μητέρας του.

Ὅταν εἶδε τὸν πατέρα του ὁ Ροβέρτος σηκώθηκε καὶ ἀφοῦ τὸν ἀτένισε κατὰ πρόσωπον, τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα, πατέρα μου, εἶμαι ἥσυχος. Ὁ δικαστὴς μπορεῖ νὰ ἔρθη. Τὸν περιμένω.

XX

Ὁ Ἐκδικητὴς μόλις εἶχε φθάσει στὸν Κόκκινον Πύργον κ' ἔλεγε στὸν ἀδελφόν του πῶς ἀνεκάλυψε κάποιο ἴχνος τῶν ἀπαγωγέων τῆς Ζακελίνας, ὅταν ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου.

— Ἐμπρός, ἐμπρός! ἔλεγε ἡ φωνὴ τοῦ γέρω Λαβέν. Ἐλάτε γρήγορα στὸν μῦλο τοῦ Σεμπλὸν. Ἐκεῖ θὰ βρῆτε τὴν κόρη τοῦ Μορῶ.

Στὰ μάτια τοῦ Ἐκδικητοῦ ἀκτινοβόλησε κάποια ἀγαλλίασις μόλις ἔπιασε αὐτὸ τὸ τηλεφώνημα

Γιὰ νὰ μὴ χάση ἄσκοπα πολύτιμον καιρὸ δὲν ἐζήτησε περισσότερες πληροφορίες ἀλλὰ ἐκρέμασε ἀμέσως τὸ ἀκουστικό.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ἡ συνέχεια.

Ἐνῷ ἡ βαρυχειμωνιὰ μαίνεται εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Βόρειον Ἀμερικήν, εἰς τὴν προνομιοῦχον Φλωρίδα, ἐπικρατεῖ καλοκαίρι... Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν χιλιάδες παραχειμαστῶν εὑρίσκονται στις ἡλιόλουστες ἀκρογιαλιές της ὅπου οἱ ἱστιοπλοΐες, τὰ μπάνια καὶ τὰ λοιπὰ θαλάσσια σπὸρ εὑρίσκονται στὸ φορτε τους.

Εἰς τὰς Ἰνδίας ὀργανοῦν εἰδικὸν ἀστυνομικὸν σῶμα. Οἱ ἄνδρες τοῦ σώματος, ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν εἰκόνα, εἶναι [illegible] χρησιμοποιοῦν τοὺς ἐλέφαντας, διὰ νὰ τηροῦν τὴν τάξιν καὶ νὰ προστατεύουν τοὺς περιηγητὰς εἰς τὰς [illegible] ἐκείνας περιοχάς, ὅπου [illegible] ἄλλο μέσον συγκοινωνίας εἶνε [illegible].

ΜΙΑ ΤΡΥΦΕΡΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΞΑΝΑΓΥΡΝΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Λ. ΜΠΑΡΑΚΟ

Βλέποντας νὰ μπαίνῃ ὁ κομψὸς ἐκεῖνος κύριος, παλαιὸς πελάτης, ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου ἔσπευσε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ μὲ ὑποκλίσεις καὶ μὲ φιλοφρονητικὸν ὕφος.

—Καλῶς ἤλθατε, κύριε κόμη, τοῦ εἶπε χαμογελαστός. Εἶμαι εὐτυχὴς διότι...

Ὁ Ἑρρῖκος τὸν διέκοψε μὲ μίαν χειρονομίαν.

—Δὲν μπόρεσα νὰ τηλεγραφήσω, εἶπε. Ἐλπίζω ὅμως νὰ ὑπάρχῃ θέσις γιὰ μένα.

—Μὰ βέβαια, κύριε κόμη! Εἶνε ἐλεύθερο τὸ διαμέρισμα ποὺ εἴχατε πέρυσι...

—Ἄ, ὡραῖα... Ἔλα ἐδῶ, μικρέ. Πήγαινε νὰ μοῦ πάρῃς τσιγάρα. Ξέρεις ἀπὸ ποιά;

—Μάλιστα, κύριε κόμη, ἀπήντησε ὁ «γκρούμ», ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν καλὴν μνήμην του.

Ἅρπαξε τὸ χαρτονόμισμα, ποὺ τοῦ ἔδειξε ὁ Ἑρρῖκος καὶ ἔφυγε τρέχοντας. Ἤξερε ἤδη ὅτι τὰ ρέστα θὰ ἦταν δικά του.

XX

Ὁ Ἑρρῖκος ἐξαναβρέθηκε στὸ ἴδιον διαμέρισμα, τὸ ὁποῖον εἶχε ἀφήσει πρὸ 12 μηνῶν, γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ ἕνα κοινότατον ἔρωτα. Δώδεκα μῆνες, ἕνα ἔτος... Εἶχε περάσει εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ μίαν ζωὴν ἐντατικήν, ἀνόητην καὶ πυρετώδη, σπαταλῶντας χρήματα ἀσυλλόγιστα. Καὶ τωρα εἶχε ξαναγυρίσει, τόσον ἀλλαγμένος, ἀνάμεσα εἰς τὸ ἴδιον περιβάλλον.

Ἀφοῦ ἐδίστασε λίγο, ρώτησε τὸν «γκρούμ» ποὺ τοῦ ἔφερε τὰ τσιγάρα:

—Ἡ κυρία Οὐΐλλιαμς μένει ἐδῶ ἀκόμη;

—Μάλιστα, κύριε κόμη. Στὸ διαμέρισμα 27 αὐτοῦ τοῦ ἰδίου πατώματος.

«Ἡ Βίλμα βρίσκεται ἐδῶ..., ἐσκέφθη ὁ Ἑρρῖκος, τριάντα μόνον μέτρα μακρυά μου. Θὰ τὴν ξαναϊδῶ αὔριο... ἢ ἴσως ἀπόψε... Ὄχι δὲν ἔπρεπε νὰ ξανάρθω σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο. Εἶνε ἕνα σφάλμα μου... ἀπὸ τὰ τόσα τῆς ζωῆς μου».

Ὅταν κατέβηκε γιὰ τὸ δεῖπνο εἶδε ὅτι τοῦ εἶχαν ἑτοιμάσει τὸ τραπέζι καὶ τὸ κρασὶ ποὺ ἐπροτιμοῦσε πάντοτε. Αἱ περιποιήσεις αὐταὶ τὸν ἔκαμαν νὰ ξαναγίνῃ προσωρινῶς ὅ,τι ἦτο τόσον καιρόν: ἕνας νέος ἀριστοκράτης, πλουσιώτατος καὶ ξέγνοιαστος.

Μόλις ἐκάθησε εἰς τὸ τραπέζι του, τὸν ἐπλησίασε ἕνας παλαιός του φίλος. Ἀντήλλαξαν ἕνα ἐγκάρδιον χαιρετισμόν, εὐχαριστημένοι ποὺ ἐξαναβλέποντο μετὰ τόσους μῆνες.

—Πῶς ἐδῶ;... εἶπεν ὁ ἄλλος. Πέρυσι ἔφυγες ξαφνικά, χωρὶς νὰ χαιρετίσῃς κανένα, χωρὶς νὰ γράψῃς σὲ κανένα... Ποῦ πῆγες ὅλον αὐτὸν τὸν καιρό;

—Σὲ διάφορα μέρη... Ἦταν σοβαρὸς ὁ λόγος ποὺ μὲ ἀνάγκασε νὰ φύγω.

Ὁ Ἑρρῖκος ἐσώπασε. Δὲν ἀγαποῦσε νὰ ἐκμυστηρεύεται, οὔτε καὶ εἰς τοὺς πιὸ στενούς του φίλους.

— Καὶ μεῖς σὲ νομίζαμε τόσο ἐρωτευμένο μὲ τὴν Βίλμα! τοῦ εἶπε ὁ συνομιλητής του.

—Τὸ νόμιζε κι' ἐκείνη, ἴσως....

—Ναί. Ἐπὶ δύο μῆνες, ἀφοῦ ἔφυγες, δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ τῆς μιλήσῃ! Ἔπειτα ξανάρχισε τὴ ζωή της. Τώρα καταστρέφει τὸ μικρότερο ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς Ντάνζι, τὸν Ἀλαίν.... ξέρεις ἐκεῖνον τὸν νεαρό, ποὺ κληρονόμησε δύο ἑκατομμύρια ἀπὸ τὸν θεῖον του. Ἦσουν, νομίζω, φίλος τοῦ ἀδελφοῦ του.

Πράγματι ὁ Ἑρρῖκος ἐνθυμεῖτο τὸν λεπτὸν ἐκεῖνον καὶ χλωμὸν νέον, μὲ τὰ παιδιάστικα μάτια.

—Δὲν θὰ κρατήσῃ ὅμως πολὺ ἡ σχέσις του, προσέθεσε ὁ φίλος. Δύο ἑκατομμύρια ἐξανεμίζονται γρήγορα στὰ χέρια τῆς Βίλμας... Ἐσύ, μὲ τὴν τεραστία περιουσία σου δὲν θὰ κατάλαβες ἴσως ποτὲ τί καταβροχθίζει αὐτὴ ἡ γυναῖκα...

«Τὴν τεραστία περιουσία σου...» Ὁ Ἑρρῖκος ἐχαμογέλασε ὀλίγον μελαγχολικά, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐμπῆκε ἡ Βίλμα, ὑψηλὴ καὶ εὐλύγιστη, μὲ τὴν βραδυνήν της τουαλέττα. Ὁ Ἑρρῖκος ἐξήτασε τὴν καρδιά του, ψυχρά, σὰν γιατρός, καὶ ἐπείσθηκε ὅτι δὲν παρουσίαζε καμμίαν ἀνωμαλίαν τῶν παλμῶν της. Τὸν εἶχε λοιπὸν ὠφελήσει σὲ κάτι τὸ ἔτος ἐκεῖνο τῆς τρελλῆς ζωῆς: Εἶχε σκοτώσει ἕναν ἔρωτα τόσον ἐπίμονον.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἡ Βίλμα δὲν τὸν εἶδε. Ἐπροχώρησε μὲ τὸ ὕφος μιᾶς γυναῖκας συνηθισμένης νὰ τὴν θαυμάζουν. Τὴν ἀκολουθοῦσε ὁ Ἀλαὶν Ντάνζι, σοβαρὸς μὲ μιὰ σκιὰ στὰ παιδιάστικα μάτια του.

Ἔξαφνα τὸ βλέμμα τῆς νέας γυναικὸς ἔπεσε εἰς τὸν Ἑρρῖκον. Ἐκοντοστάθηκε τότε ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ μάτια διεσταλμένα. Ἐκεῖνος ὑπεκλίθη ἐλαφρὰ χαμογελῶντας, εὐχαριστημένος ὅτι ἦτο ἀπόλυτα κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν τὸν εἶδε καὶ ὁ Ἀλαίν, ὁ ὁποῖος ἔγινε κατάχλωμος.

XX

Ὁ Ἑρρῖκος ἐγύρισε εἰς τὸ διαμέρισμά του καὶ ἐκάθησε σὲ μιὰν πολυθρόνα. Δὲν ἐνύσταζε καθόλου... Ἔβαλε μηχανικὰ τὸ χέρι του εἰς τὴν τσέπη του καὶ ἐπῆρε τὸ καρνὲ τῶν τσέκ. Τὸ ἐκύτταξε μὲ εἰρωνικὸν οἶκτον..... Πρὸ ὀλίγων μηνῶν, τὰ φύλλα αὐτὰ τοῦ χαρτιοῦ, μὲ τὴν ὑπογραφήν του, ἠμποροῦσαν νὰ δώσουν τὴν εὐτυχίαν, νὰ ἀνταλλαγοῦν μὲ κοσμήματα, αὐτοκίνητα, σπίτια, χαμόγελα. Σήμερα δὲν ἀξίζουν πιὰ τίποτε! Ὁ Ἑρρῖκος εἶχε σπαταλήσει μέσα σὲ ὀλίγα χρόνια τὴν μεγάλην περιουσίαν ποὺ εἶχαν μαζέψει οἱ πρόγονοί του ἐπὶ τόσους αἰῶνας. Δὲν ἤξερε τώρα ἂν θὰ τοῦ ἔφθαναν τὰ ὀλίγα χαρτονομίσματα ποὺ τοῦ ἔμεναν γιὰ νὰ πληρώσῃ τὸν λογαριασμὸν τοῦ ξενοδοχείου.

Ἕνα κτύπημα εἰς τὴν πόρτα τὸν ἀπέσπασε ἀπὸ τὰς σκέψεις του. Ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης ἦτο ὁ Ἀλαὶν Ντάνζι, χλωμὸς σοβαρός, μὲ ὕφος ἀμηχανίας.

—Καλησπέρα... εἶπε. Μὲ συγχωρεῖς γιὰ τὴν ἀκατάλληλη ὥρα...

—Κάθησε, Ἀλαίν, ἀπήντησε ὁ κόμης φιλοφρονικά. Θέλεις ἕνα τσιγάρο;

Ὁ νέος τὸ ἄναψε μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά. Ἔπειτα ἐπρόφερε διστακτικά:

—Ἤθελα νὰ σοῦ πῶ.... ξέρεις ὅτι...

Ἐσηκώθηκε ἀπότομα καὶ ἐξέσπασε, μὲ ἀγωνίαν, συγκρατῶντας τοὺς λυγμούς του:

—Μὴ μοῦ τὴν πάρῃς, Ἑρρῖκο.

Ἦτο παιδί, ποὺ δὲν ξέρει νὰ ἀγωνισθῇ μὲ ἄνδρες ἰσχυροτέρους του καὶ ποὺ παρακαλεῖ, διότι δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο. Ὁ κόμης τὸν ἐκύτταξε μὲ πονεμένην ἀδελφικὴν στοργήν. Ἐθυμήθηκε ὅτι εὑρίσκετο ἄλλοτε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν θέσιν του, νεώτατος, δίχως πεῖραν τῆς ζωῆς...

—Τὴν ἀγαπᾷς τόσο πολύ; τοῦ εἶπε, πλησιάζοντάς τον. Δὲν εἶνε γυναῖκα γιὰ σένα ἡ Βίλμα! Τὴν ξέρω καλά. Εἶνε μιὰ ψυχὴ παγωμένη σὲ ἕνα σῶμα ὅλο φωτιά. Δὲν θὰ ἀγαπήσῃ ποτὲ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ χρῆμα.

XX

—Δὲν μπορῶ νὰ κάμω δίχως αὐτήν! ἐφώναξε ὁ Ἀλαίν. Τὴν ἀγαποῦσα πάντοτε, ἀφ' ὅτου ἦταν ἀκόμη μαζύ σου..Δὲν θέλω νὰ τὴν χάσω! Ἐσύ... ἐσὺ δὲν τὴν χρειάζεσαι. Μπορεῖς νὰ ἀποκτήσῃς ὅσες γυναῖκες θέλεις. Ἄφησέ μου τὴν Βίλμα!...

—Ἡσύχασε, Ἀλαίν, τοῦ εἶπε μαλακὰ ὁ Ἑρρῖκος, ἀκουμβῶντας τὸ χέρι του εἰς τὸν ὦμον του. Ποιὸς σοῦ εἶπε ὅτι θέλω νὰ σοῦ τὴν πάρω;

—Ἡ ἴδια... Λέει ὅτι ἐξαναγύρισες γιατὶ τὴν ἀγαπᾷς...

—Εἶσαι ἕνα παιδί, πιστεύεις ἀκόμη στὶς γυναῖκες... Δὲν καταλαβαίνῃς ὅτι θὰ εἶνε ἡ σωτηρία σου ἂν σὲ ἀφήσῃ ἡ Βίλμα; Θὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ, ἄλλωστε, ὁπωσδήποτε, ἀφοῦ σοῦ φάγῃ τὰ λεπτά... πρᾶγμα ποὺ δὲν θ' ἀργήσῃ τὰ γίνῃ.

—Ὡς τότε, ὅμως, θὰ κάνω κάτι... θὰ ἰδῶ...

Ὁ δυστυχισμένος νέος ἐγαντζώνετο σὲ ἀορίστους ἐλπίδας.

—Πήγαινε τώρα στὸ κρεββάτι, τοῦ συνέστησε ὁ Ἑρρῖκος. Καὶ μὴ ξεχνᾷς ὅτι σὲ συμπαθῶ πολύ, ὅτι ἤμουν ὁ καλλίτερος φίλος τοῦ ἀδελφοῦ σου...

Τὸν συνώδευσε ἕως τὴν πόρτα. Ὅταν ἔμεινε μόνος, ἐσκέφθηκε ὅτι ἦτο καθῆκον του νὰ τὸν σώσῃ. Ὁ Ἀλλαὶν εἶχε ἀνάγκην ἀπὸ ενα κτύπημα ἀπότομον καὶ δυνατόν, ποὺ νὰ τὸν ξυπνήσῃ, νὰ τὸν κάμῃ νὰ σφίξῃ τὰ δόντια του ἀπὸ θυμόν, πόνον καὶ ταπείνωσιν. Ἔτσι μόνον θὰ συνήρχετο θὰ ξαναέβρισκε τὴν ἀξιοπρέπειάν του... Ναί, ὤφειλε ὁ Ἑρρῖκος νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν καλὴν πρᾶξιν, πρὶν χαθῇ ὁριστικὰ ἀπὸ τὸ περιβάλλον τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κόσμου. Θὰ εὐεργετοῦσε τὸν Ἀλαὶν καὶ θὰ ἐτιμωροῦσε συγχρόνως τὴν Βίλμα, μὲ τὸ ὡραῖον πρόσωπον καὶ τὴν κακὴν ψυχήν !

◆◆

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν, ἔστειλε ἕνα μπιλλιέττο εἰς τὴν νέαν γυναῖκα. Τὴν ἐπερίμενε ἔπειτα στὸ χώλ. Ὅταν τὴν εἶδε νὰ φθάνῃ, ἐπροχώρησε βιαστικὰ καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι ἐπὶ πολύ.

—Μὲ συγχωρεῖς, Βίλμα; ἐρώτησε κυττάζοντάς την εἰς τὰ μάτια.

—Ὄχι, ἀκόμη, ἀπήντησε ἐκείνη. Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι θὰ τὸ κάμω πολὺ γρήγορα.

—Ὤ! σὲ σκέφθηκα τόσο ὅλον αὐτὸν τὸν καιρό! Ὑπέφερα ἀπερίγραπτα μακρυά σου! Ἐγύρισα γιὰ σένα μόνον!... Ὅποιος σὲ γνώρισε μιὰ φορά, δὲν μπορεῖ νὰ σὲ ξεχάσῃ!

—Τὸ ξέρω, ἐψιθύρισε ἡ Βίλμα μὲ πεποίθησιν.

Ὁ Ἑρρῖκος ἐκοπίασε γιὰ νὰ μὴ σκάσῃ στὰ γέλια. Ἐξεδικεῖτο ὅλα τὰ θύματα τῆς γυναικὸς ἐκείνης.

—Ἔλα νὰ φύγωμε! προσέθεσε. Δὲν μπορεῖς νὰ μείνῃς μ' ἕνα παιδί, τὸ ὁποῖον σὲ λίγο δὲν θὰ ἔχῃ νὰ πληρώσῃ οὔτε τὸ διαμέρισμά σου... Ἔλα! Θὰ ξεχάσωμε τοὺς μῆνες αὐτοὺς ποὺ πέρασαν, τὴν ἀνοησία μου...

Ἡ Βίλμα δὲν ἔφερε κἂν ἀντίρρησιν γιὰ τοὺς τύπους. Ἦτο εὐτυχισμένη γιατὶ γύριζε κοντά της ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος ἐραστής της, ὁ μόνος ποὺ εἶχε φανῇ ὅτι εἶχε ἠμπορέσει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν γοητείαν της. Ἐσκέπτετο μὲ εὐχαρίστησιν ὅτι θὰ εἶχε καὶ πάλιν εἰς τὴν διάθεσίν της τὰ ἀμέτρητα πλούτη του. Ἴσως θὰ κατώρθωνε νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὴν παντρευθῇ. Δὲν τῆς ἦτο δυσάρεστη ἡ σκέψις νὰ γίνῃ κόμησσα...

—Τὸ θέλεις ἀληθινά; ἐρώτησε μὲ μίαν λάμψιν στὰ μάτια.

—Ἂς φύγωμε τώρα ἀμέσως! ἀπήντησεν ὁ Ἑρρῖκος. Ἐχάσαμεν πολὺν καιρό!

◆◆

Ἀνέβηκε γιὰ νὰ τὴν πάρῃ, ὅταν ἦσαν πιὰ ἕτοιμαι αἱ ἀποσκευαί των. Ἐνῷ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ διαμέρισμά της, ἔφθασε ὁ Ἀλαίν. Ἐσταμάτησε, σὰν ἀπολιθωμένος.

—Βίλμα... ἐψιθύρισε.

—Ἐλπίζω νὰ μὴν κάνῃς σκηνές, ἐπρόφερε ἡ νέα γυναῖκα, μὲ ἄχρωμην φωνήν, κυττάζοντάς τον μὲ μίαν κακὴν εἰρωνείαν. Ἐπίστευες ἀληθινὰ ὅτι μποροῦσα νὰ χάσω ὅλη τὴν ζωήν μου μαζί σου;... Πήγαινε στὴ μαμᾶ σου, μικρέ μου!

Ἐπέρασε ἐμπρός του, γελῶντας μὲ τὴν καρδιά της. Ὁ Ἑρρῖκος αἰσθάνθηκε νὰ τὸν πλημμυρίζῃ ἕνα κῦμα μίσους. Ἤξερε ἐν τούτοις ὅτι ἦτο καλλίτερα ἔτσι.... ὅτι χρειάζονταν τέτοια λόγια, τόση κακία καὶ ψυχρότης γιὰ νὰ θεραπευθῇ ὁ Ἀλαίν.

Ἐβγῆκε πίσω ἀπὸ τὴν Βίλμα, ἡ ὁποία ἐγελοῦσε ἀκόμη. Ἀνέβηκε μαζύ της εἰς τὸ ταξί.

Καὶ τότε ἄρχισε αὐτὸς νὰ γελᾷ σὰν τρελλός. Ἐγέλασε ἕως ὅτου ἐκόπηκε ἡ φωνή του, δίπλα εἰς τὴν ἔκπληκτην ἐκείνη γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχε ἐγκαταλείψει ἕνα ἐραστὴν πλούσιον, γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ ἕναν ἄλλον, νομίζοντάς τον ἀπείρως πλουσιώτερον καὶ ἡ ὁποία ἔφευγε τώρα πρὸς τὸ ἄγνωστον, μαζὶ μὲ ἕναν ἄνθρωπον, ποὺ εἶχε μοναδικήν του περιουσίαν ἕνα τσαλακωμένο ἑκατοστάρικο εἰς τὸ βάθος μιᾶς τσέπης του.

Λ. ΜΠΑΡΑΚΟ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΡΑΓΕ ΟΡΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΝ ΠΡΟΟΔΟΝ;

ΜΕΧΡΙ ΠΟΤΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΘΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗ ΝΑ ΔΑΜΑΖΗ ΚΑΙ ΝΑ ΥΠΟΤΑΣΣΗ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ ;

Μήπως ἡ τεχνικὴ πρόοδος ἔφθασεν εἰς τὸ ἀκρώτατον δυτὸν σημεῖον: Ὁ ἐφευρέτης τοῦ νεωτέρου κινητῆρος, ὁ ὁποῖος κυριαρχεῖ σήμερον στὴν γῆ, στὶ θάλασσες καὶ στὸν αἰθέρα, ὁ Ντιζὲλ—ὅπως ἀναφέρει ὁ γυιός του στὴ βιογραφία του—ἐξέφρασε μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ λειτουργίαν τοῦ πρώτου του κινητῆρος τοὺς ἐνδοιασμούς του σχετικῶς μὲ τό, ἐὰν ἡ μηχανὴ μπορεῖ ν' αὐξήσῃ ὁπωσδήποτε τὴν εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ περίπου ὁ Ἔδισων, ὁ μεγάλος ἐν τούτοις ἐφευρέτης, ἄρχιζε νὰ ἐκφράζεται μὲ κάποιον σκεπτικισμὸν γιὰ τὶς περαιτέρω δυνατότητες τεχνικῶν ἀνακαλύψεων καὶ ἐφευρέσεων, γιὰ τὴν πρόοδον ἐν γένει ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ ἀνοργάνου κόσμου. Ἀναφέρεται μάλιστα κάποια συνομιλία του, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτόνισε ἰδιαιτέρως τὴν πεποίθησίν του ὅτι, κατὰ τὴν ἀντίληψίν του αἱ ἐφευρέσεις εἰς τὴν ἀνόργανον ὕλην ἔφθασαν, κατ' ἀρχήν, εἰς τὸ τέλος των, ὅτι δηλ. πρόκειται πλέον μόνον νὰ διαμορφωθοῦν καὶ νὰ τελειοποιηθοῦν αἱ ὑπάρχουσαι. Εἰς συμπλήρωσιν ἐπρόσθεσε: Ἔφθασε πιὰ ἡ ἐποχὴ ποὺ πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἡ κατάκτησις τοῦ ὀργανικοῦ κόσμου.

◆◆

Οἱ σκέψεις αὐτὲς τοῦ Ἔδισων ἀναγράφονται εἰς ἕνα βιβλίον περὶ τοῦ μεγαλοφυοῦς Ἀμερικανοῦ γεωπόνου καὶ δημιουργοῦ νέων φυτῶν Λούτερ Μπούρμπανκ. Ὁ Ἔδισων ἦτο φίλος τοῦ Μπούρμπανκ καὶ δὲν εἶνε καθόλου ἀπίθανον οἱ νεώτερες ἀντιλήψεις του περὶ ἐφευρέσεων ἐν γένει, περὶ ὀργανικῆς καὶ ἀνοργάνου ὕλης, νὰ προῆλθον ἀπὸ τὴν φιλίαν αὐτήν.

Ὁ ἐκ Καλιφορνίας γεωπόνος αὐτὸς κατώρθωσε — εἶνε ἡ ἔκφρασίς του — νὰ κατευθύνῃ τὰ φυτὰ πρὸς νέες δυνατότητες, ὄχι μόνον ἀγνωστες εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ φυτά. Διὰ τῆς ἐπιλογῆς καὶ τῆς προσαρμογῆς κατώρθωσε νὰ παπαραγάγῃ ἑκατοντάδες τελείως νέων φυτῶν καὶ χιλιάδες παραλλαγῶν ἀνθέων καὶ καρπῶν.

Ὁ Μπούρμπανκ δὲν ἤθελε νὰ τὸν λένε μάγο γιὰ τὰ κατορθώματά του, διότι ὑπεστήριζε ὅτι ναὶ μὲν δὲν μπορεῖ νὰ προσθέσῃ κανεὶς τίποτε εἰς τὴν ἀρχικὴν ὀργανικὴν δύναμιν οἱουδήποτε ἀτόμου, ἀλλ' ὅτι αἱ κρυφαὶ δυνάμεις τὰς ὁποίας κλείνει μέσα του ὁ ὀργανικὸς κόσμος — φυτά, ζῶα, ἄνθρωποι — δὲν ἔχουν εἰσέτι χρησιμοποιηθῆ ἐξ ὁλοκλήρου, οὔτε ὑπάρχουν τεράστια ἀποθέματα αὐτῶν καὶ ὅτι πρέπει νὰ μελετήσῃ κανεὶς καὶ νὰ μάθῃ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον θὰ χρησιμοποιηθοῦν αὐταὶ αἱ δυνάμεις. Ὁ Μπούρμπανκ περιώρισε τὴν δρᾶσιν του ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ φυτά. Εἶχε ὅμως τὴν ἀπόλυτον πεποίθησιν ὅτι καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον ὑπάρχουν μέγισται ποσότητες ἀχρησιμοποιήτων δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν κάλλιστα πρὸς βελτίωσιν τῶν ὅρων ζωῆς τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς ὁλότητος.

◆◆

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν γνωρίζομεν ποῖαι εἶνε αἱ εἰς τὸν ἄνθρωπον λανθάνουσαι, μὴ χρησιμοποιούμεναι δυνάμεις. Ἡ ἀνθρωπότης, εἶνε ἀλήθεια, εἶχε κατὰ διαστήματα τὸ παράδειγμα ἐξαιρέτων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔδειξαν ὅτι ἡ μεγαλοφυΐα, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως καὶ μὲ τὴν φλόγα τῆς καρδιᾶς μπορεῖ νὰ μετακινήσῃ ὄρη, νὰ ἀλλάξῃ τὴν ὄψιν τῆς γῆς. Ἐν τούτοις πιστεύομε πάντα ὅτι ἡ δύναμις αὐτὴ ἦτο ἐξαιρετικῶς δοσμένη στοὺς ὀλίγους αὐτοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅτι ὁ μέσος ὅρος τῶν ἀνθρώπων δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδώσῃ περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι ἀπέδωσε καὶ ἀποδίδει ἀπὸ αἰῶνας. Ἐν τούτοις, ἡ ἀντίληψις αὐτὴ ἔπρεπε νὰ εἶχε ἀλλάξει μετὰ τὸν Παγκόσμιον Πόλεμον. Πράγματι, κατὰ τὴν φοβερὰν καὶ πολυετῆ αὐτὴν σύρραξιν, ἐπιστοποιήθη εἰς τὰ χαρακώματα, εἰς τὰς πορείας, εἰς τὰς μεγάλας μάχας, εἰς τὶς θάλασσες, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ εἰς τὸν ἀέρα, ὅτι σχεδὸν κάθε ἄνθρωπος διέθετε δυνάμεις, τὶς ὁποῖες δὲν ἐφαντάζετο ποτὲ ὅτι εἶχε μέσα του καί, οἱ ὁποῖες ἐπέτρεψαν εἰς ὅλους τοὺς κοινοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους ποὺ κατὰ ἑκατομμύρια ἔλαβαν μέρος εἰς τὸν πόλεμον νὰ ἐπιτύχουν πραγματικὰ ρεκὸρ ἀποδόσεως εἰς τὴν δρᾶσιν καὶ τὴν πρωτοβουλίαν, εἰς τὸν πόνον, εἰς τὸ θάρρος καὶ εἰς τὴν αὐτοθυσίαν. Κατὰ τὰ τέσσαρα μακρὰ ἔτη τοῦ πολέμου, ὁ ἄνθρωπος ἔδειξε ὅτι διαθέτει σχεδὸν ἀπεριόριστες ψυχικές, σωματικὲς καὶ διανοητικὲς δυνάμεις. Θὰ ἔπρεπε ἀμέσως μετὰ νὰ εἶχε ἀρχίσει σὲ ὅλα τὰ παιδιά, στοὺς νέους καὶ στὶς νέες — διότι καὶ οἱ γυναῖκες, δὲν ἔδωσαν ὀλιγώτερα δείγματα θάρρους καὶ καρτερίας — μιὰ θερμή, ἐνθουσιώδης διδασκαλία τῶν δυνατοτήτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ἄκρων δυνατοτήτων στὶς ὁποῖες μπορεῖ νὰ φθάσῃ. Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε γίνει μιὰ ἔρευνα, ἡ ὁποία θὰ μᾶς ἔδειχνε ὑπὸ ποίας συνθήκας καὶ ὑπὸ ποίους ὅρους — ὅπως γίνεται μὲ τὶς χημικὲς οὐσίες καὶ μὲ τὶς μηχανές — τὸ ἀνθρώπιον ὂν μπορῇ νὰ ἀποδώσῃ τὸ ὅλον τῶν δυνάμεών του, τῶν ψυχικῶν, τῶν σωματικῶν καὶ τῶν πνευματικῶν. Ἡ ἀρχὴ αὐτὴ δὲν ἔγινε τότε, ἀλλ' εὐτυχῶς σήμερον αἱ κατευθύνσεις τῆς διαπαιδαγωγήσεως, ὄχι μόνον τῆς νεολαίας, ἀλλὰ τῶν μαζῶν ἐν γένει πρὸς τὰ ἐκεῖ τείνουν.

Η ΣΕΛΙΣ Των παιγνιδιών

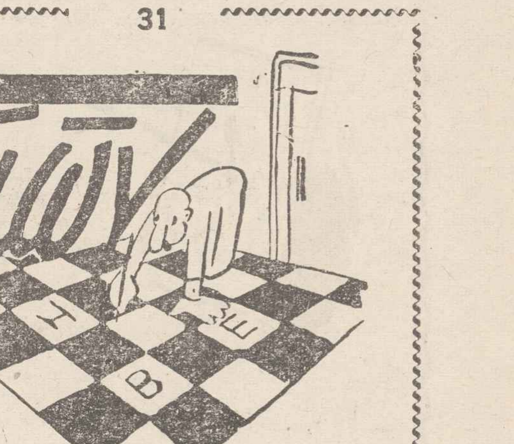

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

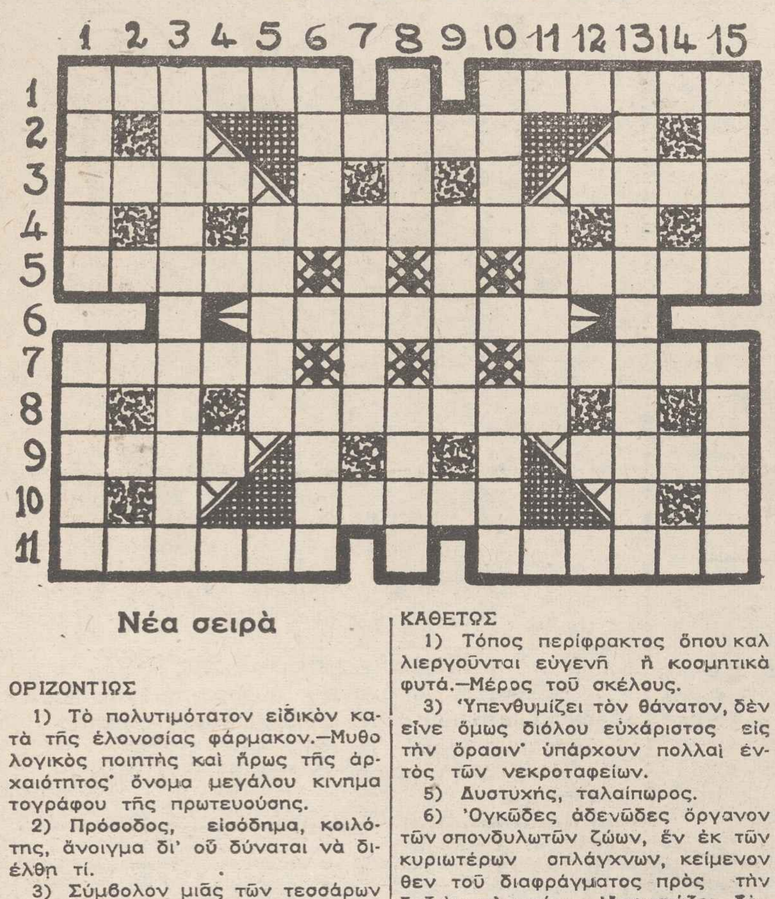

Νέα σειρὰ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Τὸ πολυτιμότατον εἰδικὸν κατὰ τῆς ἑλονοσίας φάρμακον.—Μυθολογικὸς ποιητὴς καὶ ἥρως τῆς ἀρχαιότητος· ὄνομα μεγάλου κινηματογράφου τῆς πρωτευούσης.

2) Πρόσοδος, εἰσόδημα, κοιλότης, ἄνοιγμα δι' οὗ δύναται νὰ διέλθῃ τί.

3) Σύμβολον μιᾶς τῶν τεσσάρων φυλῶν τῶν παιγνιοχάρτων. — Πᾶσα δύσκολος προσπάθεια πρὸς ὑπερνίκησιν ἀντιπάλου.

4) Ὁ ροκανίζων καὶ μεταφορικῶς: καταχραστής, κερδοσκόπος.

5) Μέρος τοῦ προσώπου. — Μορφὴ ὑφ' ἣν παρουσιάζεται ἑκάστοτε πρᾶγμα τί.

6) Πόλις τῆς Θεσσαλίας, πρωτεύουσα ὁμωνύμου Νομοῦ.

7) Τὸ νὰ ἐνθυμίζῃ τις τι.—Ὁ δυσκόλως δεχόμενος περιορισμούς, ἀπειθάρχητος, μεταφορικῶς ἔντονος, σφοδρὸς (τὸ θηλυκόν).

8) Συγχύζομαι, μένω ἐντός, θορυβοῦμαι, ἀχημανῶ.

9) Μικρὸν ρεῦμα ὕδατος, ποτάμιον.—Τὸ ὄνομα τοῦ σημερινοῦ Πάπα τῆς Ρώμης.

10) Εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ παρέχεται ἀντὶ χρημάτων.

11) Τὸ ἄρρεν ὄργανον τῶν ἀνθέων· τὸ σύνολον τῶν νημάτων μεταξὺ τῶν ὁποίων περιπλέκεται ἐγκαρσίως ἡ κροκή.—Εὐάρεστον συναίσθημα παραγόμενον ὑπὸ τῶν αἰσθήσεων (γενική).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Τόπος περίφρακτος ὅπου καλλιεργοῦνται εὐγενῆ ἢ κοσμητικὰ φυτά.—Μέρος τοῦ σκέλους.

3) Ὑπενθυμίζει τὸν θάνατον, δὲν εἶνε ὅμως διόλου εὐχάριστος εἰς τὴν ὅρασιν· ὑπάρχουν πολλαὶ ἐντὸς τῶν νεκροταφείων.

5) Δυστυχής, ταλαίπωρος.

6) Ὀγκῶδες ἀδενῶδες ὄργανον τῶν σπονδυλωτῶν ζώων, ἓν ἐκ τῶν κυριωτέρων σπλάγχνων, κείμενον θεν τοῦ διαφράγματος πρὸς τὴν δεξιὰν πλευράν.— Ἀπουσιάζει, δὲν δὲν εὑρίσκεται εἰς τὴν θέσιν του.

7) Ὁ ἔχων χρῶμα ὑποκίτρινον· ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἐκ συγκινήσεως ἢ νόσου ἀπολέσας τὴν χροιὰν τοῦ προσώπου του.

8) Βασίλειον τῆς Πρόσω Ἀσίας περιλαμβάνον τὴν Μεσοποταμίαν καὶ ἐκτάσεις Δ. καὶ Α. αὐτῆς.—Ἀριθμητικὸν ἐπίρρημα.

9) Ἀντωνυμία δεικτική, συσχετικὴ πρὸς τὰς ὅσος καὶ πόσος (πληθυντικός).

10) Τὸ αἴσθημα μιᾶς τῶν πέντε αἰσθήσεων. — Αἱ ὑπὸ τῶν τροπικῶν καὶ πολικῶν κύκλων καθοριζόμεναι περιοχαί.

11) Φονεύω ἀποκόπτων τὸν λαιμὸν διὰ τέμνοντος ὀργάνου, ἰδίᾳ διὰ μαχαίρας.

13) Μέρος ἔνθα ἐργάζεται τεχνίτης τις ἢ ἔνθα γίνεται ὁμαδικὴ ἐργασία, χειροτεχνική, δι' ἁπλῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐργαλείων.

15) Τὰ πρὸ τῆς τελείας ὡριμάνσεώς των θεριζόμενα φυτά, ἅτινα ξηραινόμενα, χρησιμοποιοῦνται ὡς τροφὴ τῶν κτηνῶν.—Μικρὸν δάσος.

Α. ΔΕΠ.

Ἀστυνομικὸν πρόβλημα

—Θὰ συλλάβω τὸν Ἰωάννην Σιρουᾶ, ἐδήλωσεν ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντυμποᾶ εἰς τὸν προϊστάμενόν του.

—Ἀλλὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι εἶνε ἔνοχος;

—Μάλιστα. Ἰδοὺ ἡ ἱστορία. Ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν εἶνε ὁ δολοφόνος τῆς μνηστῆς του, τῆς διασήμου ζωγράφου Ἰωάννας Τόμψον. Ἰσχυρίζεται ἐπίσης ὅτι τὰ φίλια φράγκα ποὺ εὑρέθησαν ἐπάνω του, τοῦ ἐδόθησαν ἀπὸ τὴν μνηστήν του γιὰ νὰ τῆς ἀγοράσῃ ἕνα περιδέραιον καὶ πράγματι αὐτὸ τὸ βεβαιώνει ἕνα μικρὸ σημείωμα ποὺ εὑρίσκεται στὴν κατοχή του:

«Ἀγαπητὲ Ἰωάννη,

Σοῦ στέλλω χίλια φράγκα γιὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ περιδεραίου. Βιασθῆτε ὅμως γιατὶ τὸ χρειάζομαι σύντομα. Σᾶς ἀγαπῶ, Ἰωάννα Τόμψον».

Αὐτὸ φυσικὰ δικαιολογεῖ τὴν παρουσίαν τῶν χιλίων φράγκων, παρ' ὅλον ὅτι αὐτὸς εἶνε ἄνεργος.... καὶ πάλιν ὅμως ἐγὼ εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ δολοφόνος.

—Καὶ ὅμως, ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τοῦ σημειώματος εἶνε τελείως ὅμοιος μὲ τὸν τῆς δεσποινίδος Τόμψον. Ἡ παραβολὴ μὲ τὸ ἐπισκεπτήριον αὐτὸ ποὺ εὑρίσκεται στὴν κατοχή μου τὸ ἀποδεικνύει.

Καὶ ὁ προϊστάμενος ἔτεινε στὸν ἐπιθεωρητὴ Ντυμποῦ ἕνα ἐπισκεπτήριον φέρον τὸ ὄνομα: Ἰωάννα Τόμψον καὶ δύο λέξεις «Χρόνια πολλά».

—Τὰ ἐμιμήθηκε σπουδαῖα, πάντως, ὑπάρχει μία ἀπόδειξις, ἡ ὁποαὶ ἐνοχοποιεῖ τὸν Ἰωάννην Σιρουᾶ. Τὸ ὅτι...

—Ποιὰ εἶνε ἡ ἀπόδειξις αὐτή;

ΛΥΤΑΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

1) Ἀθηνοῦλα Παπαθανασίου ἔσπΑσαλονίκη), 2) Ἑλένη Καΐνη (Πειραιεύς), 3) Εὐτυχία Α. Παπλᾶ (Πάτραι), 4) Ἀγγελικὴ Παπαδιονυσίου (Ἀθῆναι), 5) Στέλιος Πεδιαδιτάκης (Ἀθῆναι), 6) Ἠλίας Χουρπιλιάδης (Δράμα), 7) Μιλτιάδης Μελησίδης (Δράμα), 8) Ἀντώνιος Παπαδόπουλος (Πάτρα), 9) Δημήτριον (Τοῦτσος (Καρδίτσα), 10) Εὐριπίδης Μπερπέρης (Νάουσσα), 11) Χαράλαμπος Μανουσαρίδης (Κατερίνη), 10) Ἱπποκράτης Ἀϊναλῆς (Κομοτινή), 13) Παναγιώτης Μιχαλάκης (Χίος), 14) Λούλα Βεζιρτζῆ (Ἀθῆναι), 15) Φωκίων Γαρμπῆς (Δραπετσῶνα), 16) Εὐθυμία Σούγγαρη (Καλλιθέα), 17) Ζὰκ Μεδίνα (Θεσσαλονίκη), 18) Ἰωάννης Μ. Φωτίου (Ἀθῆναι), 19) Εὐστράτιος Γ. Βαλιὸς (Ἀθῆναι), 20) Ἀντώνιος Καστοριάδης (Ἀθῆναι), 21) Χαρίλαος Α. Τσιβόπουλος (Χάλκη), 22) Εὐάγγελος Γ. Κωνσταντᾶτος (Κεφφαληνία), 23) Ἰωάννης Παπούλιας (Πόρος Γαλατᾶς), 24 Γεώργιος Βιβλάκης (Ἀργοστόλιον), 25) Λίλια Καραγκουνίδου (Θεσσαλονίκη), 26) Ρίτα Πατρώνα (Χίος), 27) Καλλιόπη Βασιλείου (Ἀλεξανδρούπολις), 28) Ροδάνθη Μαυράκη (Πειραιύς), 29) Δημήτριος Κ. Φιλίππου (Καλλιθέα — Ἀθηνῶν), 30) Γεώργιος Γρηγοριάδης (Κωνσταντινούπολις), 31) Κωνστ. Δημητριάδης (Ἀθῆναι).

ΛΥΣΕΙΣ

Σταυρόλεξον ἀρ. 24

1) ΠΑΝΙΚΟΣ. 2) ΙΩΤΑ—ΣΥΡΩ. 3) ΙΑΒΑΣ. 4) ΡΕΥΜΑ—ΤΡΩΓΩ. 5) ΜΩΡΟΤΗΣ. 6) ΠΟΛΥ—ΑΚΤΗ. 7) ΝΙΤΙΚΟΝ, 8) ΠΡΕΦΑ—ΔΑΣΟΣ. 9) ΕΣΤΙΑ. 10) ΟΝΟΣ—ΔΟΡΑ. 11) ΑΝΑΣΥΡΩ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΙΚΡΑ—ΙΠΠΟΣ. 3) ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ. 5) ΑΜΗΝΑ. 6) ΑΤΙΕΑΝ. 7) ΑΓΡΟΤΗΣ. 8) ΙΩΒ—ΤΙΣ. 9) ΑΣΤΙΚΟΙ 10) ΟΥΣ—ΑΗΡ. 11) ΤΣΑΝΑ. 13) ΣΥΝΩΣΤΙΣΜΟΣ. 15) ΚΩΔΩΝ — ΟΣΜΑΝ.

XX

Ἀριθμοὶ

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον κλισέ σᾶς δεικνύει καθαρὰ πῶς ἔπρεπε νὰ τοποθετηθοῦν οἱ 9 ἀριθμοὶ

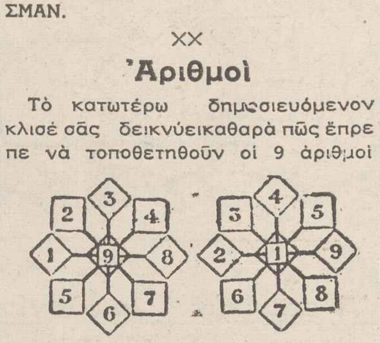

τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος διὰ νὰ φθάσετε στὸ ζητούμενον ἀποτέλεσμα:

1ον ἕνα σύνολον «18» μονάδων, καὶ

2ον ἕνα σύνολον «12» μονάδων ἐπὶ ἑκάστης γραμμῆς, (ὁριζοντίως, διαγωνίως καὶ καθέτως).

XX

Τὰ λάθη

1) Τὸ πριόνι δὲν ἔχει στὴν λαβὴ τὴν ἀπαραίτητον ὀπὴν διὰ τὴν συγκράτησιν αὐτοῦ.

2) Τὸ ψαλίδι ἔχει δύο σφάλματα: α') τὸ ἕνα μέρος εἶνε μεγαλύτερον τοῦ ἄλλου καὶ β') τὸ ἄνοιγμα τῆς λαβῆς εἶνε ἀνάποδο, τὸ μεγάλο ἄνοιγμα θὰ ἔπρεπε νὰ εὑρίσκετο ἀπὸ ἐπάνω.

3) Τὸ δοχεῖον δὲν ἔχει ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τὸ σίδηρο ποὺ συγκρατεῖ τὸ χέρι, καὶ τὸ ὁποῖον ὑπάρχει μόνον εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος αὐτοῦ.

4) Τὸ ξύλον τοῦ πελέκεως ποὺ διαπερνᾷ τὸ σίδερο, θὰ ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ εἶνε εὐθὺ καὶ ὅμως, δὲν συμφωνεῖ τὸ ἕνα σημεῖον μὲ τὸ ἄλλο, (πρὸ καὶ μετὰ τοῦ σιδήρου).

5) Ἡ λαβὴ ἑνὸς πελέκεως εἶνε πάντοτε εὐθεῖα καὶ ὄχι ὅπως τὴν δεικνύει ἡ εἰκών μας.

XX

Ἀστυνομικὸν πρόβλημα

Τὸ σῶμα τοῦ «Στιγματισμένου» εὑρίσκετο εἰς ἀπόστασιν τριῶν μέτρων ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ ὀχετοῦ. Προτοῦ ὅμως αὐτοκτονήσῃ, ὁ «Στιγματισμένος» ἔδεσε τὸ περίστροφό του μὲ ἕνα σπάγγο τεσάρων μέτρων στὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ ὁποίου εἶχε δέσει μία ράβδο σιδήρου. Ἡ ράβδος αὐτὴ εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ στομίου τοῦ ὀχετοῦ καὶ ἐτέντωνε τὸ σχοινί. Ὅταν λοιπὸν ὁ «Στιγματισμένος» ηὐτοκτόνησε, τὸ ὅπλον ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ παρεσύρθη ὑπὸ τῆς ράβδου ἐντὸς τοῦ ὀχετοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ σκότος ἦταν βαθὺ στὰ μέρη ἐκεῖνα, ὁ Ἀλέξανδρος Κλὶνς δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἰδῇ τὸ ὅπλον νὰ ἐξαφανίζεται, γρήγορα ἐξ ἄλλου, μέσα στὸ ἄνοιγμα τοῦ ὀχετοῦ.

XX

Ὀρθὸν ἢ λανθασμένον;

1) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ. (Ἡ πρωτεύουσα τοῦ Μαρόκου ὀνομάζεται Φέζ).

2) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ. (Μόνον ἡ Μαρία Βαλεύσκα τὸν ἐπεσκέφθη στὸ μέρος αὐτό).

3) ΟΡΘΟΝ. (Ἡ γέφυρα Κλασσὰν ποὺ συνδέει τὴν νῆσον Σαὶκλ εἰς τὴν Σκωτίαν).

4) ΟΡΘΟΝ.

5) ΟΡΘΟΝ.

6) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ. (Ἡ χιὼν εἶνε ἄχρους, ἀλλὰ ἡ διάθλασις τοῦ φωτὸς μᾶς τὴν παρουσιάζει λευκήν).

7) ΟΡΘΟΝ. (Καὶ τὸ χρῶμα αὐτὸ τῆς τὸ δίδει ἕνα φυτὸ τῶν Ἄλπεων, τὸ μόνον μέρος ὅπου συναντᾶται καὶ ἡ ἐρυθρὰ χιών).

8) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ. (Ὁ Γάλλος Αὔγουστος Ντενερούς).

9) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (εἰς τὸν Μπετόβεν).

ΕΡΓΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

1) Ο—Λ—Η—Α—Δ—Α—Τ—Π—
2) —Ρ—Ν—Ε—Τ—Ν—Α—Ω—
3) Ν—Κ—Α—Ο—Α—Ε—Σ
4) Ρ—Τ—Σ—Ο—Τ—Τ—Ν
5) Γ—Μ—Ο—Ο—Τ—Λ—Ο
6) Ο—Δ—Ο—Ο—Ι—Ι
7) —Λ—Γ—Μ—Ν—Ι—Υ—Α—Ο—
8) Ο—Ρ—Ο—Τ—Ν—Ε—Σ—Ρ—Ν
9) —Υ—Α—Κ—Ι—Σ—Υ—Α—Ε—
10) Ο—Ο—Ρ—Α—Ο—
11) Ν—Κ—Ε—Μ—Σ—Α—
12) Α—Ι—Τ—Κ—Θ—Ε—Λ—
13) —Α—Ε—Ο—Ο—Ι—Ω—
14) Μ—Τ—Τ—Ν—Α—Α—Γ—Δ—
15) —Δ—Ι—Ν—Λ—Κ—Υ—Ρ—Ρ

Ἀθηναϊκὸς κινηματογράφος δευτέρας προβολῆς, ἀνέθεσεν εἰς μιαν ἑταιρίαν φωτεινῶν διαφημίσεων τὴν κατασκευὴν μιᾶς πρωτοτύπου πινακίδος, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἀνεφέροντο τὰ ὀνόματα δεκαπέντε κινηματογραφικῶν ἔργων τῆς πρὸ τριμήνου ἀρξαμένης χειμερινῆς περιόδου.

Κατὰ κακὴν ὅμως τύχην, τὸ βράδυ τῆς πρώτης μέρας, ἡ ἐγκατάστασις ἐχάλασε καὶ ἔμειναν ἀναμμένα μερικὰ μόνον γράμματα, αὐτὰ ποὺ βλέπετε ἀνωτέρω.

Πολὺς κόσμος ἐμαζεύθηκε βλέποντας τὸ παράδοξον αὐτὸ θέαμα, καὶ ὅλοι προσπαθοῦσαν νὰ εὕρουν τί περίπου ἐσήμαιναν τὰ διάφορα αὐτὰ γράμματα, χωρὶς καμμίαν ἀπολύτως σημασίαν.

Σεῖς ὅμως ποὺ γνωρίζετε τώρα ὅτι ἀντιπροσωπεύουν τοὺς τίτλους δεκαπέντε κινηματογραφικῶν ἔργων τῆς τρεχούσης περιόδου καὶ ὅτι κάθε παῦλα ἀντικαθιστᾶ ἕνα χαλασμένο γράμμα, μήπως δύνασθε νὰ εὕρητε τὰ δεκαπέντε αὐτὰ ὀνόματα:

Λ. Δ.

ΠΟΙΟΣ ΕΚΛΕΨΕ

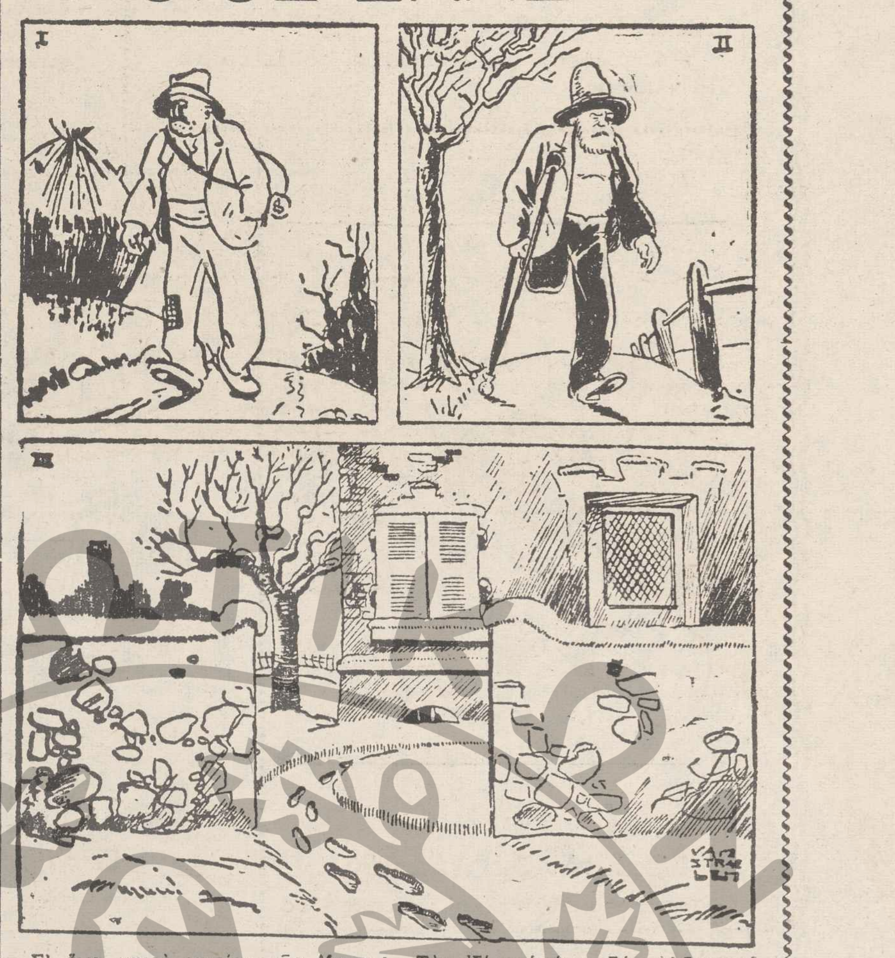

Σ' ἕνα μικρὸ χωρίον τῆς Μακεδονίας, ἐνῷ ἡ χιὼν ἔπιπτε ἄφθονη, ἡ ἐξοχικὴ ἔπαυλις τοῦ κυρίου Φωσκόλου ἐλῃστεύθη. Τὰ ἀποτυπώματα τῶν βημάτων τοῦ ἐνόχου διακρίνονται καθαρὰ ἐπάνω στὸ χιόνι (εἰκὼν 3η).

Τὴν ἰδίαν ἡμέρα, δύο ἀλῆτες εἶχαν κάνει τὴν ἐμφάνισί τους στὴν περιοχὴ ἐκείνη (εἰκόνες 1 καὶ 2) ἕνας ἐκ τῶν δύο εἶνε ὁ ἔνοχος. Ποῖος ὅμως, ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς ἐλήστευσε τὴν ἔπαυλιν;

ΕΝΑ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Ἐρωτήσετε ἕναν φίλο σας ἐὰν ἔχῃ θέλησι ἐὰν εἶνε γενναῖος ἢ τέλος ἐὰν εἶνε ἄξιος νὰ πῇ καὶ κανένα ψέμμα.

Ἀσφαλῶς ἐκεῖνος θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ μὲ ἀγέρωχο ὕφος ὅτι μπορεῖτε νὰ βασισθῆτε σ' αὐτὸν καὶ στὶς τρεῖς περιπτώσεις.

Τότε ἐσεῖς ἐξακολουθεῖτε καὶ τοῦ λέτε τὰ ἑξῆς:

— Δὲν ζητῶ ἀπὸ σένα πολλά, οὔτε καὶ δύσκολα πράγματα. Ἁπλούστατα θὰ σοῦ κάμω τρεῖς ἐρωτήσεις, στὶς ὁποῖες πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἀπαντήσῃς «ΝΑΙ». Ἐὰν μὲν τὸ κατορθώσῃς, κερδίσζις, ἄλλως κερδίζω ἐγώ.

Ἐκεῖνος φυσικὰ δέχεται τοὺς ὅρους σας, δεδομένου ὅτι τὸ κατόρθωμα τὸ θεωρεῖ μηδαμινὸν καὶ προκαταβολικῶς εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ κερδίσῃ.

Ἐσεῖς, χωρὶς νὰ δείξετε καμμιὰ χαρά, ἀρχίζετε τὶς ἐρωτήσεις σας, τὶς πιὸ ἀπίθανες, τὶς πιὸ παράξενες :

Α') Ἐπῆγες στὴν Σελήνη;

— Ναί !

Β') Ἐταξίδεψες μὲ τὴν «Νορμανδία» ;

— Ναί !

Στὸ σημεῖον αὐτὸ ἀλλάζετε τὸν τόνο τῆς φωνῆς σας καὶ τοῦ κάνετε μίαν τρίτην ἐρτησι τελείως ἀπρόοπτη, τὴν ὁποίαν αὐτὸς νομίζει ἐκτὸς τοῦ παιχνιδιοῦ.

Γ') Μὰ βέβαια, φίλε μου, μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σὲ πιάσω γιατὶ ἐσὺ γνωρίζεις τὸ παιχνίδι αὐτό...Ἀλήθεια τὸ γνωρίζεις;

— Ἀπάντησις 100 %: «ΟΧΙ».

Τοῦ ἀποκαλύπτετε ὅτι ἡ τρίτη αὐτὴ ἐρώτησις εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς ποὺ συμφωνήσατε καὶ ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς ὁ γενναῖος καὶ μὲ θέλησι, δὲν εἶνε ἄξιος νὰ ἀπαντήσῃ τρεῖς φορὲς «ΝΑΙ». Ὅσον γιὰ τὸ στοίχημα, τὸ ἐκερδίσατε, καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ.